குகமயம்

சரவணபவமாலையும், நல்லை நாமமணிமாலையும்.

இவை

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்

கொக்குவில் குகதாசர்

ஸ்ரீமான் ச. சபாரத்தின முதலியார்

அவர்களால்

இயற்றப்பெற்று.

கொக்குவில்

சி. காசிப்பிள்ளை உபாத்தியாயரால்

யாழ்ப்பாணம், கொக்குவில்

சோதிடப்பிரகாசயந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பெற்றன.

விபவஞு தைமீ ௴.

விலை சதம் 15.

உ

சிவமயம்.

சரவணபவமாலை.

காப்பு.

வானாடர் போற்றுமத வாரணத்தான் ஆரணத்தான்
தானே யெனக்குச் சரண்.

நூல்.

அன்புருவாய் என்றும் அடியார் அகத்துறையும்
என்ப சரவண பவன்.

ஆதார மாறாக ஆறுதலந் தோறுறையும்
தாதா சரவண பவன்.

இமையத் தனிமுதல்வி யெம்பெருமா னப்பன்
அமையுஞ் சரவண பவன்.

ஈசனுதற் கண்மார்பத் தெஞ்ஞான்றுஞ் செம்மாந்து
வாசஞ் சரவண பவன்.

உள்ளக் கமலத் தொளித்துவிளை யாட்டயரும்
கள்வன் சரவண பவன்.

ஊனாகி யூனு ளுயிரா யுயிர்க்குயிராய்
ஆனான் சரவண பவன்.

எங்கெங்குந் தானாய் இயங்கு நிலைபொருளாய்த்
தங்கும் சரவண பவன்.

ஏகமாய் யாவு மிரண்டற் றகிலநிலை
ஆகும் சரவண பவன்.

ஐங்கரனும் ஐம்முகனும் ஆங்கோ ருருக்கொண்டு
தங்குஞ் சரவண பவன்.

ஒன்றாய் உலகுக் குயிராய்ப் பிறிதாகி
நின்றான் சரவண பவன். ௧0.

ஓங்கார மோர்முகமா யோங்காரத் துள்ளொளியாய்
நீங்கான் சரவண பவன். ௧௧.

ஔவிய மற்றுங்கே அருள்பயிலு நெஞ்சத்தை
வௌவுஞ் சரவண பவன். ௧௨.

அஃகு மமர ரஞரொழிப்பக் கைக்கொண்டான்
எஃகஞ் சரவண பவன். ௧௩.

கண்டு பிறர்க்குரையாக் கற்புடையார்க் காரருளின்
கொண்டல் சரவண பவன். ௧௪.

ஙகரங் ககரத்தை நட்டாங் குயிரைத்
தகையுஞ் சரவண பவன். ௧௫.

சங்கத் துயர்புலவ னானான் தமிழணங்கு
பொங்கச் சரவண பவன். ௧௬.

ஞமனோ டவன்தூதர் நாடாது காக்கும்
தமரைச் சரவண பவன். ௧௭.

இடங்காலம் என்றிவற்றின் எல்லை தனக்குள்ளே
அடங்கான் சரவண பவன். ௧௮.

இணங்கி யியக்கி யிருள்கடிவா னெம்மைப்
பிணங்குஞ் சரவண பவன். ௧௯.

தந்தையும் தாயும் தமரும் அருட்குருவும்
தந்தான் சரவண பவன். ௨0.

நன்மை பெருக்கி நவைகருக்கி யாண்டருளும்
தன்மை சரவண பவன். ௨௧.

பல்லா ருயிரைப் படிமுறையி னீடேற்றும்
தொல்லோன் சரவண பவன். ௨௨.

மற்றொரு மில்லா வறிவோர்க் கொருதுணையா
யுற்றான் சரவண பவன். ௨௩.

இயல்பு திரியாமல் எக்காலும் எத்தொழிலும்
அயர்வன் சரவண பவன். ௨௪.

அரனைப் பரம்பொருளென் றையமறக் காட்டும்
குரவன் சரவண பவன். ௨௫.

இலகுமெழிற் சந்நிதியில் எத்தொழிலு நீடக்
குலவும் சரவண பவன். ௨௬.

வற்றா வருட்சலதி வாடித் தளர்வேற்குக்
கற்றா சரவண பவன். ௨௭.

அழல்நுதற்கட் டோன்றி யவதரித்த சோதி
மழலை சரவண பவன். ௨௮.

இளமையெழின் மாட்சிதரு மீராறு தோளான்
குளகன் சரவண பவன். ௨௯.

அறநீர்மை குன்றா அருட்பெரியார் தம்மை
மறவான் சரவண பவன். ௩0.

அனகன் குமரேசன் ஆருயிரை நீங்கா
நினைவன் சரவண! பவன். ௩௧.

கற்றார் கனிரசமாக் காதலிக்க வாறுமுக
முற்றான் சரவண பவன். ௩௨.

காரியலு மஞ்ஞைக் கலாபமிசை யூர்ந்தருளும்
சீரன் சரவண பவன். ௩௩.

கிராதப் பிராட்டி கெஜமாது பாங்கின்
விராவுஞ் சரவண பவன். ௩௪

கீண்டு கிரவுஞ்சங் கேதம் படுத்திடுவேல்
காண்டிஞ் சரவண பவன். ௩௫

குன்றந்,தொறுமாடல் கொண்டுவிளை யாட்டயரும்
என்றும் சரவண பவன். ௧௬

கூசா தடியார் குறைதவிர்த்தாட் கொண்டருளும்
ஆசான் சரவண பவன். ௧௭

கெட்டாருந் தன்னைக் கிளத்தி னவர்பிரிய
வெட்டான் சரவண பவன். ௧௮

கேள்வி முயன்றார் கிரமந் தவர்தடையார்
வாழ்வு சரவண பவன். ௧௯

கைலாய நாதன் கவுரி யருட்சேய்
மயிலான் சரவண பவன். ௨௦

கொல்லா விரதநெறிக் கொள்கையினோர்க் கீயுநலம்
எல்லாம் சரவண பவன். ௨௧

கோல மயிலுகைத்துக் குப்புறுமாற் கூற்றுவரும்
காலம் சரவண பவன். ௨௨

கௌமார தந்திரத்திற் கண்டாங் கிறைஞ்சுநர்க்கும்
பெம்மான் சரவண பவன். ௨௩

சத்தன் சிதானந்தன் சாட்குணன் றாரகத்துக்
கத்தன் சரவண பவன். ௨௪

சாவும் பிறப்பு மறுத்தான்வந் தெமதுளத்தில்
மேவுஞ் சரவண பவன். ௨௫

சித்தந் தெளியச் சிவநாம நாத்தந்தான்
அத்தன் சரவண பவன். ௨௬

சீரலைவாய் பாசந் திருகும் பதியான
ஊரான் சரவண பவன். ௨௭

சுத்தநிலைக் கப்பாற் சுகாதீத வாழ்வருளு
முத்தன் சரவண பவன். ௨௮

சூரரொரு மூவர்தமைத் தொன்று ளடர்த்தபெரு
வீரன் சரவண பவன். ௪௯.

செந்தி பரங்குன்று திருவாவி நன்குடிவாழ்
கந்தன் சரவண பவன். ௫0.

சேணுலவு குன்றந் திருவேர கஞ்சோலை
வாணன் சரவண பவன். ௫௧.

சைவமறைப் பைங்கூழ் தழைப்ப வருண்மாரி
பெய்வன் சரவண பவன் ௫௨.

சொல்லும் பொருளுமெனத் தோன்று முலகனைத்தும்
புல்லும் சரவண பவன். ௫௩.

சோகமாம் பாவனையாற் றொன்னெறியி னத்துவிதன்
ஏகன் சரவண பவன். ௫௪

சௌமந் திரத்திற் றகையுந் திருவருளான்
பௌமன் சரவண பவன். ௫௫

ஞமலி குரைத்தாங்கு நான்பிதற்றத் தான்கேட்டு
அமர்வன் சரவண பவன். ௫௬

ஞான விளக்கேற்றி நாடுநர்க்குத் தானருளும்
மோனஞ் சரவண பவன். ௫௭.

ஞிமிறு படர்ந்திசைத்து நீடக் கடம்பணியும்
அமலன் சரவண பவன். ௫௮

ஞெகிழுஞ் சிறுசதங்கை நின்றிசைப்ப வாடி
மகிழுஞ் சரவண பவன் ௫௯

ஞேயத் தழுத்தி நினைப்பு மறப்பறுக்கும்
நாயன் சரவண பவன். ௬0

ஞைஞையென் றென்னை நகைப்பார் தமக்கிடமாய்
வையான் சரவண பவன். ௬௧

ஞாளி யலமந்து நோயுற் றயர்ந்தேனை
வெல்கான் சரவண பவன். ௬௨.

தாம்முணர்ந்தார் தம்மைத் தனக்குட் கரந்தருளும்
செம்மல் சரவண பவன். ௬௩

தானே தனக்குத் தலைவன் தனிமுதல்வன்
கோனுஞ் சரவண பவன். ௬௪.

திருவாவி னன்குடியிற் றேவரொடு மூவர்க்
கருளும் சரவண பவன். ௬௫.

தீயுருவாய்த் தோன்றித் திரைபெறுநீர்க் கங்கைபுகுந்
தேயுஞ் சரவண பவன். ௬௬.

தும்பிமுக னைக்காட்டித் தோய்ந்தான் குறமானை
நம்பி சரவண பவன். ௬௭.

தூயன் அடியேன் துயரஞ் சகியாத
நேயன் சரவண பவன். ௬௮.

தெளியேன் நிலையில்லேன் சிற்றறிவி னேற்கும்
எளியான் சரவண பவன். ௬௯.

தேவர் தமைக்காப்பச் சேனைப் பெருந்தலைவன்
ஆவன் சரவண பவன். ௭0.

தையலார் ஓரிருவர் தம்மோ டமர்ந்தருளும்
ஐயன் சரவண பவன். ௭௧,

தொல்லா ரணமும் தொடர்பரிய சேவடியான்
நல்லான் சரவண பவன். ௭௨.

தோற்ற முடிவில்லான் சுப்ரமண்யன் கலக்கும்
கூற்றஞ் சரவண பவன். ௭௩.

தௌவை தணந்தகலத் தானளிக்குந் தன்னருளின்
செவ்வி சரவண பவன்.

நம்பினரைக் கைவிடா நால்வாய்க் கரிமுகத்தன்
தம்பி சரவண பவன். எரு.

நாக விறைவிதனை நாகத்து வேட்டளித்தான்
பாகஞ் சரவண பவன். எசா.

நிகமா கமம்பரவி நின்றுதனைக் காட்டும்
பகவன் சரவண பவன். எஎ.

நீக்க மறவென்னுள் நின்று அருள்புரியும்
ஆக்கம் சரவண பவன். எஅ.

நுண்ணியதின் நுண்ணியா னோக்கமகத் தின்மகத்தாம்
அண்ணல் சரவண பவன். எகூ.

நூலுணர்விற் கெட்டா நொடியின் அகத்தன்பிற்
சாலும் சரவண பவன். அ0.

நெக்குருகு மன்பர் நினைவு டழுந்தியவர்
துய்க்கும் சரவண பவன். அக.

நேமியான் கஞ்சன் நிலையுற் றிடவருளும்
சாமி சரவண பவன். அஉ.

நையுமடி யொன்றோ நாநா வகைதீரச்
செய்யும் சரவண பவன். அங.

நொந்து மனம்வாடி நுடங்குனர்க்குத் தான்பரியும்
எந்தை சரவண பவன். அச.

நோற்றல் புரியேன் நொடிக்கோர் பவம்புரிவேற்
கூற்றஞ் சரவண பவன். அரு.

பலவாஞ் சமயப் பகுப்பினர்க்குந் தேவன்
அலனோ சரவண பவன். அசா.

பாவம் பணிகூசப் பண்ணிடினும் தான்கூசான்
தேவன் சரவண பவன். அஎ

பிரமற் கிறையிட்டுப் பேருலகைத் தான்படைத்தான்
பரமன் சரவண பவன். ௮௮.

பேச முதற்பொருளைப் பிரமற் கறிவுறுத்தான்
ஈசன் சரவண பவன். ௮௯.

புராரி யகத்தியற்குப் போத உபதேசக்
குரவன் சரவண பவன். ௯0.

பூதங்க ளைந்தாய்ப் பொருந்துமதி புற்கலராய்
நாதன் சரவண பவன். ௯௧.

பெண்ணாண் அலியென்னும் பேதங் கடந்த அருள்
வண்ணன் சரவண பவன். ௯௨.

பேரா இடும்பைப் பெரும்பிறவி நோயறுக்குஞ்
சீரான் சரவண பவன். ௯௩.

பையு ளுழந்தார் பருவரலைப் போக்கியருள்
செய்யுஞ் சரவண பவன். ௯௪.

பொல்லா தவர்க்குப் பொல்லானா னெனினும்நனி
நல்லான் சரவண பவன். ௯௫.

போதன் அரிமுதலாம் புங்கவர்கள் ஏத்துபரஞ்
சோதி சரவண பவன். ௯௬.

பௌவத் தெழுந்த பராரையிரு கூறுக்குந்
தெவ்வன் சரவண பவன். ௯௭.

மறுதிபுல வேட்டுவர்பால் வள்ளிதனை மீட்டான்
அறுதி சரவண பவன். ௯௮.

மாண்பே றுருக்கொண்டான் வானவருந் தானவரும்
காண்பான் சரவண பவன். ௯௯.

மிடியுழந்த கீரன் வியன்தமிழ்கேட் டாண்ட
கடவுள் சரவண பவன். ௧00.

மீதுயருஞ் சேவல் விளங்கு நெடுங்துவசன்
ஆதி சரவண பவன். ௧௦௧

முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொருளாய்
மன்னும் சரவண பவன். ௧௦௨

மூவா னெனைத்து முடிவிடமா நின்றவற்றை
மேவான் சரவண பவன். ௧௦௩

மெய்யறிவுக் கல்லால் விகசிதமா காதமுரு
கையன் சரவண பவன். ௧௦௪

மேலை வினைப்பகைக்கு வேலா யுதமெடுத்த
கோலன் சரவண பவன். ௧௦௫

மையார் களத்தான் மங்கை யுமைபயந்த
மெய்யான் சரவண பவன். ௧௦௬

மொழியின் மனத்தடங்கான் மூவாத சீர்த்தி
வழியுஞ் சரவண பவன். ௧௦௭

மோகமதங் கொண்டார் மும்மையினுங் காண்பரிய
ஏகன் சரவண பவன். ௧௦௮

மௌன குருவாகி வாழ்வுற்று னேரகத்திற்
சௌநம் சரவண பவன். ௧௦௯

யமனார் தமக்கஞ்சு மாங்கவரைக் காண்பான்
றமனுஞ் சரவண பவன். ௧௧௦

யாவையுந் தானாகி யவையல்லவுமாய் அப்பாலாந்
தேவன் சரவண பவன். ௧௧௧

யுகத்தானொரு நூற்றெட்டுக் கும்பர்தமைக் காய்ந்தாற்
செருத்தான் சரவண பவன். ௧௧௨

யூகத் தானாகி யுணர்வரிய மெய்ஞ்ஞான
தேசி சரவண பவன். ௧௧௩

யோகியர்த முள்ளத் தொளிவாய் விளங்குமனு
போகி சரவண பவன். ௧௧௪

யௌவனச் செம்மேனி யிலகுந் திருநீற்றுச்
சைவன் சரவண பவன். ௧௧௫.

ரத்தினசிம் மாசனத்தி லேந்திழையார் பாங்கமரும்
கத்தன் சரவண பவன். ௧௧௬.

ராக்கதரைப் போக்கி யிமையோர்க்குத் தன்கருணை
தேக்குஞ் சரவண பவன். ௧௧௭.

ரிடபத் துமையா ளொடுத்துரைத்தா ளீசன்
புடையிற் சரவண பவன். ௧௧௮.

ரீங்காரம் பாடி யீண்டுங் கடப்பகல
நீங்கான் சரவண பவன். ௧௧௯.

ருத்திரரைக் கையி லுறுபடையாக் கொண்டமர்ந்தான்
சத்தன் சரவண பவன். ௧௨0.

ரூப னரூப னுரூபா ரூபனருட்
சோபன் சரவண பவன். ௧௨௧.

ரேணு வளவன்மை யெல்லிற் பெரிதாக்குப்
தாணு சரவண பவன். ௧௨௨.

ரோக மலப்பகையை யுண்ணின் றறுக்குமருட்
டாகி சரவண பவன். ௧௨௩.

ரௌரவத்தி லென்னை யிடருழக்க வையானங்
கௌரி சரவண பவன். ௧௨௪.

லம்போ தரனுக் கிளவலா வந்துதித்தான்
சம்போ சரவண பவன். ௧௨௫.

லாலி இசைபாடி யேந்திழையார் ஆடவருட்
காலும் சரவண பவன். ௧௨௬.

லிங்கந் தொறுந்தயிரி நெய்போ லியைந்தெமக்காத்
தங்கும் சரவண பவன். ௧௨௭.

லீலா விநோத மிழைத்தெயினர் தங்குழுவுட்
சாலும் சரவண பவன். ௧௨௮.

 14925

லெட்சத்தொன் பான்வீர ரேத்த வெடுத்தணிந்தான்
வெட்சி சரவண பவன். கஉகூ.

லேச நெறியா ணிடரொழிக்கு மன்பர்தமக்
கீசன் சரவண பவன். கரு0.

லோபமொடு காம முறுத்தவழிந் தேற்கனு
தாபன் சரவண பவன். கருக.

லௌகிகத்தி ளுழ்ந்தார்க்கு லௌகிகனு நின்றவரை
வௌவுஞ் சரவண பவன். கருஉ.

வல்வினையை நச்சி வருபயனுக் கஞ்சுமெனே
வெல்வன் சரவண பவன். கருரு.

வானுட ரேத்தெடுப்ப மண்பரித்துப் பாண்டியவேந்
தானன் சரவண பவன். கருச.

விழைவுழியுந் தன்னருளே வெவ்வினையைச் செய்வேற்குக்
கழைகண் சரவண பவன். கருரு.

வீரவா கெண்மர்தமை வீக்குகழற் பின்னவராச்
சாருஞ் சரவண பவன். கருசு.

வெம்போர் முகத்தேற்று வீரனைவென் றுட்கொண்டான்
அம்பாற் சரவண பவன். கருஎ.

வேலங் குசங்குலிசம் வேறு படைபரித்த
கோலன் சரவண பவன். கருஅ.

வையமிசை யெங்கு மற்றோர் துணையறியேற்
கையன் சரவண பவன். கருகூ.

வௌவு மிடியுழப்ப வாடியலந் தேற்கருளின்
பௌவஞ் சரவண பவன். கசு0.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

குகமயம்.

நல்லை நான்மணிமாலை.

காப்பு.

செந்தா திறைக்குமலர்த் தேம்பொழில்சூழ் நல்லைவரு
கந்தா வுனது கழலிணைக்கீழ்—அந்தாதி
மாண்புதரு நான்மணிப்பா மாலைபுனைந் தேத்தநல்கும்
காண்பரிய முன்னோன் கழல்.

நேரிசை ஆசிரியப்பா.

அம்புலிகங்கை யணைந்தரவாடச்
செம்பொனம்பலத்துச் சேணுறவிளங்கி
பதஞ்சலிவியாக்கிர பாதர்கண்குளிர
இடம்பெறுமடந்தை இடத்தருணோக்கி
ஐவகைலீலை யருணடம்புரியுஞ்
சைவசிகாமணி தனிப்பெருநாட்டத்
தொளிப்பிழம்பாக வுதித்தருள்குமர
அளிக்குலமையுற் றரற்றிடவிருண்ட
மைதிகழ்குழலாண் மடித்தலத்திருந்து
மெய்தவழ்வேத விருத்திசெய்குதலை
செய்யவாயிதழ்ச் சேயிளங்குரவ
துய்யமாமறைக டுருவியுங்காணத்
திருவடிமலர்க்குச் சிறியனேன்செப்பும்
ஒருமுறையீடொன் றுவந்துகேட்டருள்க
மற்றியானிந்த மகிதல மதன்கட்
பெற்றுளபேறே பிணியலாதில்லை
இம்மிடியனைத்து மீசநின்கருணைச்
செம்மையாலன்றித் தீர்வதுமில்லை
தண்ணளியதுதான் றமியனேனியற்றும்
புண்ணியமின்றேற் புகுவதுமிலையாம்

ஏனுறுபுண்ணிய மெள்ளளவேனுமென்
பானுறுலீலையாற் பகவனேயினியான்
செய்வதெனந்தோ சிறியனேனீண்டைக்
குய்வதுமுளதோ வுனதுவான்கருணை
பொங்கித்ததும்பிப் புரள்வுறுமதனுள்
இங்கெட்டுணைதான் எனதுபுன்செயல்களை
நல்வினையாக்குமா நல்கிநல்லூரிடைச்
செல்குநரடையுந் திருவருட்பேறு
தகுதியாலடியேன் சகத்தில்
மருவிடுமிடியெலா மறிந்துநீங்கிடவே.

நேரிசை வெண்பா.

நீங்கா தெவர்க்கு நெடுந்தூர மாகிநிற்கும்
ஓங்கார மூலத் துயர்பொருளே—காங்கேயா
நல்லார் தொழுதேத்து நல்லைப் பதியமரும்
தொல்லோ யழித்தா டுயர்.

கட்டளைக் கலித்துறை.

துயரப் பெருங்கடற் சூறையி னெற்றுண்டு சோகத்தினல்
அயர்வுற்று மாழ்கி யறிவிழந் தேயல மந்தழியும்
கயவர்க்கு ணீசன் எனையா தரிப்பக் கருதுவையோ
நயமொய்த்த பாவல ரேத்துகந் தாநல்லை நாயகனே.

விருத்தம்.

நாயக மாகி யமரரை யளிக்கு
நாதனே நான்மறைக் குரிய
தூயரேத் தெடுப்பத் தொல்லைநாட் கேதீச்
சுரத்தமர் சுயம்புமுன் றந்த
பாயபே ரருளிற் பௌவமே நல்லைப்
பதியமர் பரஞ்சுடர்க் கொழுந்தே
நீயனே னெனது குறைமுடித் தருளத்
திருவுள மிரங்குதல் வேண்டும்.

நேரிசை ஆசிரியப்பா.

வேண்டுநர்வேண்டுவ வேண்டியாங் களிக்கும்
மாண்டகுபேரருள் வள்ளலேதமியேன்
நின்னடிபணியேன் நினைவலஞ்செய்யேன்
உன்னடிச்சேவை யுளத்திலுங்கருதேன்
ஆதலினென்னை அலமரவிட்டு
நீதியிற்பிறழ்ந்த நெறியினனேனுமுன்
பாதபங்கயக்கீழ்ப் பத்திமைகாட்டும்
ஏதிலார்தமக்குமற் றின்னருள்புரிவையேல்
மற்றுநானுய்யும் வழியுமொன்றுண்டோ
கற்றவருவப்பக் காசினியதன்கண்
நீதியுமறியேன் நேசமும்புணரேன்
சோதியேயுனக்குத் தொழும்பனென்றொருபேர்
போலியினுடைப் புவியெலாமிகழ
மாலுறுகின்றேன் வளர்திகழ்நல்லைப்
பதியிடங்கொண்டு பாரகமனைத்தும்
கதிபெறுநடனங் காட்டிடுவள்ளல்
உன்றிருவருளி னுறுதியைநாயேன்
இன்றிதுவாமென இயம்பிடவற்றோ
இரப்பவர்க்கீயு மியல்பினையாதலின்
உரைப்பருமுனதருட் குரிமைதந்தருளி
ஐயனேயென்மிடி யகற்றுதலுன்
செய்யபேரருட் டிருவடிப்பரமே.

நேரிசை வெண்பா.

பரனே பரநாரி பாலகா பாணி
தரனாக வந்தளித்த சாமீ—சூரனோடு
குல்லைமா லதிவகுளங் கோங்க டவிபுடைசூழ்
நல்லை முருகேசா நம.

கட்டளைக் கலித்துறை.

நமனோ டெதிர்த்துச் சமராடி வெல்வரிந் நானிலத்துத்
தமராய நீசர் பகைசூது வஞ்சகர் தாமிரிந்து
கமநீ ணெறிப்படர்ந் தோடிடக் காண்பரங் கந்தனுயர்
அமரேச நல்லைப் பதிவாழ் குமரனுக் கன்பர்களே.

விருத்தம்.

அன்பகந் ததும்ப விருகணீர் சொரிய
வானந்த வாரிதி படிந்தே
என்புநெக் குருக வனலிடைப் பட்ட
விழுதென வுளமிகக் கரைய
கொன்பயி லயில்வேற் குமரனை நல்லைக்
கோயிலிற் கண்டுகை தொழுதால்
என்பெற லரிதா மிம்மையே மறுமை
ஈரிடத் தினிலுமிங் கெவர்க்கும்.

நேரிசை ஆசிரியப்பா.

எவரெவர்தமக்கு மினியபேரருள்
அவரவர்தகுதிக் கமைந்தவாறளிக்கும்
பன்னிருகரத்துப் பகவனேதமியேன்
நின்னருட்கிலக்கா நெறியலனேனும்
திசையிசைபோக்கிச் செலுத்தியகீரன்
நசையினர்க்கார்த்து மிசைபோராள
அலர்ந்தோரக்களிக்கும் பொலம்பூட்சேயென
நிலந்தோயநின்னை நித்தலுமிறைஞ்சப்
போற்றிடுமாற்றால் புகல்பிறிதறியா
ஆற்றருமிடியினே னலக்கணுக்கிரங்கி
தேவநின்றிருவருட் டிறத்தொருசிறிது
பாவியேற்கின்று பணித்திடல்வேண்டும்
பசைமாமயிலிற் பவனிகொண்டுலவி
நச்சியதெய்வ நாயகிகுறமகள்
இருபுறந்தழுவ வெஃகமீதெடுத்து
பொருவருமாறு புண்ணியவதனமும்
பன்னிருகையும் பவளவாய்மலரும்
முன்னியவிழித்துணை மூவிரண்டொருசெவி
அத்தொகையமைய வருளுருத்தாங்கி
வித்தகவிநோத விழுத்தகுநல்லூர்க்
கோயில்கொண்டருளும் குமரநாயகனே
தாயிலார்தமக்குத் தாயெனவிளங்கும்
சுப்பிரமணிய சுவாமீஇ
இப்போதடியேற் கிரங்குதி இனிதே.

நேரிசைவெண்பா.

தேன்பிலிற்றுங் கொன்றைமலர் செங்கடம்பி னிற்புரள
வான்பிலிற்ற வையன் மடியேறி — கூன்பிலிற்றி
வேதத் துறையுரைத்த வித்தக வீரநல்லூர்ப்
பாதந் தொழுநான் பணி.

கட்டளைக் கலித்துறை.

பணியாக நாக மணிந்தாலும் பங்கிற் பராபரையும்
இணையாக மேவி விடைமே லிவர்ந்தெழ லிந்நடுவே
மணியார மாட மதலையின் மேவி வரும்பவனி
அணிகூர நான்கண் டிறைஞ்சுவ னோநல்லை யாரமுதே.

விருத்தம்.

அறுமுகந் ததும்பு மளியினுக் கெளியே
னருகனோ வாருயிர்த் தொகுதி
நெறிமுறை யொழுகா திழுக்கினு மவரை
நித்தனின் னருட்குண மன்றால்
வறிதெனைப் பலவா மன்மிடி யொறுப்ப
வாடினேன் மற்றவை யொழித்துச்
சிறிதருட் பார்வை யளித்தரு ளல்லைச்
சின்மய வருட்பெருந் தேவே.

நேரிசை ஆசிரியப்பா.

தேவரையேவிச் சினந்திடுமவுணர்
ஏவருமடிய வியற்றினையன்றிப்
பூசனைவழீஇப் பூதவாயுறை
வாசியல்கீரனை யழித்தனையல்லால்
வேட்டுவரினத்துறீஇ விளங்கியதெவ்வை
மீட்டினதாடல் விருப்பொடுவிளக்கினை
வில்லொடுவேல்சரம் விடாதுகைப்பற்றி
அல்லொடுபகலா வடர்வனத்துறீஇ
விலங்கினம்படுத்து மிசைந்துளலெயினரை
வலங்கெழுமைத்துன மரபுகொண்டாடினை
கலியுகமிசைக்கண் கண்டமெய்த்தேவனு
உலகினர்மகிழநல் லூரிடைவதிந்தனை

அருள்வழிநதொழுகு மாறுமாமுகதமெதப்
பெருமநீதமியேன் பீடழிந்திந்நாள்
வருந்துவதொழித் தென்மனஞ்
சுரநதருள் குறையெனைச் சூழ்வனமுடித்தே.

நேரிசை வெண்பா.

முடித்தாய நால முயலகனை யூன்றி
நடித்தாடு மம்பலத் துற்றான் — கடித்தேர்
அவ்வேரா கணித்துநல்லை யம்பலத்து ளாடும்
தவராச வேத்துறுகந தன்.

கட்டளைக் கலித்துறை.

தனணு ரடியர் பொருட்டாக வேறபடை தாங்கியவர்க்
கென்னுனு மூன முறுவதுண் டேலெதி ரேற்றுவந்து
முன்னுக நின்றது தீர்த்தரு ளாறு முகன்குறமான்
றன்னுய னல்லைப் பதிநாய கன்தேவர் நாயகனே.

விருத்தம்.

நாயக மாகி யுலகினைப் புரக்கு
நாதனே நான்மறைப் பொருளே
தீயனே னெனக்குத் தேவரீர் சுரந்த
திருவருள் பலப்பல வெனினும்
ஆயபே ரருளை மதித்திடா தெனைத்தா
மலக்சனை நோக்கியே யலநதேன்
தூயமா நல்லைப் பதியமர் குமரா
தொலைத்தரு ளடியனேன் துன்பம்.

நேரிசை ஆசிரியப்பா.

துன்பமுநதுயருர் சோகமுமிடியும்
வன்பெறுபகையும் மற்றுளவிநிம்மையும
வழைமேயனெளியே னிரக்கமிலேனைப்
போழுறவடியேன் புலனெறிகலஙகிச
செய்வதொன்றறியேன் றிகைத்தலமநதேன்
எய்துவவெனைத்து ஈசநின்விதியே
யாயினுமவற்றை யாற்றகிலேனெனிற்

தாயினுமினிய சண்முகப்பெரும
நல்லைமர்நகரிடை நடம்பயில்குமர
வல்லைவந்தவற்றை மாற்றுதலுனது
திருவருள்மரபாந் திகழ்தரு
மருவுருவமைந்த வாறுமாமுகனே.

நேரிசை வெண்பா.

ஆறு முகனீ யடியார்க் கிரங்கியவர்
தேறு முறையருளுந் தெய்வநீ — வேறுதுணை
இல்லேன் மிடியனைத்து மில்லார்க்கு வானமைந்தாய்
நல்லூர்ப் பதியி னயந்து.

கட்டளைக் கலித்துறை.

நயந்தே யுனையணி நல்லைத் தவத்திடை நாளுங்கண்டு
புயந்தோய நீருகுத் தர்ச்சித்து வாழ்த்திலன் பொன்னடியை
வியந்தே துதித்து வணங்குகின் றேனலன் மேவலர்கருப்
பயந்தே னெனையுவர்த் தெள்ளாது காத்தருள் பண்ணவனே.

விருத்தம்.

பண்ணமரு மிசையெடுத்துப பாமாலை
புனைந்தேத்திப் பணிந்து பாடி
நண்ணலரைப் புறங்கண்டா ரடியார்கள்
என்னுமொழி நயந்து கேட்டு
விண்ணவர்கள் தொழுதேத்த நல்லைநடம்
பயில்கின்ற விரைத்தாண் மீது
கண்ணியெனு விசைத்தவென திழிமொழியு
மேற்றருளிக் கருணை செய்வாய்.

நேரிசை ஆசிரியப்பா.

பாயகன்ஞாலப் பரப்பிடையொருசிறு
நாயினுங்கடைய நானுமோர்பொருளெனத்
தேவரீர்திருவருட் டிறத்தினையறியா
தாவலிற்பலப்பல வலந்தலந்துள்கினேன்
அளவுறுதுனதரு ளாற்றலினீர்மை
தெளிவுறேனறியுந் திறத்தமோவன்றுல்
சிறியனேனென்னது சிற்றறிவனைத்துநின்

பொறையமர்திருவடிப் பொற்பினுற்சமித்தே
என்னிடைப்படுவ விடர்க்குலமனைத்துநின்
பொன்னடித்துகளாற் போக்கிமற்றென்னை
பாரோர்குழுமிப் பழித்திடலொழித்தெனக்
காராவன்புன தடியிணைக்கருளி
ஐயநின்பணிவகை யனுதினம்புரிந்
துய்யுமாறெனக்கோ ருறுதிதந்தருளாய்
நல்லையாஞ்செல்வ நகரிடைத்
தொல்லையோர்போற்றத் துலங்குவேலவனே.

நேரிசை வெண்பா.

வேலவனே நல்லை விளங்கு மறுமுகத்துக்
கோலமது கொண்டு கொக்குவிலுட் — சீலமுடன்
வீற்றிருக்குங் காட்சி விழியாற் றரிசிக்கு
மாற்றமெனக் கின்றருள்வாய் மன்.

கட்டளைக் கலித்துறை.

மன்னு வெனக்கென தஞ்ஞான வாணவ மாயைகன்மம்
என்னு வினைந்த வியற்பகை நாளு மிடருறுத்தப்
பின்னுக வந்தெனை மனிதப் பகைகளும் பீடிக்குமேல்
என்னே யினிச்செய்வ னல்லூ ரமர்ந்த விளஞ்சிங்கமே.

விருத்தம்.

சிங்கமே வியவமலை யருட்சுதனை
 யடைதரித்துத் தேவ ரெல்லாம்
மங்குவா [illegible]ரவர்மிடையைப் பொடிபடுத்தி
 யரசளித்து வாழுமைந்த
துங்கமே யுனதடியார் துயரறுப்ப
 நல்லைவரு தோன்று லென்னை
நுங்குமா மிடியனைத்து நுண்டுகளாக்
 கிடுவையரு ளேக்கத் தாலே.

நேரிசை ஆசிரியப்பா.

ஆலமர்கண்டத் தண்ணலைமுன்னாட்
காலனையுதைத்த கழலிணையோனை
அம்பலத்தாடு மற்புதமூர்த்தியை
உம்பருமறியா தொருதனிப்பொருளை

ஏவல்கொண்டருளி யிடைநிசியதன்கட்
பாவைதன்வாயிற் படியிடைத்தூதா
விரகிடவிடுத்த விழுத்தகுமன்பன்
தரித்திரமதனுற் றமியனேன்றளர
விடுத்துநீநல்லை வியன்பதியதன்கட்
தடக்கையிலுயர்வேல் தாங்கியாங்கமைந்து
வீற்றிருந்தருள்வையோ மேதினி
நாற்றிசைபோற்று நம்பெருமானே.

நேரிசை வெண்பா.

மானுர் விழியுமையாண் மைந்தா மதகளிற்றுக்
கோனுர்க் கிளைய குமரேசா — தேனுர்
மலர்ப்பொழில்சூழ் நல்லைவரு வள்ளி மணவாளா
கலக்கமது தீர்ப்பாய் கனிந்து.

கட்டளைக் கலித்துறை.

கனிந்தே யுனது திருவடித் தாமரை காதலித்துப்
புனைந்தேத்து கிற்பவ ரல்லாத செய்யினும் புந்தியினீ
நினைந்தா றளிப்பது கண்டுகொண் டேநல்லை நீணகரிற்
றினந்தோறு நித்தம் பயிலாறு மாமுகச் சின்மயனே.

விருத்தம்.

மயின்மிசைத் தங்கிப் பிடியொடு குறமான்
மருவிட வருந்தனிக் கோல
மயின்றனர் பரவி யடியர்க ளெல்லா
மரகர முழக்கெடுத் தலற
வியன்றரு நல்லைப்பெரும்பதி யதனில்
வீற்றிருந் தருள்கும ரேசா
அயர்ந்தன னடியேன் வேண்டுவ முறைகே
டாயினு மளித்திடல் வேண்டும்.

நேரிசை ஆசிரியப்பா.

வேண்டுவவெறுப்ப மேவிடாவடியார்
காண்டகநல்லைக் கருணையம்பதியிற்
கோயில்கொண்டருளும் குமரநாயகனே
நீயெனெருகாற் றிருவடி மலர்க்கு

சொற்றிடவுள்ளந் தணிந்தனனதுகேள்
முற்றொருங்குணரு முதல்வநீயாதலின்
அவ்வவர்க்கமைந்த வளவையினளந்து
செவ்விதிநலனுந் தீமையுமளித்தலில்
நின்செயலனைத்து நீதியேயாகும்
என்பதையுணரா தெனதிடர்நோக்கி
தேவனையறியாச் சிறியனேனுன்னை
நோவதுமடைவே னுணங்கறவன்றே
தெள்ளறிவில்லாச சிறியனேனெனினும்
எள்ளிடினென்னை யெங்ஙனுய்குவனே
நீதியுமறியேன் நின்னடிக்கன்பு
சாதியேனென்கை சத்தியமேனுமென்
பருவரறேவரீர் பன்னிரு
திருவிழிசாத்தித் சிதைத்தருளுகவே.

நேரிசை வெண்பா.

அருளார் தருநல்லை யம்பதியை நாளும்
மரபாற் பணிந்தேத்தேன் மன்னென் — றொருவேளை
எள்ளா தளித்தருள்வா யேழையேன் செய்பிழையுட்
கொள்ளாமை யேயுன் குணம்.

கட்டளைக் கலித்துறை.

குணநாடி யன்பர்தங் குற்றங்கள் சிந்தையிற் கோடலின்றி
துணையா யவர்க்குற்ற சோகங்க டீர்த்துச் சுகமளித்துப்
பணியாக வின்னருட் சேவைதந் தாளுவை பன்னிரண்டு
திணியார் புயாசலஞ் சேர்ந்தகந் தாநல்லைச் சேவகனே.

விருத்தம்.

சேவடி மலர்க்கீழ்ப் புரிதரு மன்பே
திருவருட் கருகமல் லாது
மேவிடு மன்பி லுறற்றுப வினைகள்
வியர்த்தமே யாமெனச் சுருதி
கூவிடு முண்மைப் பொருளினைக் குறியார்
கொண்டுள வினைகளாற் றம்மைத்
தாவிடு மிடிகள் அகற்றவல் லுனரோ
தலத்துயர் நல்லைவாழ் தக்கோய்.

நேரிசை ஆசிரியப்பா.

தக்கதோனல்லைத் தலத்தாங்கென்றும்
கொக்குவில்வரைப்பிற் கோவில்கொண்டருளும்
தன்னிகரில்லாச் சரவணபவனே
உன்னடிக்கன்பொன் றுடையனேற்றீவினை
என்னையென்செயுமோ எம்பெருமானவ்
வன்பிலனுயி னடியனேனல்வினை ;
மற்றெனைப்புரக்கு மாற்றமுமுண்டோ
சற்றுமிந்நீர்மை தனையுளங்கொள்ளேன்
தாதையையெறிந்த தனயனன்பாதனால்
மீதுயர்பதத்து விளங்கியதுணரேன்
அன்பின்றுனுற்று மயன்சேய்மகங்கள்
என்பெற்றனவிதை யிதயமேல்வையேன்
பேதையேற்குற்ற பெருமிடிநோக்கி
தீதுநல்வினையின் றிறத்தையேகுறித்திங்
குற்றுளமிடியோ டொருமிடிகூடப்
பற்றகவில்லாப் பரமனேயலந்தேன்
நல்வினையதனு னம்மிடத்தன்பின்
றல்லல்களறுத்தலு மாகுமோவாகா
தாகலினின்றுட் கன்புதநதருளி
பேதுறுமடியேன் பிணிகளையகற்றி
தேகமிங்கிதுதான் சிதைதருகாலத்
தாகமமாரணக் கதீதமாமுனது
பாதபங்கயப் பருப்பொருள்
நீதரல்வேண்டு நிமலநின்களனே.

நேரிசை வெண்பா.

களத்திற் கதித்துவருங் காரவுணர் தங்கிளையை
விளித்துச் சமராடி வென்று—களித்துமயில்
எய்யா அுகைக்குநல்லை யேநத லறுமுகனே
பொய்யா மறைக்குப் பொருள்.

கட்டளைக் கலித்துறை.

பொருளா யுனது புகழ்ச்சே வடியன்றிப் பூமிசையே
தெருளேன் பிறிதொன்றை யின்னலுட் பட்டுத் திகைத்தலங்
மருளோட முந்து மரபினை நோக்கி மனமிரங்கி
யருள்வா ரெனக்கில் லைநீண்டு நல்லை யறுமுகனே.

விருத்தம்.

அற்பக லாக வருமிடி யதனை
லழிந்துளே னின்னடித் துணையை
பற்பல வாறு முயன்றொரு கணத்துப்
பாவனை புரிந்திட வருந்தி
லற்புற வருவ வாயிர கோடி
மனத்தெழு மலினமா மென்றால்
சிற்பர வுருவாய் நல்லைவா ழரசே
சிறியனே னென்னினிச் செய்வேன்.

நேரிசை ஆசிரியப்பா.

செய்யவளுறையுந் திகழணிநல்லைப்
பொய்தவிரடியார் புந்தியிற்கோயில்
கொண்டுவீற்றிருக்கும் குமரநாயகனே
மிண்டியதீய வினைவலிபடைத்துக்
கூறிடவடங்காக் கொள்கைத்தாகுமால்
மாறடுமுனது மலர்ப்பதமொருகாற்
சிந்தையினிறுவச் சிறியனேன்முயல்வுழி
வந்தெழுநினைவோ மற்றவையுலப்பில
சமயநூற்றுறையிற் சங்கைகளெழுவ
தமியனேனெடுத்துச் சாற்றிடவஞ்சும்
இகழுறுதீக்கருத் திடையிடையெழுவ
பகவநின்பாத பங்கயக்கீழென்
உளத்தினையாழ்த்தவம் தொடங்கியதோவென
கிளத்துபுவந்து கிளருமோர்நினைவு
மற்றெழுசங்கையை மாற்றிடமுன்னர்ப்
பற்றுனதடிக்கீழ்ப் பதித்திடலாங்கொலென்
றையமேலெழீஇ யமைந்தசிலன்பினை
நொய்துறபடுத்து நுணங்குசெய்தழிக்க
அழிந்தனனந்தோ வாருயிர்க்குயிராய்
வழிந்தருள்சுரக்கு மலர்க்கணீராறு
நோக்கிநின்றடியரை நுங்குபவினைகள்
போக்கிமற்றவர்க்குப் புகலெனவுனது
திருவடியளிக்குந் தேவசேனைபதீஇ

ஒருதமியேனுக் குற்றுளமிடிகள்
இவ்வயினவையாமெனை வெடுத்தியம்பிடுகோ
அவையெலாநீயே யறிகுவையாதலின்
மற்றவைபோக்கி மனத்திடை
நிற்றலுமுறைந்து நீடுவாழியவே.

நேரிசை வெண்பா.

வாழி யறுமுகத்து வான்கருணை யூழிதொறும்
வாழியுன தடித்தா மரைமலர்கள்—வாழியென
வாயா நல்லை வளம்பதியை வாழ்த்துநர்கள்
தோயா ருலகிற் றுயர்.

கட்டளைக் கலித்துறை.

துயராழி வாய்ப்பட் டலமந்து சோகச் சுமையுறுத்த
அயரா வலியிழந் தாவலித் தேனெனை யஞ்சலென்று
மயிலேறி முன்வந்து காத்தருள் வாய்நல்லை மாநகரிற்
குயிலால மஞ்ஞைரு நடம்பயில் கோயிலிற் கொற்றவனே.

விருத்தம்.

கொற்றமே வுறவமரர் குறையொழித்து
வாழுட்டிற் குடியா வேற்றி
பெற்றமே வியபெருமான் உமைகளிப்ப
மயிலுகைக்கும் பெருமை தக்கோய்
சுற்றமா யடியர்கணந் தொழுதேத்த
நல்லைவரு தோன்றா லென்னை
அற்றமா னவைநோக்கி யிகழ்ந்துவிடா
தளித்தருளு னடியே தஞ்சம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வேலுமயிலுந் துணை.

உ

கடவுள் துணை.

மதுரை

மீநாக்ஷி வெண்பா மாலை

இஃது

பெங்களூர் ஸிவில் அண்டு மிலிடெரி ஸ்டேஷன்,

ஸ்கூல் ஸப் அஸிஸ்டண்டு இன்ஸ்பெக்டர்

திருவெண்காடு, சுவேதாரணிய சாஸ்திரியால்

இயற்றப்பட்டு,

இராவ்பஹதூர் ஆறுகாடு,

மெய்கண்டதேவ முதலியாரவர்களால்,

பெங்களூர்

நாஷனல் அச்சியந்திரசாலையில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1906.

விசுவாவஸு௵ தை௴.

உ

மீனாக்ஷி வெண்பா மாலை.

காப்பு.

ஆறிரண்டுக் கரப்பாலே னைசெலுத்தியருள்
வீறுகொண்ட மீனாக்ஷி மைந்தன்கழன்மேற்—பேறுறவான்
பத்தியினால் யானுமொரு பாமாலை சூட்டுவென்
சித்திநல்கு மைங்கரன்றாள் சேர்ந்து.

பூவா லணியன்பர் புன்பிறவி யின்றொருகான்
மேவா வகையருளு மீனாக்ஷி—தேவாரப்
பாவுகப்பாய் செஞ்சொற் பலவுகப்பா யொன்றறியேன்
நாவுகப்பா யன்னே நயந்து (1)

உள்ளக் கனிவுடைய உத்தமரைத் தன்கருணை
வெள்ளத் தினிதிருத்து மீனாக்ஷி—எள்ளளவும்
தூய்மையிலே னம்பத் தொழுகேன் மதுரைக்குச்
சேய்மையெனினுஞ் சேயோ திருத்து. (2)

ஓதச் செவிக்கினிய உய்த்துணரத் தேனூறும்
வேதப் பொருளவடிவாம் மீனாக்ஷி—பேதைச்
சிறியேனை யன்னை திரிவேனை நன்மை
யறியேனை யாளவா யறிந்து. (3)

சொல்லக் குறையில்லை சுட்டப் பொருளில்லை
வெல்லப் பகையில்லை மீனாக்ஷி—அல்லைப்
பகலாக்கு மூக்குத்தி பார்த்தபேர்க் கென்றும்
நிகராவார் யாரே நிகழ்த்து. (4)

நாலாங் கவிவல்லார் நாலாம் பதவி யெய்தி
மேலா யிருக்கவருள் மீனாக்ஷி—தோலாத
நாவலிமை செல்வம் நடுநிலைமை ஞானநிறை
பாவலிமை யீவாய் பரிந்து. (5)

காசியொளி யுள்ளருணை கண்ணவைவெண் காடுசெவி
வீசியொளிர் முத்தணியு மீநாக்ஷி—தேசுறுப
ஊணறிவின் மாமதுரை ஒன்றுரைநா நீரூறும்
பூணறிவில் பேதை புகல். (6)

பான்மை நினைக்குமுனம் பைம்பொற் கிரிவரிசை
மேன்மை தனைக்காட்டு மீநாக்ஷி—தேன்கமழும்
கோங்கார வில்வங் குளிர்கடப்பங் காட்டிடையே
ஒங்கார மாறு யுகந்து. (7)

அஞ்சும் படிநடுவன் அன்றெனக்கு வாராமல்
மிஞ்சுங் கடைக்கணருள் மீநாக்ஷி—புஞ்ச
வுரையுணரான் செம்மை யொழுக்குணரான் பாவ
வரையுணரா னென்றே மதித்து. (8)

காணப் பிறபுலனுங் கண்ணும் பரிசெதற்கும்
வேணிப் பரனுகக்கு மீநாக்ஷி—மாண்பச்சை
வாண்முகத்து மின்னும் வயங்கொளிமீ னுங்கெனக்குக்
கோண்முகத்த வெல்லாங் குணம். (9)

வல்லாற்கு மேருமலை வாழ்சார னேற்றதனி
வில்லாற்கும் வேண்டியருள் மீநாக்ஷி—யெல்லார்க்கும்
தாயான தன்மை தனைநினைத்தே யிங்கெளியேன்
நாயாய்க் குழைவே னயந்து. (10)

கண்கலங்கி மெய்ம்மறந்து கட்டழியும் வேளையிலே
வெண்கலங்கிண ணென்றொலிக்கு மீநாக்ஷி—பண்கலந்த
வேதநுவல் வாயால் வெருவே லெனவருளிப்
போதநுவல் கின்றேன் புரிந்து. (11)

பிஞ்சிகையா லெவ்வுலகும் பேதுறநின் றாட்டிமகிழ்
விஞ்சைதனை யானுணரேன் மீநாக்ஷி—நெஞ்சுருகிக்
கண்டளும்ப மெய்பொடிப்பக் கைகூப்பி முன்னிலைக்கே
தண்டெனவீழ்ந் தாலோ தயை. (12)

முன்னியற்றும் பின்னுழலு மூட மடநெஞ்சம்
மின்னியல்பூ ணாங்கறை மீநாக்ஷி—முன்னிலையா
லென்னுறவா மென்காஞ்சி யின்றுறைதேர்ந் தோதவருள்
உன்னும மொன்றே யுகந்து. (13)

கூறுநிலை யெற்பிழிநாற் கோலநிறை வீதிநதி
வீறுநிலை கூடனகர் மீநாக்ஷி—தேறுநிலை
நீயே யெனவுரைக்கு நீண்மறையி னந்தமெலாந்
தாயே கழல்பணிந்தேன் தாழ்ந்து. (14)

சொல்லியலு நன்மையெலாந் தொக்க வருட்கடல்சீர்
மெல்லியலாம் பிரமவித்தை மீநாக்ஷி—வல்லியமாம்
ஆணவந்தான் குன்றி யடங்கும் பெரியோர்க்குக்
காணவந்தா யுண்ணலமே கண்டு. (15)

பண்பா வெழுசுவையாற் பண்பாம் புகழ்பெயரை
விண்பார் மகிழ்ந்தேத்து மீநாக்ஷி—கண்பாராய்
வல்வினையாம் பேரலைக்கே வாளா வெழுந்தழுந்திப்
புல்லறிவா னெய்ததேன் புகுந்து. (16)

பூதத்துண் மண்ணதிகம் மண்ணிற் புனலதிகம்
மீததற்கு மேல்மேலா மீநாக்ஷி—யோதுமுறை
நெல்லுணவு வான்புருடன் நேர்வாக்கு மாமறையோம்
சொல்லுயரு மற்றதுநின் சுட்டு. (17)

அற்புதம்பல் காலுறமு வஃதடங்கா வான்றிரளை
வெற்பதன்கண் மெய்ந்நிலைசேர் மீநாக்ஷி—பொற்பமரும்
அற்றை மணங்கண்டா ரன்றோர்க் கொருவனென
வெற்றைச் செணப்படுவேன் யான். (18)

பேதந் தவிர்மிடற்றான் பீடையொழி மிடற்றான்
வேதம் புகழ்மிடற்றான் மீநாக்ஷி—யேதமிலா
மைம்மிடற்றான் பாக மகிழ்ந்தாய் புணையன்றிக்
கைம்முடவற் காமோ கதி. (19)

கண்டா ரிருளகலக் காந்தியருள் வீசிநிறை
விண்டாரை நேர்வாயின் மீநாக்ஷி—கொண்டாடும்
மூலலிங்க வானுருவ முற்றும் பணிந்தவர்க்கெக்
காலுமெங்கு முண்டோ கவல். (20)

எட்டாம் படிகடந்தா னெள்ளளவும் பற்றின்றி
விட்டா னுளமகிழு மீநாக்ஷி—பட்டாருங்
கெட்டாரும் விட்டாரும் கேட்க வினிதருள்வாய்
மட்டாரு மில்லா வணம். (21)

காலுண்டு நீராடிக் கானலைந்து நீள்குகைபோய்
மேலணிநீ றியாதுபயன் மீனாக்ஷி—யாலமுகு
வெய்யரவ மீன்கடுவாய் வெள்ளெலிகா யுற்றனவோ
மெய்யறிவை யில்லாமை வீண். (22)

பால்வடியும் வாயான் பரஞான சம்பந்தன்
மேல்பொருள்பாய் பாவிரும்பு மீனாக்ஷி—சால்பிடித்துக்
கொஞ்ச மிளங்குழந்தை கோல முகநோக்கி
யஞ்ச லெனவுரைப்பா யாங்கு. (23)

போம்வெளியின் மீண்டுபுகும் பொற்பரற் சிறையன்னம்
மேம்பெயரே மந்திரமா மீனாக்ஷி—யோம்படையால்
மித்தை வலைநீங்கி மேல்யோக முற்றார்க்கு
முத்திநெறி காட்டு முதல். (24)

மாணிடைக்கும் பிங்கலைக்கும் மன்னுமிடை பேரொளிசூ
வேணிசங்க மங்குலவு மீனாக்ஷி—பேணவருள்
கேதாரங் கங்கைமணி கர்ணிகையுங் சேழ்வரையும்
ஆதார மாத லறிந்து. (25)

உள்ளிருக்கு மாமணியை யுள்ளவகை காட்டுமுரு
வெள்ளெருக்கு வேணியன்பான் மீனாக்ஷி—கொள்ளலையேல்
ஞானம் வெளிப்படுமோ ஞால முயுக்திறமோ
பானை விளக்கொளியே பார். (26)

நீணெருப்பு தானடங்க நெய்சொரிதல் துய்ப்பதருள்
வேணவா வோயுமெனல் மீனாக்ஷி—பூணரிய
நற்றுறவே யுற்றதுணை நானிலத்துக் கோலமமர்
மற்றுறவா லென்னபயன் மண். (27)

சஞ்சலத்தாற் புல்லறிவாற் றூழ்வினைசெய் பேதைமையால்
வெஞ்சலத்தா லுள்ளுடைந்தேன் மீனாக்ஷி—மிஞ்சலெத்தால்
முன்வகுத்த வாறமையு மென்னு முறையுணரா
வென்முகம்பார்த் திப்போ திரங்கு. (28)

வாய்ந்தகுரு வின்மொழியே மாயை யொழிக்குநிம்பம்
வேய்ந்துலகு தானடத்து மீனாக்ஷி—ஆய்ந்தரசென்
அம்மொழியே நின்னுருவ மாதலினு னின்னையன்றி
மம்மரற வுண்டோ மருந்து. (29)

பொன்னிற் பலகாற் பொலிந்துமணம் வீசமுகார்
மென்கொன்றை மாலையணி மீநாக்ஷி—தென்கூடல்
செங்கோல் செலுத்தித் திறல்கொண்டாய்க் காட்பட்டால்
எங்கே யிருந்தாலு மென். (30)

செந்நீர்க்குத் தூய்மை சிறந்தவில்லை முண்டாக்கு
மென்னீரின் மெல்லியலா மீநாக்ஷி—யுன்னாமம்
நண்ணிட வாக்கு நயமில்லாப் பேதைகுணம்
என்னீர வேறு மிழுக்கு. (31)

கேடெத்தால் வேறொன்றுங் கீழ்வினையா லிவ்வுலக
வேடத்தால் உள்மகிழ்மே மீநாக்ஷி—ஆடத்தான்
ஆட்டிவைத்தால் வேண்டுமே யம்பலத்தே தண்ணருளாற்
காட்டிவைத்தாற் காண்பன் கழல். (32)

ஆயிடைநற் பன்மணியை யண்ணனெடு வீதிவிற்க
வேயிடைவாண் முத்துவக்கு மீநாக்ஷி—பேயடையும்
வெய்யவிட மாடும் விமலன் றனையடைந்தாய்
மெய்யுணர்த லெப்படியு மேல். (33)

எண்சுமந்த நற்பெயரா னென்று மனமுருகி
விண்சுமந்த வேந்துதொழு மீநாக்ஷி—மண்சுமந்தும்
பந்தத்து நில்லாது பால்விடைமேல் ஏறிநின்றீர்
வந்தித்த வந்திக்கு வாது. (34)

கண்மணியை சொன்மணியைக் கற்பகத்தை வித்தைதனை
விண்மணியைத் தண்கதிரை மீநாக்ஷி—யுண்மணியைப்
பண்ணுறும் பாடற் பரிசறியு நின்வணங்கக்
கண்ணுறக் கண்டேன் களித்து. (35)

எண்ணியவை யெண்ணியவாங் செய்த லரிதாமோ
விண்ணிழியு மஞ்சமொளிர் மீநாக்ஷி—தண்ணளியால்
வற்றா வளநல்கும் வான்சங்கந் தான்தழைத்த
பொற்றா மரைத்தண் புனல். (36)

எண்ணீற்றி னீறா மிதன்பெருமை யென்னமறை
வெண்ணீற்றை யேபுகழு மீநாக்ஷி—ஒண்ணீற்றைப்
போற்றுமுறை யாற்பூசும் புண்ணியர்க்கிங் கேதுபயம்
கூற்றுவன்முன் கட்டுரைத்த கூற்று. (37)

மாளும் அழிக்கு வரையறையே யில்லையுயிர்
மீளும் வழிக்குமஃதே மீனாக்ஷி—கேளாத
மந்த னுலகுவக்கு மற்றையன்றே சொல்விடைவாய்
ஐந்தெழுத்தைச் சொல்லு மமர்ந்து. (38)

செம்பொருளான் மிக்கமறை செய்யமழ லைக்குமரன்
வெம்பொருள்சீ ராய்ந்துரைத்தான் மீனாக்ஷி—தப்பொருளாம்
பச்சைக் குழந்தையுரைப் பண்புகந்தீர் முத்தமிட்டீர்
விச்சைக்கே யேற்ற வியப்பு. (39)

பேதை வினையென்னும் போராற் றிடைக்குறைசேர்
வேதனையூ மென்றகலு மீனாக்ஷி—ஆதிநதி
காணும் வரைமகளாய்க் கண்ணுதலா னென்கயிலை
வாணனை மகிழ்மயிலே வாய்ந்து. (40)

செய்வினையா வில்லை செறிபயனா வில்லைநிறை
மெய்யுருவா வில்லையொப்பு மீனாக்ஷி—ஐயமுண்டோ
தாயாகி வேறுநின்ற தன்மையா லுள்ளுறைபு
நீயே யுவமை நினக்கு. (41)

சாணேற விங்கு முழஞ்சறுக்கித் தாழ்ந்தெளியேன்
வீணே கலங்கவோ மீனாக்ஷி—காணாதேன்
உள்ளத்தை யுள்ளவா ஓர்ந்தாய்க் குரைப்பதென
வெள்ளத்தைத் தாண்டும் வினை. (42)

கண்டுருகு நெய்யுருகுங் கல்லுருகு மண்ணுருகும
விண்டுருகு மெஃகுருகு மீனாக்ஷி—கண்டுருகா
தொன்றுண்டு கண்டா யுலகி லெளியனுளம்
நன்றுண்டு கொலலோவிந் நாய்க்கு. (43)

கால்மாறிப் பல்பிறப்புங் கண்கெட்ட வெற்குமுண்டோ
வேல்மாறன் பெணமணியா மீனாக்ஷி—கால்மாறி
மன்றாடு மண்ணனற்கு வாழ்க்கைப் படுமென்னே
மன்றாடி வேண்டின் வரம். (44)

கால்வா யரைவாய் கலையறிவில் யாரேனும்
மேல்வா யிலரேனு மீனாக்ஷி—காலாரக்
குங்குமத்தாற் சார்வார் குறைநீங்க குவரென்றோ
[illegible]க்கால் வெல்வா ரெதிர்த்து. (45)

சாந்த குணம்பொருந்தித் தண்ணீ ரினிதருந்தி
மீந்தவிளம் புல்லுணுமான் மீநாக்ஷி—மீந்தோலின்
மீதுட்கா ரந்தணர்தாம் மேன்மை யடைவரெனறும்
சாதுக்கள் சார்பே தரும். (46)

சிக்காமற் காப்பாய் செறியுடல மையமர்ந்து
விசகாமு னேத்துகின்றேன மீநாக்ஷி—சொக்காரும்
பால்வண்ணர் பாகம் பயிலுமையே யின்றொருகால்
நூல்வண்ண சால நுழைந்து. (47)

பாம்பணியும் பித்தற்குப பித்தந் தணிக்கவல்ல
வேம்பணியும் தின்னையலலான் மீநாக்ஷி—தாம்பணிந்து
கண்ணுதலை யாருங கருதுவரோ கற்புடைய
பெண்டிரால் வந்தடைந்த பேறு. (48)

தோண்டப் புனலூறும் சொல்லச் சுவையூறும்
வேண்டக் கவியூறு மீநாக்ஷி—பூண்டவன்பி
னெஞ்சூற வூறு நினைக்கரிய வானந்தம்
அஞ்சூற வூறு மது. (49)

நெஞ்சமர வுள்ளி னிறைமறலி தூதுவர்தம்
வெஞ்சமரி லஞ்சலுண்டோ மீநாக்ஷி—எஞ்சலிலா
வாளுங கதையு மழுப்படையுந் தோமரமும்
நாளுந் தொழுதேதா னா. (50)

தானென் பதும்பொருளுந் தக்க விலக்கணையான்
மீநெறிக்கே செல்லுமெனப மீநாக்ஷி—நானனையேன
மேதை பெலும்புதிரம் வெள்ளைநரம் பியானென்பேன்
பேதையுரை யெல்லாம் பிதற்று. (51)

கேண்மோ மதியில்லாய் கெட்ட வினிப்போதும்
வீணமோக நீங்கியுய்யை மீநாக்ஷி—தாண்மேலே
எல்லையிலா தன்புவைக்க வென்றுங குறையில்லை
தொலலைவினை துய்த்தே தொலை. (52)

மல்லல் வரைமகளே மன்னுசுடர் சுற்றுமலை
வில்லன் பரஙகாண மீநாக்ஷி—பல்வகைநீ
நோற்றதே நோற்பா நுவலின் வரனவனே
ஏற்றபயன் நோற்பே இடும். (53)

ஏழை யுளவயலை யேற்ற மதியென்னு
மேழியினா னன்குழுது மீனாக்ஷி—யாழுமன்பாம்
நீரைந் தெழுத்திட்டு நீள்சிவமா மோங்குபயிர
பாரெங்கு நெல்லாம் பரந்து. (70)

கோடி யிளங்கதிர்தாங் கூடி விளங்குமையே
வேடுருவாய் வந்ததொன்றோ மீனாக்ஷி—நாடரிய
அண்ணறனை வில்லா லடித்தான் பிழைபொறுக்க
எண்ணாருஞ்சொல் ஓதினா யேற்று. (71)

கூடுமைவர் கூட்டுறவாற் கூறு மறநெறிக்கே
மேடுபள்ள மொன்றறியேன் மீனாக்ஷி—கூடனகர்
ஆண்டாய் எளியநெஞ்சை யாள்வாய் ஒளிர்தாளம்
பூண்டாய் நினதாள் புணை. (72)

ஓடுசா லல்லா விருகரையு மோங்குவெள்ளம்
வீடுகால் வெற்பிலையே மீனாக்ஷி—நீடுகால்
பாவெள்ளத் தூயோர் பகர்தமிழை யோர்ந்தவைகை
தூவெள்ள மோடிவரச் சொல். (73)

கொஞ்சுங் குலவுங் குதித்தோடும் விற்பாயும்
மிஞ்சுஞ் சுவைபொழிபு மீனாக்ஷி—புஞ்சமறைச்
சம்பந்தன் வண்டமிழின் றன்மை நிறைவைகை
அம்புதிபோற் பொங்கிடவே யார்ந்து. (74)

அம்மே யெனும்வா யசையுமுன்னே யங்கிருந்து
விம்மே லெனவருளு மீனாக்ஷி—இம்மையே
நன்மை தருவாய் நயந்தவர்க்குத் துன்பமுண்டோ
நன்மையே நன்மைதரு நன்கு. (75)

வானொக்கு மாலை வணமுயர்பொற் கொன்றையொக்கு
மேனியன்செம் பாகமகிழ் மீனாக்ஷி—ஆனவுண்மை
சங்கையற்றார் பொய்ப்புலனைச் சார்வரோ தூய்மைமிக்க
கங்கையுற்றார்க் கங்கணமோ காண். (76)

ஒற்றிகொண்டாற் கொண்டாய் உலகமெலாங் கூடனின்று
வெற்றிகொண்டாய் மேன்மைகொண்டாய் மீனாக்ஷி—நிற்றிகண்டாய்
மற்றழியும் வேளையிலே மன்னுபரன் றன்னுடனே
(77)

ஆழ வுணர்ந்தடங்கி யாங்கார மென்னுமத
வேழமதை மாய்சிங்கம் மீனாக்ஷி—யேழுலகும்
கண்டார் நடுக்கமுறார் கைதொழுவார் ஈதன்றோ
மண்டேனின் ஞானத்து மாண்பு. (78)

முன்னறியேன் பின்னறியேன் முற்ற முழுமூடன்
மின்னெறிக்கும் பூணணியு மீனாக்ஷி—யென்னுரைக்கேன்
வீட்டிச்சை பந்தம் விளைக்குமேற் சங்கற்பக்
கூட்டிச்சை யோகோ கொடிது. (79)

சண்டிக்குந் திண்ணற்குங் கண்டற்குந் தக்கவிறன்
மிண்டற்கு முத்தியருள் மீனாக்ஷி—திண்டிறன்மெய்ஞ்
ஞானமன்பு தூய்மை நலமில்லே னுய்தலெற்றோ
கானவன்பா லுண்டோ கனி. (80)

சித்தத்தை யுன்பாற் செலுத்த மருளுலகம்
மித்தையெனு நுண்ணுர்வா மீனாக்ஷி—புத்தமுதம்
பன்னிரண்டைத் தாண்டிப் பனிமதிபா லுற்றார்க்குப்
புன்னரக மாமோ புகல். (81)

ஏழிசையா லின்பெயரை யேற்றிப் பருந்துயர்ந்து
வீழிசையா லுள்ளமகிழ் மீனாக்ஷி—தாழிசையா
னேரிசையாற் சங்கத்தார் நின்னைப் பணிந்துயர்ந்தார்
ஆரிசையா லுள்ளுருகா தார். (82)

வேதியிலே பித்தத்தை வீட்டினரை முச்சந்தி
வீதியிலே விட்டுவிட்டாய் மீனாக்ஷி—தீதறத்தான்
கங்கையிலே மூழ்கவிட்டாய் காணிற் கருணையன்றோ
செங்கையிலே நீயுற்றார் சேர்பு. (83)

தானே தனிமுதலாந் தாணுலிங்க மன்விளங்க
மேனுகரு மின்பமுற்றேன் மீனாக்ஷி—யானமறை
யோதிப் பரவசமாய் உள்மகிழ வந்தணைந்தா
பூதிப் பிடியளித்தான் போந்து. (84)

கண்ட மழலிங்கம் கள்ள மனங்கவர
விண்டதே மேல்வினைதான் மீனாக்ஷி—கொண்டதேன்
செங்கரும்பு பாலாட்டிச் சீருற் றொளிவிளங்கக்
கொயகரும்பு மாலையுடன் கூர்ந்து. (85)

நீரிட்டும் வெய்ய நெருப்பிட்டுந் தாவில்சீர்
வேரித் தமிழ்புகழு மீநாக்ஷி—பார்தொட்டுக்
காலடங்கி விண்போங் கடுங்காவ லென்றுவிடும்
நூலடங்கா வன்னே நுவல். (86)

மேலை யறியார் விரும்புமய லிவ்வுலக
வேலை பழுதன்றோ மீநாக்ஷி—சாலவுறு
வாழ்க்கைப் பயனென்னும் மாய்பனிவாய் பைங்கூழே
வாழ்த்தவரும் செங்கதிரின் மாண்பு. (87)

ஆம்பிணிதா னுயிரநா ளாழ்ந்து மகற்றுநில
வேம்பன்றோ நீள்வினைக்கு மீநாக்ஷி—தாம்பணிவார்
மேலோங்குந் தன்மை மிகத்தெளிவாம் சிற்றுயிர்க்கும்
நூலோங்க ணுரை நுணல். (88)

நாடி வகையுணரு நாடு நகைசெய்யும்
வீடுகட்டு தேர்ச்சியுண்டு மீநாக்ஷி—ஓடுமியல்
வாசி நிலைநிறுத்தும் வண்ண மிகத்தீட்டும்
காசியுள்ளே காணுங் கவி. (89)

பெற்ற பயனிற் பெரிதன்றோ பேசுங்கால்
வெற்றுடல்வாழ் செல்வமுற்றேன் மீநாக்ஷி—வெற்றுரைகேள்
கூன்மாறற் குற்ற கொடுவினைதீர் கோநகரா
நான்மாடக் கூட னயந்து. (90)

நேத்திரத்தாற் காண்டுமென்பார் நேருந் திரணொருக்கம்
வேத்திரத்தா னந்திதள்ள மீநாக்ஷி—மாத்திரத்தார்
நான்மறையி னுயகமாய் நாப்பண் ஒளிர்பகுதி
தான்முழங்கு மாக்கயிலை சால்பு. (91)

மேலை வினையலையா மீளும் பிறப்பிறப்பு
வேலைமயல் கள்மயக்கா மீநாக்ஷி—கோலமுறு
காட்சி கனற்புனலாங் காம மரவெயிறாம்
ஆட்சிசெயு மைவர்க் கரண். (92)

போதப் பொருளெய்தப் பொய்யா வமுதமழை
வேதத்தின் வேறில்லை மீநாக்ஷி—ஆதித்தன்
மேலொளிக்கு நேருண்டோ மெய்யுணர்வை யில்லேற்குந்
[illegible] (93)

பேச்சினாற் பொய்மை பிடியடங்கா . _ண்மை
வீச்சினா லுய்திறமோ மீனாக்ஷி—மூச்சினா
லேறலா மோரா யிரமீ ரயுதமொடு
நூறறுகான் மேன்மை நுவன்று. (94)

போற்றுகுரு வின்னுரையாற் போதப் பொருள்விளங்கும்
மேற்றெரிய வொன்றில்லை மீனாக்ஷி—சாற்றுமறை
காண்குருவே சாக்குங கடவுள் வடிவமென்னின்
மாண்குருவாந் தாயே வழி. (95)

போற்றினா லான்மாவைப் புண்ணிய னாகின்றான்
வேற்றுமை தானொழிந்தான் மீனாக்ஷி—தோற்றமுடி
வற்றான் அளவிறந்த ஆநந்த மேயுற்றான்
பெற்றான் பெறற்கரிய பேறு. (96)

தன்னை மறந்தெதையுந் தானாய் விளங்குதற்கு
வென்னிடமே மற்றையின்ப மீனாக்ஷி—முன்னரிய
நன்றே பரம்பொருளே நன்மையெலாஞ் சேர்ந்தகுணக்
குன்றே யெனையாள் குறித்து. (97)

மாணும் பிரமவித்தை மன்னுபுர சுந்தரியே
வேணுவிசை யின்மொழியாய் மீனாக்ஷி—பூணும்
சிவகாமி செய்ய வபிராமி ~~[illegible]~~ செல்வ
அவிநாசி யன்னே யருள். (98)

உள்ளம் பிரமபுர மோர்தகர புண்டரிகம்
வெள்ளிமன் றாடிமகிழ் மீனாக்ஷி—கள்ளவிழும
பொன்கொன்றை சூடும் புராரி யிடமமர்ந்தாய்
நன்கொன்றை யீவாய் நயந்து. (99)

ஆமிசைவாய் நற்புலவர் ஆநந்தங் காப்பமற்று
மீமிசைவாய் பேதையுரை மீனாக்ஷி—தாமிசையு
மன்பா னுளறியசொ லஞ்செவியி லேற்குமென்றே
யுன்பாத முற்றேன் உகந்து. (100)

திருச்சிற்றம்பலம்.

Printed at the National Press, Bangalore.

உ

வேலுமயிலுந்துணை.

மதுரை மீனாட்சியம்மை மீது

சந்தத்திருவடி மாலையும்,

திருவடிப் பத்தும்,

சோழவந்தான்

சிதம்பரவிநாயகர் மாலையும்.

இவை

சோழவந்தான் வித்துவான்

அ. சண்முகம்பிள்ளையவர்களால்

இயற்றப்பெற்று

மதுரை

மு. ரா. கந்தசாமிக்கவிராயரால்

மதுரை

விவேகபாநு அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பெற்றன.

1914.

உ

குமரன் துணை.

முகவுரை

மதுரையைச் சார்ந்த சோழவந்தானூர் வித்துவான் ஸ்ரீமத் அ. சண்முகம் பிள்ளையவர்களைத் தமிழ்நாடு நன்கறியும். இவர்கள் தமிழிலக்கிய இலக்கணங்களிற் றேர்ச்சி மிக்கவராய், எல்லாப்புலவர்களும் மிகவருந்திச் செய்யப்பெறுதலால் மிறைக்கவி யெனப்பெயர்பெற்ற சித்திரகவிகளை அதிசுலபமாக இயற்றும் பேராற்றலுற்றவராய், எந்த விஷயங்களையும் தருக்கமுறை பிறழாமலும் அவையஞ்சாமலும் கேட்போர் வேட்குமாறு இனிதெடுத்துரைக்கும் சொல்லாற்றல் படைத்தவராய் விளங்குகின்றார்களென்பதை இப்போதுள்ள தமிழ்ப்புலவர்கள் யாவருமுணர்வர்.

"இன்னிசை யிருநூறு" என்ற நீதிநூலொன்றும், "மாலைமாற்றுமாலை" என்ற சித்திரகவி நூலொன்றும் இவர்களால் இயற்றப்பெற்று முன்னமே வெளிவந்துள்ளன. இவற்றுள் மாலைமாற்றுமாலைக்கு யாமே உரையெழுதி வெளியிட்டுள்ளோம். மேற்கூறப்பெற்ற இருநூல்களையும் பார்த்த தமிழ் வித்துவான்கள் பல்லோர் அவற்றின் அருமை பெருமைகளைப் பாராட்டி எமக்கு வரைந்துள்ளார்கள்.

இப்பொழுது இந்த வித்துவ ரத்தினமாகிய நமது பிள்ளையவர்கள் மதுரை மீனாட்சியம்மை மீது "சந்தத்திருவடிமாலை" என்னும் பெயர் புனைந்து யாத்த சந்தப்பாக்கள் 32-ம் அவற்றிற்கு அவர்களே யெழுதிய குறிப்புரையும்; "திருவடிப்பத்து" என்னும் பெயரிட்டியாத்த பத்து வெண்பாக்களும்; தமது பிறப்பிடமாகிய சோழவந்தான் "சிதம்பர விநாயகர்மாலை" என்னும் பெயரிட்டியாத்த 30 கொச்சகப்பாக்களும் ஒருங்கு சேர்த்து அச்சிட்டு வெளியிடப் பெற்றுள்ளன.

முகவுரை.

சந்தத்திருவடி மாலையில் சந்தம் நோக்கி சொற்களை நீட்டல் குறுக்கல் தொகுத்தல் விரித்தல் ஆகிய விகாரப்படுத்தாமல் விழுமிய பொருள்பயக்கும் முழுமுழுச் சொற்களாகவேதொடுத்துள்ளார்கள். சந்தம் அமைத்து அதற்கியையச் செய்யுளியற்றுதல் விலங்கிட்டுக் கொண்டு நடனமாடுவதை யொப்பதொன்றாகவும் இச்சந்தப்பாக்கள் ஆக்கியோர் கருதிய பொருட்போக்குக்குச் சிறிதும் முட்டுப்பாடுறாது செவ்விது செல்லுந் தன்மையனவாக அமைந்துள்ளன. இந்த நயத்தை ஊன்றியுணர்வா ரெவரும் வியவாதிரார். அன்றியும், நகர் வருணனை, வையைநதி வருணனை, தண்ணீர்க் குழாய்கள், மின்சார விளக்குகள் ஆகியவற்றின் வருணனைகளும் நன்கு அமைந்துள்ளன. அம்பிகைமீது இத்தகைய சந்தப்பா நூலொன்று இதுகாறும் யாமறிந்திலம். ஆதலின் எமது பரமமாதாவுக்கு வாய்த்ததோர் நவமணிபணியாகவே கொண்டு தமிழ் மக்கள் மகிழ்வாரென்பது எமது துணிபு.

ஏனைய இருவகை நூல்களும் பிள்ளையவர்களின் பத்தித் தன்மையை மிக்கு விளக்குவன வாதலுடன் சொற்சுவையும் பொருட்சுவையும் நிரம்பப் பெற்றுள்ளன. இவர்களியற்றிய ஏகபாத நூற்றந்தாதி யுரையும் விரைவில் வெளிவரும்.

சர்வலோக மாதாவாகிய ஸ்ரீ மீனாட்சியம்மை திருவருளாற் பிள்ளையவர்கள் அரோக திடகாத்திரராய் எல்லா நலன்களையும் பெற்று இன்புற்று வாழ்வார்களாக. இப்புத்தகம் வேண்டுவோர்க்கு இனமாகவே கொடுக்கப்பெறும். சுபம் சுபம்.

இங்ஙனம்,

மு. ரா. கந்தசாமிக் கவிராயர்,

மதுரை.

சாற்றுக் கவிகள்.

மதுரை திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் ஆதீன வித்துவானும்
ஸெயிண்டுமேரி ஐஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதருமாகிய ப்ரும்ம

மு. கோவிந்தசாமிஐயரவர்களியற்றிய

செய்யுட்கள்.

திருவளரும் பாண்டிவள நாடாளும் வழுதிகுலஞ்
சிறக்க நீதி
யுருவளர வுலகையெலா மொருகுடைக்கீழ்ப் புரந்தருள
வோங்கன் மன்னன்
கருவளரா தவதரித்த வங்கயற்கண் ணம்மைதிருக்
கஞ்சத் தாளில்
மருவளரும் பூமாலை யெனச்சந்தப் பாமாலை
வனைந்தான் மன்னோ. (௧)

அன்னவன்றன் யாவனெனி லைந்தியலுங் காப்பியமு
மளந்து கற்றோன்
மன்னவரி னவைமுந்தி யிருக்குமொரு சீருடையான்
வையம் போற்றச்
சொன்னவமர் மாலைமாற் றாகிய நூல் பலநவின்றோன்
சுருங்கச் சொல்லின்
துன்னவரும் வாரியுண்ட முனிநிகர்வான் சண்முகனென்
சுமுகன் றானே. (௨)

கண்டமுத முதலாய தித்திக்கும் பொருளனைத்துங்
கலந்தாற் போலப்
பண்டருணை கிரிநாத ரருள்வெள்ளத் தாழ்ந்துரைத்த
பாவி னங்கள்
கொண்டசுவை யனைத்தையுநன் காய்ந்துசிறப் பேய்ந்தவையைக்
கூட்டி யந்த
அண்டர்பிரா னன்னையடிக் களித்தானென் றுரைப்பதலா
லறைவ தென்னே. (௩)

சாற்றுக்கவிகள்.

கோயிலூர் ஆதீனம் ஸ்ரீமத்
சுப்பையா சுவாமிகள் இயற்றிய
செய்யுள்.

என்னையீன் றருளு மிருந்தயை விருந்து
ணெழிற்கயல் விழித்தனிக் குமரி
அன்னையா ரடியி லரசஞ்சண் முகவே
ளற்புதத் திருவடி மாலை
தன்னையே யருச்சித் தணிந்தனன் வணங்குந்
தனயருஞ் சுரர்களுந் தவரும்
பின்னையே முதல மாதரும் பிறரும்
பிறங்கிய முடிக்கொள மாதே.

மதுரை வித்தியாபாநுப் பத்திராதிபர்
மு. ரா. கந்தசாமிக்கவிராயர்
இயற்றிய செய்யுள்.

தருவளா சனகைப பதியும்மன் னுளமுஞ்
சார்ந்துவாழ் சண்முக நாமத்
தொருபெரும் புலவன் அங்கயற் கண்ணி
யுளமுவந் தணிதரச் சந்தத்
திருவடி மாலை திருவடிப் பத்துஞ்
சிதம்பர விநாயகர் மகிழ
மருவுமோர் மாலை தனையுநன் கிசைத்தான்
மற்றவன் வாழிய மகிழ்ந்தே.

உ

தேவிதுணை.

617

மதுரை மீனாட்சியம்மை

சந்தத் திருவடிமாலை.

தனன தந்தன தான தானன
தனன தந்தன தான தானன
தனன தந்தன தான தானன — தனதானா.

உலக மெங்கணு மூழி வானவர்
உரக ரும்புவி யோரு மேவல்செய்
உயர்பெ ருந்தனி யாணை யேசெல — ஒருகோடி
உழுவன் மங்கையர் காம னேயென
உடல்கு ழைந்திருள் யாம நாலினும்
உவகை கொண்டணை போக மேகொள — ஒருவாதே

பலரு மன்பொருள் காலை தோறும்வை
பவமு டன்பெற நாளு மேமதி
பளகி னுங்கலை யாய வாழ்நிலை — படைசேய்சீர்
பலபொ ருந்தினு மேயு ளதருள்
பரவு மன்பிலை யேலெ னுமது
பரவி முன்பெற நாடி யேயடி — பணிவேனே

நில வெங்கண ராவி ராவிய
நெடிய செஞ்சடை தாதை போலுரு
நிமல வைங்கர னார்வி நாயகர் — நினையாதே
நினைவின் வந்தெனை மேவு நாயகர்
நெறியி னைந்திடு காலை யாழ்துயர்
நிலைகு லைந்திட வாழ்வு தானருள் — நிதிபோல்வார்

குலவு மொண்கலை யாவு மேயுணர்
குமர ரிங்கிவர் பால ராவளர்
குமரி சங்கரி தேவி யாமளை — குலமாதா

மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலை.

குடிகொ டென்குடி யாள நானுறு
குடில நெஞ்சினு டேவு நாரணி
குயின்மு ழங்கிடு கூடன் மாநகர் உமையாளே.

(குறிப்புரை) உழுவல் - எழுமையுந் தொடர்ந்த அன்பு. மன் - மிகுதி மளகு - குற்றம். அது - அன்பு. தாதை - சிவன். நெறி - நல்வழி.

உலக மெங்கணும் ஊழிவரை ஆணைசெல்ல மங்கையர் போகங்கொள்ள பலரும் மன்பொருள் பெற மதிகலையினையாய வாழ் நிலையும் படையும் சேயும் சீரும் பிறபலவும் பொருந்தினும் அன்பிலையாயின் என்னும்! ஆதலின் அது பெறப்பணிவே னெனமுடிக்க. (௧)

தத்தன தனதன தான தந்தன
தத்தன தனதன தான தந்தன
தத்தன தனதன தான தந்தன தனதானா.

ஒத்துறு வளிநிலை தேய்த லின்றியுள்
மத்திய சுழுனையி னூடி சென்றிட
உய்த்தொளிர் மதியமு தார வுண்டுடல் அழியாதே

உட்பகை கருமமு மூணு றங்கலும்
விட்டிரு வினையிருண் மாயை வென்றுளிர்
உத்தமர் தமதருண் மோன சிந்தையொ டொழியாதே

நித்தமும் வனிதையர் காதல் கொண்டவர்
முத்தெனு மெயிறுறு பான முண்டயல்
நிற்றலை மகிழ்மெ னீன சிந்தையும் ஒருநேரா

நிற்குமு னொளிதிகழ் பாத பங்கயம்
நித்தில மணியன நேய வொண்கவி
நித்தமு மிசையொடு பாடி வந்தனை புரிவேனோ

வித்தையொ டுறுபொரு ளாயுண் மைந்தரும்
முத்தியும் விழைமயினு மீயு மொய்ம்பினை
வெற்றிகொள் பரசுடை வீரி யந்தரி விடையூர்வான்

மெய்ப்பொருள் பரசிவன் மேனி பங்குகொள்
உத்தமி பகவதி வாலை யம்பிகை
வித்தகி நிருமலை வேத புங்கவி விதியோடே

சித்தர்கள் வழிபடு தேவி சுந்தரி
சத்திபொன் மலைசுதை தாய்ப ரம்பரை
தெற்கிறை மகளென மேவு குண்டலி திரிசூலி
திக்குட னருவுரு கால மம்புவி
சத்தமொ டிசைபொரு ளாய சங்கரி
சிற்பரை தமிழ்வளர் கூட லம்பதி உமையாளே.

(கு-ரை) வளி - இடை கலை பிங்கலையி லியங்குங்காற்று. தேய்தல் - கால் விரல் கழிதல். இருள் - ஆணவ மலம். தெற்கிறை - தென்னவன், மலையத்துவசன். (உ)

தனனத் தனதன தத்தனந் தானன
தனனத் தனதன தத்தனந் தானன
தனனத் தனதன தத்தனந் தானன தனதானா.

மதியிற் பணிபல சுற்றிமந் தாகினி
மறையச் சடிலமு டித்தநஞ் சார்களன்
வளைசக் கரமுற மத்தனம் போருகன் இருவோரும்
வலிதிற் பிலநப முற்றியுங் காணரு
மலர்பொற் பதமுடி நித்தனைந் தானனன்
மணவற் புதவினை முற்றுமங் கேசிலை யதன்மேலே
பதியச் செயும்வகை பொற்புறுங் கூடலின்
ஒருதிப் பியநில யத்தின்வண் பாரினர்
பணிவிட் பதியினர் பெட்பொடுங் காணுற இரவோடு
படர்பொற் காமலர் பற்றிமுன் பூணுற
அடல்பொற் பணிமுடி வெற்றிசெங் கோலொடு
படைபற் பலதரு தக்கநின் றண்மலர் பணிவேனோ
நிதிபொற் கிரிதனை யெற்றுசெண் டாலடி
கொடுமுற் பெறுமொரு துட்டர்தங் காலனை
நெடிதுற் றெழுகடல் வற்றவென் றனைவிண் முகிலூர்வான்
நினைவற் றிடமுடி தத்திமுன் போய்விழ
வளைவிட் டெறியயில் கைக்கொளுஞ் சீலனை
நிலைமுத் தமிழொடு பெற்றவம் பாலிகை நினையாதென்

மதியிற் றிகழ்பரை துர்க்கைகங் காளியென்
வறுமைப் பகையற வெற்றிதந் தேழ்நிலன்
வசையற் றிடுதமி ழெற்கலந் தேதரு திருமாதா
மதியைத் தொடுபுரி சைத்தடங் கோபுர
மதுரைப் பதியின்மு ளைத்தநந் தாவொளி
மலயத் துவசன்வ ளர்த்தசிந் தாமணி உமையாளே.

(கு-ரை) நபம் - ஆகாயம். அங்கு - அம்மி மிதித்தல் செய்யுமவ்விடத்து. சிலை - அம்மிக்கல். இரவோடு - இரத்தலைச் செய்த பிரம கபாலம். அடிகொடு - அடி கொடுத்து என்னும் பொருட்டு; வரிப்புனை பந்து என்புழிப்போல. ஏழ் நிலன் - பாட்டு, நூல், வாய்மொழி, உரை, பிசி, அங்கதம், முதுசொல் என்பன.

அத்தன் பில முற்றிக்காணருபத மெனவும், அம்போருகன் நபமுற்றிக் காணரு முடி யெனவும் நிரனிறை கொள்க. ஐந்தானன், மணவினை முற்று மங்கு, சிலை மேல் பதியச் செயத்தன் கரமலராற்பற்றிப் பூண அவற்குப் பல தரு நின்றாண் மலரென முடிக்க. சண்டாலடி கொடுத்து நிதிபெற்ற துட்டர் காலனென்க.

தனனத் தனதன தானத்த தந்தன
தனனத் தனதன தானத்த தந்தன
தனனத் தனதன தானத்த தந்தன தனதான.

அறிவிற் பெரியரென் மானீத்த வண்டர்கள்
அருள்பெற் றுரைகவி யாலார்ப்ப வின்பெனும்
அழிவற் றிடுமுயர் தேன்வார்த்து நன்கலை நிறைதூய
அதிநுட் பமதியி னேராக்க வின்றெளிர்
அலரிக் கிரிதலில் பேதார்த்த மொன்றிருள்
அகலக் கடிதுற லோடாத்தர் துன்பினை அறமோதி
மறியுற் றிடுகர னார்வாய்த்த சிந்தனை
மறைநத் துறுதட நீர்பூத்த வம்புய
மலர்நற் றிருவடி மால்வாய்த்த வென்சிலை மனமீதும்
வருதற் கமர்குவன் யானேத்து மன்பிலன்
வளரத் தருகிக வாய்சாற்ற வின்றியும்
வலிதிற் கருணைசெய் தாய்போற்ப ரிந்தருள் புரிவாயே

தறியிற் செறிபரன் வானோர்க்கு நன்றது
தராமுற் றிரிபுர நீறாய்க்க ரிந்தெரி
தாவுத் தரகிரி நாணாத்து முன்றனு வெனமேவு

தனிரிற் றிகழ்கர மானேய்த்த வங்கணி
சடையைத் திரைசிலை தோல்போர்த்தி ரந்தலை
தனியற் கணிமுடி பார்சேர்த்த பொன்கலை தருதேவி

வறியற் கருள்செயு மாதாத்தி கம்பரி
வளர்முத் தமிழினை யானேற்ப முந்தருள்
மலைபெற் றிடுமொரு கார்போற் றிகழ்ந்தொளிர் குழலாளே

மலயத் துவசனை வாணுட்டி னின்றான்
மருவித் திடவருள் கோமாட்டி வண்பொழின்
மதுரைப் பதியுறை மீனாட்சி யம்பிகை உமையாளே.

(கு-ரை) வண்டர் - வண்டு. அர் - சாரியை. மால்நீத்த அண்டரென வும் பிரிக்க. அண்டர் - அறிவாற்றேவருக் கொப்பாயவர். அலரி - சூரியன். நார் அன்பு. நத்து - சங்கு, நத்துதல். சிலை - கல். தறி - நடுதறி. உத்தரகிரி - மேருமலை. தனியன் - சிவன்.

பெரிய ரென்ற வண்டர்களரர்ப்ப இன் பெனுந்தேன் வார்த்து அப்பெரி யாரது கலைநிறைந்த மதியின் எதிராகக் கவின்று அலரிக்கு இரிதலில்லாத அஞ்ஞான விருளகல அவர் மதியிற் கடிதுறவோடு துன்பினை மோதி, மறிகக ரனது சிந்தனை யென்ற தடாக நீரிற் பூத்த அம்புயமல ரென்ற நின்னடி யெ னவும், மறை யென்ற சங்குகள் சூழ்ந்த தடாகம் எனவும் மறை விருப்புற்ற தடாக மெனவு முரைக்க. (ச)

தான தத்ததன தான தத்ததன தான தத்ததன தானன
தான தத்ததன தான தத்ததன தான தத்ததன தானன
தான தத்ததன தான தத்ததன தான தத்ததன தானன தனதானு.

ஆதி முத்தரிட மாமு டற்பகுதி
நீயி ருத்தலின்மு ளினில்
ஆகு லச்சமினை மாணி டக்கழலி
ளுைதைத் துயிலை மோதினர்
ஆய டிப்பெருமை தானு முற்றறிவ
ராத விற்றெரிகு வாரவர் அறிவாரோ

சீ மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலை.

ஆழ முற்றகிண றேய்சி றுத்தவனை
பார்கி ணற்றனவெ னீர்மையின்
ஆசை பற்றியுணர் பேயர் சித்தர்முனி
வோரு மப்பெருமை யோர்தலின்
ஆயு முத்தியினு மூவ கைக்குளொரு
தேக சித்திகொடு தூயநின் அடிபேணி

ஓது தெற்கிறைவ ராம னுற்றிடுவ
ரூழி பற்பலவு மீதுமெய்
யோகி னப்பதும பாதம் வைத்துமன
மேம னைத்தெறுத லோர்கிலர்
ஊக தத்துவக லாச முத்திரம
தாடி வற்கலையொ டார்சடை டையோராய்

ஊர்கள் பற்பலவு நீர்கள் பற்பலவு
மோடி யுற்றுமெவன் மாய்குவர்
ஓரி னெத்தனைசெய் தாலு மத்தனையு
நீரெ ழுத்தனைய நீர்மைய
ஓகை யுற்றுயின தாணி னைத்தெருமை
யூர்தி கெட்டொழிய வாழ்தலை அருள்வாயே

வீதி யொற்றைவழி யோடி ரட்டையுருள்
வேறு மப்பினுறு மாவியின்
வேக முற்றவுருள் வான்மி னுய்த்துநிறை
சார முற்றவுரு ளாதியும்
வேறு பற்பலசு வாதி யுய்ப்பனவும்
வாயு விற்கடிய வேகமொ டொருவாதே

மேவ விற்பகலின் வீணை யுற்றவிசை
யாதி முத்தமிழி னோர்கவி
வேறு பற்பல்வகை நாத மத்தனையு
மாதி யிற்பரிசின் மேவுற
மீள வுய்க்குமொலி கால்வ வுய்க்குமிசை
மாடி யிற்செவிப டாமையின் நிசிவேளை

மீது நெய்த்திரிக ளாதி யற்றவொளி
சூரி யற்குநிக ராயுற
மேவி மக்கள்பலர் காதி னுய்த்துமகிழ்
போதி ருப்பினியல் வார்குழல்
வீழு மப்புகொடு போது மைக்குழலி
னுரு மொய்த்துமகிழ் கூடலின் ஒளிர்கோயில்
வேத வித்தகரு மாதி முத்தமிழை
யாயும் வீற்பனரு மோர்புடை
வேய்நி கர்த்தபுய மாதர் மக்களொடு
கூடி நிற்பவர்க ளோர்புடை
மேவ நித்தமும்வி ழாவொ டுற்றுவளர்
தேவி சிற்பரைபு ராதனி உமையாளே.

(கு-ரை.) ஆதிமுத்தர் - சிவன். இடமாம் உடற்பகுதி - இடப்பாகம். ஆ டி-அவ்வடி. அவர் - அச்சிவன். மூவகைச்சித்தி - உருவசித்தி, அருவசித்தி, ருபாருபசித்தி. தெற்கிறை - இயமன். யோகின் - யோகத்தினுல்.

ஒற்றைவழி யோடுகின்ற இரட்டையுருள் - பைசைகிள் (Bicycle) அப்பின் ஆவியின் வேகமுற்ற உருள் - நீராவியாலோடுகின்ற வண்டிகள். (Steam locomotives) மின்சார முற்றவுருள்-மின்சார வண்டிகள். (Electric Tramways) ஒலிகால்வ - முன்வாங்கிய ஒலியை ஆதியிற் போல மீள மீளக் காலுகின்ற யந்திரம். அது கிராம்போன் முதலியன. (Gramaphone) நெய்த்திரிகளாதியற்றவொளி - எலெக்டரி விளக்கு முதலியன. (Electric light etc.) இருப்பின் இயல்வார் குழல்-இரும்பாற்செய்த நீண்ட குழாய்கள்(Iron pipes.)

ஆதி முத்தர் மோதினர்: அவர் முற்றறிவாரதலின், தெரிகுவார். பேயர் அறிவாரோ; சித்தர் முனிவோரும் ஓர்தலின் ஊழி பற்பலவும் உற்றிடுவர். ஈதுமெய். பாதம் மனம் வைத்துத்தெறுதல் ஓர்கிலர். ஆடி ஓடி யுற்றும் எவன் மாய்குவர். அவர் எத்தனை செய்தாலும் அத்தனையும் நீரொழுத்தனைய. நின்றூன் நினைத்து வாழ்தலை யருள்வாயென முடிக்க.

இரட்டையுருள் முதலாயின மேவலின் இசை பகலிற் செவிபடாமையின் நிசிவேளை மக்கள் காதினுய்த்து மகிழ்போது மைக்குழலினுரு மகிழ் கூடலென்க. (௫)

௸ மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலை

தனத்தன தத்த தானன தனத்தன தத்த தானன
தனத்தன தத்த தானன தனதானா.

அகத்திரு ளற்ற ஞானிகள் அடுத்திடு முத்தி தானுமென்
அயற்படு சுட்ட லேதுமில் அதனாலே
அடித்தளிர் சித்த மேவிடின் அனைத்துடல் பற்ற நேரினும்
அதற்கிணை மற்றின் மாணடி அருள்வாயே
பகற்பொழு துற்ற தாரகை யெனப்புவி சுற்று சூரியர்
பதக்குறை யொற்றை யாழியொ டொளிராதே
பசித்தவர் கற்ற நூலென உறத்திகழ் பொற்பி னீள்கழல்
பரித்திடு மற்பி னாலகவி பகர்வேனே
மகத்தழல் பற்று தூமம்விண் மறைத்திருள் பற்ற வூடல்கொள்
மனத்தியர் பெய்த்து வீசிய பணிமேவு
மணித்தர ளத்தி ரோடுதிர் உடுப்பக லொத்து வீதியின்
வழித்தலை முற்று நாடொறும் ஒளிர்கூடல்
நகர்ப்பதி பெற்ற கோமகள் நமக்கிறை வெற்றி வேலனை
நலத்தொடு பெற்று நானிலம் அரசாள
நவிற்றிமுன் விட்ட நாரணி வனத்துறு துர்க்கை மாதரி
நடித்தருள் பர்க்க நாயகி உமையாளே.

(கு - ரை.) பதக்குறை - அருணன். மற்றுஇல் - அதற்கு முத்தியுமிணையில்லை. நால்கவி - ஆசுமுதலாய நாற்கவிகள். பகல் - சூரியன்.

சூரியர் பதக்குறை யொடு ஆழியொடு தாரகையென நூலென ஒளிராதே யுறத்திகழ்கின்ற கழல் பரித்திடுமன்பினால் நாற்கவி பகர்வே னென்க.

தூமமறைத்தலால் விண் இருள்பற்றப் பணிமேவிய மணியுந்தரளமும் உதிர்ந்த உடுவையும் பகலையும் ஒத்து ஒளிர்கின்ற கூடலென்க. (சு)

தனதந்தன தனதந்தன தனதந்தன தனதந்தன
தனதந்தன தனதந்தன தனதந்தன தனதந்தன
தனதந்தன தனதந்தன தனதந்தன தனதந்தன தனதானா.

விழியம்புய மலர்கொண்டொரு
பதபங்கய மிடுவிண்டுமண்
மிசைகண்டில னெனவன்பர்கண்
மொழிகின்றன ரிதுவெண்கொளுன்
மிளிர்பங்கய வடிசங்கர
னிடநின்றது தெரிகின்றிலன் மலர்மேல்வாழ்

விதிமுன்பெழு மிகல்கொண்டிரு
பதமுந்தொட வொருபன்றியின்
வினைமுன்கொடு புவிகிண்டின
னதுகொண்டவ னடிகண்டிலன்
விதியிந்திரன் முதலண்டரு
ளெவர்கண்டவ ருடலொன்றிய அநேகனும்

விழிகொண்டன தியல்கண்டன
னதுகொண்டவன் வலமொன்றிய
விழிகண்டது சொலலுண்டுகொ
லுனையன்றியார் செயலின்றென
மிகவன்பொடு மறையந்தமு
மறைகின்றன பலவிண்டுன குடிகாண

விழைகின்றன னடியன்செயன்
முடவன்கிளை யுறுமொண்கனி
விழைகின்றது நிகரன்றியென்
மொழிகின்றது னருள்கொண்டுபல்
வினையுங்கெட நினதொண்புகழ்
நினைவன்பணி புரிவன்கவி புனைவேனே

வழிகின்றநன் மதுவுண்டிசை
பகர்வண்டுக ளுயர்வண்டரு
வளர்தண்டலை யயனின்றரி
கதிர்கொண்டுசெல் பவர்தங்களை
வழிகண்டிட லரிதென்றவர்
மருளும்படி விழுதண்பணை வயல்சூழும்

வளர்செந்தமிழ்க்குடிகொண்டுறு
செழியன்பதி தனில்வந்துநன்
மலர்மங்கையர் சயமங்கைபோ
டுலகெங்கணு முறவென்றிசை
மருவுந்தனி யரசொன்றிய
மதியின்குலம் வளரங்கயல் விழியாளே
௨

வழிகண்டுனை யடைகின்றவர்
பலர்நின்றொரு புடைகும்பிட
மயலொன்றெனை நிகர்கின்றவர்
பலர்வந்தொரு புடைநின்றிட
மயல்கொன்றரு வுருவொன்றரு
வருவொன்றிய தவர்கண்டிட வரையாதே

வரைகொன்றிடு சசிகொண்கன்மு
னிறுவுந்தளி யிடனின்றுபல்
வரமுந்தரு தருமந்திகழ்
வடிவங்கொளு மலைநந்தனி
மதுரந்தழை தமிழ்தந்தெனை
நினையும்படி யருளம்பிகை உமையாளே.

(கு - ரை.) விண்டு - திருமால். விதி - பிரமன். அவன் - சங்கரன். உருவொன்றரு - ரூபாரூபசித்தி.

சங்கரனது ஒருபதங் கண்டு அப்பதத்திற்குத் தன் விழியையளித்தவிண்டு அதனைக்கண்டிலனென அன்பர் மொழிகின்றனர். இதுவென்சொல்? அடிமுடி தேடியகாலத்து அவ்விண்டு நின்னடி அச்சங்கரனிடப் பாகத்து நின்றதுதெரியாது அவன் இருபதமுந்தொட நினைந்து புவிகிண்டினன், அதனாலே யாவருங் காணற்கரிய நின்னடியே யன்றி முன்கண்ட அவ்வலப்பாதமுங்கண்டிலனென்க.

உனையன்றியொர் செயலின்றென மறையறைகின்றவாதலின் அச்சங்கரனது வலமொன்றிய விழிக்குச் செயலில்லை' அதனால்-அரனும் உன்விழியாகிய தன் இடப்பாகத்துவிழிகொண்டே நின்னியல் கண்டனனென்க.

வண்டுகள் அவர்மருளும்படி அவர்மேல் விழுதண்பனை யென்க. மயலைக்கொன்று உருவசித்தி ரூபாரூபசித்தி அருவசித்தி இவற்றுளொன்று பொருந்திய தவர்களென்க. (எ)

தனதந்த தந்த தனதான
தனதந்த தந்த தனதான
தனதந்த தந்த தனதான தனதானா.

அணுவொன்று கொண்டு புவிகோடி
அளவின்று தந்த தொருபாதம்
அவைபொன்றி முந்தொ ரணுவாக உறுமோர்தாள்

அருவன்று கண்கொ ளுருவோவில்
அதுதொண்டர் கண்டு மறியாத
அருளென்று பண்டை மறைகூறும் அடியேனை

கணுவொன்று பொங்கர் மானேர்வல்
கருமங்கள் வென்று னிருபாத
கமலங்க ளென்று புகுவேனுன் அருளாலே

கதியொன்றி னன்றி யுயலேது
கதிரன்றி யொன்றும் விளையாது
கழலொன்று துங்க வொளிவீச வருவாயே

இணையின்றி யென்று மழியாத
இயல்கொண்ட மைந்த தமிழ்மாதின்
எழினின்ற சங்க முறுகூடல் வளர்மே

இறைவன்சொல் கொண்டு வளர்காழி
எழுமைந்த னுண்டு தமிழ்பாட
இருகொங்கை நின்று வழிபாலை அருண்மாதா

அணையங்க தம்புள் பரியாக
அடைசெங்கண் விண்டு னுருமேவ
அருண்மங்கை யெங்கள் கவுமாரி அமலேசன்

அடல்கொண்டு வென்ற நினதாணை
யதுகொண்டு நின்பி னுறுபூசை
அமுதுண்டி லங்க வரசியும் உமையாளே.

(கு-ரை.) அளவின்று - அளவில்லாமல். அது - அத்திருவடி. கதிர் - சூரியன். மைந்தன் - திருஞானசம்பந்தர். அணை - சயனம். அங்கதம் - பாம்பு. புள் - கருடன். உன்உரு - உனது பெண்வடிவம்.

அன்று, இல்லை, அருளென்பவற்றைப் பாதம் தாள் இவற்றோடு தனித் தனி கூட்டுக.

என்கண் நின்கழல் காணு மியல்பிற் றன்மையின் கணுவாகிய கண்ணிருந் தும் காணுமியல்பில்லாத மரத்தை நேர்வனென்க. கதிரன்றி எப்பொருளும் விளையாமை போல உன்னையன்றி யுய்தலெவ்வாற்றானுமில்லை யாதலின் நீயே அருள்செய்ய வருவாயென்க.

அட்டதிக்கையுந் தன்படையையும் வென்ற நின்னுடைய ஆணைகொண்டு நினக்குப்பின் பூசையமுதுண்டு விளங்கும்படி அமலேசனுக்கு அரசளித்த உமையே யென்க. (௨)

தந்ததான தானதான தந்ததான தந்தன
தந்ததான தானதான தந்ததான தந்தன
தந்ததான தானதான தந்ததான தந்தன தனதானா.

அங்கமாமு றாறுகாலொ டன்புசீல மென்சிறை
கொண்டுமோன கானில்வாழு மந்தண்ஞான வண்டர்கள்
அந்நியாக ரோடுநீடு மன்றிலாடு முன்புகழ் நனியாடி

அங்கமேயி லாதபோத வின்பமாத வந்தனை
உண்டுகாத லோடுமோனை யின்றியேய மர்ந்திட
ஐந்தொடாறெ ழாறுகோண நின்றபாத பங்கய மலர்பாச

பங்கமேவி யேமநாக மஞ்சியாழு மண்டுகம்
என்றுநாயி னேனையோவ வின்றுதேனு முண்குவல்
பங்கின்மேவு நாதரேவ வன்கலாமொர் குஞ்சர வடிவூனர்

பண்புமேயி லாதுமாறன் முன்புவேழ மென்றிரை
தின்றதாலெ ழைவுறாது துங்ககோபு ரந்திகழ்
பங்கமேயி லாதகோயில் வந்துவாயி னின்றடி தொழுவேனே

துங்கநாலொ ருமனைய மைந்தனையு மென்றுரை
கண்டகீர னாதியாய சங்கமேய வன்புறு
தொண்டர்தேற வோதுகூள கண்டர்தேவி யம்புவி தருமாதர

தும்பிசேய வூர்திமேலொ ருங்குமேவ வுன்சிறு
மைந்தனெம னாதுதாளை கந்தனோடு சென்றெதிர்
தும்பைசூடு வாருயாது பொன்றவாள்கொ ளந்தரி சுரர்போல

சங்குமேவ வானவூர்தி யுந்துசீனர் சிங்களர்
அங்கிலேய ராதியோர்வி ரைந்துபோது மங்குபர்
இந்துசூழ மாடகோபு ரங்கண்மோத வங்கலை கடவாதே

எந்திராதி யோடுவானி றங்கிமாட நின்றிவண்
வந்தொரூசி நூறுகாண மென்றுவாணி கஞ்செய
எண்கொளாத வாரமீயு மெங்கள்கூடல் வந்துறை உமையாளே.

(கு-ரை) அங்கம் ஆறு - ஆசன முதற் சமாதி யீறுவுள்ள ஆறு யோகாங்கங்கள். சீலம் - தவவொழுக்கங்கள். வண்டர் - வண்டு. அர் - சாரியை. ஆண்டவனைவு முனைக்க, பழுதுவம் - தேன்.

ஐந்தொடு ஆறு எண்ணாலு கோணம் - ஐந்தும் ஆறும் எண்ணான்குங்கூடி யதாகிய நாற்பத்து முக்கோணம்.

பாச பங்கம் - பாசமாகிய சேறு.
ஏமநாகம் - இயமனாகிய பாம்பு.
வன்கல்லாமோர் குஞ்சரவடிவு - மதுரைக் கோயிலுள்ள கல்யானை.
ஊமன் - உருத்திர சன்மன்.
தும்பி - யானைமுகக் கடவுள்.
காணம் - பொன்.
ஆரம் - முத்து.

ஞானிகளாகிய வண்டுகள் பாடியுண்டு அமர்ந்திட நின்ற நின் பாதபங்கய மலரென்க.

குஞ்சரவடிவு, ஊனுணர் பண்பு மில்லாது வேழத்தை மென்று தின்றதால் நாயேன் மண்டுக மாயினு மூனுணர் பண்புடைமையின் தேனுமுண்குவ லென்று கருதி வந்து நின்று தொழுவேன். அதனால் நின்பாத பங்கயமலர் என்னைமண்டுகமென்று கருதி நீங்குதலில்லை யென வுரைக்க.

களவிலுரைகண்ட கீரனாதியாய தொண்டர் தேற அவ்வுரையை ஊமனாயு மென்றோதிய காளகண்டி யென்க.

சேயவூர்தி மேல் தும்பியு மேவக்கந்தனோடு சென்று வாள் கொண்ட அந்தரி என்க.

சுரர்போல ஆகாயத்தில் வானவூர்தியைச் செலுத்திச் செல்லுகின்ற சீனராதியோர் இஞ்சி சூழுமாட கோபுரங்கள் மோதுதலால் அவற்றைக் கடந்து செல்ல முடியாமல் மாடத்தின் வழியாக வானத்தினின்றிறங்கி ஒருசிநூறு பொன்னென்று அளவுகடந்த ஊதியங்கூறி வாணிகஞ் செய்யச் செல்வப் பெருக்கால் அவர்களிடத்து ஊசி போன்ற சிறு பொருளுக்கும் மதிப்பிலடங் காத விலை பெற்ற முத்துக்களைக் கொடுக்குங் கூடலென்க.

இஃது தென்னாடு முத்துடைத்து என்பவாகலின் அதன் மிகுதியையும் தற்காலம் பிறதேசத்தார் ஆகாய விமானம் தூமசகடம் முதலாய யந்திரங்களாலும் ஊசிமுதலாய கைத்தொழிற்பொருளாலும் நமது தேசத்திருந்து பெரும் பொருள்பெற்றுச் செல்லுதலையும் குறிக்கின்றது. (க)

தனா தனன தனனதனத் தனன தனன தனனதன
தனா தனன தனனதனத் தனன தனன தனனதன
தனா தனன தனனதனத் தனன தனன தனனதன தனதானா.

திருவே வருக வருகமறைத் தெரிவை வருக மறையினொளிர்
சிரமே வருக வருகவறத் திரையி லெழுநவமிர் தமுறு
தெளிவே வருக வெமதுகுலச் சிறுமி வருக வருகெனநின்

ஆனையோடே

கச மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலை.

திருவார் மலய முறுகொடிநற் செழியன் மொழிய மறையின்முடி
சிவனு ருளமு மடியர்மனத் தெருள்கொண் மலரு மலர்கயிலை
திகழ்கோ யிலுமவ் வடமலையிற் செறியு மிடனு மொருவகையின்
ஒருவாதே

குருகார் கரமொய் சிறியமணற் கொடுசெய் புதிய மனையினறை
குமையா விரைவி னொருவிமினற் கொடியி னனுகி மணியினியல்
குரை நூ புரமொ டனைமடிபொற் குயமு மிறைவ னுரமுதுகும்
முடியோடே

குதியா டியநின் னடிமலரிற் குழலி னினிய தமிழின்மொழி
கொடுசார் பொருளொ டிசைநலமுட் குடிகொள் கவிநன் மலரிடவை
குறுமோர் பெரிய திருவரமெக் குறைசெய் திடினு மருள்கபிற
குறியேனே

குருவே வருக பிரணவமுற் குதலை மொழியி னுறவுரைசெய்
குகனே வருக வருகபகைக் குடரினிலகு மயிலுண்டைய
குமரா வருக வருகவெனக் கொடுவின் மலைகொள் கரனுரைசெய்
மயிலூர்வேள்

குயிலே வருக வெனதுயிரிற் குலவி யொளிகொள் கொடிவருக
குணமே வருக வருகவெனக் குழுமு குறமின் மகளுமெழு
குயிலூர் திருவன் மகளுமுறக் குறுகி நினது கழல்பணிய
அவர்மூவர்

உருவோ ருருவி னுறமடிவைத் தூரமு முதுகும் வருடியென
துறைநீர் வருக வெனமகிழ்வெற் புதவு மமல முதல்வியெம
துயிரே யுயிரி னுயிருமுணர்விற் கொளிசெ யுணர்வின் வடிவமுறும்
ஒருதாயே

உறவே விறகு சுமைகொடுபுக் குலகின் மறுகி விலைபகரும்
ஒருபா ணடிமை யரசொடுமேற் றுயர்வு மடைய முடியுதவும்
ஒருகோ மகள்விண் மதிகுலமுற் றொளிரு மதுரை நகரரசி
உமையாளே.

(கு-ரை) திரை - கடல். ஆகுபெயர். அன்னை - காஞ்சனமாலை. மலயமுறு கொடிச் செழியன் - மலயத்துவச பாண்டியன். வடமலை - மேருமலை. தருகு - வளையல் சிறியமனை - சிற்றில். குமையா - குமைத்து, அழித்து. இறைவன் - மலயத்துவசன். குயிலூர்திருவன் - இந்திரன. இந்திரன்மகள் - தெய்வயானை. வெற்பு - மலையரசன். பாண் - பாணபத்திரன்.

செழியன் நின்னன்னையோடு வருகவெனமொழிய மறைமுடி முதலாயவற்றை ஒருவகையினொருவாமல், சிற்றிலின் அறையையழித்து அதனையொருவி மின்னற்கொடிபோல அணுகி மணிநூபுரமொடு அன்னைமடிமுதலாயவற்றிற்குதியாடியநின் அடிமலரென்க.

மலைகொள் கரன் வருகவென உரைசெய் வேள் வருகென இருமகளிருமுற அம்மூவருங் குறுகிப்பணிய அவர்களை வருகென அழைத்து மடிவைத்து வருடி மகிழுமுதல்வியே யென்க. (௧0)

தனத்தன தந்த தனத்த தந்தந் தனதந்தந்
தனத்தன தந்த தனத்த தந்தந் தனதந்தந்
தனத்தன தந்த தனத்த தந்தந் தனதந்தந் தனதான.

எருக்கலர் தும்பை கடுக்கை கஞ்சம் பிசுமந்தம்
இறைத்துவி ழுந்து துதித்து நின்றங் கிருசெங்கை
யிணைத்துநி மிர்ந்து குவித்து நெஞ்சங் கசிவொன்றும்
அடியார்வான்

இபத்தினை யெண்கண் முகத்தை வெண்சங் குடனேந்தும்
இசைத்திடு செங்கை யிணைத்த குஞ்செம் பொனையென்றும்
எடுத்தளி கஞ்ச வுருக்கொ ளுஞ்சு ந்தரமொன்றும்
நினையாதே

திருக்கிளர் சங்கம் வெறுக்கை வண்செந் தமிழின்பு
திளைத்திடு துங்க முதற்ப லங்கங் களையொன்று
சிறப்பொடு தங்க வளித்து நெஞ்சந் தனிலன்பில் கொடியாரை

தினக்கதிர் முன்பு புழுச்செல் பண்பொன் றிடநன்று
திளைத்துணை யின்றி விழச்செய் தெங்கும் புகழ்கொண்டு
செருக்குறு மென்ற னகத்து மொன்றுன் பதகஞ்சம்
மறவேனே

அருக்கனொ டிந்து வுடுக்க ணஞ்சென் றகனண்ட
அடுக்குமி கந்து தடக்கு மொண்செங் கயல்கொண்ட
அடற்கொடி யொன்று துகிற்கண் முன்றங் குறவொன்றும்
அறியாதே

அடிக்கடி பொங்கர் மிசைத்த வழ்ந்திங் குறுமென்றில்
அடுத்தொளிர் செம்பொ னிழற்செய் வெண்பொன் கொடுதுன்றும்
அணிச்சிக ரயபல் சுதைக்கு டங்கண் டவர்சிந்தை யருள்கூடல்

இருக்கொடு தொண்டர் தொடுத்த சந்தந் திகழ்பண்டை
இபற்றமி ழண்டர் நவிற்றி யென்றும் பணிகின்ற
எழிற்றளி நின்று கயற்க ணன்பின் கடல்பொங்க வளர்மாதா
எனைப்பணி கொண்டு நினைக்கு முன்சிந் தனையின்கண்
இருட்பட லங்கள் கெடப்பு குந்தென் கவிகொண்ட
இசைக்கருள் விந்தை தமிழ்க்கு முன்றொண் டுறுநங்கை
உமையாளே.

(கு - ரை) பிசுமந்தம் - வேம்பு. வான் இபம் - வெள்ளையானை. எண்கண் முகம் - எட்டுக்கண்ணையுடைய நான்கு முகங்கள். சங்குடன் ஐந்து - சங்குடன் சேர்த்தெண்ணியபஞ்சாயுதங்கள். கஞ்சவுருக்கொள்நிதி - பதுமநிதி. சங்கம் - சங்கநிதி. வெறுக்கை - பொன். தளி - கோயில். தமிழ்க்கு - தமிழ்க்கவி கேட்டு. தொண்டுறுநங்கை - மகளாகத்தொண்டு செய்த நங்கை. வான் இபம் - இந்திர பதத்தைக் குறிக்கின்றது. எண்கண்முகம் - வேதமுரைக்கின்ற நான்கு முகமுடைய பிரமபதத்தைக்குறிக்கின்றது. செங்கை - துட்டநிக்கிரகஞ் செய்யுங்கையினையுடைய திருமால் பதத்தைக்குறிக்கின்றது.

அடியார் வானிபத்தையும் முகத்தையும் கையையும் என்றும் பொன்னை யளிக்கின்ற கஞ்சவுருக்கொண்டநிதியையும் சங்கநிதியையும் வெறுக்கையையும் தமிழ் திளைத்திடு துங்க முதலாகிய அங்கங்களையும் பொருந்துகின்ற சிறப்பியல் போடு தங்கும்படி அவர்களை யளித்துக்கொடியார் ஒன்றிடவிழச்செய்து புகழ் கொண்டு என்ன கத்து மொன்றிய நின்பதமென்க. இதனால் அடியார் இந்திரபதம் பிரமபதம் திருமால் பதம் குபேரபத முதலாய சிறப்புப் பெற்று வாழ்தலும் கொடியார் அழிதலுங் கூறியது காண்க.

இல்லை யீத்தொளிர்கின்ற செம்பொன் கொடுதுன்றுஞ் சிகரத்தையும் சுதைக்குடத்தையுங் கண்டவர் அருக்கனும் இந்துவும் உடுக்கணங்களும் கயல் கொண்ட கொடித்துகில் கண்முன் தொங்குதலால் ஆகாய வழியொன்று மறியாமல் தவழ்ந்து இங்குறுமென்று மருளுகின்ற கூடலென்க. இதனால் அருக்கன் பொற்சிகரத்துக்கும் இந்து வெண் பொற்சிகரத்துக்கும் உடுக்கணஞ் சுதைக்குடத்துக்கும் உவமமாதல் காண்க. (கக)

தானன தந்தா தனதன தனனா தனனா தந்ததன
தானன தந்தா தனதன தனனா தனனா தந்ததன
தானன தந்தா தனதன தனனா தனனா தந்ததன தனதானா.

தோகைகள் பைங்கா னடமிடு தொழின்மே விடவா னின்றுகினி
சூழ்தமிழ் முன்பா டிடவெழு சுரமே யறுகால் வண்டரிசை
சோழனை வென்றா னகர்வளர் துகடீ ரருளா னந்தனுழு
தொழின்மேலோர்

தோள்வலி கொண்டா ரிரவலர் துயர்தீர் கொடையா ரன்பொடி
சூழ்நெறி நின்றா ரெமர்குல சுகவா ரிதிநீர் பொங்குமதி [சை
தோய்குரு முன்போர் குறுகிய சுவரே பரியா வுந்தியொரு
துறைகாண

ஓகையின் வந்தோ னகர்பல வுறைவார் விழைவா லந்துருவி
னோடொளி ரைந்து ரிடனம ருரவோ னணிமா முன்பகரும்
யோகுறு மெண்பே றுறுதவ னொருவா தறிவால் வந்தனை செய்
நினதாள்கள்

ஊழ்வலி வென்றோ ருணர்குவ ருணரே னுரைதா னென்புகல்வன்
ஊனுடல் கொண்டோ பணிகுவ துருவோ வருவோ நின்கழல்கள்
ஊகமொ டெண்சேர் கலைகொடு முணர்சால் பிலவே யென்புரிவ
தருள்வாயே

ஈகையி னின்று ரிரவல ரிவண்மே வுகநா மென்பொருளும்
ஈகுவ மென்றே பலர்நட விரவால் வருவா ரின்றிமனை
யேழ்நிலை சென்றே மெலிகொடி யிமையோர் பதியோ டொன்றி
யவண் உறுவோரும்

ஏழ்பவம் வென்றார் முனிவரு மிரவா மையினன் முன்பனிகொள்
ஈசனை யின்றே யுடல்பொரு ளெழிலா ருயிரே யென்பலரும்
ஈகுவ மென்றே யவனுல கிறுவாய் தடவா நின்றகவும் உயர்கூடல்

வாகைகொண் மொய்ம்பா ருறைதிரு மதுரா புரியா ளம்பிகையென்
வாய்வரு மன்பார் கவியுநின் வளமார் பதமே கொண்டபரை
மாதரி யெண்டோண் மதுபதி மயிடா சுரனுள் பொன்றமிதி மகமாயி

வாளொடு நின்றாய் பகவதி வனயோ கினியே சுந்தரிமின்
மாலினி வன்பார் முழுதுமுண் வசுசே யிளையா யந்தரிவிண்
மாலுறு பண்பார் கயல்விழி மலயா சலமா தங்கிசிவை உமையாளே.

(கு - ரை) தோகை - மயில். கான் - சோலை. எண்பேறு - அட்டசித்திகள். வாரிதி - கடல். மதி - சந்திரன், அறிவு.

·தோகை மேவிடக்கிளபாடிடவண்டு எழுசுரமிசைக்கின்ற நகரென்க.

மேலோரும் கொண்டாரும் கொடையாரும் நின்றாருமாகிய எமர் குல வாரிதி என்க.

எமர் குலவாரிதி நீர் பொங்குகின்ற மதியாகிய எம்மைத்தோய்கின்ற குரு வெனவும் பொங்குகின்ற மதிதோயந்த குருவெனவுமுரைக்க.

மதியுங் குருவும் வந்தோனும் உரவோனும் தவனுமாகிய நகர்வளர் அருளானந்தன் அறிவால் வந்தனை செய் நின்றுமெனக்க.

சுவரேபரியா உந்திவந்தேன் என்றது, ஒருதுருக்கவரசன் முன்பு இடிசுவரே குதிரையாகுமாறுசெய்து அதன்மேலூர்ந்து சோழவந்தானூரை வலம் வந்த செய்தி குறிக்கின்றது. சோழனைவென்ற னூரென்பது இக்காலத்துச் சோழவந்தானென மரீஇயது.

ஐந்துருவினோடு ஐந்தூர் அமர்வோனென்றது வைகாசித் திங்கள் பூர நாளில் யாம் சமாதி புகுவோ மென்றபோது சோழவந்தானூர், கிண்ணிமங்கலம், சின்னமனூர், பெரியகுளம், மதுரை யென இவ்வைந்தூரிலுமிருந்து அங்கு வந்திருந்த அடியர்கள் தந்தம் ஊரில் சமாதிபுகவேண்டுமென்று வேண்ட அவ்வாறே ஐந்துவடிவங்கொண்டு அந்நாளில் அவ்வைந்தூரினும் இற்றைக்கு நூற்றைம்பது வருடத்தின்முன் சமாதிபுகுந்த செய்தி குறிக்கின்றது.

சமாதி புகுந்த காலத்து அவ்வைந்தூர்ச் சமாதிக்கும் துருக்கவரசப்பிரதானிகளால் மானியங்கள் விடப்பட்டன. அம்மானியங்கள் மதுரை யொழிந்த மற்றைய ஊர்களில் இன்னும் அழியாது நடைபெறுகின்றன. மதுரைமானியம் அங்குள்ள மடத்தோடு சிறிது காலத்தின்முன் ஒருவனுலபகரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஈசையினின்றூர் நாம் ஈகுவம் இரவலர் மேவுக என்று கொடி நட ஒருவரும் இரவாமையினுல் எழ் நிலைமாடத்தின் மேற்சென்று மெலிகின்ற அக்கொடிகள் இமையோர்பதி சென்று அங்குள்ளாரு மிரவாமையினுல் சிவலோகம் வரைசென்று முன்பலிகொண்ட ஈசனை உடல்பொருள் ஆவி மூன்றும் தருவோமென்று அழைக்கின்ற கூடலெனக்க.

மகமாயி - மருஉ வழக்கு (௧)

தன்ன தந்தன தன்ன தந்தன தந்தன
தன்ன தந்தன தன்ன தந்தன தந்தன
தன்ன தந்தன தன்ன தந்தன தந்தன தனதான.

எளிய நின்றனை யடிமை கொண்டது முண்டுகொல்
இன்றவி யொண்கழுன் மலர்பெறுந்தவ மின்றினின்
இதய பங்கய முறலு முண்டுகொ லென்றருள் உருவானோர்
இதுபு கன்றடி யியல்பு கண்டுரை யென்றிடின்
எனதெ னுஞ்செயல் புவன மெங்கணு மென்றுமில்
எதுவு நின்செயல் பணிசெய் தொண்டுகொ ளென்றுமுன் பல்காலேன

அளிகொ ளின்றமு னியல்பு கண்டில னன்பிலன்
  அமலர் தங்குழு முனமெ வண்புகல் வண்புயல்
  அறமில் வண்டர்கள் செறுவி னும்பெய னுண்டின தருள்வேலை

அணைய வொண்கழ லெனது ளம்புகி னுந்தரும்
  அறித லின்றியு மரசன் மன்பதை யின்றுய
  ரதுக ளைந்திடு மெனையு மின்புற வந்தருள் புரிவாயே

வளியொ டங்கிம ணுதகம் விண்சுடர் திங்களும்
  மலமு றும்பல வுயிரு மெண்படி வங்கொளும்
  மதியின் வந்திடு குலம்வி ளங்கிய சங்கரி மலைமேலை

வளரு நஞ்சிவ குமரன் முன்கட வுண்டவன்
  வழிப டுங்குரு பரனை யைங்கர மைந்தனை
  மனிதர் விண்படர் சுரரொ டின்புற முன்றரு மொருதேவி

களிசெய் தெங்கின மதுவை யுண்டபல் விண்படர்
  கழையை மென்றொளி நரிகள் கண்டும ருண்டடர்
  கமுகி டம்புக விழுகு ரங்குதெ ருண்டிட மலர்வாவி

கரைவி ளங்கன முதகம் வெண்சிறை மொண்டுபெய்
  கழனி வண்பொழின் மதுரை யம்பதி தங்கிய
  கடவுள் பங்குறு மமுத வஞ்சிச வுந்தரி உமையாளே.

(கு-ரை) எளிய - விளி. அருளுருவானோர் - ஞானிகளுந் தேவரும். அமலரென்றது - மேற்சொல்லிய அருளுருவானோரை. புயல் பெயல் உவமம். கழலுளம் புகல் பொருள்.

அரசன் துயர்களைதல் உவமம். நீயருள்புரிதல் பொருள்.

நரிகள் கண்டு மருண்டு கமுகிடம் புகும்படி மதுவுண்டு விழுகுரங்குகள் தெருண்டிட. அன்னங்களுதகத்தைச் சிறைமொண்டுபெய்கழனி யென்க. (கங)

தனனதந்தந் தனனதந்தந் தனனதந்தந்
தனனதந்தந் தானந்தந்
தனனதந்தந் தனனதந்தந் தனனதந்தந்
தனனதந்தந் தானந்தந்
தனனதந்தந் தனனதந்தந் தனனதந்தந்
தனனதந்தந் தானந்தந் தனதானா.

சடல்கடந்துந் தறைநடந்துங் குறைநவின்றுங்
கலைபயின்றுங் காணின்றங்
கனைதுறந்தும் புவிபுரந்துங் கதியறைந்தும்
பிறபுரிந்துங் காய்துன்பங்
கதுவிமூந்தும் பசியினைந்துண் பதுபுரிந்தங்
குடனுறங்குங் காயங்கொண் டுறுமாசை

கழல்வதென்றும் பருமயங்கும் பருவமொன்றும்
படிவநஞ்சங் காலுண்கண்
கரவுறும்பெண் களைவிரும்புங் கசடொழிந்தந்
தகனெனுந்திண் காலன்றன்
கயிறரிந்தொண் டவமுயன்றுன் கழனினைந்தின்
புறுவதென்றுன் கானங்கொண் டுறுசோதி

படர்சிலம்பின் பதநடங்கண் டடைவதென்றுன்
பணிபுரிந்தென் பாசம்பண்
படுவதென்றுன் பெரியதொண்டின் கடையனென்றுன்
புகழ்விழைந்துன் பாணின்றுண்
பதுமொழிந்தென் கருமபந்தங் கெடவனந்தங்
கவிபுகன்றுன் பாதங்கொண் டமர்நாளை

பலகொடுந்தன் பதுபுரிந்துங் குழவிவெம்பும்
படிவிடும்பெண் பாவின்றென்
பலபகர்ந்தென் செயலதின்றுன் றனையொழிந்திங்
குயலுமின்றென் பாலன்பின்
படர்வதின்றன் செயலிறந்தும் பரிவுறுந்திண்
பதமுமென்றுன் பாமன்பொன் றருள்வாயே

படியின்பஞ் சுடையுமின்றம் பரம்வளர்ந்தும்
பலியிரந்தும் பேய்நஞ்சம்
புசிதபின்றும் தபுதலின்றிந் தனம்வில்வன்றொண்
டதுபுரிந்தும் பூதந்தன்
புடைநெருங்குஞ் சுடலைசென்றெங் கணுமுழன்றும்
பொடியொடங்கம் பூணும்பண் பொடுதூய

புலமருண்டந் தணர்தொழும்பென் றிழிவறைந்தங்
கவர்வெருண்டென் போமென்றம்
புவியினின்றங் கிகழவும்பின் பவர்விரும்புங்
கணிகைமுன்பும் போய்வந்தம்
புயவில்கொண்டன் றொருவனுந்தும் படியெதிர்ந்துந்
தினவிழந்துண் போரெங்கென்,   றொருவேடர்

தடிகண்டென்றுண் டுமிழ்தல்கண்டுண் டடியுமுண்டங்
கமைதலின்றஞ் சாதன்பன்
தனையனங்கந் தனையுமுண்டும் பசியுழந்தங்
குதிர்வுதின்றந் தார்மைந்தன்
தமிழ்நிலங்கொண் டவனுடைந்தங் கெழுசலங்கண்
டடைமுனென்றுந் தாநின்றங்   கடிசூரல்

சருவநின்றந் தொழிலினுந்தன் பயனதின்றும்
திரிபுரம்பன் றன்வந்துன்
சனகனெண்பொன் கிரியும்வெண்பொன் கிரியுமுன்கொண்
டினிதுறைந்தொண் டார்மண்பொன்
சகலமுங்கொண் டேறமுனஞ்செந் தமிழ்நிலந்தந்
தெழில்பொருந்துந் தாயன்பொன்   றுமையாளே.

(கு - ரை.) அம்பரம் - ஆகாயம். வளைதல் - ஆடையாகச்சுற்றுதல். பஞ்சு உடையும் இன்று - பஞ்சு ஆடையும் இன்றி. நஞ்சம் புதிது - கடலிற் றோன்றிய புதிதாகிய ஆலகால விஷம். தபுதல் - இறத்தல். இந்தனம் வில் வன் றொண்டு - பாணபத்திரனுக்காக விறகைவிற்ற வலியதொண்டு. பொடி - சுடலைச சாம்பல். அங்கம் - எலும்பு. அந்தணர் - சுந்தரமூர்த்தி நாயனார். கணிகை - பரவையார். ஒருவன் - அர்ச்சுனன். வேடர் - கண்ணப்பநாயனார். தடி - பன்றியூன். அடியுமுண்டு - கண்ணப்பநாயனாரது செருப்புக்காலாலுதையும்பட்டு.

அமைதலின்று - அமைதல் இன்றி, அமையாமல். அன்பன் - சிறுத்தொண்டநாயனார். உதிர்வு - உதிர்ந்த பிட்டு. தார்மைந்தனாகிய நிலங்கொண்டவன் - பாண்டியன். சூரல் - பிரம்பு. ஐந்தொழில் - பஞ்சகிர்த்தியம். பயனதின்றும் - பயனின்றியும். சனகன் - தந்தை, மலையரசன்.

கான்நின்று அங்கனைதுறந்தும் - வனத்தில் நிலைபெற்று மனையாளைத் துறந்தும். கடம் கடத்தல் முதலாயின செய்து கதுவிலைந்து உண்பதுபுரிந்து

உஉ. மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலை.

உறங்குங் காயம் கொண்டுறும் ஆசை கழல்வது என்று, ஒழிந்து அரிந்து முய ன்று நினைந்து இன்புறுவது என்று; கண்டு அடைவது என்று; புரிந்து பண் படுவதென்று; கடையன் விழைந்து நின்று ஒழிந்து புகன்றுகொண்டு அமர் நாளென்று; என்க.

வெம்பும்படிவிழும் பெண்பால் இன்றுபலபகர்ந்து என்; என்செய்வது இன்று உன்னையொழிந்து உயல்வதும் இன்று. என்பாற் படர்வது உன்செ யல் இறந்து உம்பரின் உறும்பதமும் என் துன்பாம் ஆதலின் அன்பு ஒன்றே யருள்வாயென்க.

பஞ்சுடையுமின்றி வளைந்தும் இரந்தும் அயின்றும் தபுதலின்றித் தொண்டு புரிந்தும் பூதநெருங்கிய சுடலைசென்று உழன்றும் உணவுகிடையாது அங்குள்ள பொடியும் அங்கமும் பூண்டு சுடலைப்புகையாற் புலமருண்டு அந்தண ரைத்தொழும்பென்று இழி வறைந்து அவரிகழவும் பின்னும் அவர் கணிகை முன்புந் தூதுபோய் வந்து வில்கொண்டு அடிக்கும்படி அர்ச்சுனனோடு வலிய எதிர்த்தும் அப்பன்றியூன் கிடையாமல் தின்னுதலிழந்து உண்போர் யாவரெ ன்று தேடி வேடர் உண்டு உமிழ்தல் கண்டு அதனையுண்டு அடியுண்டு அமை யாது அங்கந்தனையு முண்டும் பின்னும் பசியுழந்து உதிர்வுதின்று பாண்டியன் உடைந்தோடுகின்ற சலத்தை யடையென்று அடித்த பிரம்பு படும்படி நின்றும் ஐந்தொழில் செய்துந் தனக்கொரு பயனுமின்றியுந் திரியு நம்பன் உன்னை யடைந்து உன்றந்தையின் பொன்மலை வெள்ளிமலை கொண்டுறைந்து தார்மண் பொன் சகலமுங்கொண்டுறத்தமிழ் நிலந்தந்திடுந் தாயேயென முடிக்க.

தந்தனத் தத்த தாத்த தந்தனத் தத்த தாத்த
தந்தனத் தத்த தாத்த தந்தனத் தத்த தாத்த
தந்தனத் தத்த தாத்த தந்தனத் தத்த தாத்த தனதானா.

செந்தமிழ்ச் சித்தர் மார்க்க மொன்றிமுற் பற்று நீத்த
சிந்தனைத் திட்ப நோக்கின் வங்கமொத் தொட்பம் வாய்த்த
திண்கழற் பொற்பு நோக்கி முன்புறப் புக்கு மீட்பில் பவமாய

சிந்தினுட் சுற்ற னீத்து நின்றவொப் பற்ற வீட்டின்
இன்பினைப் பற்ற வேட்கை கொண்டுமுட் புக்கு வாட்டு
செந்தழற் கொத்த நோக்கின் மங்கையர்ப் பற்று காட்சி தொலையாதே

சந்தவெற் புய்த்த தேர்க்க ணின்றலர்க் கற்றை தூற்றும்
அங்கசற் கிற்று மூர்க்க மொன்றிமுற் கற்ற நூற்கள்
சண்டன்வெப் பிற்கு மேற்சென் மஞ்செனப் பட்டு நீப்ப அலைபோலே

சஞ்சலப் பட்டு வேட்டை சென்றிளைப் புற்று வேர்த்தும்
என்பினைப் பற்றி வாய்க்கொள் புன்செயற் குக்கல் போற்பொய்
தங்கெழிற் கச்சு மேற்கொள் கொங்கையிற் புத்தி போக்கி உழல்வேனோ

அந்தரத் துற்ற நாட்டி னைந்தருக் கற்கும் வேட்கை
கொண்டிடப் பொற்கை நீட்டி வந்தவர்க் கத்த நீர்ப்பெய்
தன்புறப் பெட்பி னீத்து வண்டமிழ்ச் சொற்கள் பாட்டின் வளமேவும்

அம்புயக் கொற்ற மேற்கொண் மைந்தர்நற் கற்பின் வாய்த்த
மங்கையர்ப் பற்றி நாட்டு முந்தறத் துற்று நீத்த
அந்தணர்க் கொத்த வூட்டி நைந்தவர்க் கச்ச நீக்கும் உயர்கூடல்

கந்தரத் துற்று மேற்செல் பைந்தருப் பற்றி நாட்டம்
ஒன்றிமைப் பற்ற சித்தர் நின்றிவட் புக்கு வாழ்த்து
கம்பலைச் சொற்பெய் கோட்டம் வந்தசிற் சத்தி பேய்ச்சி கவுமாரி

கங்கைமுற் பெற்ற வேற்கை மைந்தனைப் பத்தர் போற்று
துங்கனைப் பெற்ற மோட்டு மெண்கரத் தப்ப னைத்து
கந்தனைப் பெற்ற சீர்த்தி யங்கயற் கட்பி ராட்டி உமையாளே.

(கு-ரை.) சித்தர் மார்க்கம் - யோகமார்க்கம். முற்பற்று - புறப்பற்று. சிந்தனைநோக்கின் - சிந்தனையாகிய கண்ணினால். சிந்து - கடல். நோக்கின் - நோக்கினையுடைய. சந்த வெற்பு - மலயமலை. சந்த வெற்புய்த்த தேர் - தென்றலாகிய தேர். அலர்க்கற்றை - புஷ்பபாணங்கள். சண்டன் - சூரியன். மஞ்சு - மேகம். முந்து அறம் - இல்லறம். கந்தரம் - மேகம். கோட்டம் - கோயில்.

ஒன்றி நோக்கினால் நோக்கிப் புக்கு நீத்துப் பற்ற வேட்கை கொண்டும் காட்சி தொலையாது,

அங்கசற்கு இற்று மூர்க்க மொன்றி நூற்கள் மஞ்சென நீப்ப அலைபோற் சஞ்சலப் பட்டுக் குக்கல் போற் புத்திபோக்கி யுழல்வேனோ என்க.

கற்பக முதலாகிய ஐந்தருக்களும் ஈகையைக் கற்கும் வேட்கை கொள்ள ஈத்துப்பாட்டின் வளமேவு மைந்த ரென்க.

மைந்தர் பற்றி உற்று ஊட்டி நீக்குங் கூடலென்க.

காட்ட மொன்றிய இமைத்தலற்ற தீர்த்தர்தருப் பற்றி நின்று இவட்புக்கு வாழ்த்து கோட்ட மென்க. (கஓ)

உச மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலை.

தனதனந் தந்த தத்தந் தனதனந் தந்த தத்தந்
தனதனந் தந்த தத்தந் தனதானா.

கருதிலங் கண்ட மட்டுங் கருநிறந் தங்கு பற்பங்
கமழுமின் கொண்டொர் பக்கம் புகைதானே
கனலொடுந் துன்ற லொத்துங் கருணையென் சிந்து முற்றுங்
கசியுமொண் கொண்ட லொத்துந் திருமாலே
பொருவறம் பொங்கு பொற்கொம் பெருதெனுந் துங்க வெற்பின்
புறமிருந் தங்க ணிற்குஞ் சிறுசேய்சீ
புகவெழுங் கொங்கை யிற்றங் குறுபயந் தந்த நிற்கும்
புகல்வதென் றஞ்ச மெற்றுன் கழலானே
தருவுறுஞ் சந்த வெற்பன் சுடுசுரங் குன்ற முற்புன்
சமண்மதம் பொன்ற நற்பண் புகல்வார்சீர்
தனிமடஞ் சங்க மற்றுந் தருமிடங் கொண்டல் சுற்றுந்
தழைவுறுந் திங்க ளொத்தம் பொழின்மேவு
தெருவளந் தங்கு நித்தம் புகழ்புனைந் தன்பின் முற்றுந்
திருவர்செந் தண்டமிழ்க் கொண் டறைகூடல்
திகழுநங் கந்த னுக்கன் புடனிலந் தந்த முக்கண்
தெரிவையம் பொன் றளித்தங் குமரமபானே.

(கு - ரை.) அம் கண்டமட்டும் - அழகிய கழுத்துமட்டும். பற்பம் - விபூதி. மின் - மின்போன்ற வடிவுடையசிவன். சிந்து - கடல். சிறுசேய் - திருஞானசம்பந்தர். பயம் - பால். சந்தவெற்பன் - கூன்பாண்டியன்.

மடமும் சங்கமும் மற்றுந் தருமிடங்களும் கொண்டல் சுற்றுந் திங்களொத்துப்பொழின் மேவிய தெருவென்க.

தெருவளந் தங்குகூடல் திருவர் நித்தம்புகழ் புனைந்து அறைகூடலென்க.

மின்னையொருபக்கங் கொண்டு கருணைக்கடலே மழையாகக் கசிகின்ற கொண்டலொத்தும்புகை கனலொடுந் துன்றலொத்தும் திருமாலொத்த எருதெனும் வெற்பின் புறமிருந்து சேய்சீர் புகுமாறுதானே பயந்தந்த நினக்கும் புகல்வது என்னென்க.

திருஞானசம்பந்தர் முன்பு இடபவாகனத்தில் ஈசனோடுதோன்றிய காட்சி மலைமேல் மின்னொடுதோன்றிய மேகமும் கனலோடுதோன்றிய புகையுமொக்குமென்பது கருத்து. (கக)

தனதன தனதனந் தானனந் தானன
தனதன தனதனந் தானனந் தானன
தனதன தனதனந் தானனந் தானன தனதான

வடமொழி மறையினந் தேடியுங் காணரு
மலரடி கழகநின் றேநிலந் தோய்வுற
மனமுபர் தமிழ்வளந் தேறவந் தேமலர் முகம்வாடி

வளரொரு பலகையின் பாலிருந் தேநிமிர்
மதிநிறை புலவர்முன் றாரநின் றேயுடல்
வளைவுற வுரைதளர்ந் தாசிலென் பாவினும் நவைகூற

இடமுளர் யவர்களொன் றாகமொன் றேசொலி
இயல்புகல் கிலெனெழுந் தீநிறைந் தார்விழி
தெரிவுற வழல்சிவன் பாலுமஞ் சாதெதிர் புகல்கீர

தெளிவொடு நடவுகொண் டாய்நலந் தோய்மதி
திகழ்புகை பெனுமரும் பேயுநின் றாளிணை
சிரமுற வணிகுவன் பாடிநின் றேதமிழ் புனைசேவடியே

கடலெழு மொலியினங் காடியின் பாலொளிர்
மணியொடு தரளமுந் தூமயின் சார்பல
கதிர்விடு மொளிசெயுந் நீபமுஞ் சேணுறு கதிரோடே

கஞலுறு மதியெனுந் தேசுகொண் டார்கடை
டணியிழை கொளநினைந் தோகைகொண் டேவிலை
கருதிடுபொழுதவண்பாவைகண்டேமருள் இளையோர்கள்

மடமொடு வணிகர்முன் பேழ்மடங் கோதிய
தகவறு விலைதருந் தீர்வருஞ் சீர்திகழ்
மதுரையி னிறைவிகங் காளியம் பாலிகை மகதேவி

மதுபதி குமரியெண் டோளிவெண் போதுறு
கலைமக டிருவொடுஞ் சூழநின் றேவல்செய்
மலைமகள் விசயைநம் பூழியன் கோமகள் உமையாளே

(கு - ரை) ஆசு - குற்றம். நவை-குற்றம். யவர்-யாவர். சுதை-அமிர்தம். ஒலியின் - ஒலியினையுடைய. அங்காடி - கடைவீதி. தூமஞ்சார் தீபம் - புகையாலெரியுந் தீபம். (காஸ்லயிட்) மின்சார் தீபம் - மின்சாரத்தாலெரியுந் தீபம். (எலெக்டிரிக் லயிட்.)

பலகையின் பாலிருந்து நிமிர்புலவர் முன்அடி நிலந்தோய்வு மனந்தமிழ் வளந்தேறவந்து முகம்வாடித் தூரநின்று உடல்வளைவுற உரைதளர்ந்து, திடமுளார் யாவரென்று, ஊகஞ்சொல்லி, இயல்புகல்கிலனாகித் தீவிழிதெரிவுற அழலுஞ்சிவன் பாலுமெனவியையும். கீரா து நலந்தோய்ந்த மதியாகிய சந்திரனிடத்து விளங்குகின்ற அமிர்தமாகிய அரும்பொத்த நின்றுளென்க.

மணி கதிரும் தாளம் உடுவும் தீபம் மதியுமொக்குமென நிரனிறையாற் கொள்க.

கடையில்இழை கொளநினைந்து விலை சுருதிடும்போது அங்குள்ள பாவையைப் பெண்சுளென்று மயங்கிய இளையர் அம்மயக்கத்தால் அறியாமையுடையராகி வணிகர்சொல்லிய அதிக விலைகொடுத்து அணிகொள்ளு மதுரை யென்க.

தக்கத் தத்தத் தத்தத் தத்தத்
தனதன தனதன தனதன தனதன
தத்தத் தத்தத் தத்தத் தத்தத்
தனதன தனதன தனதன தனதன
தத்தத் தத்தத் தத்தத் தத்தத்
தனதன தனதன தனதன தனதன தனதானா.

வெற்புக் கொத்துப் பட்டுக் கச்சுக்
கிழிபட வெழுமிள வனிதையர் குவிமுலை
வெப்பத் துட்பட் டுத்துப் பற்றுத்
தழலுற்று மெழுகென மனமிக வுருகிட
வித்தைத் திட்பத் தெப்பத் தைக்கைத்
த்துகளர் நிலமுறு விதையென வழிதர ஒளிர்தீபம்

விட்டிற் பட்டுப் பட்டுக் கெட்டுச்
சிறைகரு கிடவிழு செயலென வளர்பிணி
வெட்டைக் குட்பட் டிற்றுப் பொற்பற்
றுடறளர் பொழுதினு மயல்கொடு சிறுமியர்
மித்தைக் கட்சிக் கித்தட் டுக்கெட்
டறிவழி தரவெழு பவநிறை கடல்புகும் அடியேனும்

அற்பிற் பெட்டுச் சித்தத் துக்கத்
தினையொரு வடியவர் கருதுன திருகழல்
அர்ச்சித் துப்பொற் புற்றுப் பற்றுக்
களையவு முனதிசை விழையவு மனுதினம்
அத்தத் திற்கிச் சித்துக் கொட்புற்
றலைவது தொலையவு முயர்கவி பகரவும் அருள்வாயே

அட்டிற் புக்குக் கட்டுப் பட்டுப்
புடைபெறு ஞமலியி னுளமருள் கொடுபெறும்
அத்தற் செற்றுப் பெற்றுப் பற்றிப்
பரிவொடு புரவுசெ யனையொடு தழுவிய
அற்பப் புத்தித் துட்டற் கற்றைப்
பொழுதருள் பரசிவ னிடனமர் நினதருள் பணிவேனே

கற்புக் கற்புக் கொட்பப் பட்புக்
குயிலென நிலவிய குணநிதி திரிபுரை
கர்த்தர்க் கொத்துப் பொற்கைப் பற்றித்
தனுவென மலைவளை மலைமகள் சயமகள்
கற்றுத் தர்க்கத் துற்றுச் சுற்றிக்
கதறினு மறிவரு முதல்வியெ னகமொளிர் அறிவாயே

கட்புக் கொற்றிப் பெட்பிற் பற்றிக்
கவலைக ளிரிதர வுறைமறை பகர்கிளி
கர்ச்சித் தப்புத் துப்புத் துய்ப்பப்
பொழிபுய லெனவருண் மழைபொழி தவமுகில்
கர்ப்பப் பைக்குட் சிக்குற் றுத்தத்
துறுசிசு மறையவன் விடுசர முருவியும் உயிரோடே

போற்புற் றுச்சுற் றத்துக் கத்தற்
கிரவியின் வரவரு ளொருதிரு மகள்பதி
பொற்பட் டுச்சுற் றித்தற் றுத்தற்
புகல்புகு மடியவர் துயர்தபு கருமுகில்
புட்பத் தக்கச் செப்பக் கைச்சக்
கரமொளிர் பகன்மறை வுறவிடு நெடியவன் இளைபாமோ

௨௮ மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலை.

புற்றுக் குட்புக் குத்திக் கெட்டுற்
றெளிர்பட ரியவனியை முடிகொளு மொருபணி
பொற்கைக் கட்டுப் பட்டுச் சுற்றிப்
புரளுத லொருவிட மணியணி புனையனை
புற்கைக் பற்றிக் கற்குட் பட்டுத்
திகழ்கரி கழைதினு மதுரையி னகரமர் உமையாளே.

(ந - ரை) துப்பு - வலி. அது வித்தையாகிய தெப்பம். அற்பிற் பெட்டு - அன்பினால் விரும்பி. அத்தற்செற்று - தந்தையைக்கொன்று. துட்டன் - மாபாதகன். அற்பு - அன்பு. பட்பு - பண்பு. அப்புத்துப்பு - நீராகிய உணவு. சிசு - பரிச்சித்து. துக்கத்து அல் - துக்கமாகிய இருள். தற்று-இறுகக்கட்டி. புட்பத்து அக்கம் - மலர்போன்ற கண். புற்கை - பனைபோன்றகை. கற்நட்பட்டுத்திகழ்கரி - கல்யானை.

பட்டு அற்றுக்கைத்துப்பட்டு இற்று அற்றுச் சிக்கித்தட்டுக்கெட்டு எழுபவக்கடல் புகுமடியேனென வியையும். ஞமலிபோல மருள்கொடு அத்தற்செற்று அன்னையொடு தழுவிய துட்டனெனக் கற்புக்கும் அன்புக்கும் பண்புக்கும் உயிரென்றது அவை உமையவளருளின்றித் தோன்றாமை நோக்கி. பணியொரு விடமணியணிபுனை யன்னை யென்றது பாண்டியன் மகளாக அவதரித்த காலத்துச் சர்ப்பாபரணமின்மையின். (௧௮);

தனதான தனதன தானன
தனதான தனதன தானன
தனதான தனதன தானன
தனதான தனதன தானன
தனதான தனதன தானன
தனதான தனதன தானன தனதானா.

இநமாது முதலிரு நால்வரு
மிசைமாது முனதிசை பேசுறு
செயல்காணி னவர்வயின் மேவுக
வெனவேவு பணிவிழி யாளுணர்
திறமேவி யருகுற வானவர்
புருகூத னயனொடு தானவர்

பணைநாகம்

திருமாலு மொருபுடை நாடொறு
மலர்தூவி வழிபட நான்மறை
தெரிவாரு முனிவரு மோர்புடை
புகழ்கூறி யயலுற நாரதர்
திரியாத தமிழிசை நூன்முறை
தனியாழி னமிழ்துறழ் மாணிசை நனிபாட

இருமாயை யிருவினை யாணவ
மிவைபோய மருளறு ஞானிகள்
இறவாத வுயர்மணி வாசக
னெழின்மேய சுகனென வீடுற
இசைமேய சிலர்புய லூர்தியொ
டுலகாளு மரசிவை யாதிய பெறநீடும்

எழுகோடி மறைகளு நூபுர
மிடுதூய மணியென வேயொலி
இருபாத கமலமு நாடுவ
னினிவாதை யிலநம னோடுவன்
எனையாவர் நிகர்பவ ராவெ
னிசையோடு வளர்தமிழ் பாடுவன் அடியேனே

ஒருகோடி வடமலை வானவர்
பதியோடி யதுபரி பான்மையின்
உயர்தூண நிரைநிரை சார்வுற
வொளிர்கூட நடுவுரை தூயரும்
ஒழியாது நிறைபொயும் வாய்மையி
னுறைவாத வலியுடை வாயரும் விவகார

உருவாகி நிலையழி பேயரு
முயர்நீதி புரிபவர் சூழ்சிறை
புறுசாலை புகவுரை தீயரு
முரைவாதின் விடுதலை மேவிட
உணவோடு கலைதருநேயரு
முறமேவு திருமலை நாயகன் உயர்மாடம்

 மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலை.

மருவேம வரமனை நான்முகன்
வினையோநன் மயன்வினை போலென
மதிவாணர் சொலவுறு சீர்நிறை
வளமேவு மதுரையி னீண்மதில்
மதியோடு பொரவெழு கோபுர
மலர்மேய வயனுல கோடுற ஒருமீனும்

மருவாத வுயர்தட மூழ்குவர்
மயலோடு பிணிபவ மாய்வுற
மறையோடு தமிழிசை யாழியின்
மிகநாளு நிலவுறு கோயிலின்
வளர்தேவி பகவதி மாதவி
மகமாயி பரைசிவை யாரணி உமையாளே.

(கு - ரை) இரு நால்வர் - அஷ்ட லெட்சுமிகள். இசைமாது - கலைமகள். எழுகோடி - நம் முதலாய எழு அந்தங்களையுடைய மந்திரங்கள். வடமலை - மேருமலை. அது - வானவர்பதி. பரியான்மையின் - தாங்குகின்ற தன்மையொப்ப. கூடநடுவு உரைதூயர் - கூடத்திருந்து நடுவுரைக்கின்ற நியாயாதிபதிகள் (முன்சீப் ஜட்ஜுகள்.) பொய்யும் வாய்மையைப்போல உரைக்கின்றவாயர். (வக்கீல்) சிறைச்சாலை புகுமாறு நீதிபுரிபவருரைக்கின்ற தீயர் - தண்டனையடைந்தோர். நேயர் - விடுதலைபெற்றோர். ஒரு மீனுமருவாத்தடம் - பொற்றாமரைத் தடாகம். ஆழியின்மிக - கடலொலியினுமிகும்படி.

மேவுகவெனநீ விழியாலேவு பணியையுணர் திறமேவி இருநால்வருமாதும் அருகுற வானவராதியோர் வழிபடஅந்தணர் முனிவர் புகழ்கூறியயலுற நாரதர் யாழினிசைபாடஞானிகள் வீடுறச்சிலர் அரசாதிய பெறநீடிய பாதமெனவும்நூபுரமிடு மணியென எழுகோடி மறைகளு மொலிக்கின்ற பாதமெனவு முரைக்க.

தூயரும் வாயரும் பேயரும் தீயரும் நேயருமேவுதிருமலைநாயகனாமனை யென்க.

மதில் மதியோடுபொரக் கோபுரம் அயனுலகோடுறப் பிணிபவமாய்வுறத் தமிழிசை ஆழியின்மிக நிலவுறு கோயிலென்க. (கக)

தனன தாந்தன தனன தாந்தன தந்தான
தனன தாந்தன தனன தாந்தன தந்தான
தனன தாந்தன தனன தாந்தன தந்தான தனதான.

கரும நான்கிரு வகையும் வாய்ந்திடு மங்கோல
தருவி லாங்கதன் விரைய தூர்ந்துசெல் பண்போடு
கலைக டேர்ந்தவர் வசிய மோர்ந்துசெ யொண்சீர்கொள் நிலையாய

கடிய காந்தமொ டிருளி னோங்கய முன்போதல்
எனவு மேந்திழை தனது காந்தனொ டொன்றுப
கரும மெய்ந்துற லெனவும் வான்றரு முன்பேறு சொடியோலும்
அருளி னாழ்ந்திடி கடலி னீண்டுசெல் பொங்கோத
நதிகள் பாய்நதுற லெனவு பாண்கழ லன்போடும்
அடிய னேன்றன தகமு நேர்ந்துற வந்தேனுன் அருளாலே
அகில வாஞ்சையு முடலின் வாஞ்சையு மொன்றாமல்
மதுர மார்ந்தொளிர் தமிழின் மாண்கலை குன்றாமல்
அறிவி னாய்ந்தன திருப தாம்புய மும்பாட அருள்வாயே
பருவ வான்புயல் பொதியின் மாண்கிரி நின்றேபெய்
உதக மோங்கிய நதியின் மாண்பது குன்றாத
பயனின் மேம்படு வலிகொள் பாண்டியர் தந்தேயம் உறுவோரசெய்
பழமை வான்றவ முழுதுமீண்டிய பண்பேபோல்
உறுதி யாய்ந்தவர் கழக மோங்கிய வொண்கோயில்
பரவ வாழ்ந்திடு திரிபு ராந்தகி கங்காளி அபிராமி
மருவு மாங்குடி மருத னாய்ந்தொளி ருந்தூய
கபில னீண்டுயர் புகலி வாழ்ந்தவன் வண்கீரன்
மருவி லான்றவர் பலரு மீண்டிய ணிந்தோது புகழ்மேவு
வரைகள் சூழ்ந்தென விலைபுள் வாய்ந்துய ரும்போர்வின்
மறைய நீண்டுறு பழன மோங்கிய நங்கூடன்
மதுரை யாண்டுறை கவுரி சாம்பவியெண்டோளி உமையாளே.

(கு - ரை) அங்கோலதரு - அழிஞ்சின்மரம். அயம் - இரும்பு அகம் - மனம். கழகமோங்கியகோயில் - கடைச்சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்த மதுரைக்கோயில். புகலிவாழ்ந்தவன் - திருஞானசம்பந்தர். நான்கிருவகைக்கருமம் - வசிய முதலாய அட்டகன்மங்கள் அட்டகன்மத்துக்கு அங்கோலதைலமும், வசியத்துக்குக்காந்தமும் இன்றியமையாதன வெனமந்திரநூல்கூறும் அங்கோலதருவில் அதன்விரையூர்ந்து செல்பண்பென மந்தமாகவேனும் காந்தமுன் செல்லும் இரும்பெனத் தீவிரமாகவேனும் காந்தனோடு ஒன்றும் ஏந்திழையெனப்பேதமாகவேனும் தருமுன்பேறுகொடியெனப் பேதாபேதமாகவேனும் கடலிற் செல்லும் நதியென அபேதமாகவேனும் நினது கழலின்கண் அடியனேனது அகம் நேர்ந்துறவந்தேனென்க.

௯௨ மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலை.

ஒன்றாமல் குன்றாமல் கலையை யாய்ந்துபாட அருள்வாயெனக.

பொதியிற்கிரியிற் புயல்பெய் உதகமோங்கியநதி - தாமிரபருணியும் வைகையையும்.

மருதன் முதலாயினார் அணிந்தோதியபாழ் மேவிய கூடலெனவும் பழனமோங்கியகூடலெனவும் போர்விண்மறைய நீண்டுறுபழனமெனவு முரைக்க.()

தனதன தந்தந் தந்தந் தனதன தந்தந் தந்தந்
தனதன தந்தந் தந்தந் தனதந்தந்
தனதன தந்தந் தந்தந் தனதன தந்தந் தந்தந்
தனதன தந்தந் தந்தந் தனதந்தந்
தனதன தந்தந் தந்தந் தனதன தந்தந் தந்தந்
தனதன தந்தந் தந்தந் தனதந்தந் தனதான

தழனிகர் பங்கந் தங்குஞ் சலசமு மென்பந் துஞ்சந்
தனகிரி யும்பொன் குன்றுங் கழையஞ்சஞ்
சனமத கன்றின் கொம்புந் தழைவுறு தெங்கம் பிஞ்சுந்
தளர்வுற வென்றும் பந்தங் கெடவொன்றுந்
தவர்களி னெஞ்சுங் கொன்றும் பணைமுலை நஞ்சந் தங்குஞ்
சரவிழி மஞ்சுங் குன்றுங் குழலொன்றந் தகமாதர்

சனிமக மொன்றும் பண்பொன் றியவள றங்கந் துஞ்சுந்
தகவினை யின்பென் றெண்கொண் டலைநெஞ்சந்
தளிர்நிகர்பண்பொன் றுன்றன்கழல்களிரண்டுங்கொண்டொண்
டவமுற வும்பண் டங்குந் தமிழ்கொண்டுன்
றனியிசை யொன்றுந் துங்கம் புகலவு நண்பும் பண்பும்
தழுவவு மின்புந் துன்புஞ் சமமென்றிங் கியமாதி

பழகவு மென்கண் கொண்டுன் றிருவடி கண்டுன் றொண்டும்
பயிலவும் வந்தென் றுன்பொன் றகமம்பொன்
படர்கன னின்றுந் துங்கம் பெறலிறினுளிர்ந்தன் பொன்றும்
படியுமு வந்தென் றுந்திங் களுமொன்றும்
படியடி நின்றும் பொங்குங் கனலறெ ழும்பும் பண்பும்
பயனொடு தந்தென் பந்தங் கெடநின்றிங் கருள்வாயே

பரசிவன் வெண்சங் கங்கொண் டுறுமரி கஞ்சந் தங்கும்
பகவ னனந்தங் கண்கொண் டவனண்டம்
படர்சுரர் சந்தந் துன்றுங் கிரியுறு துங்கன் சங்கம்
பரவிய வொண்பண் பொன்றுந் தமிழ்கொண்டும்
பயின்மறை கொண்டும் பண்கொண் டிசைகழ லென்றுந் தங்கும்
பரிசுற நெஞ்சங் கொண்டந் சுகர்துன்புந் தவிர்வேனே

கழகமுன் வந்தங் கொண்பொன் றருமிகை தந்தன் பொன்றுங்
கவுரியர் துன்பம் பொன்றும் படியின்பங்
கருதிய வன்பென்றெண்கொண் டுறுமொழி முந்தும் பண்பொன்
றுறுபது சந்தந் துன்றுங் கவிதங்கும்
களவியல் சங்கங் கொண்டின் புறவரு ணய்பன் பங்கின்
கவுரித ரங்கந் துன்றுங் கடலுண்கண் கலையூர்வாய்

கவுணியர் துங்கன் சந்தந் தழைகவி கொண்டுன் கொண்கன்
கழல்புக முன்பந் தம்பொன் றமிழ்தங்கண்
கடிதருள் சிங்கந் துன்றும் பகவதி நிம்பந் துன்றங்
கயல்விழி யண்டந் தந்தெங் கணுமொன்றங்
கணைபரை யென்றுந் தங்கும் புகழ்வளர் சந்தங் கந்தங்
கமழ்முனி குன்றந் துன்றுந் தமிழ்கொண்டிங் குயர்கூடல்

சுழலுறு பஞ்சென் றெங்குந் திரிபவர் புன்கண் பொன்றுந்
தொழில்வள மென்றுந் தங்கும் பதிவந்தெந்
துயர்தபு பண்பொன் றுஞ்சண் டிகையனை பண்டுந் தொண்டன்
சுதையென முன்பங் கண்சென் றுறுமண்டந்
தொழுசிவை யின்றுந் தொண்டின் பரிசுக ளின்றுந் தஞ்சந்
தொடருமென் முன்புஞ் சென்றம் பதகஞ்சந் தருதேவி

சுடலையி னின்றுந் தொங்குந் தொடலையி னம்பொன் பெண்டுந்
துகளென முன்கண் டங்கந் தனையும்புன்
சுமையென நெஞ்சங் கொண்டுன் கழலடி நம்புந் திண்மைந்
துறைபுகு பண்பொன் றந்தண் டவரென்றுந்
துதிசெய மன்றந் தங்குந் திருநட னங்கொண் டைந்தென்
றெழிலுட னென்றுந் துங்கந் திகழின்பொன் றுமையாளே.

(கு - ரை.) பங்கம் - சேறு. சந்தனகிரி - பொதியில். கழை - மூங்கிற் கோல். அளறு - நரகம். அனந்தங்கண் கொண்டவன் - இந்திரன். கவுரியர் - பாண்டியர். களவியல் - இறையனாரகப்பொருள். கவுணியர் துங்கன் - திருஞானசம்பந்தர். அமிழ்து - முலைப்பால் நிம்பம் - வேப்பமாலை. அங்கயல்விழி-அங்கயற்கண்ணம்மை, இது இயற்பெயர். முனிகுன்றம் - அகத்தியர்மலை, பொதியில். புன்கண் - துன்பம். தொடலை - மாலை. துறை - தவத்துறை. பங்கந் தங்குந்தழல் நிகர் சலசமென்க.

சலசமும் பந்துங்கிரியுங் குன்றும் கொம்பும் பிஞ்சும் தளர்வுறவென்றும் தவமுடையார் நெஞ்சையுங் கொன்றும் பணைத்தமுலையென்க.

முலையும் விழியும் குழலுமொன்றிய அந்தகர்போன்ற மாதரென்க.

மகத்துற்ற சனிபோலக் கேடுபயக்கின்ற நிரயத்திற்கேதுவாகிய மாதராது அங்கமென்க.

அங்கந்துஞ்சுந்தகவினை யின்பென்று மயங்கியலைகின்ற என்னெஞ்சம் தவமுறவும் புகலவும் தழுவவும் பழகவும் பயிலவும் நீ என்முன் வந்து, என்துன் பொன்றிய அகம் பொன் கனலினின்றுந் துங்கம் பெறல்போல ஒளிர்ந்து அன்பொன்றும் படியுமுவந்து ஒன்றும்படி பண்பும் பயனொடு தந்து, என் பந்தங் கெட என்னுள் நின்று அருள்வாயென்க.

சிவன் முதலோர் தமிழ்கொண்டும் மறைகொண்டும் பண்ணுடனிசைக்கின்ற நின்கழலைப் பரிசுறும்படி நெஞ்சங்கொண்டு துன்புந் தவிர்வேனென்க.

கழக முன்வந்து தந்து பொன்றும்படி இன்புற அருள் நம்பனென்க. இன்பங்கருதிய களவியலெனவும் அன்பினைந்திணையென்னும் எண்கொண்டுறுமொழி முன்னின்ற களவியலெனவும் அறுபது சூத்திரங்கொண்ட களவியலெனவு முரைக்க.

கவுணியர் துங்கன் கவிகொண்டு உன்கொண்கன் கழல்புக அவற்கு அமிழ்தருளிய பகவதியென்க. கூடலாகிய பதியில்வந்து துயர்தபு சண்டிகையென்க. முன் ஒரு தொண்டன் முன்பு அவன் மகளெனச்சென்ற சிவையே இன்று தொண்டின்றியும் கருணையால் பதமலரளித்த தேவியே யென்க.

மண்பெண்ணுறியன சுடலை மாலைபோலத் துகளுடையனவென் றறிந்து உடம்பும் புன்சுமையென உணர்ந்து அவற்றை நீத்து உன் கழலடி நம்புந் தவரென்க. (உக)

தாத்தன தத்தந்தந் தானன தானன
தாத்தன தத்தந்தந் தானன தானன
தாத்தன தத்தந்தந் தானன தானன தனதானா.

பாற்கட லுற்றுஞ்சிந் தாமணி யாதிய
எற்றிடல் விட்டுண்புன் நீனிகொண் மீனிகர்
பாகுகிய முற்றொன் றுந் தேர்கலில் யானுன தருடோய்சார்

பாற்கழல் பெற்றும்பொன் றாவுயர் வீடது
வேட்டிட லற்றம்பொன் றேடியும் வானுறு
பாற்படு மொட்பங்கொண் டாரமு தாரினும் அமையாதே

தோற்கழல் பற்றும்பண் பேயுறு நாயென
வாய்த்திடு முச்சங்கந் தோய்தமிழ் வாரிதி
தோற்றமு தட்கொண்டுந் தீயபெண் மாசுறு பயமேமேதாய்

தோற்பையை மற்றுங்கொண் டாடியும் வேனிலின்
மார்க்கம டெக்குந்திண் கானலொண் மானெதிர்
தோற்றிட முற்றுங்கண் டோடலின் வாடியு முழல்வேனோ

கார்க்கட லிற்றங்குஞ் சீர்திகழ் மேனிகொள்
பார்ப்பதி கற்கண்டுந் தேனுநெய் பாலொடு
காய்ச்சிய நற்பண்டம் போலினி தாகிய கவிமாலை

கார்ப்புயன் மொய்த்தெங்கும் போயுற வேபொழி
தோற்றம தொத்துன்றன் றாண்மலர் பூணவொல்
காப்பணி யொத்தென்றும் பாடவு நாடவும் அருள்வாயே

போர்க்கெழு செற்றங்கொண் டேயிகல் வார்களும்
ஏத்துறு நட்பொன்றுஞ் சால்புற நூல்பல
பூத்தெழு நுட்பங்கொண் டேமனம் வாழ்வுற நினதாளே

போற்றிட வத்தந்தந் தோகைகொ ளீகையின்
ஏற்றமொ டச்சங்கொண் டேயுற நானுறை
போக்கறு மெய்த்தொண்டின் பாடல்கொள் கூடலின் உமையாளே.

(கு - ரை.) பாக்கியம் - ஊழ். கழல் - செருப்பு. பயம் - பால், அச்சம். மீனிகர் யான் பொன்தேடியும் நாயெனக் கொண்டாடியும் மானோடுதல் போல ஓடிவாடியு முழல்வேனோ என்க.

பணியொத்து உன்றாள் பூணுமாறு புயல்பொழி தோற்றமொத்து நான் கவிமாலை பாடவென்க.

சால்புறவும் வாழ்வுறவும் போற்றிடவும் எற்றமும் அச்சமுங் கொண்டுறவும் நானுரைத்த பாடலைக்கொண்ட கூடலென்க. (உஉ.)

௬௯ மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலை.

தனதானன தானன தானன
தனதானன தானன தானன
தனதானன தானன தானன தனதானு

உடலாதிய சூனிய மாமுன
திருதாள்களு மேபொரு ளாமென
ஒருவேளையி லேதெளி வேனினி ஒருவேளை
உயிரேதுயி னேழ்பவ மேதருள்
முதலேதென வேமருள் வேனினி
ஒருவேளையி லேயெது வோவென நிரையாயர்
மடவார்தயி ரேகடை போதுறு
கயிறேயென வேயொரு பாலினும்
மருவாதயிர் பான்மைய னுருவன் இதுவேயென்
மதியாமெனின் யானுயு மாறெவன்
மகராசகு மாரியுன் மாணடி
மறவாவர மேதரு வாயெதிர் வருவாயே
வடபால்வரை சாபம தாகவும்
விடவாசுகி நாணென மேவவும்
வளையாரணி நாரணி பூரணி அபிராமி
மதுராபுரி மேவுத டாதகை
கருணாகரி காளிபு ராதனி
மகராலய மேதுயின் மாதவி கவுமாரி
குடபால்வரு மோர்பிறை சூழ்குழல்
மகமாயிம னோன்மணி யோகினி
குமரேசர்க சானனர் தாமடி தொழுதாயே
குறியாதுமெ னேர்வரு கோமளா
உருவேயரு வேயரு ளேமதி
குலமேவிய தேவிகு ணாகரி உமையாளே.

(கு - ரை.) பொருள் - மெய்ப்பொருள். முதல் - கடவுள். அயிர்த்தல் ஐயுறல். வடபால்வரை - மேருமலை. மகராலயம் - கடல்.

மகராலயமேதுயில் மாதவியென்றது உமையவளேதிருமாலாகவுருக்கொள்ளல் நோக்கி. பிறைசூழ்ந்த குழலெனவும் பிறைபோன்ற நெற்றியைச்சூழ்ந்த குழலெனவுமுரைக்க. (௨௩).

மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்நிதித் திருப்புகழ்

6717

தனதானன தத்தத் தத்தன தனதானன தத்தத் தத்தன
தனதானன தத்தத் தத்தன தனதானன தத்தத் தத்தன
தனதானன தத்தத் தத்தன தனதானன தத்தத் தத்தன தனதானா

மருளேதமில் சித்தத் தற்புத
மனுவோதிய ருச்சித் துத்தம
வழிபாடுசெய் பத்தர்க் கெட்டொடு
முறழ்நாலிரு வர்க்கத் துக்களை
வசியாதிய வெட்டுத் தக்கன
வணிமாமுத லெட்டுச் சித்திகள் மகவாதி

வகையாமொரு பத்துப் பற்பல
திருவார்பத முத்திக் குய்த்திடு
வழியாகிய வெட்டுத் துக்கமி
லுபயோகிய லெட்டுத் திக்கையும்
வசமேசெயும் வெற்றிப் பெட்புற
வுரைநாவல மற்றொட் பக்கவி புகன்மேன்மை

அருளாலுயர் சிட்டர்க் கிட்டமும்
வெருளாவிழி துட்டர்க் கச்சமும்
அடைவேதரு மொப்பற் றுத்திக
முசைவாய்மையு மற்றைத் திட்பமும்
அவர்தாமுறு பெற்றிக் கொத்துட
னருண்ஞானவ ரத்தப் பொற்கழல் யணிவேனோ

அடியேனையு மற்பிற் றக்கவர்
குழுவோடுற வைத்துப் புத்தியின்
அசைவேகெட வுட்புக் கற்பர்க
ளறியாதுசெய் தப்பிற் குச்சினம்
அடையாதொளிர் செப்பத் தற்றுன
இசைபாடிவ முத்திப் பொற்புற அருள்வாயே

குருவாய்வட முற்றுக் கற்றவ
ரொருநால்வர்ம னத்துப் பற்றிய
குறையாவுமு டித்துச் செப்பரு
மறைஞானமு ரைத்துத் தெற்குறு
குறுமாமுனி வற்குப் பொற்பமை
தமிழோதிய கற்றைப் பொற்சடை அருள்வாரி

௩அ மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலை.

குணமாநிதி முக்கட் செக்கரி
னூறுமேனியன் வெற்றிச் சத்திகொள்
குகன்வாய்வரு மர்த்தத் துக்கக
மகிழ்வாமன்ம கத்திற் றக்கன்மெய்
குறைவீரன்ம றைக்குட் புக்கதன்ற
யறவோன்மழு வத்தத் திற்றிகழ் பரமேசன்

மருவார்புர முற்றச் செற்றவ
னிலமாதிய வெட்டுப் பெற்றிமை
வடிவாயவ னெட்டெட் டுத்திரு
விளையாடல்செய் கொற்றத் துப்பல
வளமேவிய முத்திப் பொற்பதி
மதுராபுரி யிச்சித் துற்றெளிர் தமிழ்மாதா

மலயாசல முற்றுப் பொற்புறு
மொருராவண னச்சத் திற்றமிழ்
வளநாடது விட்டுத் தெற்குற
விடுமாமுனி யர்ச்சித் துத்தொழு
வளர்மீனுறு வெற்றிப் பொற்கொடி
யுறுமேவிக யற்கட் பத்திரை உமையாளே.

(கு - ரை) மனு - மந்திரம். எட்டொடு முறழ்காலிருவர்க்கத்துக்கலை - அறுபத்து நான்கு கலைஞானம். வசியாதியவெட்டு - அட்டகன்மங்கள். மகவாதி வகையாறெடுபத்து - பதினாறுபேறுகள். பற்பலதிருவார்பதம் - இந்திரன்முதலிய இறையவர்பதங்கள். எட்டுயோகியல் - இயமாதியட்டாங்கயோகங்கள்.

சிட்டர்க்குஇட்டமும் துட்டர்க்கு அச்சமுந்தருமுறை - சாபானுக்கிரக சத்திவாய்ந்தசொல்.

வடம் - ஆலமரம். நால்வர் - சனகாதியர். நிலமாதியஎட்டு - ஐம்பூதம் இரவி மதி ஆன்மா என்பன. எட்டெட்டுத்திருவிளையாடல்-அறுபத்துநான்கு திருவிளையாடல்.

தெற்குறவிடுமுனி - இராவணனைக்கந்தருவத்தாற் பிணித்துத்தமிழ் நாட்டியங்காவண்ணந்தடுத்து அதற்குத்தெற்கே செல்லும்படி விடுத்த அகத்திய முனிவர்.

பத்தர்க்குக்கலையும் தக்கனவும் சித்திகளும் மகவாதியவும் பதமும் யோகியலும் வெற்றியும் நாநலமும் கவிபுகல்மேன்மையும் இட்டானிட்டந்தரும் உரைவாய்மையும் திட்பமும் அருள் கழல் பணிவேனென வினையும். சிவன் அறுபத்துநான்கு திருவிளையாடல் செய்தபதியாகிய மதுராபுரியென்க. (உ௪)

தனதாத்தன தத்தத் தத்தன
தனதாத்தன தத்தத் தத்தன
தனதாத்தன தத்தத் தத்தன தனதானா.

அறநீத்திடு சித்தக் கற்பிலர்
மயலாற்செயல் கெட்டுத் தூர்க்குண
மதுவாய்த்திட வூற்றுப் பற்பல துறையேபோய்
அவமாய்ப்பிணை மொத்துக் கற்றவர்
புகல்வார்த்தையும் விட்டுப் பத்தினி
அகம்வேர்ப்பம ருட்டிப் புத்தமு தெனமாழ்கி
உறவார்த்தக டற்பட் டுப்படர்
அரன்வாய்ப்படு நச்சுக் கொப்பென
ஒருமாத்திரை யிற்றுக் கக்கடல் புகவேசெய்
துணர்வோட்டவ ரக்கத் திற்புரள்
சிறுநோக்கவ லைக்குட் சிக்கினும்
உனதாட்டுணை யர்ச்சித் துத்தொழல் மறவேனே
திறவாக்கத விற்குட் புக்கொளி
கலர்பாற்புக ழுற்றுப் பொய்ப்புகழ்
தினமேத்திவ யிற்றுக் குத்திரி புலவீர்காள்
சிவனார்க்குழு வப்புற் றுப்புவி
தருமாற்றல்ப டைத்துப் பொற்பொடு
திகழ்பார்ப்பெண்மு கத்துக் கொத்தொளிர் உயர்கூடல்
பிறவாக்கதி சித்தத் துற்றொரு
தரமேத்தினு முற்பட் டுத்தரு
பெருமாத்தளி யுற்றிச் சித்தன பெறுவீர்நீர்
பெரிதேத்துமி னற்பிற் பொட்டென
எனநீத்தவர் பற்றிப் புக்கருள்
பெறுமார்க்கமு ரைத்துப் பற்றுறும் உமையாளே.

(கு - ரை). திறவாக்கதவு - இரவலர் நுழையாவண்ணம் அடைத்துவை க்குங்கதவு. கதவு இல் - அக்கதவினையுடைய வீடு. கலர் - கீழ்மக்கள்.

புலவீர் இச்சித்தன பெறுவீர் கூடலின்கண் மாத்தளி யுற்றுப்பொட்டெ ன ஏத்துமின் என அருள் பெறுமார்க்கமுரைத்து நீத்தவர் பற்றுறு முமை யாளே எனக். (உ௫)

தனதன தந்தன தத்தன தனதன தந்தன தத்தன
தனதன தந்தன தத்தன தனதான.

அறுசுவை யுண்டிவி ருப்பிலன் மதியமு தும்பின்ம லர்க்கழல்
அடையவி ரும்பின னுத்தர மொழிவேதம்
அதனினு மிஞ்சுசி றப்புறு தமிழ்மறை சிந்தையு ணர்த்திநி
ரதிசய துங்கவ டித்துணை அருள்வாயே
குறுமுனி முன்புகல் சித்தர்கள் வழிவழி கொண்டும றைத்துரை
குலவிய வந்தம கத்துவ மறைமேவு
குறிபல கொண்டுவெ ளிப்படர் குரைகழல் கண்டும னத்தொரு
குறைவுமி லன்புநி றைத்திசை புகல்வேனே
நறுமண மொன்றுகு ழற்புயல் பிறைமதி நின்றுசு டர்ச்செய
நகைவிளை துங்கவெ யிற்றொளி தவழ்தூய
நவையறு கஞ்சமு கத்திரு குவளைய லர்ந்துத ழைத்துற
நலமுடன் வந்தெனை கத்தொளிர் சிவகாமி
மறுவறு மிந்துகு லக்கொடி வரைசுதை யங்குச நற்கழை
வளைவிலொ டைந்தும லர்க்கணை யொடுபாசம்
மலர்நிகர் செங்கையு றத்திகழ் கவுரிதி கம்பரி கொற்றவை
மதுரைவ ளர்ந்தக யற்கணி உமையாளே.

(கு - ரை) உத்தர மொழிவேதம் - ஆரியவேதம்.

உன்கழலடைய விரும்பினன். அதற்கேதுவாகிய தமிழ்மறைப் பொருளுணர்த்தி அடித்துணையருள். அருளின் அம்மறையிற்சொல்லிய குறிகொண்டு கழல்கண்டு அன்புநிறைத்து இசைபுகல்வேனென்க. (உசு)

தானதந்தன தானதந்தன
தானதாந்தன தானன
தானதந்தன தானதந்தன
தானதாந்தன தானன
தானதந்தன தானதந்தன
தானதாந்தன தானன தனதானா.

யோகமந்திர வாதமுந்துணை
யாமுபாங்கமு மார்தமி
ழூடுறும்பரி பாடைகொண்டுயர்

நீண்மியேந்திர மாமலை
யோகிசந்திர சேகரன்றவ
நாதர்வாழ்ந்திட வோதிய மறைநிதேரும்

பூகமும்பிற தூயசெந்தமிழ்
நூலும்வான்சுர ரோடுவி
யோமவிந்திர ஞாதிபுங்கவர்
மேன்மைவாய்ந்திட வேபகர்
யூபமந்திர வேள்விகொண்டுயர்
சாகையோங்கிய வேதமும் வழியாக

மோகமென்பது போயவந்தண
ரோதுமாண்பெறு நூல்களும்
மூலமந்திர மோதியெண்பெறு
கோணமோர்ந்துணை நாடிடின்
மோடுநின்றய லாழ்குளம்புகு
நீரின்வாய்ந்துற வேதரும் அருள்பாடி

மோனமொன்றிய தூயவன்பர்கள்
சார்புநான்புகு மாறருள்
மூவருந்தொழு ஞானநன்கழல்
பாடிமாண்புகழ் பாடியுள்
மோதிநின்றெழு காமவெங்கனல்
கோபமாந்தழன் மோகமும் காரிகைமீனா

நாகமண்கனல் காலிரும்புனல்
யாவுமாய்ந்திடு நாளினும்
நாதர்செஞ்சடை யீசர்சுந்தரர்
பாகம்வாழ்ந்திரு வீர்களும்
நாநலம்பெற வோதுசெந்தமிழ்
மேயபாண்டியன் வேள்வியின் வர தனி

நாரியம்பிகை காளிசண்டிகை
வாலைசாம்பவி நாரணி
நாககங்கணி பாலைதங்கிய
யாளியூர்ந்திடு வாமிமுன்
ஞால்காந்திக மேகதந்தன்முந்
நாலெண்வாய்ந்திடு தோளினன் விறல்வீரன்

மேகமொன்றுரு வாரரன்றிரு
நாதனீன்றருளாரியன்
வேகமொன்றிய ஞாளியென்பரி
யேறுவோன்பணி தாய்பரை
வீரியந்தரி ஞானசுந்தரி
மாதுகாஞ்சன மாலையின் மகளாய்!

வேதமுங்கவி நீலகந்தர
மார்புராந்தகி வாணொடு
வேறுமென்சிலை பூவினைங்கணை
சூலமேந்திய மாதவி
மேவிதங்கிய கார்வளந்திகழ்
கூடல்வான்பதி மேவிய உமையாளே.

(கு - ரை) உபாங்கம் - கற்ப சிற்ப சோதிட வைத்திய சாமுத்திரிக முதலாயவை. பிறசெந்தமிழ்நூல் - தொல்காப்பியமும் பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை பதினெண் கீழ்க்கணக்கு முதலாயவும். வழியாகவோது நூல்கள் - வேதத்தின்வழியாக வோதிய மிருதி புராணாதிகள்.

யோகியாகிய சந்திரசேகரன் மயேந்திரமாமலையில் அகத்தியர் முதலாய தவநாதர் வாழ்ந்திடத் தமிழ்ப்பரிபாடை கொண்டு ஓதியயோகம் மந்திரம் வாதம் உபாங்கம் பொருந்திய தமிழ்மறைதேரும் பூரமும், பிறதமிழ்நூலும் வடமொழிவேதமும அதன்வழிநூல்களும் நாற்பத்து முக்கோணமுதலாய எண்பெறுகின்ற கோணங்களை யறிந்து உனனை நாடிடின் மேட்டிலிருந்து அயலிலுள்ள ஆழ்ந்தகுளத்திற்செல்லும் நீர்போல வாய்ந்தறற அத்தமிழ் மறைமுதலாயவற்றை யடியார்க்குத் தருகின்ற அருள்பாடி யென்க. (௩

தனனதந்தன தனனதந்தன தனனதந்தன தனதன
தனனதந்தன தனனதந்தன தனனதந்தன தனதன
தனனதந்தன தனனதந்தன தனனதந்தன தனதன தனதானா.

மதனைவென்றது நடுவணொன்றிய
விருவிர்தப்போது விழியினின்
மருவுமெங்கன லெனிலரன்றிற
லரையதென்பது புதிதிலிவ்
வகைதெரிந்திடி னுவகைதுன்றுநன்
முகமனன்புரை கொடுமதன் உடல்வேணி

மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலை - சங்

மதிபுனைந்தவ னெரியவென்றன
னெனமெயன்பர்கள் பலபல
வரைவதுந்தகு மெமனையென்றது
சிவனிடந்திகழ் பதமென
மறைதெரிந்தவர் புகல்வரங்கது
நினதுபங்கய பதமெனல் எவர்தேரார்

இதுதெரிந்திடி னனையவென்றியி
லமலர்பங்கில ரெனலுமெய்
எமனையென்றதொ ரிசையின்விஞ்சிய
விசையு முண்டுகொ லுலகினில்
இதுநினைந்துன தரியவென்றிகொ
ளடிபுனைந்திட வுயர்களி பகர்வேனே

எனையுமன்புறு நினதுதொண்டரி
னருகிருந்திட வினிதருள்
எளியனென்கவி தனையுநன்கவி
யெனவிழைந்திரு பதமலர்
இணைபுனைந்தரு ளனையநன்கவி
புகலுமன்பர்த மிடர்கெட [illegible]ள்வாயே

விதுவுமென்றுடு சுரர்புரந்தரன்
விதியுமன்பதை யுலகமும்
விரிபெருங்கட லுயர்பொலன்கிரி
யுரகருங்குல வரைகளும்
வெளியுமங்கியு மொருபுறங்கரு
வெனவிருந்தொளிர் வயிறுடை ஒருதாயே

விமலர்பங்குறை யுரககங்கணி
சிவைநிரஞ்சனி வினைகெட
விரைவில்வந்தென தகமுறும்பரை
குமரிசங்கரி நிருமலை
விமலையெண்குணி கவுரிசண்டிகை
விசையையம்பிகை திரிபுரை தனியாழீ

பதுமவொண்கர முறுதிகம்பரி
யலைதுயின்றிடு பகவதி
பரவிவந்தனை செயுமொரந்தணன்
மகளெனும்படி யவனொடு
படருமங்கரி பசியினைந்திடு
முயிர்களின்புற வருளிமெனல் இநகாழி

படியளந்துள மகிழுறப்புரி
தருமமின்கொடி சரவண
பவனைவண்டமிழ் மதுபரையம்பதி
யரசெனும்படி தருமொரு
பரமசுந்தரி கவுரியன்பெறு
தனையையன்புறு கயல்விழி உமைபாலே.

(கு - ரை) பொது விழி - நெற்றிக்கண். முகமன் - உபசாரம். விது - சந்திரன். என்று - சூரியன். விதி - பிரமன். பொலன்கிரி - மேருமலை.

அன்பர் உவகை பொருந்திய முகமனுரையும் அன்புரையுங் கொண்டு மதனுடல் எரிய மதிபுனைந்தவன் வென்றனனென வரைவதுந்தகும் என்க. (௨௮)

தனதந்தன தானதன தனதந்தன தாத்தத்தன
தனதந்தன தானதன தனதந்தன தாத்தத்தன
தனதந்தன தானதன தனதந்தன தாத்தத்தன தனதான.

குகைமுன்படை யோராயிர நரர்தங்களை மாய்த்துத்தின
வருசண்டனை நேர்பூதமெய் கிழியும்படி யேத்தித்தொழு
துறையொன்றுமி லார்கீரர்மு னுயர்செந்தமி ழாற்றுப்படை புகல்காலை
குலைபுங்கலை சோர்வார்கர மெனவந்தயில் வேற்கைப்படை
விடுபுங்கவ னோராவென துரையுஞ்செவி யேற்றுக்கடல்
குடிகொண்டெழு தீயேகிதர் டயவெங்குகை சேர்த்துத்தினம் உடல்சோர
கனைகொன்றுணர் வோடீவது தபவந்தெழு கூற்றக்கடன்
ஒழியும்படி நூறுயிர முயர்செம்பொன்மண் மாற்றித்தரு
நறவம்படு பூவார்கழ லெனதொண்டலை சூட்டிப்பணி புரிவேனோ
கலமொன்றறி யேனுயினு முனதன்பர்கள் கூட்டத்தொடு
பழகும்படி தானேயரு ளெனதென்செயல் போக்கித்துதி
நவிலும்படி நாமீதொரு கலைமங்கையை காட்டித்தவம் அருள்வாயே

தகையொன்றுன தாள்பூசைசெ யொருவன்றடு மாற்றத்தொடு
பலர்முன்பிது நாள்பூரணை யெனவன்றவன் மாற்றப்படி
தமமொன்றும மாவாசையின் மதிவந்துற வாற்றித்திகழ் அபிராமி

தவரென்றகி நாண்மேருவை வளையந்தரி கூற்றைத்தெரு
பதபங்கய நாராயணி சிவைசங்கரி போற்றிப்பணி
தவர்நெஞ்சுறு மாதேவியென் மனமுந்திகழ் சீர்க்கொற்றவை சிவகாமி

தொகைகொண்டமை யாசேனைக ளொடுசென்றெழு பார்த்திக்குறு
பகைவென்றகி ரீசானிய கணம்வென்றரன் மேற்பெட்புறு
துணையென்றிக லாதேயருள் குணசுந்தரி வாட்பத்திரை கவுமாரி

தொடர்பைம்பொழில் சூழ்கோபுர நடுவொன்றிய தீர்த்தக்குளம்
அரவென்றிடு நாணேர்மலை நடுவெண்கடல் போற்பொற்புறு
சுரருந்தொழு மாகூடலின் வளரம்பிகை சேற்கட்பரை உமையாளே.

(கு - ரை) ஆற்றுப்படை - திருமுருகாற்றுப்படை. கலை - உடுக்கை. உடுக்கை யிழந்தவன் கைபோல வந்து வேல்விடு புங்கவனென்க. உரை - பாட்டு. கூற்றம் - யமன். மண் - நனசெய் புன்செய். மாற்றல் - விலைப்படுத்தல். தமம் - இருள். ஒருவன் - அபிராமிபட்டர். தவர் - வில். அகி - பாம்பு. எழுபார் - ஈசானியமொழிந்த எழுதிக்குக்கள். கணம் - பூதகணம். குளம் - மதுரையின் கீழ்பாலுள்ள வண்டியூர்த்தெப்பக்குளம் அரவு - வாசுகி. மலை - மந்தரகிரி. வெண்கடல் - பாற்கடல். மாய்த்துத்தின்ன வருபூதம் - சண்டனேர் பூதமென்க. குறையிலாராகிய நக்கீரரென்க. கூற்றமொத்தகடன் என்க. கடனெழியும்படி மண்ணை விலைப்படுத்துப் பல்லாயிரம் பொன்றந்த நின்கழலென்க. அபிராமிபட்டர் அமாவாசை யன்று களியாட்டயர்ந்து இன்று பௌர்ணமி யென்று தடுமாறிச்சொல்ல அவ்வுரையும் வழுவாவண்ணம் பலரறிய அவ்விரவிற் பூரணசந்திரனை வருவித்த அபிராமியேயென்க. தொகைகொண்டமையாவாகிய சேனைகளென்க. மேனாட்பெட்புற்ற துணைவனென்று நினைத்து அரனையிகலாதருளிய குணசுந்தரி யென்க.

பொழில் சூழ்ந்த கோபுரம் நடுவே பொருந்தியகுளம் அரவாகிய நாண் பொருந்திய மலையை நடுவேநட்ட பாற்கடல்போலப் பொற்புற்றகூடலென்க. ()

தந்தன தந்தன தந்த தந்தன தந்தன தந்தன தந்த தந்தன
தந்தன தந்தன தந்த தந்தன தந்தன தந்தன தந்த தந்தன
தந்தன தந்தன தந்த தந்தன தந்தன தந்தன தந்த தந்தன தனதானா.

சங்கரர் கங்கைக ரந்து வண்சடை
தம்பிறை சிந்தைம றந்தி டும்படி
தஞ்சம றைந்து புலந்த நின்றுணி

சண்டன்முன் வெம்பணி யென்றெழுந் தளி
தந்தரு ளென்றுமொ ழிந்து வந்தவர்
தந்தலை கொண்டுவ ணங்கு நின்கழல் உதையாலே

சஞ்சல மின்றியொர் மைந்த னுய்ந்தொளிர்
சந்திர னொன்றுட னைம்பெ ரும்பொருள்
தம்படி வங்கெடு மன்று நின்றகி
தந்தவி ரின்புற முந்து தென்றிசை
தங்கிய வந்தக னைந்து பொன்றிய
சம்பிர மந்திகழ் துங்க வண்புகழ் புவிவானில்

எங்குநி றைந்தொளிர் கின்ற துண்டெனின்
என்சிறு சிந்தையு நின்ற துண்டினி
என்செய லொன்றிலை முன்பு வந்திடும்
இன்றமி ழொண்கடல் பின்பு றுங்கலை
இன்பொட டைந்தன வன்பு கொண்டியர்
இங்கித நன்கமை சந்த வண்கவி பகர்வேனே

இன்பொடு துன்பிலை யென்று நின்செய
லின்படி தங்குவ னெங்கு முன்கழல்
என்பறு புன்புழு வங்க வெம்பவம்
என்பது வந்துபொ ருந்தி னுந்தழ
லின்புடை நைந்துவ ருந்தி னுஞ்சுரர்
இன்பநு கர்ந்தும ருந்த ருந்தினும் மறவேனே

வங்கநெ டுங்கட லுண்ட கொண்டலும்
மங்குநி றந்திக ழும்பை யஞ்சுக
வஞ்சிய றந்தரு நங்கை யங்கணி
வம்புறு பைங்குழன் மஞ்சின் வந்தொளிர்
வண்பிறை மண்டில மொன்று சிந்தூர
மங்கைம டங்கலின் முந்து மந்தரி மறைகாணு

வண்கழன் மண்பட விண்பு றந்தனி
மன்றின டம்புரி கின்ற சங்கரி
வஞ்சர ழிந்திட வென்று விண்சுரர்
மன்பதை யன்பின்வ ணங்கி வென்றியும்
மன்றவ ரங்களு மென்று முன்பெற
வந்துவ னந்தனி னின்றி டுஞ்சய மகள்வாமீ

வெங்கலை முன்செல வுந்து மம்பிகை
விந்தையர் பண்களூ வந்த வஞ்செவி
யின்கொடி யென்பவ பந்தம் வெருதிட
மென்றுயி லின்சொன்ம டந்தை செந்திரு
விந்தையொ டன்பின்வி ளைந்து நம்புமென்
விண்படர் சிந்தைபு குந்த சுந்தரி சிவகாமி
விஞ்சமர் வன்பின்வி லங்கு கொம்புடை
மிண்டனை வென்றுவி ளங்கு மங்கனை
விந்தநெ டுங்கிரி குன்றி யஞ்சிட
மென்கையின் முந்துபு ரிந்த புங்கவன்
விருந்தைய ருந்தவ னுண்ட வொண்டமிழ்
வெஞ்சொழி யன்பதி தங்கு மெண்குணி உமையாளே.

(கு-ரை.) துனி - புலவி. சண்டன் - சூரியன். மைந்தன் - மார்க்கண்டேயர். என்று - சூரியன். ஐம்பெரும் பொருள் - ஐந்து தூல பூதங்கள். மடங்கல் - சிங்கம்.

வெங்கலை - விரும்பத்தக்க மான். சொன்மடந்தை - கலைமகள். விந்தை - சயமகள். அருந்தவன் அகத்தியனார். அங்கம் - உடல். மஞ்சு - மேகம்.

சங்கரர் சடையிற்கங்கை கரந்து தஞ்சம் அறைந்து, துனியொழிந்து அளி தந்தரு ளென்று மொழிந்து உவந்து, அவர்தந்தலையிற் கொண்டு வணங்கிய நின் கழலினுதையாலே மைந்தனுய்ந்து சந்திரனும் என்றும் ஐம்பொருளும் படிவங் கெடுமன்றும் நின்று அகிதந்தவிர்ந்த இன்புறும்படி அநதகன் பொன்றிய புகழ் எங்கும் நிறைந் தொளிர் கின்றது உண்டென்க.

அப்புகழ் எனசிந்தையு நின்ற துண்டாதலின் தமிழுங்கலையும் அடைந்தன அதனாற் கவிபகர்வேனென்க.

என்றும் எங்கும் நின் செயலின்படி தங்குவ னென்க.

பொருந்தினும் வருந்தினும் அருந்தினும் உன்கழல் மறவேனென்க.

குழலென்னுமஞ்சின்கணொளிர்கின்ற பிறைமண்டிலமென்னும் நுதலிற் பொருந்திய சிந்தூர திலகமுடைய மங்கையென்க.

சுரரும் மன்பதையும் வணங்கி வஞ்சமழிந்திட வென்று கருதி வென்றியும் பிற வரங்களும் பெறுமாறு வனத்தில் வந்து நிற்குஞ் சயமகளென்க.

எண்பவ பந்தங் கெடச் சொன் மடந்தை திரு விந்தை யென இம் மூவருடன் என் சிந்தை புகுந்த சுந்தரி யென்க.

விலங்கி னுருவத்தை யுடைய கொம்புடைய மயிடா சுரனென்க. புங்கவனாகிய அருந்தவனென்க.

௪௮ மதுரை மீனாட்சியம்மைசந்தத் திருவடிமாலை

தாத்தத்த தத்தான தந்தனந் தானன
தாத்தத்த தத்தான தந்தனந் தானன
தாத்தத்த தத்தான தந்தனந் தானன தனதானா.

சேற்கொத்த பொற்பாரு மஞ்சனந் தோய்விழி
வேற்பட்டு நற்பால்பு குந்துறுங் கூர்மதி
தேய்த்துத்து ளைத்தேவி ழுங்கநின் றேதினம் உழலாதே

சீர்த்திப்பொ ருட்கூறு பண்புறும் பாவகை
யாட்சித்தி னைக்கூறொ டைந்தெனும் பால்வினை
தேர்ச்சித்த னித்தூய பண்பெறுஞ் சீரிசை யுடனுடல்

பார்க்கிற்ப டைப்போடு முந்துகொண் டேசிவன்
வேற்கைப்ப டைச்சாமி நெஞ்சினும் போய்வளர்
பாற்பட்ட முத்தூய சங்கமுந் தோய்தமிழ் அமிழ்தாழி

பாய்த்துத்தி ளைத்தாடி யுண்டுணர்ந் தேயுயர்
மார்க்கத்தி னுற்றேசி றந்தநின் றாண்மலர்
பாட்டுக்கண் முற்பாடி யென்சிரஞ் சூடிட அருளவாயே

கார்க்கொத்த முற்றேய முண்டவெந் தீதின்முந்
நீர்ப்பறறல் விட்டேயி டந்தொறும் போகிநெல்
காய்ப்பச்செ றுத்தோறு நின்றிடுஞ் சீர்நதி கடன்மேவு

காழ்ப்புச்செ ருக்கோட முன்சினந் தேசிறை
சேர்த்துத்த டுத்தேவ வெங்கணும் பாய்பல
காற்பெற்று மிக்கோடு ஓங்கவண் பேர்நதி வளமேவு

நாற்பத்து முக்கோண யந்திரம் போலமை
யேற்றத்தி னெந்தேவ ருந்தொழுஞ் சீர்திகழ்
நாத்திட்ப முற்றோர்நி றைந்தொருங் காய்தமிழ் வளர்கூடல்

நாற்பக்க முற்கோபு ரங்களுஞ் சேணுறு
சீர்த்தக்க பொற்பார்பொ ருந்துறுந் தூணென
நாட்டுற்ற நற்கோயி றங்குநஞ் சேல்விழி உமையாளே.

(கு-ரை.) வேற்பட்டு - வேல்பாய்ந்து. நற்பால் - அறப்பகுதி. பொருட்கூறு - எழுதிணைகளையுடைய அகப்பொருளும் புறப்பொருளும்

யாவகை - வெண்பாமுதலாய நாற்பா[illegible] வகைகளும்.

திணைக்கூறு - உயர்திணையும் அஃறிணையும்.

ஐம்பால்-ஆண்பால் முதலாய ஐந்து. ஆடல் - நாடகம். தமிழ் அமிழ்து ஆழி - தமிழாகிய அமிர்த சமுத்திரம்.

பாய்த்து - பாய்ந்து என்பது விகாரமாயது.

முற்றேயம் - கடல்கொண்ட தென்மதுரையும் அது சூழ்ந்த நாற்பத்தொன்பது நாடும் குமரிமலை பஃறுளியாறு முதலாயவும் சேர்ந்த தென்வடல் எழுநூற்றுக்காவத நீளமுள்ள ஒரு பெரிய தமிழ்த்தேசம். இது பல தேயத்தாருக்கும் பல பாஷைக்காரருக்கும் ஆதிப்பிறப்பிட மாதலின் முற்றேய மெனப்பட்டது.

முந்நீர் - கடல். செறு - வயல். சீர்நதி - வையையாறு, சிறைசேர்த்து - அணைகட்டித்தேக்கி.

பேர்நதி - பெரியாறென்று வழங்கு முல்லையாறு.

பொற்பார் - அமராவதி.

விழியாகிய வேல்பாய்ந்து மதியைத் தேய்த்துத்துளைத்துவிழுங்க நின்றுழலாமற் பிறபாஷைகளிற் காணப்பெறாத சீர்த்தியமைந்த பொருளிலக்கணமும் பிறவும் படைப்புக்காலந்தொட்டே தன்னிடங் கொண்டு திரிபுரமெரித்த விரிசடைக்கடவுள் நெஞ்சினும் குன்றெறிந்த முருகவேள் நெஞ்சினும் போய் வளர்கின்ற முச்சங்கமுந் தோய்ந்த தமிழாகிய அமிர்த சமுத்திரத்திற் பாய்ந்து ஆடியுண்டு உணர்ந்து பாடிச் சூடிட அருள்வாயென முடிக்க.

கடல்கொண்ட தமிழ் நாடு இப்போதுள்ள பல தேயத்தார்க்கும் ஆதியிற் கல்வி செல்வம் நாகரீகம் ஒழுக்கமுதலாய பல்வகை நன்மையளித்த நாடாதலின் அது பற்றிக் கார்கொத்த முற்றேயம் எனப்பட்டது.

இத்தகைய கார்க்கொத்த முற்றேயத்தைக் கடலுண்டமையின் அத்தீமை கருதி அக்கடலிற் சேற லடாதென நீங்கி இடந்தொறுஞ் சென்று நெல் விளையும்படி வயல்களெல்லாம் நிலைபெறுஞ் சீரினையுடைய வையை யாறென்க.

முற்றேயமுண்ட தீமையை நினையாது கடலிலேசென்ற செருக்குநீங்கும்படி சினந்து சிறைச்செய்து கடலிற் செல்லாது தடுத்து இப்போதுள்ள தமிழ் நாட்டிற் செல்லும்படி அத்தீமையை மறவாத மக்கள் ஏவுதலால் எங்கணும் பாய்கின்ற பல கால்கள் பெற்று மிக்கோடுகின்ற உயர்ந்த ஈகையுடைய பெரியாறென்னு முல்லையாறென்க.

வையையாற்றின் வளமும் பெரியாற்றின் வளமும் மேவிய கூடல் நாற்பத்து முக்கோண யந்திரம்போல உருவமைந்த கூடல் எத்தேவருந் தொழுங் கூடல் தமிழ் வளர்கூடலென முடிக்க. (௧௧)

ஶ்ரீ மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலை

தானன தந்த தனதத்த தானன
தானன தந்த தனதத்த தானன
தானன தந்த தனதத்த தானன தனதானு.

சோழனை வென்ற நகருற்ற பாவலன்
மாணிசை கொண்ட வரசப்ப வேளருள்
சூனுவு யர்ந்த நினதற்பின் மேயசண் முகனுள்கோ

சூழ்பகை முன்செய் வினைபற்பல் பேய்பிணி
தீமிடி நஞ்ச மடமச்ச மாதிசெய்
தோமற நன்றி பலபெற்று வாழ்வுற அரன்மே

தோழன்வி ரிஞ்ச னெனவத்த நூல்பெற
ஆழறி றைந்த மதிபத்தி மேவமெய்
தோய்வுற வென்றி பெறமற்றை ஞானமும் உறவோ

தூயன சந்த முறுமுப்ப தோடிரு
பாவும்வி ளைந்து நவில்பெற்றி யோர்துயர்
தூரவ கன்று நலமுற்று மேவிட அருள்வா

வேழமு கங்கொள் பரனென்றை வாலிய
போர்புரி கொம்ப னெனதத்தன் வேலவன்
வேதனை முன்பு சிறைவைத்த நாவலன் உயர்மாத

மேருவில் கொண்ட பரைசத்தி மாயவன்
ஆகிய னந்தன் மிசையுற்ற நாரணி
வேரிகொள் கஞ்ச மலருற்ற தாளிணை எழுபானு

வாழ்வுற வென்றன் முடிவைத்த கோமகள்
பூவுறை செம்பொன் விழிவைப்ப நாமகள்
வாய்வர வென்ற னகமுற்ற மாதவி வளர்கூட

வாசவன் முன்பு நிருமித்த கோயிலின்
வாழ்சிவை கங்கை சடைவைத்த வீசனை
மாமண மொன்ற வருவித்த சேல்விழி உமையாளே

(கு- ரை.) சூனு - மகன். மெய் - உண்மை நெறி. எழுபானுள் - உட சனை செய்யத் தொடங்கிய எழுபதாவது நாள். பாவலனுஞ் சூனுவு மாகிய சுமுகன் நாளாதிய செய்கின்ற தோமறவும், வாழ்வுறவும், அரன்றோழ னெ அத்தம் பெறவும், விரிஞ்சனென நூல் பெறவும், மதியும் பத்தியு மேவவும் மெய் தோயவும், வென்றி பெறவும், ஞான முறவும் ஓதிய முப்பத்திரண் பாக்களையும் கவில்வோர் துயரினின்றுந் தூர நீங்கி நன்மை முற்று மடை மாறு அருள்வாயென்க. துயர் தூரும்படி நீங்கி யெனினுமாம். (௩௨

உ

திருவடிப் பத்து.

வெண்பா.

அண்டம்பல் கோடி யகட்டோ ரணுவென்னக்
கொண்டாய்க்கு நுண்படிவங் கூறினனு—அண்டமொக்கும்
என்றான் மதுரைக் கிறைவிகொண்டு வாழ்த்தலெங்ஙன்
என்றனு மேற்றா ளிணை. (௧)

ஆலவா யண்ண லருந்திய வாலத்தை
வாலமுத மாக்கியவென் மாதாவின்——காலன்றோ
உள்ளத் திரியா வுழுவனெய் தோய்ந்துநனை
உள்ளத் திரியா வொளி. (௨)

இருக்கிசைத்த நூபுரத்தாள் யான்றலைக்கொண் டன்பின்
பெருக்கிலமி ழாதென் பிறந்தேன்—திருக்கழல்சார்
கல்லாய்ப் பிறந்திலேன் காமாரி கூடலிலே
நல்லாய் மணம்புரிந்த ஞான்று. (௩)

ஈரம் படைத்த விதயமு மெக்காலும்
ஓரம் படையா வொருநாவும்—காரென்ன
ஈகையும் பெற்றா ரிருக்குந் திருக்கூடற்
றோகையடி சேர்மின் றொழுது. (௪)

உலகுண் டுமிழ்கொண்ட லும்பர்பிரான் றங்கை
அலகி லுயிர்க்குயிரா கண்ணல்—வலமுற்ற
தேவிக் கடித்தொண்டு செய்து புகழ்பாடிப்
பாவிக்க கூடற் பதி. (௫)

ஊரார்க் குரைப்பே னுரைத்தபடி யானடவேன்
நீராற் றெதிரேடு நீந்தச்செய்—ஊராளும்
அன்னையே காத்தா லறத்துக் கிழுக்கென்னை
என்னையே காத்தா யெனின். (௬)

என்று நிலாவு மெரியுமே நோக்காக
ஒன்று நிலாவு மிறைவியுமை—பொன்றுத

கூடற்கு மாரி குயின்றோற்கு மாரியைதாள்
பாடற்கு மாரியவள் பண்பு.

ஏழையான் பட்ட விடும்பைக் கடனீந்த
வாழி கலமாக வாய்த்ததே— பூழியர்கோன்
நற்புத் திரியார் நமமொடெங்குங் காலத்தும்
அற்புத் திரியா ரடி.

ஐய மிடாளை யருக்கன் மகனென்று
பொய்யே புகலும் புலவீர்காள்—பொய்யா
மொழிகொண்ட கூடன் மொழிமின் கயல்போல்
விழிகொண்டாள் காவில் விழுந்து.

ஒன்றோ பலவோ வுளதோ விலதோவென்
றின்றோபன் னூறு மினைநெஞ்சே—நன்றே
தருக்க வுரைகேட்டுத் தளராதே கூடற்
றிருக்கவுரி நற்றாளே சேர்.

௨

சோழவந்தான்
சிதம்பர விநாயகர் மாலை.

சீரார் சனகைச் சிதம்பரவி நாயகன்மே
லேரார் கவிமாலை யான்பாட—நாரார்
அடியார்கட் கெல்லா மருளுமவ் வையன்
கடியார் மலர்ப்பதமே காப்பு.

அருவா யுருவா யகிலமுமா யெங்குநிறை
பெருவாழ்வே நின்பெருமை பேசுவது மெப்படியோ
குருவா யெனதுமனக் கோயில் குடிகொண்ட
திருவாழ் சனகைச் சிதம்பரவி நாயகனே.

ஆணுமப் பெண்ணு மலியா யருமறையுங்
காணும னின்றுணையைக் காண்பதுவு மெப்படியோ
வேணுர் வளர்ந்தசெ ரெழிற்சோழ வந்தானிற்
சேணுடோர் போற்றுஞ் சிதம்பரவி நாயகனே.

இந்துமர வும்புனைந்தா யீறிலடி யார்மொழிபோற்
சிந்தை மகிழ்ந்தென் சிறுசொல்லுங் கேட்டருள்வாய்
நிந்தனையி லாத நெறியோ ருறுஞ்சனகைச்
செந்துவர் மேனிச் சிதம்பரவி நாயகனே. (௩)

ஈத விசைபெறுத லெக்கால நின்புகழே
யோதவிவை நாயே னுறப்பணிப்ப தெக்காலம்
காதல் வெறுப்பில்லாக் காட்சியர்கள் வாழ்சனகைச்
சீதமதி சூடுஞ் சிதம்பரவி நாயகனே. (௪)

உடல்பொருளோ டாவி யுவந்தளித்தே னென்றனைக்கை
விடலுனக்கு நானடிமை விண்ணோர் பெருமானே
மடலார் கமுகை மறைப்பச்செஞ் சாலிவளர்
திடமார் சனகைச் சிதம்பரவி நாயகனே. (௫)

ஊதையுறு பஞ்சா யுழலு மடியேனைத்
தாதைநீ காவாது தாமதிப்ப தென்னேயோ
வாதையிலா நற்சோழ வந்தான்றெற் குத்தெருவிற்
றீதையிலார் வாழ்த்துஞ் சிதம்பரவி நாயகனே. (௬)

எண்கால மெட்டு மிதுவென் றறியாதேன்
கண்காண நின்படிவங் காட்டுநா ளெந்நாளோ
மண்காண விண்காண வந்து சனகைவளர்
திண்கா ரியற்கைச் சிதம்பரவி நாயகனே. (௭)

ஏவா மலரா லழுதையென வென்னெஞ்சம்
ஓவா துருகுமின லோட்டுவது மெந்நாளோ
பாவாணர் பாடிப் பரிசு பெறுஞ்சனகைத்
தேவாதி தேவா சிதம்பரவி நாயகனே. (௮)

ஐயா நிரப்பிடும்பை யாலறிவு குன்றுமற்
செய்யா ளருணோக்கஞ் செய்யவருள் செய்வாய்நீ
மெய்யார் சனகை விமலன் றிருப்புதல்வா
செய்யாத மேனிச் சிதம்பரவி நாயகனே. (௯)

ஒன்று மிரண்டாகி யொன்றிரண்டா யன்றாகி
நின்றாய்நின் றன்மை நிலைகாண வல்லேனோ

பொன்றா வருளாற் புரந்தரற்காய்க் காகமெனச்
சென்றாய் சனகைச் சிதம்பரவி நாயகனே. (௧0)

ஓயாப் பிறவி யுவரிக் கரையேறி
வீயாச் சுகவெளியை மேவுவது மென்னாளோ
தாயாகித் தந்தையாய்ச் சற்குருவாய்ச் சிற்பரையின்
சேயாய்த் திகழுஞ் சிதம்பரவி நாயகனே. (௧௧)

ஔவையார் வெள்ளி யசலத் துறப்புரிந்த
செவ்விய நின்கருணை செப்புந் திறனேயோ
கௌவைநீர் ஞாலத்தின் கண்ணோர் சனகைவளர்
தெவ்வையடு கோட்டுச் சிதம்பரவி நாயகனே. (௧௨)

கள்ளமனத் துக் கடையேனு முன்கருணை
வெள்ளத்துண் மூழ்கியின்ப மேவவருள் செய்வாயோ
வள்ளலே யெல்லாமும் வல்லாயுன் சித்தமதைத்
தெள்ளேன் சனகைச் சிதம்பரவி நாயகனே. (௧௩)

அங்கண்மா ஞாலத்தோ டண்டமெல் லாமகட்டிற்
றங்குநீ யென்னுள்ளந் தங்குவது மெப்படியோ
எங்கு மணிக ளிரவொழிக்குந் தென்சனகைச்
செங்கண்மால் போற்றுஞ் சிதம்பரவி நாயகனே. (௧௪)

சனகர் மயக்கந் தவிர்த்துஞா னங்கொளுத்துந்
தினகரவெ னுள்ளத் திமிரமுநீ போக்காயோ
அனகருமை வேளாண்ட வாலவாய் சார்சனகைச்
சினகரத்தில் வாழுஞ் சிதம்பரவி நாயகனே. (௧௫)

ஞமலிநா வன்னவடி நாரியர்க ளாசைத்தீ
இமையுமென் சித்தமுறா வின்பருள்க நற்சனகை
அமர்வாயோர் கோட்டா லரும்பா ரதப்போர்பொற
சிமையத் தெழுதுஞ் சிதம்பரவி நாயகனே. (௧௬)

இடம்பொருளோ டேவலளித் தின்பநிலை கைகூட்டி
மடங்கெடுத்து மெய்ஞ்ஞான வாழ்வுந் தருவாய்நீ
தடம்பொழில்சூழ் வையை தழுவுஞ் சனகைநகர்த்
திடம்பரவு முக்கட் சிதம்பரவி நாயகனே. (௧௭)

இணரார்மந் தார மெருக்கறுகு வன்னியிலை
தணவா தணிவாய் தமியனையுங் காத்தருள்வாய்
பிணிமுகமூர் வேற்னகப் பெருமாற்கு முன்றோன்று
திணிதோட் சனகைச் சிதம்பரவி நாயகனே. (௧௮)

தந்தா வளந்தான் றனையழைப்பச் சென்றபயந்
தந்தா வளந்தாவாத் தாழ்வரைக்கை கொண்டுலகைச்
சிந்தா வளந்தான் றிருமருகா நாயேற்குச்
சிந்தா வளந்தா சிதம்பர விநாயகனே. (௧௯)

நன்மையாய்த் தீமையாய் நாளாகிக் கோளாகி
யன்மையுமாய் நின்று யடியேனை யாண்டருளவாய்
தொன்மையதாய்ச் சீர்படைத்த சோழவந் தானகர்வாழ்
சின்மயனே நால்வாய்ச் சிதம்பரவி நாயகனே. (௨0)

பகழிமலர் தூற்றியெதிர் பாதகனுக் கஞ்சாமற்
புகழினொடு நின்பதமே பூசிப்ப தெந்நாளோ
அகழியுறு செலலினத்தை யானையின மென்றடையத்
திகழுஞ் சனகைச் சிதம்பரவி நாயகனே. (௨௧)

மற்குறித்த நாற்றோளும் வான்புழைக்கை யொன்றுமுள்ளாய்
எற்குத் துணையா யிருப்பதுன்றன் றண்ணளியே
கொற்கைநேர் சோலை குறிச்சியெ னுஞ்சனகைத்
தெற்குத் தெருவாழ் சிதம்பரவி நாயகனே. (௨௨)

இயலாதி முத்தமிழு மற்று மெனக்குணர்த்தி
மயலாதி நீக்கியெனை வாழ்விப்ப தெந்நாளோ
கயலார் படுகர்க் கழனிச் சனகையிற்செஞ்
செயலார் பரவுஞ் சிதம்பரவி நாயகனே. (௨௩)

அரதனமுங் கல்லுமிணை யாமதித்து நின்பதமே
வரதனமாக் கொண்டு மகிழ்ந்திருப்ப தெந்நாளோ
சரதநல மிக்க சனகையில்வாழ் வாரையெலாந்
திரதனதன் போற்செய் சிதம்பரவி நாயகனே. (௨௪)

இலகுமணிப் பூணார மேந்து மிளநகையார்
கலகவிழி மையல் கடக்குநா ளெந்நாளோ

உலகி லுயர்சனகை யோங்கவள ரோர்கோட்டுத்
திலக வதனச் சிதம்பரவி நாயகனே. (௨௫)

வசையிலா வாழ்வும் வழங்கும் பெருவளனும்
அசையா வறிவு மரோகதிட காத்திரமும்
இசையுந் தமிழுமரு ளெந்தாய் சனகையினிற்
றிசையெலாம் போற்றுஞ் சிதம்பரவி நாயகனே. (௨௬)

அழலு மதியு மருக்கனுமூ வம்பகமாய்த்
தழையுஞ்சி தானந்த சத்தே கருணைமதம்
பொழியும் புகர்முகத்துப் புண்ணியனே காத்தருள்வாய்
செழியன் சனகைச் சிதம்பரவி நாயகனே. (௨௭)

இளையார் விழிவாட் கிலக்கா யழியாமல்
விளையும்பே ரானந்த வெள்ளத்துண் மூழ்கவருள்
அளிகொண் மடவார்பா லன்ன நடைகற்றுத்
தெளியுஞ் சனகைச் சிதம்பரவி நாயகனே. (௨௮)

அறனார் வருநாளு னம்புயத்தா ளென்னெஞ்சி
லுறநா யகனே யொருவாநீ தந்தருள்வாய்
அறனுடு கூந்த லரிவையரு நூற்புலமைத்
திறனார் சனகைச் சிதம்பரவி நாயகனே. (௨௯)

அனகனே யெண்குணனே யழியாத தத்துவனே
பனக வணியானே பாசாங் குசதரனே
கனக மிகுசனகை காக்கின்ற மெய்ஞ்ஞான
தினகரனே முக்கட் சிதம்பரவி நாயகனே. (௩0)

பிழை திருத்தம்

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௮	௨௧	நால்கலி	நால்கவி
௧௩	௬	கோயிலு	கோயிலிலு
,,	௧௪	களவிலுரை	களவியலுரை
௧௫	௩௩	யருள்கூடல்	மருள்கூடல்
௧௭	௨௯	இளபாடிட	இளிபாடிட
௧௮	௬	வந்தேன்	வந்தோன்
௧௯	௫	அணைய	அணைய
௨௫	௧௪	நடவு	நடுவு
௨௬	௧	வாலை	மாலை
,,	௬	தோய்வு	தோய்வுற
௨௮	௧௬	னெண்க	னென்க
௩௧	௧௪	பண்பேபோல்	பண்பேய
,,	௨௰	விலையுள்	விளையுள்
௩௫	௨௰	நானுறை	நானுரை
௩௮	௨௯	இராவணணை	இராவணனை
௪௫	௫	மதரு	மதறு
,,	௯	வென்றதி	வென்றெதி
௪௭	௧	சாந்த	சந்த
௪௮	௯	திணைக்கூ	திணைக்கு

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கூடாவொழுக்கக்குடாரி

என்னும்

பழுதறுபோதப் பன்மணிமாலை.

தற்சிறப்புப்பாயிரம்.

நேரிசைவெண்பா.

சேடாருஞானச் சிவகளிற்றைச் சிந்தித்துக்
கூடாவொழுக்கக் குடாரிசெய்வாம்—பாடார்ந்த
மெய்த்தவர்க்குந் தாழ்வு விளைக்கவவமே வேடம்பும
பொய்த்தவரை வெல்லற் பொருட்டு. (க)

நூற்பயன்.

கட்டளைக் கலித்துறை.

பொருட்கிச்சைகொண்டு புலம்பித் துறவறம் பூண்டபின்னே
மருட்கிச்சைகொண்டொரு மாதர்தங் கண்வலை வீழ்ந்துகொண்டு
அருட்கிச்சைகொண்டவர்போல் நடிக்கின்ற வாண்டிகளுந்
தெருட்கிச்சைகொள்ளப் பழுதறுபோதத்தைச் செப்புவமே. (உ)

நூல்.

காரணம்.

(இருமுறையிரட்டிய அறுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்.)

சீரோங்குமுலகினிற் பழமைமொழி சிறியோர்கள் செய்பிழைகள் பெரியோர்களே- இன்னமையுறுசாத்தத்தி னிற்பொறுப்பாரெனுஞ் சீலமோர்ந்தி யாதெனுறைப்பாற - செறிபிழைகள்கண்டவன் னியமதத்தோர்பொறுமைச்சேர்தல் கண்டிடமெலாம்-தெளியவே நந்தமைச் சுட்டி நும்பெரியோர்கள் செய்கையிதுவோ பண்டைநாட், பாரோங்கு தேவார மாதிபாடிநமிபடியே யிருப்பவொன்றோ- பகாவக்கொடுமொழி சகித்திடாததனையே பரிசோதனம் புரிந்தே- பண்புவருவித்தவர்கள்

வாயடக்கிடவெணிப் பார்த்திருந் தரியசமயம் - பஞ்சரத்தின மொ
ன்று பாடியேகொடுவந்து பயில்சபையி லேயடித்தோம், நீரோங்கு
மன்னைக் கேட்டிருந்ததிலே நிகழ்த்துகுறை யானவெல்லாம்- நே
ராகவென்னிடத் துள்ளதேயின்னமும் நோக்குள வநேககுற்றம்-
நீயிர்யாவருமவை பொறுத்துச் சிகூறவென நிஜமதே போனிகழ்ந்தி-
நீங்கியாம்வந்தபின் சிலரைவைத்துககொண்டு கிட்டிரம்பல கூறினீர்,
பேரோங்குவண்ணைநற் புலமையொடுவையதினிற் பேசுதல வேட்டதி
னிற்-பெரியராகியநீவி ரதுமட்டுமேறுயலே பேய்பிடித் தாடுமவர்போற்-
பேணுசாந்தருஞ்சற்று மிலராகிஷைபல பிதற்றியச்சிட்டிருற்றினிற-பெ
ரியசபதமபதிற் பாடிடவுறுததில்யாம பேசாது விட்டிடுவமோ. (௧)

(கொச்சகக்கலிப்பா.)

விட்டாலுலகம் விளைந்துகெடும் வீம்புமக்கும்
மட்டாகா வன்னியர்கள் வாயடங்கா வாகலினுந்
தொட்டாலொன் றீழுவனா சண்டே துணிகவெனும்
பட்டாங்கி னாலுமிது சொற்றேம் பண்டிதவர்தீர். (௨)

(எண்சீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்.)

தவவேடந் தகாதென்போ ரறிக்கக்காணிற
சடையறுத்துத் தலைமழித்துச் சாயமவாங்கி
அவவேடத் திவனைத தண்டிககவல்ல
வரசரிலாக் குறைவதனு லகிலதெனகும்
நவவேடங் கொடுநடிககுங் கூத்தர்போலே
ஞானிகள் கோலமகொண்டே நடித்துக்காட்டும்
சிவவேடப் பேலிகளே நங்கட்குந்தான்
றிருவுண்டோ கலியுகத்தின் செயலையீதோ. (௩)

(பதின்சீர்க்கழிநெடில் இரட்டையாசிரியச் சந்தவிருத்தம்.)

கலியுகவஞ்சக தொழிலாகிய-வவமது நிருசிர டழியேமிகு
கலவடயிழ்ந்திப் பசுவானது புலிபோலே
கழுதுமதம்புக் தாம்பார்வைசெய்-து ழலமிஞெண்பொற் றவமாகிய
கயசாணிந்திட்டுடெட்டிப்ரெளி யெனிதாவே
சலியுங்கறிய புயிர்ப்ரெளி லெவனோனுன்றித் தகைகயேவுறு
தனைத்ததரத் தனபாப்வ ளொவ்வோ

சபதமொழிந்திட் டிலகோர்களை நயமதில்வஞ்சித் திடமேவிய
தவறுடைநெஞ்சக தலைசெயுறு மொருவீரோ
வலிபதுகண்டிட் டிழிவோர்தம செவிபதுபொறையறச் செயுர்வீரிய
மனருளவந்தப் பொழுதாயினு மௌனிராவோ
வயமொடுநிந்தைக் கவிகூறினர் பழிசொலிக்கப் படியேயெனல்
வசமலவென்றிப் படிபேசினி ருவாகாளெல்
துலியமிஞறுக்கஞ் பறியாவிரி நிலையைமறுநகச ஜெனாயாமிகு
துறவிநொளுங்கற் கலைபாணது பறிபாசிர்
சுகமறமன்றிற் கொடுபோய்முக மதிலுமுரிட்டுக்கிப் படியேவெகு
துயர்கள்புரிந் திட்டமைவாரிது தெரிபீரா. (௪)

(ஒருபொருண்மேல் மூன்றடுக்கிவந்த ஆசிரியத்தாழிசை.)

தெரிவையர்போகத் திளைத்தநிலை தலையாய்
பெரியவர்போக செகராமனைப் புகல்வீர
அரியகுளிகை யமைத்திட் டபோதும்
கன்னியாபோகங் கலந்து கிளைந்தபோத
தன்னியர்போகர் நிராமனைப் புகல்வீர்
துன்னியவான கமனசத்திபோதும்
மாதர்கள்போக மகிழ்ந்து கிலகுலையா
நாதராம்போகர்கிகர் நாமெனைப்புகல்வீர்
போதமும்வாதமுமெ ஞகலந்திபோதும். (௫)

(நேரிசைவெண்பா.)

போலித்தவத்திர் பொலியுநாமக் கேன்றுறவாஞ்
சோலிவல்லோர்க்கன்றோ துலக்கமது—சாலுமதம்
ஆணைக்கேபன்றி யடுப்பங்கரை துழவும்
பூனைக்காமோ வதுபோற் பொற்பு. (௬)

(எழுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்.)

பொற்புறுகனவிற் கடவுளர்வந்து புகல்மேல் மூன்றுதிங்கட்குள்
அற்புதமாக வதன்பலன்கிடைக்கு மில்லையேல துவிழலென்றே
நற்புலப்பெரியோர் நவிற்றுவரதுபோ னலமுமக்கேதுநண்ணுதால்
வற்புறுபித்தென் றுரைத்தனமதற்கேன் வாதுசெப்புற்றனிரவலாமோ.

(கொச்சகக்கலிப்பா.)

செப்புவோநன்மதிகள் கேட்டுந்திருந்திரேல்
அப்புவோம்வன்சொலடம் காங்கொண்டேசெவியில்

தப்புவோமென்றோடிற் சங்கையிலீதொன்றறினுந்
துப்புவோமீதே துணிபுகண்டிட்டுயவீரே. (அ)

(கலிவிருத்தம்)

உய்யமுன்னர்க்குறிப் புணர்ந்திடேனும்
வையவந்தனிமற் றிதற்கென் செய்கோம்
வெய்யவாண்மைகள் கூறுநும்வீறெலாம்
நையப்பின்னுரைப் போமிதுகாப்பனே.

(அறுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரிய விருத்தம்.

பண்பாகச்சுந்தரற்கோர் பாவைதனைக் கூட்டுவித்த படவரவாண பெண்பாகன்மகனெனக்கோர் பெயலனையைக்கூட்டுவித்தானெனப் பிதற்றி, நண்பாகவவனைச்சார்ந் தெனறுரைத்து மருள்செய்யாநி லனென்றீர், வண்பாகப்புலமையிலீர் பாபமெங்கேதோர்ந்து மதிநண் ணீரோ. (௰)

மூன்றடியாய இறுதியில் தனிச்சொற்பெற்றுவந்த
வெளிவிருத்தம்.

கண்ணுமறிவொடொழுக்க நலைத்தீரக்கிட்டுமெக்கிதனை நம்பிப்பாரீர்
எண்ணரியமை நன்னெறிக்கணினிதொழுக்கச் செய்திது நம்பிப்பாரீர்
கண்ணுமனமுப்புறத்திற்செலுத்தாது கனிவொடிந்நூல்நம்பிப்பாரீர்.

(இதுவுமது.)

நூலுணர்ச்சிதனிற்சுருங்கி கோடிதாளத்தினில்விரிந்தீரினிதுகாணீர்
மாலுணர்ச்சிதனைமாற்றி மமதையையுங்களைந்திடுமீதினிதுகாணீர்
மேலுணர்ச்சிதந்துண்மைவிளக்கும் விவேகப்பொருள் காணினிதுகா
[ணீர்.

(வஞ்சித்துறை)

காணீரிதனைக் - கோணீர்மனதிற்
பூணீரறிவாம் - மாணீர்வருமே. (௰௧)

(குறள்வெண்பா.)

மேலாமிந்நூலை விரும்பிப்பார்த் துட்பொருளை
யேலாமை யேயறிவுக் கெய்ப்பு.

(நேரிசைவெண்பா.)

எப்புற்றி லெப்பாம் பிருக்குமோ வென்றெண்ணுந்
[illegible]ர்ப் புதியாலே அடைத்திட்டு—யொப்பெனக்கின்

கார்சந்தம் பாடலிலென் றூர்க்கும்பேய் நாக்காங்கப்
பார்சந்தம் பாடுமென்றன் பண்பு. (௰௩)

(வேறொருவிவெண்டுறை.)

பண்புடைமை சிறிதுமின்றிப் பயின்றதலத்தொழிற்றுளப்
பரிசாலவணை,
பெண்புகலுந் தந்தனதகா பிசுறறியுழலவேடப்
பேயகாள்நீவிர
தண்டமார் கைப்பெயர் காசநாமப்பெயர்
மிண்டகுவாமி பெயர வேறுசாரொப்பெயர்
கொணடுகானிறபிறுங கூசிடாமெயபபுறத்
தண்டாகோன மிக்கநீறவனிபார் கட்டிநீ
றெண்டகாயறறவே றேறுகானிகிறுங
கணடோமசுநேங கருதிடீ ருபயமினே. (௰௪)

சிவபெருமான் துதி.

பூதவேதாளவகுப்புக்

குறிப்பு.

(பலசந்தப் பெருங்கழிநெடில வண்ண விருத்தப்பா.)

உயவலவர்புரி சரிஙயகிரியையொ
டுணாசெயசகநெறி பரிவுநிலைதனில்
உவமையோடு பொருந்தியருந்தவ
முயல்கிலேங லறமபொருளின்பமும்
ஒபபுயாவில்வீடுமெனு மர்த் நாலேப்பகர்த
லுற்றமுதலூல்களபல கறறிலேனறறவாகள்
உம்பாக்குத்தனிச சீாகள்சானறய
ரன்பாககுமபகுத தாாகிலேனறனை
உததமசற்சன ரிட்டமதுறறவா
பககலடுத்தவர் சொறபடிநிறறிலன்
ஊாரவாகள் சிந்தைமகிழ் வோம்புரியுமபரிசு
காணதருமங்களும்வி டாதனுதினஞ் செயகிலன்
உலகமுழுதுந்திரிந் தங்காசைசுத்ததல
ஙகிகள்முதலும்படிநீ தன்போடுச்சகிலன்

ஒருபொழுதிலேனுமிது நித்தமிதநித்தமெனு
முணர்வுதயமாயுப னிடப்பொருள்படித்தறியன்
உழல்பவலக்கம தெட்டமைபதநூாலனு
ளுயருமனித்தபி றப்பினையுற்றவூதியம்
ஒதொணுவீடண லாமெனல்கண்டது
சாருமாறேதுமு ருதுநினந்தின மவமாயே. (ரு)

உரியமனைசுத ரரியதுணைவர்க
ளுறவின்முறையவர் இளைஞரெனவரும்
உவரியானகுடும்ப மழுந்திய
வனிதையாதியருண்டு மகிழ்ந்திட
உப்புமுதலானபல வததுமாடைத்துகிலு
மு த்துமணியாடக முதற்கொடாசற்கலனும்
உண்டற்குந்தொகுத் தாளவேண்டிய
பண்பிற்கும்முரித் தானபாண்டமும்
ஒப்பில்மணிக்கன கப்பணிவததிர
முற்பல்வகுத்தணி வைததிடுபெட்டியும்
ஊாதிபரிபங்கமனை யாதியுநிலமகளதன
தானியமதும்பணிசெ யாளடிமையும் பிறவும்
உடைமைசெயவென்றுசென் றிகோாகணப்பொழுது
மொழிதலதுவின்றியெவ கெஙகேயுமுற்றுமனம்
ஓடுமொழிமெயாலுலக ருக்கரூர்விளைத்தவர்கள்
வயிறெரியவேமிகுபொ ருட்குவைபறித்தயாவில்
உதவிசெயுத்தமசத்திய சற்குணனாக
ளழவெகுபொய்த்தவழக்குதொ டுத்துவாதுசெய்
தோரிபோலேயுழலாமிகுதுன்புறு
பாவமேதேடுவனுகிலுநின்றனி மிகுசீரம. (௬)

அயனொடரிமுன மிகல்கொடடிமுடி
தருவவழலென நிமிரும்வளமையும்
அசுரர்மூவர்க ளுய்ந்தனுகும்படி
நகையின்மூவெயில் கொன்றிடுவென்றியும்
அசகுதன்முனோர்களை யழைத்துமானத்தொடுசெய்
தக்கனதுமாமக மழித்தசாமர்த்தியமும்

அண்டித்தொண்டர்முற் கூறியேங்கிட்
நஞ்சைக்கண்டமட் டாரவேயந்ததும்
அத்தியின்மத்தக மிற்பதம்வைத்தத
னைத்துயருற்றழி யச்செய்துரித்ததும்
ஆகமவிதங்கள்மறை நாலதனதங்கமதொ
ராறுமுன்மகிழ்ந்துலகு சீர்பெறமொழிந்ததுவும்
அசலமதுதன்கரந் தண்டாதெடுத்தநிசி
சரனெரியமென்பதங் கொண்டேயடர்த்ததும்
அணுவிலணுவாயுலக னைத்துநிறைவுற்றுமொழி
யளவைகளினுலுமறி தற்கரியவித்தகமும்
அருமறைமுற்றுணர் மெய்த்தவ சுத்தர்நால்வர்க
ளறியவுணர்த்திய மூத்திரை யத்தவேடமும்
ஆசிலாமூவர்க ளோதிப செந்தமிழ்
வேதபீதாவல்கொ டேயணி விந்தையு மறவேனே. (வஅ)

அகிலமறைகளு நினதுதிருவுரு
வழல்கொள்வடிவென நினையுமவர்வினை
அகலுமாதவன முன்பனியென்றெனல்
சரதமேலவச வனபுரிவிந்தையின்
ஐதகவெளிவேடமிடு துர்சசனுனைத்தகைகொள்
மெய்த்தவர்களாகவமை விக்குமாவெற்றியதும்
அன்பர்க்கனபுமிகவிய வோங்கிடு
செம்பொற்கும்புடைச சீருமான்றுயர்
அற்புதசித்தப ரப்பிரமசசிவ
தத்துவமெய்ப்பொருளை சொற்றிடுமுக்கிய
ஆகமமுடன்பொதுமை வேதமுடிவென்சமர
ானுபலம்வந்தவடி யார்களொடிணங்கியவர்
அடிகள்முடிகொண்டுவாக தன்பால்வமுத்தியவர்
கருணைபுரியுநதிறஞ் சநதானமுற்றெழுகும்
அடலுமதுமூலமென வைத்தயலதத்துவங -
லுணாவுமிடையேயெழுத லுற்றமகசித்திகளும்
அருள்விரிவுற்றதனிப்பனா மெய்த்தயோகமு
மதுவிதெனசசொல்பகுப்பறு சுத்தஞானமும்
ஆனமேலேதுமி லாதசுதந்தர
மோனமாவாழவுமி தேசனனந்தனி லருள்வாயே;

வய்மதூறுமல பருவம்வரவுயிர்
வகைகடமைவெகு கருமமதுசெய்து
மகிழுமாறுல கம்பலவுந்தரு
தனுமுனல்வகை யும்பிறவுஞ்சவி
மட்டில்மகமாயைமய லுற்றமாயைப்ரகிர்தி
கட்குள்வெகுகோடிகள மைத்துமேவிட்டுமவை
மைந்துற்றன்புமிக் கேதும்வாய்ந்துசெய்
இன்பத்துன்பமுற் றுரவோபபியும்
வைத்தபவத்தில்வ குத்தவினைப்பல
துயர்சயர்வுற்றவி னைப்பு தவிர்த்திட
மாயதனுவந்தகன தேகவிமெழிந்திடச
மாரமதுவந்தும்வினை யானநுகரும்பொழுதின்
வருமிழிபலன்களுஞ் சிதாறுதுய்த்தமைய
வினிமைபவைதங்களுண் டென்றேமறைத்துமிவை
மருவியுழல்காலவினை யொப்புமலபக்குவமும்
வரலுமொளியானவவிர் சத்திபதிவித்தருளின்
வடிவெனுமுத்தம சற்குருவைக்கொடேயருள்
புரிதருவித்துவி ளக்கியுமிப்படிபேயுயிர்
மாறிலாவீடுற வேதனியைந்தொழி
லோவுறுதேபுரி சீரியவிந்தைக ளுடையோனே. (௨௫)

வாயதுறும்மை யவர்கடமதமெய்
வளனுமயிர்தவி னுணவுநெடுகிய
வையதுமாதர்க ளின்பமுநந்தரி
லுடையர்யாருள வென்றகமிஞ்சிட
மற்றவர்கொளாணவம தத்தைசமாய்வித்திடவி
னைதகொர்கயமாமுகத யித்திமயானைசசினவு
வஞ்சதிண்டிறற் சூரனும்பெயர்
கொண்டொக்குந்தனித தானவேந்தலை
மைக்கடனைக்களி றுக்கொநுகர்ச்சித
மிக்கரியைப்பொரு வத்தருவித்தவர்
மாபுயபலங்கொடுல கான்கையிலடங்கியவ
லேவல்கள்புரிந்தடிமை யாயழுதயர்ந்துகொளு

மமதைகளடங்கிவந் தெந்தாயடைக்கலம
தெனவமரர்கண்டுவந் திந்த்ராதிகட்கிடர்செய்
வலவசுரராமிருவ ருக்குமுடிவைத்தரவு
முலகமொருமூவகையி னுற்றபலபத்தர்களும்
மகிழ்வொடுபத்திசெய் துற்றெளிதிட்டகாமிய
வெகுவிதசித்திகள் பெற்றினி துற்றுவாழவும்
மாசிலாவானமு கேசனுடன் முரு
கேசவானனை சாமிசையயுந்தரு மொருகோவே.

செயமதடைவர்வி னடிகளடைதரு
மடியமொருமுனை தெளிபவுலகவர்
செனனகாலம தன்சனனடைந்தவ
யதுபனுறென வந்தம்நுகண்டருள்
சிற்றடிகளாளபரி சுத்தமாபதசனைவ
னைத்திட முன்வீசியக மிற்றன்மாளத்திவிய
செம்பொற்றிருக்கழற் றுசின்வாய்ந்துதை
தந்திட்டன்பனைத் தூய்மையார்ந்தொளிர்
செப்பருமற்புத மெய்ப்பாதத்துவ
ரிதயபத்திரில் வைத்தமர்வித்தொளி
சேர்மணலிங்கமது பூசைபுரிபும்பொழுது
பாலையிடறுந்தனொரு தாதைசரணஞ்சிதைவு
செயுமொருசலந்தணந் தன்பாளருக்குமுடி
யணிதருமலங்கலொண் டண்டீசமெய்ப்பதவி
திணிதுதவியாவலொடு மெய்த்தமகபத்திமைசெய்
துளமுருகியாமுத ருந்தமனமுற்றடவி
திடமொடடுத்துச யத்தவிசித்ரமாமிச
வுணவதருத்திவி ழிக்கணிரத்தமேவுறல்
திருமாறேதன கோவுமிடந்திடு
வேடனூர்கூடவே நாளுமுறைந்திட வருள்வோனே. (௫௩)

திமிரமறுதிகழ் புலமைமுதிர்தவ
ரினிதுபகாரமிழ் தினுமதுரித
திவியமானக னிந்தவருந்தமி
ழெனுநல்வாசக மன்றெழுதுங்கர

கூடாவொழுக்கக்குடாரி.

சிற்பரவியோமபர சந்தயஞானக்கனக
நற்பொதுவிலேயனக நிதயமாநிர்தசமது
நிருத்தநிர்தகத்தாதஷோந்திமி
யென்றற்புந்தமெய்த் தாடும்பத
சித்தமொருக்கிநினைந்திடுமெயந்தவ
பதகர்தமகடொரி டுகசனிமைழுந்திடு
தீயவரையந்தகனதாரிணைலதடபுலியி
லேமிகமெலிந்தயர வேதனைசெயும்தொழில
திகழுமறிவன்பிலென் றனைபாமரந்தமிழு
மினிதெனநபாந்துகொண ஷநகாதரிந்துலகு
செயசெபஙவாரவழி னைகமகொடேனமிககவர்கள்
குழுவின்மிகவாழ்கெனவ னைகருமமெய்மைநிறல
செகதலமதநிப சொரடக நலந்துளாரூத
லெவருநினைந்து வருந்தநிருபபிறடொழு
தேவதேவாயுயா வேதபுரநதனில
மாதினோடேபிரியா துறையுஞசிவ பெருமானே. (௰௭)

(எழுசீர்ப்பலவிகற்பப் பஃறொடைவெண்பா)

சிவபெருமான்வண்ணப்பாச் செப்பினேனென்றே
வசைகவியர்துரேடங்கன் மாணவே-வகைகலையுறு
பாவினமெலலாமப யினறீரோ-பாவினந்து
ளொன்றுங்கலிவெண்பா வேதிலீ-ரோதியந்த
யேனோபஃறொடைவெண்பா வெனறீர்-எனறதனறி
நேரிசைப்போகூட நிசழாதிலாயாநேதி
யாறிலககணப் புலவீர். (௰௮)

(நேரிசை~~[illegible]~~சவெண்பா.)

புலவொன்றலோ பெபரோ போதுந்தவத்து
நிலையொன்றுமமஃதே நீமைபநாணறி
முசசுவாமிபெயரோகா முவிருகே ளீழொழுக்கம்
பிசசுவாமிகருமிது மினை. (௰௯)

(நேரிசைச் சிந்தியல்வெண்பா.)

பின்முனறிபாதுகொண்டா பேசுந்துறவிலறம
என்முனறிபாதுவந்திலகே னொதீ-சொன்முறையா
லேனையபோயதொழலனறுவீர். (௨௰)

பழுதறுபோதப் பன்மணிமாலை.

(அறுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்.)

வீணாவரத்தின மெனவோர்விழலா ரவ ரத்தினம்பாடி
நாணாதனிற் சாதியொள்பா வலில்லையென்று கலித்துறைசீர்
காணாதந்தோ கலிவிருத்த மென்றீர்நாலாங் கவிமுதல் நால்
மாணாக்கவியோர் சாதியென மதித்தீரிலைநும் மாட்சியென்னே. (உக)

(வெண்செந்துறை.)

மாட்சிகொண்டிட மகிழ்கிறாமுனைக்கும்
ஆட்சிகண்டிடயாங் கலுத்தமமே. (உஉ)

(எண்சீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்.)

உத்தமத்திலுத்தமமாக குணவிசேட
முடையானென்றுணாத்தவொரு யுணர்ந்தேற்றுப்
பித்தமைபாற் றிலைவறுமென் றுரைக்கவந்த
பேதீனாந் தொன்பதொரு பெற்றிப்பாட் டால
வித்தகராமிரட்டையர்கள் சிவப்ரகாச
மேதையோ ராதியர்சொற் றதற்குநாமம்
வைத்தனர்கள் பஞ்சரத்ந நவரத்தினத்தின
மாலையென்றீ ரதியாமம பட்சமையென்னே. (உங)

இதுவுமது.

என்னேநுந் தமக்கிருக்கு பகஷ சாமை
யிறக்குமவ ரின்றியனேற் றுவிவளவாயிற
றின்னையன் னதைபடக்கி வைபபோமுன்னு
மொழின் மேவு வடலூராரிட்சுபாலாலே
முனைனேயோா கோடிமுதலிட் டிதுவேசந்த
மொழிபுமென வடக்கினதை மறந்தீர்போலும்
தன்னேரில்தருக்கடையீர தடிகைகப்பேர்கொள்
தாபதனோ படித்தபெண்ணை தழுவினீரோ. (உச)

இதுவுமது.

ஓர்ந்தெண்ணித் தலைபாதை பார்த்தோவேட
மொய்யெனவேன் பூண்டுகொண்டிட ஆதுபற்றற்று
ரார்ந்திடினே யபுகாகுமன்றிமறதேறாக்
கசங்கதமே யிக்காலத் தாரசாதனைட்டு
சார்ந்திடலின் றெனத்தெரிந்தோ பூகமைந்தத்
தமில்ணங்கப் படிற்றெழுக்கந் தலைமேற்கொண்டீர்

நேர்ந்தபடி வைகின்றீ ருளதுசொன்னல்
நிட்டூரங்கொண் டெமையிதுதா னீர்மையன்றே. (உ௫)

(கட்டளைக்கலிப்பா.)

நீர்மையன்ற வரத்தினத்தெங்களை
நிந்தைசெய்து நிகழ்த்துவன்யானென்று
சீர்மையொன்றுட ஞென்றுமிக்கோாவகை
செறிந்தபாட்டை ப்பல் சாதியென்றேசெப்பல்
கூர்மைகொண்டமை டாதமதிரைர்நீர்
குறிகொள்வாய்பல சாதிய்றகூறிடு
மேர்மைகொள் பஞ்சரத்தினமுமரிவ
ணிசைத்துகாட்டுதுங் காண்தனகதந்தரோ. (உ௬)

பஞ்சரத்தினம்.

க-நேரிசைவெண்பா.

தனத்தத்தாபாடித் தருக்கித்தலைகீழத்
துனத்தத்தா வீழ்ந்தெழுந்து துள்ளி—யனத்தந்தாற்
றற்புகழ்ச்சியுங்கூறித் தாழ்தடிகளைகப் பேர்பூண்ட
அற்பரோ கேளீரறிவு. (உஎ)

உ-நேரிசை ஆசிரியப்பா.

அறிவுகொளுத்தும் அறிவுகொளுத்தும்
வெறிகொளுமவேடரோ யறிவுகொளுத்தும்
அமைந்துசற்றே யார்ந்தமர்ந்துள்ளஞ்
சமைந்துநினறேற்றுத தான்பயனகொள்வீர்
கண்ணுற்றிதனைக கருத்துறநோக்கிப்
புண்ணுற்றிடுமனைப் புன்மைமதவிாது
ஆதியிற்கொண்ட வருந்தவம்பிழையாது
ஓதியநாயனு ருண்மைக்குறளில்
விதித்திடுமொன்பான் விரதமுஞ்சாத
மதிததிடுநிலையா மையொடுதுறவே
மெய்யுணர்வவாவற விடுத்தலா் நான்மையுங்
கையுறக்கொண்டதைக் கற்றுவல்லார்பால்
ஐயந்திரிபற வாய்ந்துணர்ந் ததன்படி
உய்யுநெறிக்க ணொழுகியுய்த்திடுக
அப்படியன்றி யவர்போற் குறள்யான்
செப்புவனென்னுஞ் செருக்கையகற்றுக

விமரிசையின்றிமண் ணேவறுபல்குறியுந்
தமரிசையுடலிற் றரித்திடலொழிக
எம்பெருமானை யெழிறவி நீறமைமேய
தம்பரே ருடம்பெலாஞ் சண்ணித்திடுக

ஆன்றோர்வழக்கிற் கணைத்துமாறுகுறுந்
சான்றாண்மையெறுஞ் சமூகமிணைத்தவிர்க
பாட்டுப்பாடலே பாகத்தியென்றெணி
நீட்டுபோககா மிமிர்ந்து திரியற்க

ஓதியாங்கேள்வி யமையுமுன்னோராறு
பூதிசொல்வேனைப் புலயபுகலொழிக
ஓதசமரச வுண்மையா தென்றுயர்
சுதசேவதாகமத் துமுடிபுணர்க

தண்மையாளரைச் சார்ந்துதாழ்ந்திரந்தவர்
வண்மையாக வகுத்தல்கேட்டுணர்க
தானையமனையனைச் சாற்றிடவர்போல
மானைத்திரா பெரியோர் வாய்மொழிதிருடவொன்

றெனைமயிகழ்ந்தநீ ரிசைகந்தசக்கககவிக்
கமலைமழுந்திசாருணகிரியார்
விருப்புடனருடிரு வியன்பாடற்கிடு
திருப்புகழ்நாமஞ் செப்பினிரிதுவோ

களவிலாநூர்ந்தங் கருத்தமைகட்டுரை
வளவனாநம்மொழிக் கதுதகாமாற்றுக
மற்றனைதயிங்ஙனே மாற்றுதொழியிற்
பிற்றைநீரொஞ்சிவ பெருமான்மீதே

சிலகவிபாடியச் செடலிலாமொழிக்கும்
ஆலகில்சீரூல ரமைத்ததேவாரப்
பெயரிடவருவீர் பின்றுமெம்பிரானேர்
இயல்திருக்கரங்கொண டெழுதுசீர்படைத்த

திருவாசகப்பெயர் சேர்க்கவுந்துணிவீர்
பெருவாய்க்குச்சைச் சிரவமாய்ப்பெயரோ
ஆதலாலின்னே யவிர்திருப்புகழ்ப்பெயர்
பாதகம்வருமெனப் பளிச்சென்றகற்றுக

சாமமாமுடித் தத்துவமசியின்
வாய்மைதோகிலா மாண்பர்சிற்சிலாது
சுத்தாலத்தைதழுத் துரியமபிராந்தாங்
கொதத்தாதிகரு பொருமைமிடிமெனைக்

கொள்ளாதிருளிற் கொட்புறுகையினே
விள்ளாவதுநா னெனவிளம்பிடல்போல்
கந்தானுபூதி கைக்கொண்டதுசொலு
மெந்தையருணடி யிருப்பதெந்நாளென
ஆன்றோர்புகழு மருணகிரிநாதன்
நான்றனைவம்வா யெழுந்துகவிலகிறீர்
அந்தோகொடுமை கொடுமையப்படிசொலி
வெந்தோம்பகிடை வீழ்வேண்டும
ஏஏஇதுவறி விபற்கைபதன்றே
சீசீஇதுகவித் திறமதுமன்றே
விடுத்திடும்விடுத்திடும் விடுதகுடுமுனாத்தோம்
எடுத்துகாபிதற்றுமவ் விழிபழிமொழியை
ஈதெலாநும்மே விரக்கத்தாலே
ஓதினதெனறே யுணர்ந்தேறுக
நிற்கவதுகா நீள்குறிநீட்டப்
பறகளையிளிரதுப பாததுளங்களிக்குநீர்
றுந்தஞ்சாந்தமு றுனைக்கமுமறிவான
வந்தவெங்களை வாயில்வந்தபடி
வருகுலமறியா வம்பனென்றும்
இருநிலவிழறகுநீ ரிறைப்போனென்றும்
தன்படையயற்படை யறியாமென்றும
என்றமிழ்சுவைகொள்ளா விலனென்றும்
கள்குடிதுட்டக கவிகுரங்கென்றும
கொள்கயப்பன்றிக் குருளையென்றும
பிளையுண்கொசுகு பித்தனென்றிவைமுதல்
ஊளைமதியா லுனைவினறிப் பிதற்றி
கோபமுட்பொங்கிக் கொதிக்கவிகனை
சாபமுறுகொடுந்திர் சண்டாளன்போல்
குணமெனுஞ் சன்றினேமல நினைன்றாசுற்றெனப்
பணமெனிலவாயநிறக குமபடிற்செப்புறுகப
புல்லியநுஞ்சொலோ புகன்றுருகுபலிகக
வலலதுவதனிதேறா மயிருமாறியா
செப்புகதிரீருண் சீலதச்சனைறீர
வம்பாஃதுருககிறும் வாயபெய்வனன்செய்வீர்
பய்புகவிபாடுவ னென்றீரபயன்பெறு
வயபுகவியேயது மறறதுதலைறல்

கூடாவொழுக்கக்குடாரி;

கிணற்றிற்றுளிநீர் ளொர்ந்ததாகிரிச்சு
வணத்திலோராதுண்டு வந்தார்சட்டகம்
ஈடில்நீறள்ளி யிந்ததாகணேசர்
ஆடல்காட்டினாரா வரியவெட்டெட்டுச
சித்தியிலெலதேனுஞ் சிகசிற்றுவெவர்
மத்தகமறுப்புறூஉ மாண்டாவெவரோ
எரியிடம்புகுந்தா ரின்றேயுண்டெனிம்
தெரிதரக்காட்டுவிர் தேர்ந்துநீர்கொண்ட
ஆறுசமயம அகமோபுறமோ
கூறுமற்றவற்றின் புறமோகூறீர்
பரதேசியென்று படித்திரநும்பெயர்
பரத்தின்றேசு பலித்ததோநுமக்கு
அன்னியதேசந தவனெ றுகைக்குருத்தோ
பின்னையதெனைறு சாரியேழுவனைனனிவ
அதற்குநுமக்கு மண்றூந்துபாரும்
சுதாககமேகெடுமமத தாரமாகும்
இன்றுமவிரிபபின நேகமாயவிரிபுநற
மூன்னதமிழுமட் டுணாமின்விழுந்தனம்
எம்போலிகளோ யிவரியெந்ாகண்டால
அன்போடளவளா யாதரவுறகக
நேர்ந்தெதலரோறு நிகரனைபுரிநதாற்
சாந்தகமொளவியாற ருனைசுநிக
புதுவைமாநகரப் புண பயிறுமோய ர தீரீர்
எதுவுமோர்வொரு டா டெண்ணூரிவருவீனார்
ஏற்கவர்தலைவ விடதநினில்று மக்கு
மூக்கமேனவிமபோன் மு நவருகாசசனேயென்
பாட்டுக்குப்பதிற்பாட் டேனபடிததமெறு
நீட்டேனிவையெலா நீங்கிடப்போகி
வந்தகாரியத்தை வகையுடன்பெறறநும்
சொந்தவூர்க்குத துண்ணெனவேகுவீா
இப்படியனறி வீம்பெழுந்தால்
எப்படியாமோ விளியறிகிலமே. (உ-அ)

(கூ-நேரிசை யொத்தாழிசைக்கலிப்பா.)

மேலானவருந்தவமும் விரிவானசித்திகளும்
நூலானபலகலையும் பெறவேண்டி நுறுைகமிலா
மாலானமனதிற்றெடுந் திரிகின்றமாணயிசீ

பெருகுசினமிகக்கொண்டு பேதையர்போற்பிணங்குற்றால்
அருகலிலாவறிஞர்பெறு மனைநுமக்குக்கைவருமோ
கொடுங்காமமேற்கொண்டு குழைந்தாடித்திரிகுற்றால்
விடுகாமத்தினாற்பெறுமவ் வித்தகங்களமேவுறுமோ
கானதனமிகப்பாடித் தனைமெச்சித்திருக்குற்றால்
மோனமுளார்க்கெளியவாத முக்கியங்கள்சிக்குறுமோ

ஆதலால்,

காமம்வெகுளி யகைவிட்டமைந்து
க்ஷேமமோடருளினை நினைக்கிற்
சேமமாமெல்லாச் சித்தியும்வருமே. (௨௯)

(குறளடி வஞ்சிப்பா.)

வருமேழுதற்பெருகாமெழு - தருபாசமாந்தசமுத்தியும்
அப்பால்வரும மனமொழிகாய - துபபார்சார சூழ்சித்தியும்
பின்னேவரும பிறமுசி மனன் - றுனமேனசமிலம்லாருபுக்தியும்
உடனேவரும பொறியாதரு - திடமேவுறுஞ்சிவசித்தியும்
ஆங்கதகண்ணமதிலேவரும - விந்தைப்பர மேனமுத்தியே
மட்டாளிகுஞ்சிவத துவய்யத்தியும் - அளிகொண்டுமுன்னதுவேசொ [ன்னோம்

அதனை

அறியாதறிஞர்பா லாய்ந்துணராது
வெறியார்நூலியின் மேலபிருநாவ்வுனா
குற்றமெனவுணாத்தலுங்கூடுமோ
வெறுமசமரச விளக்கஞ்செய்தோமே. (௩௰)

(வாயுறைவாழ்த்து மருட்பா.)

விளங்குமுடமபகம்மம வீமபுமெடுப்பும்
இளங்கலவிதனை மெழுந்தசெருக்கும
இவைமுதலானவும மீவண்டாவினவகொண்
மடவாசலம்பெறுவன ரின்றேயிவையெல்லாங்
கூறறன்முனணிறகுமோ கொள்கைசின்னுளன்றி
யேறமலமையா வறிவீரோ—சாறுமம
எமதுவாமெனைறுமபிழையாது
அமைவுடன்றேறி யடங்கிவாழ்குவிரோ. (௩௧)

(நேரிசைவெண்பா.)

வாழ்த்திதேழுந்தமைபாம் வாளாவசைகூறித்
தாழுதநீவிர்தமக்குச் சாபமிட்டேர்—காழ்த்த
அறிவிலர்களேயறிக நம்மிருவர்தன்மை
செறிபழியீர் தீர்ந்துகொள்வீர் சீர். (௩௨)

முற்றிற்று.

இஃது, புதுவைச் சிவநேசசபையாரால் வெளியிடப்பட்டது.

சென்னைக் கலாநிலயம் அச்சுக்கூடம்-விஷு௵ அற்பிசி௴.

அனடபளிடு

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

குருபாதந்துணை.

திருக்கைலாயபரம்பரைத்

...திருமைச் சிவஞானதேசிகர் மாலை

ஏமாலை ...
மாமாலை ... கா ... ன்
சேமாலை ... ய ... க்கண்
பாமாலைமயிலைமுத்து ... ாவ ... ணமபற்றனே.

சை ஆதீனத்து

அடியார் குழாத்து, ளொருவர் ...

ம-ா-ா-ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை யவர்கள்

மாணாக்கருளொருவராகிய

மாயூரம் முத்துச்சாமிப்பிள்ளை இயற்றியது.

திருப்பனந்தாள் காசிமடாதீனபதி

ஸ்ரீலஸ்ரீ சாமிநாதசாமிகள்

ஆக்ஞைப்படி

பல்லவராயபட்டு

ம-ா-ா-ஸ்ரீ அழகப்பபிள்ளை யவர்களால்

மாயூரம்:

இந்தியகாவலன் அச்சியந்திரசாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

விஜய வருடம் வைகாசி-மீ

1893.

குருபரம்பரை.

பொன்னிலவரு ... கைலாச [illegible] மபோற
நசனாச் ... ளன்று

வாருலவுமறைஞானசமபந்தர்சித்தாந்த வழிதேருமாபதியார்சீர்
வாய்மைமுழுதுந்தெரிந்தருணமச்சிவாயர்பின்வணகழுமலத்திலகு
வாழகங்கைமெய்கண்டர்வைக்கோவிலாமபழுதைமருவுசிற்றமபலவா
வள்ளலாஞானப்பிரகாசரருளசோகமலை வாழுஞானபரகாசா

பாருலவுதருமையமபதியிலவாழ்ஞானச மபந்தர்திருதாளைசிதமும
பரவுமானந்தபரவசாசச்சிதானந்தா பரமாசிலாமணியர்தாள்
பரிஞானசமபந்தா திருஞானசம்பந்தர் பாடுதிருவமபலவர்பின்
பகருமழகியதிருச்சிற்றமபலவரருட் பணிசெய்நாவுக்கரசரே

நாருலவுசிவஞானதேசிகர்சொலசச்சிதா நந்தாமுத்துக்குமாரர்
ஞானசமபந்தர்கந்தப்பதேசிகாமாசி லாமணியர்நற்கதிவழி
நவில்சச்சிதாநந்தர்மாணிக்கவாசகர்பி னட்டுதிருவருள்வழிவமா
நண்ணிவருசிவஞானதேசிகர்மலர்ப்பாத நாடியருள்பெற்றுவாழ்வ

சாற்றுகவி.

திருக்கைலாய பரம்பரைத் தருமபுர வாதீனத்து
அடியார் குழாத்து ளொருவராகிய
ஆறுமுகச்சுவாமிகள்
இயற்றியது.

ஏமாலேமுதலாயவின்பமெலாமடியாருக்கீயுங்கண்ணுன்
மாமாலேயெளிதகற்றியருண்மாலேதருமக்கமாலேகொண்டோன்
சேமாலேத்தருமையிலவாழ்சிவஞானதேசிகன்றன்றிருவடிக்கண்
பாமாலேமயிலேமுத்துச்சாமிநாவலனணிந்துபயன்பெற்றுனே.

ஷை ஆதீனத்து
அடியார குழாத்து ளொருவராகிய
சண்முகசுவாமிகள்
இயற்றியது.

திசைவளர்தருமைவாழ்சிவஞானதேசிகனிருபதமலரி
லிசைவளர்பனவொடபரவுமாயூரத்தெழினகர்வாழமுததுச்சாமி
நசைவளர்புலவனறாமிழ்மாலேகலம்பெறப்புனேந்தணிந்தன்னுல்
வசைவளாமலங்களிரிந்திடமுத்திவழங்குவனெனத்தெளிவுற்றே.

திருப்பனந்தாள்
காசிமடாதீன வித்துவான் சாமிமலே
கனகசபையயர்
இயற்றியது.

திருவிளங்கியமான்முனவதாரமானதிற்றேயந்தனேப்புரக்குஞ்
செயலில்லேயென்றெணிப்பனேசையிற்காசியிமசேதுபரியந்தமாகத்
தருவிளங்கியதன்மபரிபாலனஞ்செயத்தக்கவவதாரமான
தவசிகாமணிசாமிநாதமூநிவரனுத்தழைத்திடுஞ்சனகருக்கிங்
குருவிளங்கியசிவந்தருமையிலெழுந்தருளியுபதேசமூறையினுமை
யொப்பப்படைத்தசிவஞானதேசிகர்கமலவுபயமெனவொளிரடியினின்
மருவிளங்கியசுவைத்தேனேயடியவரொனும்வரியளிகொள்பாமாலேயை
வாய்த்தநற்பத்தியொடுமயிலேமுத்துச்சாமிமன்னவனணிந்தனனரோ.

காரைக்காற்சீமை கோட்டுச்சேரி
சுப்பராயலுநாயகர்
இயற்றியது.

பாவலர்கள் களிகூர வருண்மடையைத் திறந்தொழுகு பண்பான் மிக்க
மேவலர்சூழாத் தருமைச் சிவஞானதேசிகன்றன் விரைப்பூந்தாளின்
மூவலருமோரலரு முறையாகவாடுமென்று முத்துச்சாமி
காவலன் பாமாலைதனைப் பாடியணிந்தான் பெருமைகவிலற்பாற்றே.

திருப்பனந்தாள்
சாமிநாததேசிகர்
இயற்றியது.

கன்னலின்மொழியாமயலொழிந்தார்க்கேகதியெனக்கரைந்துளராமே
பொன்னனவிர்மேனிதனிலுமைதன்னைப்பொருத்துதறகாதெனப்போக்கி
செந்நெலார்பணைசூழ்தருமையம்பதியிறசோசிவஞானதேசிகனு
மன்னியேவாழுமாசிலாமணிதன்மலரடிதனக்கணியாக
திண்ணியமொழியாமலரினுற்றெடுத்தசெந்தமிழ்மாலையைப்புனைந்து
நண்ணியபணைசைவாழ்ந்திடுஞ்சாமிநாதமாமுனிவர்பிரானு
ரெண்ணியவருளும்பெற்றனனயிலையெழினகர்வாழ்நதிடுஞ்சீலன்
மண்ணியபுகழானமுத்துச்சாமிபபேர்மருவியகாவலன்றானே.

சித்தாக்காடு
நமச்சிவாயம்பிள்ளை
இயற்றியது.

திருமேவுமணிமார்பனயனுதிகாணொணுத்திகழ்நறுங்கொன்றைவேணிச
சிவபிரான்பக்குவச்சிந்தையர்க்கருளுவான்றேசிகோத்தமர்கள்புகழச்
செருமேவுசோலைசூழ்தருமைவருசிவஞானதேசிகர்நலுபயதாளிற்
சிந்தாதுவாடாதுதளராதுநிலைபெறச்செய்யவந்தணர்கள்பரவிக்
குருமேவிவதிதருமயிலாடுதுறையில்வாழ்குலவுமுத்துச்சாமிமால்
குறிகொண்டவன்பினொடுதண்டமிழ்ப்பாமாலைகூறியேகொண்டுவந்து
மருமேவுறுமபணைசைவாழ்சாமிநாதமுனிவரனென்னவேநின்றவன்
வணைகாதினமுதுண்டுசிரகமபிதஞ்செய்துவாழ்த்தப்புனைந்தனனரோ

உ

பரமபதி துணை.

தருமைச் சிவஞான தேசிகர் மாலை.

காப்பு.

மாவியலுயிர் கட்காமபவக் கடலைவன்றுதிக் கரத்தினூற்கலக்கிப்
பாவியலுள்ள சஞ்சிதச்சுமையைய பகர்சினத்தாற் பின்னமாக்கிக்
காவியற்றன்மை முழுவதுங்காட்டுங் களிறறிருதாண்முடிதரிப்பாந்
தேவியற்றருமைவாழ் சிவஞானதேசிகன் சீர்பகருதற்கே.

நூல்.

திருவளர்செந்தாமரைத்திருமுகமுந் திகழருள்பொழியிருவிழியுங்
கருவளாவொழிக்குமுத்திரைக்கரமுங் கண்டவாபவமெலாநீக்குங்
குருவளரரியதிருவடித்துணையுங் குணமிலேன்காணவேயருள்வாய்
மருவளரலையாரபொனனிசூழதருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (க)

சூழ்ந்திடுநீவிற்றிருந்திடுதளியிற் றூவலகிடலொடுமெழுக
லாழ்ந்திடுவோர்புனமலரணிவித்த லகலினிற்றீபமேற்றிடுதல்
விழந்திடுவகையினாமமலங்கெடுதது மேவடியாரடிபணிதன்
மாழ்ந்திடுங்கொடியேனபுரிந்திலனறருமை வாழசிவஞானதேசிகனே ( )

கூடுமாதாரசத்தியேமுதலாக குலவியசததிமணடலமூந்
தேடுமாறுவாகனமுந்தாபனமுஞ் சேருமாவரணமுமெரியை
நாடுமாறேமபிமகமபுரிதிறனு நானறிந்தியற்றிலனிதமு
யாடுமாயவனுநதுதித்திடுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (௩)

விதியினுலிரண்டுவெளியையுமடைத்து விலக்கருமொருநாடித்
துதியினூலேவச்செய்துமாறிடத்துந் தூயநற்பொருளுணாந்தேசிக்
கதியினன்மதியினமுதமுநுகரு காட்சியாருதித்தவூரறியேன்
மதியினன்முதியோரேததிடுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (௪)

நினைத்தரிசிததுககரமூடியேற்றி நீடுதிபலபலமொழிந்து
நனைத்தருமலர்களாலரிச்சித்து நாடுறுசெமபதம்வணஙகி
புனைத்தகுபூதிகொடுத்திடவாங்கிப் பூசிநல்வாழ்வையுமபெற்றேன்
மனைத்தகவுடையோரமகமபுரிதருமை வாழ்சிலஞானதேசிகனே. (ரு)

அடியருக்கெளியனெனுமொழிமுன்ன மறைந்ததற்கேறபவேகினது
படியிலாப்புகழைகிறுவிடுமடியார் பணியினைச்செய்துயாஞய்யக்
கடியுறுமெனையுமபக்குவட்படுத்தல கடனெனகினைவநதடைநதேன்
வடியருமலரிற்கனிபொழிற்றருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (உஉ)

எல்லைதீர்வையைகதிக்கரையோரத் திருக்குமோாபூவணமதனி
லொல்லையிற்பொன்னையனையவள்பாற்சென றுறுரசவாதமுன்செய்தாய்
தொல்லையேன்றன்னைச்சொலுமரசவாத சூழ்ச்சியாலாண்டிடகினைப்பாய்
மல்லைவிற்ரேளார்புரிக்திடுநதருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (உ௩)

பாடியபுலவன்கூடலையாற்றூர்ப் பதியடைந்திடுமுனங்குறுகிக்
கூடியவாறுதடுத்ததிற்புகுதக் குறித்ததுபோலொருமொழியால்
வீடியல்முழுதுங்காட்டுதலகுறிதது விற்றிருந்தனையெனவறிநதேன்
வாடியமடவார்தொழுதெழுநதருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. ()

கடந்திடுகாலமூன்றையுங்காட்டி நவிலடியாரொடுங்கூட்டிக்
கடந்தனைமுதலாக்கொணட தத்துவத்தின் காரிபககடந்துறுநிலையைப்
படருமூத்திரையாற்றெரித்தருள்புரியும்பான்மைகேட்டுனறனையடைநதேன
மடந்தையர்குடையுமவாவிசூழ்தருமை வாழசிவஞானதேசிகனே. ()

பொன்முதலானோர்மங்கலையாகப் பொலிநதெழுவிடந்தனையுணடே
யன்முதலென்னுநகளங்கறுப்பதனை யடைநதநீயிப்படிவத்தாற்
புன்முதலுயிர்களருளையேற்றுய்நது பொலிநதிடக்கருணைசெய்தனையால்
வன்முலைமாதாபொலிநதிடுநதருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே (உ௬)

தெரியவேகொடுங்கோளுரிடைநீயுந் திகழ்பலநாளிருந்ததனு
லுரியதாமுன்றனடியர்பாற்சேர்த லொழிநதிடுமபெருங்கொடுங்கோளைப்
பிரியவேட்டில்லேன்மனத்திலங்குரிததாற்பிழையெனவுணர்க்குநரெவரோ
வரியமர்சோலைசெறிந்திடுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (உஎ)

அந்தமாலபூக்கொண்டுனையரிச்சிக்க வன்பினேடொருவனையீந்தா
யிந்தமால்கொண்டுவாடுறுமடவா ரிடைவிடாதேத்தவுமவர்கைச்
சந்தமார்வளைகொண்டேகினைகண்டேன் தருமருண்முறையிதுதானே
மந்தமாருதமேன்மாடமார்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (உஅ)

கிளைஞரோடுற்றபிணக்கெலாமூழாற் கேட்டுமங்கிலதவிராத
விளையனைக்காக்கத்தனபதியாக வெழுந்தருளினைமுனம்பாசத்
தளையினிற்பட்டுக்கொந்துனையடுத்தேன் றண்ணளிபுரிதலுமழகே
வளையனையிடஞ்சேர்பண்ணைசூழ்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே.()

தழையடியாரோடெனையிருத்தென்றல் சருச்சரையாமெனக்கொள்ளேல்
கழைமொழிதனையர்பலருமுண்டானாற் கனிவொடுமெழுந்தவையெடுக்க
விழைகுவருலகினியற்கையாதலினால் விருப்பொடுமொழுதலகடனே
மழைமதிலேறித்தடித்திடுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (௧0)

நீடுவானதனினடித்தகாரணத்தா னீவிசிராந்தியையெண்ணி
நாடுமாமுனிவா வணங்கியேவாழ்த்த நானிலமபரவுதலமையப
பீடுறுபரமாசாரியராகப்பிறங்குத லழகினுக்கழகே
பாடுவானவருமபணிபெருந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (௧.௧)

கறைதபவெல்லாம்வலசித்தனொரு கடம்பமாவனத்தினின்முன்ன
மிறைகெடவுதித்தாயிணையிலாகக்கொடியவினையினேன்மனக்கலுங்கரைய
முறையுடனுபதேசஞ்செயலவேண்டு மூதறிவாளர்கணிதமு
மறைமொழிப்பொருளைவிளக்கிடுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே.

பரசிவநீயேதோழனாங்குபேரன் பார்மிசையாவருங்காணத்
தரமறிசாமிநாதமாமுனிவன் றானெனப்பனைசையிலிருத்திப
புரவுறநீயிங்காவதிவிரும்பிப் போந்தனையென்றுநானறிந்தேன்
வரமுனிவரர்கள்புகழ்ந்திடுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (௧.௩)

பலபலவடியார்நின்னடிபணிந்து பாடுவாரவர்சொலுமொழியிற்
சிலசிலவிரிக்கினீசிவமென்று தெரிந்திடுநினடியோடு
கலகலவென்றுநிதஞ்சொலுமவரைக் கைவிடாதாளுதல்கடனான்
மலமலமுனிவர்திகழ்பெருந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (௧.௪)

ஓளியிலாதித்தனெழுத்தினிலகர மோதிடுஞ்சுருதியிற்சாமங்
களியினாலென்றுமுயர்ந்தனபோலக் காணுமாசிரியருளுனக்கே
யெளிவருநினதுபெயர்ப்பொருளதனாலிணையுளாரிலையெனவறிந்தேன்
வளிமுன்சாளரத்தினுழைந்திடுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. ()

முனைந்திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்தின் முயலகனோய்கெடவருளைத்
தினங்கொளிமழவன்வேண்டிடப்புரிந்தாய் செப்புநோய்முன்னுயிர்நீங்க
வினமெனுமகாமுறுமதைநீக்கற் கிலையெனிற்பாலவசையுறுமால்
வனந்திகழ்ந்திலங்குமாடமார்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. ()

உலகினிற்சரிக்குமஃறிணையுயிர்க ளோதுநின்னடியருச்சிக்க
வலகிலாக்கருணைபெறவளித்தனைநீ யாதலாலுயர்திணையுயிர்கள்
விலகிடாவகையிலருளுதல்வழக்கே விட்டிடாயென்பதுதெரிந்தேன்
வலகிளிசேரும்பொழிற்பெருந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. ()

சொன்முனைப்பாடிநரசிங்கமுனையர் தூர்த்தனுக்கிருமடிக்துய
நன்மையிலளித்தவகையினின்மோக்ஷ நயந்திடவருளினைமூந்நாள்
புன்மதியாலத்தூர்த்தனனெனினும் பூரணவருட்கிலைவிலக்கு
வணடனமுடையார்சேர்ந்திடாத்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே.()

தாவிலாமிழலைக்குறும்பருமுந்நாட் டாங்கியபுகழெலாநிறையு
நாவலூராளிபாலன்புவைத்து நாட்டுயோகத்தினனின்றண்
மேவிடச்செய்தாய்நின்வழியோகம் விரும்பினேற்கவ்வடிவிலக்கோ
வாவிபாய்சேலும்பூகமார்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (௩௯)

பான்மொழிக்காகவிருத்தகுமார பாலராமூவகையுருவந்
தான்மகிழ்வகையிற்கொண்டருள்புரிந்தாய் சாற்றடியாரொடுமின்று
மேன்மையிற்றிரியாவொருதனமையாக மேவினையென்பதுதெரிந்தேன்
வான்முதலாகப்பரவிடுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (௪௦)

சோலையுங்குளனுந்தோன்றிடப்பொதிந்த சோற்றொடுநீவிமாவனத்திற்
காலையுந்தோயவைத்திரட்சிந்த கருணையாவிருந்தவாறிருந்து
வேலையாருலகில்வருமடியார்கள் வேண்டியவகையனமுண்டு
மாலையோடமரச்செய்தனை தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (௪௧)

பிள்ளையின்பழியைமுன்னமேகொண்ட பெரியர்நீயொன்பதுதெரிந்தும்
வெள்ளையாமறிவானின்றுடைநாடிவெதும்பியுமவெயர்த்தும்பின்னிட்டுங்
கிள்ளைசேர்மொழிபின்குளறியும்படுத்தாள்கேழ்வியுமில்லையென்செய்வாள்
வள்ளைசேர்வாவிசூழ்பெருந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (௪௨)

நந்தொளிர்மைக்கந்தரக்குழலாளு நாடியமயினுல்வார்கண்
வந்திடுநீர்மைக்கந்தரந்தடுகக வலலதோநின்பதமணியு
நந்தனனூனும்படையுமலலாது நானிலமெங்கணுமபுகழ
வந்தநாவலவர்தங்கிடுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (௪௩)

முதலிலக்கணத்தின்மாத்திரையணையா மொழிகுவர்மெய்யினுக்கந்த
விதமிலாமெய்யைநம்பிநின்றனை விரும்பிடாதிருந்திடும்பாவிக்
கிதஞ்சொலியாளவேண்டுமென்றடைந்தேனிலையெனிலென்செய்வேனிதமு
மதமிலார்துதித்துவாழ்ந்திடுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. ()

காமனையெரித்தபெரியவனொன்று கழறுவருனையதுபொய்யே
தூமதியனலிலென்புரங்குளிக்கத் தூவுதலறிந்துன்மாளிகையைத்
தாமதியாமற்கொடுமெனவடைந்தேன்றந்திலைபின்னையென்சொல்வேன்
மாமதில்கற்பதருவமர்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (௪

மேவிடுகாயப்பயிர்தழைந்திடவேவிருப்பினிலென்றனைக்கூடிப் [பைஞ்
பாலியென்றுரைத்தேன்விடுத்தனையதனாற் பண்டெழில்வளர்ந்திடவொளிர்
ஞீலியினிடத்திற்றங்கிவாழுற்றநிலைமையனென்பதுந்தெரித்தாய்
மாலினிபரவும்பொன்னிசூழ்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (௪௬)

நிலத்தினிற்கொடுத்துவைத்தவர்வாங்கு நீதிதான்மாறிடமதுரைத்
தலத்தினிற்கொடுத்தவளைதனைநினைந்து தாங்குபுன்மூரலைப்புரிந்து
குலத்தினிற்கொண்டுசென்றனையதனாற் கூப்பியகரதொடுகின்றாள்
வலத்தினின்மேலோயருள்புரிதருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. ()

அந்தணர்மலியுமாடமாரோத்தூ ராண்பனைபெண்பனையாகி
வந்துபின்பலங்கடந்திடவேநீ மகிழ்ந்தனைமுன்னமேயின்று
சந்தவப்பனையின்றன்மைசற்றில்லாத் தமியனேற்கருளுதலிலையோ
மந்திபாய்விடபநிறைபொழிற்றருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே.(௪௮)

கொங்குநாடதனின்மிகுந்திடுபனியாங்கொடியநோய்கேட்டுளம்விரும்பி
யங்குவாழுயிர்களென்றுமேதுதிக்க வகற்றினையாதலாலுன்னைச்
சங்கரனென்பாரதுதெரிந்தடைந்தேன் சாற்றருள்புரிவதுந்தகவே
மங்குலேய்சோலைமருவிடுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (௪௯)

நின்னடியவரினடிபணிந்திடுதே னேயமோடவர்வசமொழுகல்
சொன்னயமுடையாரவனெனத்துதித்த றாட்மைசேரவர்முகங்காண
விங்கிலவரைப்பிலடைந்தவரருளி லெய்துவனென்பதுதிண்ண
மன்னியமாதிபுரிவர்சூழ்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (௫௦)

குளமலிபுளிசேரோதனம்பருபடுக் குலவியபொங்கல்பான்மூரன்
மளநிறைகருனைபாகெலாமவருந்தி வருமடியார்களுக்கென்றுங்
களிதரக்கொடுக்குமுன்னையுமன்னைங் கண்டறியானெனக்களைவார்
வளமமர்பணைகள்சூழ்ந்திடுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே.(௫௧)

சேர்தருசுரத்தால்வருந்துபாண்டியனார் செவிதனின்ஞானசம்பந்தப்
பேர்புகவயர்வுநீங்குமுனசெய்த பெரியனீயிப்பொழுதிங்கே
யோர்திருமேனிகொண்டெழுந்தருளியுவந்தனையென்பதுதெரிந்தேன்
வார்மலிமுழவந்தாக்குறுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (௫௨)

காடவன்சமணர்பாழியையிடித்துக் கட்டியகுணதரவீச
நாடலுற்றதிகைக்கோயிலின்முன்ன நயந்துவீற்றிருந்தனையின்று
தேடலேயமையானாயினேன்மனமாந் திகழ்தளிமருவியாளாயோ
மாடலர்ந்தவனப்பெருந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (௫௩

கடலிடைவதுவைவதிந்துறுமென்று கண்ணகனிலத்தவர்கூறன்
கடமையென்றயர்தேனினகலத்தின மலிகழுநீரிவண்மனதாக
தடந்தனிற்றங்கியெரியினுந்தேகந் தகித்திடுமவ்வகையினாலன்றோ
வடகிழன்முநிவர்தவஞ்செயுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. ()
[பேண

மிருத்துவையடாத்தவடியனென்றியாரும் விளம்புதன்முகமனென்றுணைப்
குருந்தினிற்கிடத்தக்கருகிமெய்சாம்பிக்கோதையுமவாடிநின்றெழுந்து
கருத்தினிலேமவாதைமுமடங்காக் காட்டவுந்தீர்ந்திலையதனை
மருந்துவர்பூசைபுரிந்திடுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (ருரு)

திங்குடைச்சமணர்பாழியிற்படுத்த தேகத்திலிரண்டிலச்சினையைப்
பாங்கினிற்பதிக்கச்செய்துனையடையப்பணிவினைமுன்னமென்றுரைப்பார்
வேங்கொளென்றேகருசைவமுத்திரையைமேவிடச்செய்துறல்வேண்டும்
வாங்கலைமானசோபொழிலுறுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. ()

மணத்திடையடைந்தகோலத்தையென்றுமகிழ்தரக்கொண்டுவாழெனறு
மெணத்திலுங்குறித்துத்தம்பிரான்றோழனென்னவுமுன்னமேமொழிந்தாய
குணத்தமைந்தில்லாக்கொடியனுக்கொருசொல் கூறியாண்டருளுதற்கிலையா
வணத்தயர்மாடஞ்செறிந்திடுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. ()

நலமொன்றில்லாப்பித்தரோயொத்தார் நச்சிலராகிவரலா
திலையோபிரானொன்றிடபபொன்னை யேற்றிடவளித்தனைமுன்னந்
தொலையேற்குன்னையலதிலைசரணஞ்சொலாதவையறிவையென்றறிந்து
வல்லையிற்பணிந்தேனருளபுரிதருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. ()

காளையாச்சென்றுஞ்சுழியமுங்கொண்டு கானப்பேரொன்றுரைத்தருளி
வேளையாமத்தின்மறைந்தனீயென்னை விருமபிநற்பூதிகண்மணியைக்
கோளைவெலபஞ்சாக்கரந்தனைத்தழுவிக் கொண்டுவந்ததுமிறும்பூதே
வாளைசேர்கணஞருசலார்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (ருக)

குன்றினைக்கையாற்குனித்தமர்முடித்தகொள்கையானென்றுனைத்துதி
ரின்றுமாலையிலவந்தெய்தினேன்மாலையீந்துகருப்புவில்லதனுற்[த்தா
றுன்றுகோளிலலாரொன்பதுதெரிந்தேன் றூநகையாரொடுமீண்டேன
வன்றுவாக்காய்சேர்கமுகுலாந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. ()

கண்ணிலாப்புலவன்பாடலின்மகிழ்ந்து கடியதாமூன்றுகோலொன்று
விண்ணுளார்புகழக்கொடுத்தனைமுன்னம் விரைமலரடிகளிற்பணிந்து
பண்ணிலாவகையிற்கவிதனைச்சொல்லும்பான்மையுமகிழ்ந்தருள்புரிதன்
மண்ணுளார்க்கென்றுமவியப்புறுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே.

ஞானநேத்திரமுமுடையவனெனதையு நாடியேகலமுறக்காண்டற்
கானவனென்றுபகருவருலகோ ரழுகொடுமுழுக்கலன்றுறந்து
மானதவிழியாற்குறித்ததுகாணுவகையினற்பொய்யெனத்தெரிந்தேன்
வானவாதிதமும்பணிபெருந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (௯௨)

எண்ணியவுருவங்கொண்டுலகத்தோ ரெண்ணியயானையுமளிக்குந்
திண்ணியகுணத்தானென்றுரைதருவர்சேலவிழிதிகைத்திடாவகைக்குக்
கண்ணியொன்றளிக்கக்கருதிடாமையினற்கைதவனுமெனக்கொண்டு
மணணியமாடஞ்சேர்ந்தனடருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (௯௩)

அடியவர்பிழையைக்குணமெனக்குறிக்கு மவாவினனென்பதுதீரத்
தொடிநெகிழ்ந்துடையுஞ்சோர்ந்துபின்குழலுந்தொங்கிடநின்பெயர்பலவாப்
படிதனிலுரைத்தனேக்கியேநீயும பார்த்திடாதவனெனச்சென்றாய்
வடிமலிமலரினாதனத்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (௯௪)

பேதையின்மனதிலெழுந்திடுங்காமம் பிறங்கியநாளருளாமல்
வாதையாம்புணரிவீழ்ந்ததிலழுந்தி மயங்குறுகாலையில்வந்து
கோதையைத்தந்தாலெங்ஙனஞ்சகிப்பாள் கொடுமனற்கீந்தனமாகும
மாதைவென்மனத்தார்செறிந்திடுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே.

பொதியினில்விளையுஞ்சந்தனக்குழம்பு பூசவும்புலர்ந்தனசெய்ய
பதியினின்மாடத்துளமலர்மாலை பரித்திடவெரிந்தனவென்றாற்
கதியினிற்சேர்ப்பதெங்ஙனமாகுங் கண்ணிடைநுழைந்திதுசெய்தாய்
மதியினின்முதியோர்துதிதருந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. ()

அருந்தவமபலநாட்செய்தியான்பெற்ற வமுதமேயொத்தவன்மனுகிற்
கருந்தடங்கண்ணீர்சொரிந்திடமனமுங் கரிந்திடத்திருவுருக்காட்டிப்
பெருந்தவமுடையார்சூழ்ந்திடச்சென்ற பெற்றிமைபவாயினுலுனைக்க
வருந்தினளருள்வாய்நிதிவளர்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. ()

யோகனுமுருவங்கொண்டருளுன்னை யொருமுறைமார்புறத்தழுவிப்
பாகமாரிதழைச்சுவைத்திடநினைத்த பாவைபாலருடராமையினற்
சாகசமுடையாரென்பதுதெரிந்து சாந்தமார்மாளிகையடைந்தாண்
மாகனர்பரவிமறைசொலுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (௯௮)

இன்றெனதன்னையெழுகடலாட விசைந்தனனெனச்சொலியிரக்க;
நன்றெனமகிழ்ந்துவருத்திநற்போக நங்கையருனைக்குதவினையாற்
றுன்றியபாசக்கடலினைவேண்டாத் தூர்த்தனையாளுதலரிதோ
மன்றுகள்பலவாவிளங்கிடுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (௯௯)

மனதினாற்செய்யலாகுமானதமும வாக்கினாற்செய்யுமவாசிகமுந்
தனதுடலாற்செய்காயிகமுஞ்சொற் றன்மையான்கண்டிலேனின்று
வினதருளாலம்மூன்றையுமடைய வினைத்துவந்தடைந்தனனருள்வாய்
வனபதிதோயமதில்வளர்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (எ0)

மும்மலமுடையயானையைக்கூடன் முதுபதியிடத்தினிற்கெடுத்துச்
செம்மலென்றொருபேர்பெற்றநீரின்று செப்புதற்கரியனமூன்றும்
வெம்மலமுடையயானையாமனதில வீற்றிருந்தருளுதலரிதோ
மம்மல்சேராதார்தங்கிடுந்தருமை வாழசிவஞானதேசிகனே. (எக)

சேரும்வற்கடகாலத்தினின்மதுரைத் திருநகர்செழித்திடவுலவாப்
பேருடைக்கோட்டையளித்தருள்புரிந்த பெற்றியனுதலாலெனக்குக்
கூருமிவ்வறுமைநீங்கிடச்செய்தல் கூடுமென்றடைந்தனனருள்வாய்
வாருலாங்கொங்கைமாதுசேர்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. ()

மதுரையைச்சிவலோகமெனச்சொல்ல வரகுணனன்பினுக்குருகி
விதிமுறையிற்செய்தவனருட்டிறத்தை விளக்கினைநீயெருந்தருளுந்
துதிமலிநகரொவ்வுலகமென்றியாவர் சொல்லுவாரகலைபலநிறைந்த
மதியுளார்கழகஞ்சூழ்ந்திடுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (எ௩)

வஞ்சிமன்னவன்றன் கண்களித்திடநீ வரைந்திடுதிருமுகஞ்சென்றே
யெஞ்சியபொன்னைப்பெறச்செய்ததுன்னினைவிடாவொன்றுதன்விழியின்
மிஞ்சியவொன்றின்கடையினுலடியேன்மிடியினைத்துரப்பதோர்பரமோ
மஞ்சிவர்மதில்சேர்ந்திடுபெருந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. ()

அருவியின்முத்தவடமழகிடலா லடியராம்பசுநிறைந்திடலாற்
குருமணியனந்தங்கையுறுதலினாற் கோதில்கற்பகமுறுதலினாற்
கருவியாஞானமலையெனவுன்னைக் கழறுவாரதுதெரிந்தனனுன்
மருமலர்ச்சோலைசெறிந்துறுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. ()

அகவிருடிரக்குமந்திரமுளதா லவ்விடத்துள்ளதாம்பங்கே
ருகம்விகசித்துமருவலாற்பெரிய வொளிவிரிந்திடுதலாலுன்னை
யிகமிகுஞானசூரியனுமென் றியமபுதறகுதியேயாகு
மகமிகப்பனவாபுரிந்திடுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (எசு)

சாந்தமாறெழலாற்றருமடக்கத்தாற் றழைந்திடுதண்ணியகுணத்தாற்
சேர்ந்ததுண்பொருளைவெளிப்படுத்தலினாற் றீவரவறிவினர்கூடி
யேந்தனிகடலையொப்பவனேயென் றெண்ணுவாரதுதகும்பொங்கும்
மாந்தளிர்மேனிமடந்தைசூழ்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. ()

கோலமார்வாதவூரடிமகிழக் குருந்தடியிற்றிருந்ததும்பொன்
ஞாலமேபணியும்பனைசைவாழ்சாமி நாதமாமுனிவர்தம்பிரானா
சீலமோடமர்ந்துகணகளித்திட நீசிறப்பினிற்கொலுவிலவிற்றிருந்தாய்
மாலதைமொழித்தார்துதித்திடுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே.()

சந்நிதிக்கண்வந்தடிபணிவார்க்குத் தழைந்திடுகாமதேனுவினைப
பன்னிடுமணியைவளர்ந்திடுநிதியைப பகர்ந்திடுகற்பகதருவை (தான
முன்னியசகலபோகஞ்சேர்பொருளை முனிவிலாதளிப்பன்பின்வெறுத்
மன்னியமுத்திவழங்குவன்றருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (எக)

நாயகன்மடியிற்சொற்சுவைநிமித்த நானிலம்படைத்தளித்தழிக்குந்
தூயவள்வாச்செந்தமிழினைச்சொற்ற தமதடியார்தகைநாடி
நாயகின்பெருமைதனையெமபோலியரு மறைந்திடத்தக்கதுமாமோ
நாயவணிதமுமபணிந்திடுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (அ0)

கூடவர்நடுங்கத்துணைவிளக்கெரியுங் கண்களார்சிம்மத்தின்வெரிநிற்
பண்டமாநதேறிநடததிறற்புகழைப பரித்தனர்நின்னடிபரிததா (ல
ரண்டர்சூழ்சிமமாசனத்திலவீற்றிருபபதழகுனகென்பதென்வியப்பே
வண்டாபாண்மிழற்றுஞ்சோலைசூழ்தருமைவாழ்சிவஞானதேசிகனே.

கலவிடையொருவன்மோதிடுசமயங கரங்கொடுதாங்கிநின்றென்றும்
புலவிடவருளைச்செய்தனைமுன்னமபொருவிலாககொடியனுமென்னை
விலவிடுகற்போனமோதிடுந்துயரைவிலக்கியாணடருளுதலவேணடும்
வலலவாபதிகளுசொலவிடுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே, (அஉ)

கச்சியிற்குமரன்முதலெடுத்தளிததுக் கவிதனையேற்றகமகிழ்ந்து
மெச்சியநூலைநினடியவற்கு விளக்கிப்பினசுருக்கிடமகிழ்ந்து
னிச்சையிலருளைபபுரிந்தனையவ்வா றினறியேயமையுமென்கவியை
வைசசுளமகிழுமபியேறறருடருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே.(அங)

கடியநற்கோடைக்காலத்தின்மடத்துட் கரைத்துளசாணீர்தெளி
படியினிலருந்திவந்தசிரடியார பணிசெயுமபேரிளமபெண்ணைச்(வைப்
சடிதியினீககினைத்தொழக்காமந தாகத்திற்றணிந்திடாதென்று
மடிவிலசீரோடுநதெரிததனை தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே(அச)

அரியநின்மனையெனற்றிந்தவர்சொலுமுன்னகக்கனலறிந்துசெய்திலைஷ
புரியவாவீபங்கெடவவளாங்கே பொருந்தியவிருத்தையாச்செய்து
பிரியமோடாண்டனைக்கெனையாளல்பெருமபரமென்கொல்பேசிடினே
வரியமாசோலைசெறிந்திடுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (அரு)

ஏர்திகழ்பலவாமுடிக்களும்பொலிய வெழுந்தொளிர்சந்திரன்போல
கார்திகழ்முகிலவர்குழுவினிஞைபபண் ணுவலாதுதிககவிறறிருப்பாய்
சீர்திகழமிவின்முதனமைபனென்று செப்புதரகுனையலாலெவமோ
வார்திகழ்குளங்கணிலுறந்திடுநதருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. ()

செமபொருளிலலாதவர்களுமரிய செநதமிழ்கற்றிலாதவரு
நமபுவியதனிலிலையெனச்செய்தாய் நண்ணிமிக்குறுதுயரதனை (ய்
யிமபரிற்செய்யுமவறுமைபுன்மடமையெங்கொளித்துளவஃதுரைப்பா
வமபமர்முலையாசூழநதிடுநதருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (அஎ)

ஆலவாயதனினின்மொழிகொளாத வன்பனைமடுவில்விட்டினமினை
கோலமார்கரையிலேறவியாண்டனைமுன குறைவிலாப்பாசமாஙகடலி
சீலமோடழுந்துமெனைக்கரையேறச்செய்தலுஙகூடுமென்றடைநத
மாலவாவறிவாசூழபெருநதருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (அஅ

வாதவூரடிகளையகிழநதிடககூடை மண்ணெடுத்துழன்றுநீரவையை
கேதமேயுறறம்பாலையுனுங கேட்டிடவடைத்தனைமுனனம
பேதமாரடியேனமனததுறுஙகாமப பெருக்கினைபபூதியாலடைத்து
மாதவனுகடபுரிபெருநதருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (அகூ)

சுருதிற்பொருளையசட்டையிற்கேட்ட தோடத்தாலவலைச்சியராகக்
கருதிப்பினசென்றுமணநதனைமுநநாள் கருதுமச்சுருதிற்பொருளை
விருதினிற்கேட்டுபபயிலவுமுன்றுள்விழைநதுளேனுரைத்திடவேணடு
மருதினிற்கிள்ளைசோபொழிற்றருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (

பாவலற்கரசனிடத்தெழுகுற்றம பாறிடவடமதுரைக்கட்
காவலனுகித்தீரததனைமுன்னங் கருதருமபெருவிருபபங்கொண்
டாவலினுற்செந்தமிழபுனையென்னை யணிபெறச்செய்துளமகிழவாய்
வாவலிற்கலைசோபொழிற்பெருநதருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே.()

அடிதனைபெறறுவாசகங்கொண்ட வம்பலவாணனென்றுரைப்பார்
படிமிசையுன்னையடிபடாதென்றும் பார்வையான்மும்மலச்சுமையைத்
தடிந்திடச்செய்யுந்தரமுடைப்பரமா சாரியராயினைதெரிந்தேன்
வடிவினிற்பொலிவார்பணிபெருந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே()

முன்னமோவசையுமபின்னமோதுதியு மொழிந்திடுமடியர்பாணியு
மென்னவோமுததிவழங்கினைமுந்நா ளென்பராலொருவகையாகப்
பின்னமேயில்லாவன்பினையுடையேன் பேணுநல்லருள்புரிந்திடுவாய்
வன்னமேகலையார்நடஞ்செயுநதருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. ()

ருங்குவளையைமுன்னடியினில்வைத்த காக்ஷியைமறைத்திவண்டங்கி
பருங்குலவளையாக்தோளினிற்செங்கு வளைதனையேற்றனையதனற
ருங்குலபாதத்திதயதாமரையைச் சாததினனுண்டருள்புரிவாய்
ருங்குழைக்தருவும்பணிசெயுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. ()

ரிபகடம்பலணந்தனின்முனமா பாதகந்தீர்த்தனையென்று
ரியபெரியோருரைப்பதைவளருந தீவினையதிவினையிலலா
ரியனுருமெனைத்தடுத்தாண்ட பொறையினுலுணமையென்றறிந்தனை
வாகியல முலைமார்சூழ்பெருந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. ()

ண்ணகுடிகொண்டதேய்மதியதனை விரும்பியேசேகரத்தேற்க
விணங்கினைநீமுன்னென்றுரை சருவ ரிதையமாதினனடியடுகெருந
ணங்கிளரெனதுவளர்மதியதனைக குனைகழலணிவதுகுறைவோ
குவளொழுந்துதுதித்திடுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. ()

முந்தயவினைசேருடல்பொருளாவி மூன்றையுமன்பினிற்கொண்டு
விந்தையவொன்றுமுத்தியைக்கொடுக்க விரும்பிவீற்றிருந்தனையென்பார
நதியிலவ்வர்த்தகத்திடைலாபம போதுமோவுரைததிடவேணடும
மநதியுமறியாமரஞ்செறிதருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (கூ௦)

வெய்யவனொளியையவபவமுதலாம் விழியினுனேக்குதலபோல
வையமுன்மூன்றுமவிலகிடவயிநதோ ராயினுநின்மொழியொது
துய்யவான்பதவியடைந்திடலாமோ சொலுமதுகானறிந்தடைந்தேன
மெய்யளாமதிலிற்சித்திரத்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (கூஅ)

னைறரிசனத்தைநாடியேநடக்கி னீங்கிடாக்கருமலநடக்கு
மனறுபசரித்துத்தொழுதருகிருக்கி லாசையுமிருந்திடுங்கலநது
துனறியவிடையைப்பெற்றிடின்மூன்றுஞ் சொல்லுமெனனிடமவிடைபெறு
வன்றிறலாளர்சூழ்பெருந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (மால

சொல்விடுங்கயிலைநந்தியந்தேவர் தூயநன்மரபுமேவாழ்க
செல்வினிற்மிகழுமுழக்கமும்வாழ்க திகழுநின்சந்நிதிவாழ்க
வில்விடுகின்றனடியரும்வாழ்க விசித்திரக்கவிவலோர்வாழ்க
வல்லநின்னன்சீர்வாழ்கவான்றருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (க௦௦)

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவஞானதேசிகர்மாலை முற்றிற்று.

உ

குமரன் றுணை

மகா-ள-ள-ஸ்ரீ

தமிழ்ச்சக்கரவர்த்தியாகிய

பழனி

ஸ்ரீ-மாம்பழக்கவிச்சிங்க

நாவலரவர்களியற்றிய

பழனாபுரிமாலை

இஃது

பழனிமாநகரம்

தேவஸ்தானம்

கமிட்டிமெம்பர் மகா-ள-ள-ஸ்ரீ

அருணாசலத்தேவரவர்கள்

குமாரர்

கருப்பத்தேவர்

அவர்களால்

கணிதசோதிடம்

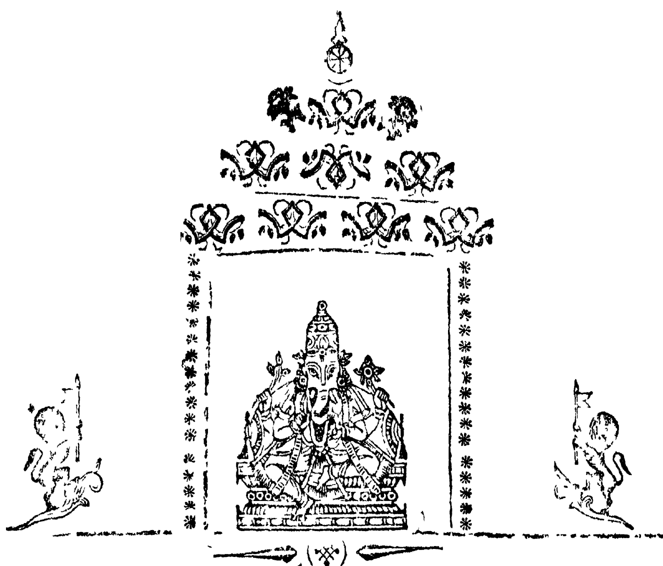
ஸ்ரீ-கந்தசாமிபிள்ளையினது

பாரதிவிலாச அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது

பழனி

1879-௵ பெப்பிரவரி-மீ

புத்தக

விளம்பரம்

இதனலெமதன்பர்கள்யாவருக்குமறிவிக்கிறதியாதெனில் பழனி மகா-௱-௱-ஸ்ரீ மு-மாம்பழக்கவிசிங்கநாவலரவர்களாலியற்றியச சிட்டபிரபந்தங்களாவன

சுப்ரமண்யர்பேரில்- பழனிபுரிமாலை, பழனிப்பதிகம் - ஆனந்தகீதரசம் இன்பரசம்நாற்பதும்பாலசுந்தரஸ்வாமிகள்பாடியசிவகிரிப்பதிற்றுப்பத்தந்தாதி இவிபசிடும் பிரபந்தங்களாவன மகா-௱.௱-ஸ்ரீ மேற்காட்டிய நாவலரவர்களியற்றிய பழனிநான்மணிமாலைபழனிவெண்பாசிவகிரியமகவந்தாதி-திருச்செந்திற்பதிகம்-கீதாசாமிர்தம் இப்புத்தகம் வேண்டுபவர்கள் பழனி ஜோதிடம் கந்தசாமிபிள்ளையினது பாரதிவிலாச அச்சுக்கூடத்திற்சகாயமானவிலைக்குப்பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

உ

குமரன் றுணை

பழநிபுரிமாலை

விநாயகர் துதி

கட்டளைக்கலித்துறை

கடலுண்டகார்திரு மால்வடத்தேதுயில் காசியின்மீ
தடாநின்றவார்பொழில் சூழ்பழநிபுரி யாண்டவற்குத்
தொடரன்பினோடமிழ் மாலைபுனையத் துணைவருவ
திடகும்பசோபித வைங்கரகுஞ்சர செஞ்சரணே. (௧)

நூல்

கிரிபோலும்வாகுமுந் நாலுங்கை வேலுங்கிரீடமும்பொற்
புரிநூலுமாரமுஞ் சண்முகமும்புனை பூங்கடம்பும்
பரிமாமயூரமுஞ் சேவலுந்தோன்றவென் பாலணுகி
யரிதானசேவைதந் தாள்பழநிபுரி யாண்டவனே. (௨)

பரிபுரமோலிடு நின்றிருசீதள பாதமலர்க்
தெரிசனமேழை யடியேன்பெறவருள் செயவதென்றோ
விரிதிரைவாரியி னூடேயனந்தன் மிசைத்துயில்கூ
ரரிமருகாமுருகாபழநிபுரி யாண்டவனே. (௩)

எப்பாவிகளுனைப் பாடினும்பாட்டுக் கிரங்கியவர்
தப்பானவைபொறுத் தாள்வதன்றோ முறைசஞ்சலத்துள்
வெப்பாரனற்புழு வொப்பாகநீயெனை விட்டுளதே
னப்பாமனம்வெறுப் பாபழநிபுரி யாண்டவனே. (௪)

சாலோகவின்ப முதற்பதநான்கு தரற்குரிய
நீலோகபண்டித னென்றுனிறகென்பிணி நீக்கரிதோ
மாலோனயன்புகழ் வேலோய்தரள மணிவளைசா
லாலோலமென்புனல் சூழ்பழநிபுரி யாண்டவனே. (௫)

ஈராறுகண்பெற் றிருந்துமவற்றொன் றிலேனுமெனைப்
பாராமலேநிற் றவன்கண்மைசாதிப் பதுபடித்தாய
நேராகுமோவிது தீனதயாநிதி நீயெனப்பின்
னார்கிலுஞ்சொல்வ ரோபழநிபுரி யாண்டவனே, (௬)

பாவக்கலியுக காலத்தினும்பற் பலமகிமை
மேவக்கருணை மிகுதெய்வநீயன்றி வேறுளதோ
காவச்சமுமுட் கவலையுந்தீர்த்தெனைக் கானவள்ளி
யாவற்கிசைதுணை வாபழனிபுரி யாண்டவனே. (௭

எத்தனைவிந்தைக ளோவடியார்பொருட் டேவிளைத்து
முத்தலமுந்தொழ நின்றோய்க்கென்னெண்ண முடிப்பரிதோ
சித்தமிரங்கி யருள்செஞ்சடைக்கேள்வெண் டிங்களபுனை
யத்தர்தரும்புதல வாபழனிபுரி யாண்டவனே. (௮

இன்னம்பராமுக மாயிருந்தாலதி லெப்பயனோ
சின்னம்பலவு நினைக்கவெனக்கல்லத் திருக்கோதிப்பாய்
பொன்னம்புயந் தனினுஞ்சத நாத்தினும் பிரமகியபா
லன்னம்புகழ்விளக் கும்பழனிபுரி யாண்டவனே. (௯

காரணகாரியமாகி யெங்கெங்குங் கலந்தபரி
பூரணனீயெற் கயலானதென்ன புதுமையந்தோ
சீரணவாவெளியென் புன்மனத்தைத் தெளிதசருள்வா
யாரணவோசைமி கும்பழனிபுரி யாண்டவனே. (௰

சற்றுகிலுமித் தமியேனுனது தயாவுவரப்
பெறறுலெனைவயின் பெறுதனவெண்ணம் பிறள்வதுண்டோ
முற்றுமுலையுமை பாலாதவத்தின் முயன்றுவினை
யற்றாபெருந்துணை யாம்பழனிபுரி யாண்டவனே. (௰௧

உன்னையலான்மற் றொருபெருந்தெய்வ முணர்ந்திலன்யா
னென்னைவிடேலுனக் காளாகிக்கொள்வது மென்னதடை
முன்னைவிரோத முளதோபொறைநின் முறைசிறியேற்
கன்னைபிதாகுரு நீபழனிபுரி யாண்டவனே. (௰௨

நினைத்துணையேனுநின் சித்தமென்பக்கந் திரும்பிவிட்டால்
வினைத்துயர்தீர்வ தரிதோபனிவெவ வெயிலினுண்டோ
நினைத்தவரந்தமி யேற்கருள்செய்துமுன் னின்றிரட்சி
யனைத்துலகும்பணி யும்பழனிபுரி யாண்டவனே. (௰௩

ஜெனனந்தொறுந்தெரிந் துந்தெரியாமலுஞ் செய்துவந்த
மனவஞ்சனைமுதற் பாவமனேக வகையெனினுங்
கனலொன்றியபஞ் செனவவைதீர்த்தெனைக் காத்தருள்வா
யனாஞ்சிதன்பா வும்பழனிபுரி யாண்டவனே. (௰௪

கொடியேன்விவேகிகள் கூட்டம்புகேனன்பு கூர்ந்தருகிற்
படியேன்வணக்கமொன் றில்லேன்புலன்மேலெண்ணம் பாலுழன்ற
மடியேன்முழுவஞ்ச சகிநாடனெனினும் வழிவழியே
னடியேனெனைக்கைவி டேல்பழனிபுரி யாண்டவனே. (௰௫)

போற்றுகிலேன்பத்தி பூணுகிலேன்நின் புகழ்பலகாற்
சாற்றுகிலேனெழுத் தாறுந்தெரிந்துச் சரித்துவினை
மாற்றுகிலேன்புன் மயக்கால்விளைந்த மனக்கவலை
யாற்றுகிலேனென்னை யாள்பழனிபுரி யாண்டவனே. (௰௬)

எஞ்சலொன்றின்றி யெழுக்கவெங்காற்றி னிடையிலவம
பஞ்சலைந்தென்னப் பகலுமிரவும் பலவினையா
சஞ்சலந்தாக்கத் தவித்தேனையீயத் தகுதியுறா
யஞ்சலென்றுதரிப் பாய்பழனிபுரி யாண்டவனே. (௰௭)

நாட்கொளநாட்கொள நல்லறிவின்றி நடைபிசகி
வாட்கொளநீண்டகண் ணாவலைப்பட்டு மனந்துணைந்து
தாட்கொளவுந்தெரி யாதுழல்வேனைத் தருணமிதி
லாட்கொளல்வேண்டுமை யாபழனிபுரி யாண்டவனே. (௰௮)

எல்லாச்சுருதிபு கின்னியல்பன்னி யிளைக்குமொனிற்
கல்லாச்சிறிய ரினுஞ்சிறியேனென்ன கொடுமையிபோன்
பொல்லாத்துதியை புனைகொள்வா பனகுருப் புவியிலுன்னை
யல்லாற்புகலிலைக் காண்பழனிபுரி யாண்டவனே. (௰௯)

என்றவளுமைக் குழந்தைகுழறினு மின்புறுதல்
போன்றடியேன்வெற றுரைக்குமகருணை புரிந்தருளாய்
தேன்றரு சோலைத் தமிழ்ப்பொதியாசலச் செல்வன்முத
லான்றவர்சேவிக்க வாழ்பழனிபுரி யாண்டவனே. (௨௰)

பேராசையென்னும் பிசாசுபிடித்துப் பிறப்பிறப்பொன்
றோராமலுன்னடி யேன்பேதுறுவ துனக்கழகோ
சீராகவென்னைத் திருத்திக்கருணை செயவருவா
யாராதவின்னமு தேபழனிபுரி யாண்டவனே. (௨௧

துயில்வதுமுண்பதும் வீணாள்செலப்புன் றொழில்வழியிற்
பயில்வதுமன்றிமற றொன்றறியேனென் பயந்தவிர்ப்பாய்
வெயில்விரியும்பொற் கிரீடவிண்ணோர்சிறை மீட்டவெற்றி
மயில்வளர்செங்கைக் குகாபழனிபுரி யாண்டவனே. (௨௨

தினந்தொறுஞானிப் படித்துன்பசாகரத் தேத்தளைத்து
மனந்தடுமாறிற் கரைகாண்பதெவ்வகை வாழ்ததுமென்மே
லினகதயவேன்வர வில்லையுனக்கிங் கெனைப்புரப்பா
யனந்தவிநோதத் தமிழ்ப்பழனாபுரி யாண்டவனே. (உங)

உனதருளாலடியேற் கமைகல்வி யுணர்ச்சியனு
தினமுயாவாயபி விர்த்திபெறும்படி செய்யிகமேல்
கனவிதைதாவினர் கட்கதுகாத்தல் கடமைகண்டா
யனகதயாநிதி யேபழனாபுரி யாண்டவனே. (உச)

கல்லையுந்தாழ்த்திய வன்னெஞ்சவஞ்சக் கசடரிடம்
பல்லையும்பாட்டையுங் காட்டும்படிதொடர் பாழ்மிடியுந்
தொல்லையுந்தீர்த்தருள் வாநோபக்தையுஞ் சூரிஙமா
மல்லையும்போககியு ளாய்பழனாபுரி யாண்டவனே. (உரு)

வெவ்வியபாதக னுனென்னினுநினை வேண்டுகின்றே
னெவ்வியநீசெய் யினுநின்பெருமை யெனக்கதிலென்
செவ்வியமாதவர் சிந்தையினன்றிச் சிறியதொழி
லவ்வியர்பாலனு காப்பழனாபுரி யாண்டவனே. (உசா)

கையாலுனைத்தொழச் சென்னியினாலுன் கழல்வணங்க
மெய்யாயடிககடி வாக்காற்றுதிகக விதித்துமன
ையாவியற்கையு நல்கினியென்னை நழுவவிடே
லையாவுனக்கபை யம்பழனாபுரி யாண்டவனே. (உஎ)

தொடைக்கலமங்கைய ராசையைப்போலுட் டுளைக்கவல்ல
படைக்கலமொன்று மிலைப்பின்னுந்துன்பங்கள் பற்பலவுந்
திடைக்கலகம்புரி கின்றனநானெளி யேனினிநின்
னடைக்கலமஞ்சலி டேல்பழனாபுரி யாண்டவனே. (உஅ)

கவிராஜனென்றொரு பேரிட்டிந்நாள்வரைக் கண்ணியமாய்ப்
புவிராஜருஞ்சொல நீவாழ்விததாயது போலமுற்றுந்
தவிராமலென்றனைக் காப்பதுன்பாரந் தகார்மனத்து
எவிராதசெஞ்சுட ரேபழனாபுரி யாண்டவனே. (உகூ)

வன்றுயாக்கடல் வாய்த்துரும்பாயென் மனதலைந்து
கன்றுமிதற்கினி யென்னசெய்வேனெனைக் காத்தருள்வா
யின்றுமுனக்கபை யங்காலனுலெளி யேன்கலங்கு
மன்றுமுனக்கபை யம்பழனாபுரி யாண்டவனே. (௩௰)

ஓதாரணந்தான் றோரெண்ணமுமுடித் துள்ளிருந்தாய்
காதாரவென்புன் கவியையுங்கேட்டுக் கடைக்கணிநின்
பாதாரவிந்த மலதெளியேனையொப்பார்களினிவே
றாதாரமொன்றுள தோபழனாபுரி யாண்டவனே. (௩௧

பொருணாடிநல்ல புவிநாடிமாதர்புன் போகமெனு
மருணாடியல்ல லுழந்தேனிக[illegible] வனையினிநான்
றெருணாடியையநின் சேவடிநாடிச் சிவகிரிசூழந்
தருணாடியுபவதென் றோபழனாபுரி யாண்டவனே. (௩௨

தஞ்சம்பிறிதிலை நாயேற்குநின்மலர்த் தாளையன்றி
வஞ்சமபுரிவது நீதிகொள்மாயை வசத்தலைந்து
நெஞ்சமபகலு மிரவுநொந்தேனெனை நீபுரப்பா
யஞ்சம்பயில்வயல் சூழ்பழனாபுரி யாண்டவனே. ௩௩

கெஞ்சாதவரையுங் கெஞ்சியனேக கிலேசமுற்று
நெஞ்சானதுநொந் திடவசமோநம்பி னேனினைநான்
பஞ்சானனசொற் பனவேழம்போறகடன் பாட்டையுன்னி
யஞ்சாதெனைப்புரப் பாய்பழனாபுரி யாண்டவனே. (௩௪

மடிமைசண்டாள ருறவுவியாதி மனக்கவலை
மிடிமைவெம்பாவ வினைதொடராமல் விலககிமுற்றுங்
குடிமைகுன்றாவருட் செல்வமெய்ககல்வி கொடுத்தெனைநீ
யடிமைகொண்டாதரிப் பாயபழனாபுரி யாண்டவனே. (௩௫

வாயிற்பிறர்மதிக் கப்பேசுவேன்சில வார்த்தையவை
யோயிற்பழைய படியேமயங்குமென் னுள்ளமந்தோ
தாயிற்கருணை சுரந்தெனையாதரி தாமதிப்பா
யாயிற்கவலைபொ றேன்பழனாபுரி யாண்டவனே. (௩௬

இகபரமென்பதுஞ் சீவேசுரஜெகத் தென்பதும்வாய்ப்
புகலவருஞ்சுகம் போலையமின்றிப் பொருளுணரேன்
சகலவிதங்களுங் காட்டியெனக்குநின் றனருள்வா
யகணிதடம்புறஞ் சூழ்பழனாபுரி யாண்டவனே. (௩௭

தத்துவமுற்றும்விசாரிக் கிலேன்சமர்த் தாற்சிலரை
யெத்துவதற்குநினைத் தேபன்னாள்கழித் தேனிதையப்
பித்துவிகற்பமி திற்றீருமோதவப் பேறருள்செய்
யத்துவிதபொரு ளேபழனாபுரி யாண்டவனே. (௩௮

நோபொருபக்க துயரொருபக்க நுழைந்தகலிப்
பேயொருபக்க மலைக்கமன்னோ தென்னைப் பேணுகண்டாய்
நீயொருபக்கம் வெறுத்தாலென்செய்வது நேயவள்ளி
யாயொருபக்கமன னுமபழனிபுரி யாண்டவனே (௫௫

கற்றனசேடனெவெல்லாஞ்சந்தேகக் கடற்சுழியி
லுற்றனவேறுற்றி யேனெங்ஙனமுய்வேன் யன்னியுயவேன்
குற்றமுமேசிமு நீக்கிமெய்ஞ்ஞானங் கொடுத்தருள்செய்
யற்றமிதாற்கும ரா்பழனிபுரி யாண்டவனே (௫௬

தமராகிமறநெவருஞ் சலிப்பெய்த கரித்திரமாங்
கமராகசுரத்துயில் மேவறகுனைக் கண்ணக் கடலருள்வாய
குமராகுறத்திம ணாளாகந்தமெய்க் குகாகுழகா
வமராவதித்தலை வாபழனிபுரி யாண்டவனே (௫௭

முருகாவெவர்க்கு முதல்வாசிவசண் முகாதிருமான்
மருகாதமிழ்ப்புல வாவென்றுநானுனை வாழ்த்தமன
துருகாநிருப்பது நீதிகொலோவென்ன யோசனைகா
ணொருகாவுறை கடலேபழனிபுரி யாண்டவனே (௫௮

ஒன்றேவருகத மென்செயவேனென்னையிவ ணோகசட
னென்றேவெறுத்தனை யுனையேமற நிதுவுனக்கு
நன்றேவடைக்கல மூற்றவாகமமை நவிவதிச்ழ
வன்றோவிரக்கமின் றோபழனிபுரி யாண்டவனே (௫௯

பொருமிதமாயன் னிருகட்கருணைப் பெருக்கிலெனக்
கொருதுளியேனு மிடைக்கச்செய்யாதகுறை வோவுனக்குப்
பருவமிலாமென் றெனைநீவெறுக்கப் படாதுகண்டா
யருவுருவாயெங்கு மாயபழனிபுரி யாண்டவனே (௬௰

வாக்கிற்குடிகொண் டிருந்துகவிதை மழைமதுரத்
தேக்கிப்புகழ்ந் திருவுமுயாதரிச சிறுமைபிணி
நீக்கித்துதியையுநீ மகிழ்ந்தேற்றனைநின்னடிமை
யாக்கிக்கருணைசெய வாய்பழனிபுரி யாண்டவனே (௬௧

செவியினிரண்டிருக்கின்றவுனக்கெச செவியினுமென்
றவிசிறிதுப்பக்கச தானில்லையோவிக கபடமென்னே
குவலயமெங்கும் நிறைந்தவிண்ணீதருக கொம்பனொங்கு
முவலயலாகனைதுத முயபழனிபுரி யாண்டவனே (௬௨

பலவுருவாகப் படைத்திடைக்கொடுஞ்சம் பாடிப் புலங்கிந்த
கவலைப்புகாமற் சிலநாள்கடத்திப்பின் காத்லுயர்த்து
விரைமிலேனைத் தவிக்கவிட்டாயிவ் வித்திலுனக்னை
யவனியெலாம்மெச்சு பேர்பழனாபுரி யாண்டவனே (௯௩)

இரவலருள்ள கொலையனைக் கிங்கியவா
புரவல ராயினி சோமனிட்டுறுபெறப் பெ கண்ணா
வரவறியாதயா னென்றென
யாகரவேனமுருகா பழனாபுரி யாண்டவனே (௯௪)

நீயறியாதனவில்லையென் றெண்ணியெனை நெஞ்சறிப்புந்
தாயனையாயசிறு சேயனையேன்றன் தளர்விட்டு
வாயதனுழுற வாழ்த்தியாசித்து
ராயசுசீலா தொழும்பழனாபுரி யாண்டவனே (௯௫)

வெறுமைப்பயமும் விபரீதப்பயமும் விலக்கி
மறுமைப்பயனருள் வாயெனவாவு மாக்கத்
சிறுமைப்படமுடியாதென் கலக்கத்தைத்
யறுமைப்பரியுமுளாய பழனாபுரி யாண்டவனே. (௯௬)

இவ்வழிநல்வழி யென்றோர்கிலேனுய்ய திசைகொ
செவ்வழியொல்லை தெரிவிப்பதுனக்கடனென் சின்னவென்னை
வெவ்வழிசெல்ல விடேலடியாக்கு விளைக்கத்
மவ்வழிநல்கிறை வாபழனாபுரி யாண்டவனே. (௯௭)

பலபலயோசனை செய்துவெறும்புன் படுவஞ்சனை நீ
நல்லிது தீதிது வென்றுதுணிந்துமெய்ஞ்ஞான நெறி
செலவறியாதெனதுள்ளமந்தோவதி சீக்கிரத்திவ்
வலமாற்றியாளிட லாபழனாபுரி யாண்டவனே. (௯௮)

தூக்கமுமயிர்க்க நெடுமூச்சடிக்கடி தோன்றநல்ல
வூக்கமும்பண்பு மொதுங்கப்பொலியுக வுற்றுமுனை
மவ்வக்கமுந்துன்ப மெல்லாவுந்தணித்தெனக் கின்பமுமே
யாக்கமுநல்கித்தருள் வாய்பழனாபுரி யாண்டவனே. (௯௯)

வாய்புலராது மனஞ்சலியாதுடல் வாடிமிக
நோய்புகுதாதுபன் னூன்மறவாது நொடிக்குளென்னைப்
பேய்புறமோடமு டுக்கியெனக்குற போதருவா
யாய்புலவோர்துதிக் கும்பழனாபுரி யாண்டவனே. (௱)

மூர்த்தினர்பாவமென் வெவவினைதெய்வ முனிவுநல்லோர்
தந்திடுசாபமுதற்றீங் கெலவையிருந தாலுமவை
சிந்திவிசார மெலாநதீர்த்தல்வேண்டுந் திகழ்பொழின்மே
லநதிலாவுல வும்பழனுபுரி யாண்டவனே. (எக

பிறநதவிராசிப் பிழைநவக்கோளின் பிசகுறினும்
பறநதவையோடப் பண்ணிபபதறகென்னநின் பால்வலிமை
சிறநதிலதோவெப படியேனுமென்குறை தீரததருள்வா
யறநதிரியாவறப் புகாபழனுபுரி யாணடவனே. (எஉ

பொறிதளராமற புலனலையாமற் புகல்காண
நெறிபிசகாமற கபமேலிடாமலந் நோநின்றுட்
குறிதவறுமற றெளிநதுயயவென்னைகக்கைக் கொண்டருள்வா
யறிவுடையோர்மொயத்து லாமபழனுபுரி யாண்டவனே. (எங

இவனனையாாநமை யேத்தினெனன்னேததில றொன்னினெனன்னென்
றுவனமயிலாதுள் நீநினைததாலுல குய்வதுண்டோ
கவலையுறுவகை காப்பாயெனைததகி காலமிதா
லவவழியூடுஙி டேல்பழனுபுரியாண்டவனே. (எச

சூலைகிரந்திம கோதரங்குன்மஞ் சுரங்குளிர்கா
மாலைபவுநதிரங குட்டமுதறபிணி மற்றவுநின்
காலைநினைநதவா பாற்சாாவவோவென் கசடொழிப்பா
யாலைம்ருநகுப ருமபழனுபுரி யாண்டவனே. (எரு

கூறியகூறிய கூறினுமேற்றுக் கொடுசிறியேன்
றேறியநீயருள் செயததிடல்வேண்டுந் தியங்கவிடேல்
வீறியவாறிரு தோண்முதல்வாமயல் வென்றுமுனி
வாதியபோதாதொ ழுமபழனுபுரி யாணடவனே. (எசா)

எழுததொடுசொற்பொருள் யாப்பலங்காரமென் றிங்குயர்ந்தோர்
வழுத்துமிலக்கண மெனபுன்கவியில் வழுவினுநீ
முழுத்தயவுற்றினி தாக்கொளல்வேண்டு முனிவருள்ளத்
தழுத்துமலாசசர ஞபழனுபுரி யாண்டவனே. (எஎ)

இழிவானகுற்றமெ லாங்குணமாகக்கொண் டென்னைநல்ல
வழிநீபுகுததிடி னல்லானமற்றெந்த வகையிலுய்வேன்
விழியாலவிருபபொடு பார்த்திடாதீததிடல் வேண்டுமென்று
மழியாதமெயபபொரு ளேபழனுபுரி யாண்டவனே. (எஅ)

நாடுங்குறுமுனி கீரன்பொய்யாமொழி நாவலவ
னீடுங்கருணை யருணகிரிமுத னின்றநல்லோர்
பாடுங்கவிவல னீயென்னினுமென் புன் பாடலுங்கே
ளாடுங்களிமயி லூர்பழனுபுரி யாண்டவனே. (௭௯)

வையந்தனிற்கிர வுஞ்சமெனும்பெரு வஞ்சநெடுஞ்
சையந்தனைத்துக ளாக்கியதந்தார்க்கு முருகமிக
நையந்தரத்தரை முறகாத்தநிறைந்த நாளிலெம்மனுள்
ளையந்தவிர்ப்பரி தோபழனுபுரி யாண்டவனே. (௮௰)

மோனந்தவர்முனி வோரையும்பேதிக்கு மோகமெனி
னூனந்தவாதையெவ் வாறுகடந்துனை நாடியுய்வேன்
றேனந்தவாசனை வீசுநின்பூவடிச் சேவையரு
ளானந்தவாரிதி யேபழனுபுரி யாண்டவனே. (௮௧)

உயராகமப்பொரு ளொன்றறியேன் வினையூடலைக்க
வயராகுதொட்டக லாந்தியென்ன மதிமழுங்கித்
துயராழியிற்சுழல் கின்றேன்கருணை சுரந்துமுன்னின்
றயராதெனைப்புரப் பாய்பழனுபுரி யாண்டவனே. (௮௨)

தாழாதுனுக்கரைப் பாடிக்கொண்டாடித் தரித்திரத்துள்
வீழாதுதுட்டர்சொற் கேளாதுமற்றொரு வெவ்வினையுஞ்
சூழாதுபத்தியிற் சோராதுசென்மத் துயரக்கடலூ
டாழாதெனைப்புரப் பாய்பழனுபுரி யாண்டவனே. (௮௩)

பணிகின்றிலேன் றுதித்தர்ச்சித்துனைச்சிவ பத்திவழி
துணிகின்றிலேன் புலைக்காமாதிமூன்றுந் துறந்துபவந்
தணிகின்றிலேன்றமிழ்த் தாமமறவாதுநின் றுண்மிசைசார்
ணணிகின்றிலேன்பொறுப் பாய்பழனுபுரி யாண்டவனே. (௮௪)

நனவினிகழ்ந்தன வல்லாவிகற்ப நடைபலவுங்
கனவினெழுந்து மயக்கினவேயிக் கலக்கமுள்ள
மனந்திருந்துவ தென்றோவிரைந்து வரந்தருவா
யனவரதந்துதி சேர்பழனுபுரி யாண்டவனே. (௮௫)

ஓடினநாள்பல வோட்டைப்பழங்குடத் துட்புனலாய்க்
கூடினமேனரை கூற்றினுதைபக் குழியெனப்பின்
னீடினவாசைகி லேசங்காணமு நெஞ்சமுங்கூத்
தாடினநீயெனை யாள்பழனுபுரி யாண்டவனே. ௬

தேகமுந்தேகியும் வெவ்வேறென்பாரொன்றுந் தேறுகிலேன்
மோகமுஞ்சோகமுந் தீதெனதெண்ணகதை முற்றுவிப்பாய்
மேகமுமபூகமும் போலுங்குழற்பொன் மிடற்றுவள்ளி
யாகமும்பாகமுஞ் சோபழநுபுரி யாண்டவனே. (௮௭)

கலைபலசொற்பல வெண்ணம்பலமயக் கம்பலவீண்
புலைபலவிச்சை முயற்சிபலமனப புண்பலவென
னிலைபலவெப்படி நான்றோநதுயவே னருணீய்பஙக
ஈலைபலவொத்திசைக் குமபழநுபுரி யாணடவனே. (௮௮)

மாயாவிகற்ப மிதுசச்சிதானந்த வாழவிதென்று
தீயாதரிக்குமிந் நாயேறகுணாதசிட னோவருவா
யோயாமனபபெருமம பேயபிடிததாட்ட வுயாவிழிவொன்
றுபாதிளைத்துநொாந தேன்பழநுபுரி யாணடவனே. (௮௯)

ஏனறிவின்றி யியற்றினேபாவங்க ளென்றெனைநீ
தானவிகின்ற திதுவேலுனது தயைக்கழகோ
நானதுகண்டு நடந்தினியுயவகெந் நாளினமயோ
யான்வர்வந்துதொழுமபழநுபுரி யாண்டவனே. (௯0)

சோபத்தையும்பவத் துன்பத்தையும்கெட்ட துட்டமனத்
தாபததையும்பகைக காலப்பிசகையுஞ் சண்டகமன்
கோபத்தையுமபிணிக் கோரத்தையுமென் குறையையுமெல்
வாபத்தையுந்தவிர்ப் பாயபழநுபுரி யாண்டவனே. (௯௧)

மத்தத்தைவென் றிருக்கின்றவர்போற்றுன் மலர்ப்பதத்தென்
சித்தத்தையன்பிற் செலுத்துமபடிக்குத் திருததியினி
யெத்தத்தையுந்தவிர்த் தீடேற்றல்வேண்டு மிசைகுயிலோ
டத்தத்தையுமபடிக் கும்பழநுபுரி யாண்டவனே. (௯௨)

சராசரஜீவ தயாநிதிநீயிச் சமையமென்முன்
வாராவிடில்யானினி யாரைநினைத்து வரமபெறுவேன்
சூராவடிவேலகு பூங்கைதக்குமர குருமணிச்சூட்
டோரணிமால்பா வுமபழநுபுரி யாண்டவனே (௯௩)

இருவினையின்பயன் பின்னுமெனவுமிலையுடனே
வருமெனவும்பொய் வழககீதெனவும் வருக்குமுல
கொருவிதமன்றெது வுண்மையுதனை யுணாததியெற்குன்
[illegible] (௯௪)

மூனந்தவசீலா மொழிதீர்த்தயாத்திரை மூர்த்திதரி
சனந்தலவாச மிவைமேவறனுட்டிக் கச்சத்தியுண்டோ
தினந்தம்பேனுனையே நம்பினேன்வினை தீர்புகழ்தற்
கனந்தனுமேமயங் கும்பழனுபுரி யாண்டவனே. (௯௫)

பெருவெளியோரணு வாகவணுவும் பெருவெளியாய்
மருவவனேக விநோதமிவ்வாறு வழங்கிவாக்
கருந்தூநீசெய லாமென்கவலை களைந்திடுவ
தருமைகொலோபுக லாய்பழனுபுரி யாண்டவனே. (௯௬)

பூவாழ்சுபாவ நரேசருங்குற்றம் பொறுத்தருளி
மேவாவனேகர் களைத்தெண்டியாமல் விலக்குகின்றார்
தேவாதிதேவ சிகாமணிநீயடருஞ் செய்வதென்சொ
லாவாவிநோதரு மம்பழனுபுரி யாண்டவனே. (௯௭)

நீதிந்துறையறி யேனெனினுஞ்சில நின்பெயரை
யோதித்துதிப்புரி கின்றேன்வருத்த மொழித்தருள்வாய்
சோதிக்கிடனினை யாதேபொறுதுளந் தூய்மதியோ
டாதித்தனும்வலஞ் சூழ்பழனுபுரி யாண்டவனே. (௯௮)

பார்க்குமளியிசை பாடியபூங்கற் பகவிமையோ
ரூர்க்குமுடைக ருலகினுக்குமபண் டுளநடுக்கந்
தீர்க்குமுயர்வுடை நீதமியேனைவஞ் சிக்கிலினி
யார்க்குமுறையிடு வேன்பழனுபுரி யாண்டவனே. (௯௯)

வணங்குவ துங்கைகு விப்பதும்வாழ்த்துவ துந்தொழும்புக்
கிணங்குவதுந்தெரி கின்றிலபாவியென் றென்னைவெறு
த்துணங்குதலின்றியின் றுய்யும்படிக்கரு ளோங்குகங்கை
யணங்குமுவந்தமைந் தாபழனுபுரி யாண்டவனே. (௱)

பாடியபண்பெப் படியிருந்தாலுமென் பாமலர்த்தார்
சூடிவரம்பற்பல வுந்தந்துள்ளத் துயர்தவிர்ப்பாய்
வாடிமயங்கச்செ யேல்வரைதோறு மகிழ்ந்துவிளை
யாடிவருஞ்சிற்ப ராபழனுபுரி யாண்டவனே. (௱௧)

கார்வாழிவாழி சராசரம்வாழி கருதுபொருள்
சீர்வாழிவாழி சைவந்தமிழ்வாழி செழுங்கடப்பந்
தார்வாழிவாழி மயில்வாழிவேல்புடை தங்குநங்கை
மார்வாழி வாழ்பழனுபுரி யாண்டவன்வாழியவே. (௱௨)

(பழனுபுரிமாலை முற்றும்)

திருவேங்கடமாலை

'திரு' என்னும் பலபொருளொருசொல் வடமொழியிலே 'ஸ்ரீ' என்பதுபோலத் தமிழிலே தேவர்கள் அடியார்கள் ஞானநூல்கள் மந்திரங்கள் புண்ணியஸ்தலங்கள் புண்ணியதீர்த்தங்கள் முதலிய மேன்மையையுடைய பலபொருள்களுக்கும் விசேஷணபதமாகி, அவ்வற்றின்முன்னே மகிமைப் பொருளைக் காட்டி வரும்; ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு ஸ்ரீபக்திசாரர் ஸ்ரீராமாயணம் ஸ்ரீஅஷ்டாக்ஷரம் ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீகைரவிணி ஸ்ரீபாதம் எனவும், திருமால் திருமழிசைப்பிரான் திருவாய்மொழி திருவெட்டெழுத்து திருவரங்கம் திருவல்லிக்கேணி திருவடி எனவும் வழங்குமாற்றால் அறிக. இனி இதனை, ஸ்ரீஎன்பதன் சிதைவென்பாரும் உளர். இது, வேங்கடத்துக்கு அடைமொழி; மாலைக்கு அடைமொழியாகவுமாம்.

வேங்கடம் என்பது - திருமாலினது திவ்யதேசங்கள் நூற்றெட்டனுள் ஒன்றும், வடநாட்டுத் திருப்பதிகள் பன்னிரண்டனுள் முதலதும், 'கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில்' என்று சிறப்பாக எடுத்துக் கூறப்படுகின்ற மூன்று ஸ்தலங்களுள் இடையதுமாகிய தலம். தன்னை அடைந்தவர்களது பாவமனைத்தையும் ஒழிப்பதனால், 'வேங்கடம்' எனப் பெயர் பெற்றது; வடசொல். வேம் - பாவம், கடம் - எரித்தல் எனப் பொருள் காண்க. இதனை, "அத்திருமலைக்குச் சீரார் வேங்கடாசலமெனும் பேர், வைத்தனரதுவே தென்னில் வேமென வழங்கெழுத்தே, கொத்துறு பவத்தைக் கூறுங் கடவெனக் கூறிரண்டாஞ், சுத்தவக்கரங் கொளுத்தப்படு மெனச் சொல்வர் மேலோர்", "வெங்கொடும்பவங்களெல்லாம் வெந்திடச் செய்வதால் நல், மங்கலம் பொருந்துஞ் சீர் வேங்கடமலை யானதென்று" என்னும் புராணச்செய்யுட்களாலும் அறிக. ஸ்ரீசைலத்தின் மேற்கிலுள்ள நந்தநபுரமென்னும் ஊரில் புரந்தரனென்னும் பிராமணோத்தமனது குமாரனாகிய மாதவனென்பவன் தன்மனைவியாகிய சந்திரரேகையென்பவளோடு பூஞ்சோலையிற் சென்று விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில் மாலிநியென்பாளொரு சண்டாள கன்னிகையின் கட்டழகைக் கண்டு காமுற்று அவளைக் கூடி மனையாளைத் துறந்து அப்புலைமங்கையுடனே சென்று புலால் நுகர்ந்தும் கட்குடித்தும் கைப்பொருள் முழுவதையும் இழந்து பின்பு வழிபறித்தல் உயிர்க்கொலை முதலிய கொடுந்தொழில் புரிந்து பொருள்சேர்த்து அவளுக்குக்கொடுத்துவந்து முடிவில் வறியவனாகிப் பலவகைநோய்களையும் அடைந்து அவளால் அகற்றப்பட்டவனாய்ப் பல பாவமுந் தொடரப் பித்தன்போல அலைந்து திரிந்து இத்திருமலையை அடைந்த மாத்திரத்தில் தனது தீவினையெல்லாம் சாம்பலாகப்பெற்று முன்னைய பிரமதேஜஸைப் பொருந்தி நல்லறிவுகொண்டு திருமாலைச் சேவித்து வழிபட்டுப் பரமபதமடைந்ததனால் இதற்கு 'வேங்கடாசலம்' என்று பெயர் நிகழ்ந்ததென்று வடமொழியிலே ப்ரஹ்மாண்ட புராணத்திலும், பவிஷ்யோத்தரபுராணத்

னும் கூறப்படுதல் காண்க. அன்றி, 'வேம் என்பது - அழிவின்மை, கம் என்பது - ஐசுவரியம். அழிவில்லாத ஐசுவரியங்களைத் (தன்னையடைந்தார்க்குத்) தருதலால், வேங்கடமெனப் பெயர் கொண்டது' என்று வராகபுராணத்திற் சொல்லப்பட்டவாறும் உணர்க. இனி, தமிழ்மொழியாகவே கொண்டால், வெவ்விய காடுகளை யுடைய தெனப் பொருள்படு மென்க.

திரு என்பதற்கு - மேன்மையான என்று பொருள்கொண்டால் திரு வேங்கடம் என்ற தொடர் - பண்புத்தொகையும், மேன்மையையுடைய என்று பொருள்கொண்டால் இரண்டாம்வேற்றுமை உருபும்பயனும் உடன் தொக்க தொகையுமாம். வேங்கடமாலை என்ற தொடர் - வேங்கடத்தினது சம்பந்தமான மாலை யென்று விரித்து வேங்கடத்தின்விஷயமான பிரபந்த மென்று பொருள்கொண்டு ஆறும்வேற்றுமைத் தொகையாகவும், வேங்கடத்தைப்பற்றிய மாலையென்று விரித்துப் பொருள்கொண்டு இரண்டாம் வேற்றுமைஉருபும் பொருளும்தொக்க தொகையாகவும் உரைக்கத்தக்கது. மாலா என்ற வடமொழி, மாலையென விகாரப்பட்டது; "ஆவீறு ஐயும்" மலர்கள் கொண்டு தொடுக்கப்பட்ட பூமாலைபோலச் சொற்கள்கொண்டு தொடுக்கப் பட்ட பாமாலையாகிய பிரபந்த மென்க; எனவே, மாலையென்பது - உவமை யாகுபெயராம். மாலையென்பது - பலவகைப்பிரபந்தங்களுள் ஒன்று. அதன் இலக்கணம் - ஒருவிஷயத்தைக்குறித்துப் பலசெய்யுள் கூறுவது. ஸ்ரீநிவாஸ னென்று வடமொழியிலும், அலர்மேல்மங்கையுறைமார்ப னென்று தென் மொழியிலும் திருநாமங்கூறப்படுகின்ற திருவேங்கடமுடையானது திருவடி களிலே சூட்டும் திருமாலை போலுதலால், திருவேங்கடமாலை எனப்பட்டது; "அடிசூட்டலாகு மந்தாமம்," 'செய்யசுடராழியானடிக்கே சூட்டினேன் சொன்மாலை", "கற்றினம் மேய்த்த கழலிணைக்கீ, ழுற்ற திருமாலை பாடுஞ் சீர்" என்றார் பெரியாரும். இங்கு வேங்கடமென்பது - அத்திருப்பதியில் எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானையும் குறிக்கும்; உபலக்ஷணம். 'தேசிய ரான பெருமானைச் சொன்னதெல்லாம் உபஸர்ஜநகோடியிலே யாய் அத் தேசமே யாய்த்து, இத்திருமாலைக்கு விஷயம்.'

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் செய்யுளியலில் "விருந்தேதானும் புதுவது கிளந்த யாப்பின்மேற்றே" என்பதனால், 'விருந்துதானும், பழங்கதைமேலதன்றிப் புதிதாகத் தாம்வேண்டியவாற்றால்தொடுக்கப்படும் தொடர்நிலை மேலது' என்றுகூறினமையின், இம்மாலை அங்ஙனம்கூறிய விருந்தாமென்று உணர்க. இனி, இதனைச் சிறுகாப்பியத்துள் அடக்குவர் பிற்காலத்தார்.

நூலின் புறமாக முதலிற் கூறப்பட்ட காப்புச்செய்யுள் இரண்டும் அவையடக்கச் செய்யுள் ஒன்றும், நூலின் இறுதியிற் கூறப்பட்ட "ஆதிதிரு வேங்கடமென் றாயிரம்பேரா ளிடமென், றோதிய வெண்பா வொருநூறுங் கோதில், குணவாளபட்ட ரிருகோகனகத்தாள் சேர், மணவாள தாசனுறன் வாக்கு" என்ற சிறப்புப்பாயிரச்செய்யுளொன்றும் நீங்கலாக நூ

க்னெல்லாம் - முன்னிரண்டடியில் திருவேங்கடத்தின் சிறப்பையும், பின்னிரண்டடியில் திருவேங்கடமுடையானது சிறப்பையுங்கூறி 'ஊர்' என்னுந் துறை யமைய 'திருவேங்கடமென்பது திருமாலின் திருப்பதி' என்னும் வாய்பாடு பொருந்த இயற்றப்பட்டுள்ளன. இந்நூலின் பிற்பாதியாகிய ஐம்பது செய்யுள்களின் முன்னிரண்டடிகள் - இத்தன்மையோடு சிலேடையென்னும் அலங்காரமு முடையன. இந்நூற் செய்யுள்க ளெல்லாவற்றிலும் பின்னிரண்டடிகள் - பெரும்பாலும் திரிபு என்னுஞ் சொல்லணியும், சிறுபான்மை யமகம் என்னுஞ் சொல்லணியும், அமையக் கூறப்பட்டுள்ளன.

காப்பு.

காப்பு - காத்தல். அது, இங்கு, காக்கின்ற கடவுளின் விஷயமான வணக்கத்தைக் குறிக்கும். ஆகவே, கவி தமக்குநேரிடத்தக்க இடையூறுகளை நீக்கித் தமது எண்ணத்தை முடிக்கவல்லதோர் கடவுளின் விஷயமாகச் செய்யுந் தோத்திர மென்பது கருத்து. இக்காப்புச் செய்யுள், ஆழ்வார்கள் பன்னிருவருட் பிரதானரான நம்மாழ்வாரைப் பற்றியது. ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமயத்தவரான இந்நூலாசிரியராற் கூறப்பட்ட இக்காப்புச்செய்யுள், விஷ்ணு பக்தர்களிற் சிறந்த ஆழ்வாரைக் குறித்த தாதலால், வழிபடுகடவுள்வணக்கமாம். தம்தமது மதத்துக்கு உரிய கடவுளை வணங்குதலே யன்றி அக்கடவுளின் அடியார்களை வணங்குதலும் வழிபடுகடவுள்வணக்கத்தின் பாற்படுமென அறிக. அவ்வாழ்வாரால் வெளியிடப்பட்ட திவ்வியப்பிரபந்தங்களின் சொற் பொருட் கருத்துக்க ளமைய அப்பிரபந்தங்கள்போலச் செய்யப்படுவது இப்பிரபந்த மென்பதுபற்றி, இந்நூலின் இக்காப்புச்செய்யுளை ஏற்புடைக்கடவுள்வணக்கமென்று அறிதிற்கொள்ளவும் அமையும்.

திண்பார் புகழுந் திருவேங் கடமாலை
வெண்பாவா னூறும் விளம்புதற்குக்—கண்பாராய்
நாராய ணாவடியே னாடுந் தமிழ்வேத
பாராய ணாசடகோபா.

(இதன்பொருள்.) நாராயணா-நாராயணனே! அடியேன் நாடும்-உனது அடியவனாகிய என்னால் மிகவும்விரும்பப்படுகிற, தமிழ்வேதபாராயணா-தமிழ் வேதங்களாகிய திவ்வியப்பிரபந்தங்களைக் கூறியருளியவனே! சடகோபா-சடகோப னென்னுந் திருநாமமுடையவனே!——திண் பார் புகழும்-வலிய பூலோகத்திலுள்ளவர்கள் எல்லாராலும் புகழப்படுகின்ற, திருவேங்கடம் - திருவேங்கடமென்னுந் திருப்பதியின் விஷயமான, மாலை - மாலையென்னும் பிரபந்தரூபமாக, நூறும்-நூறுசெய்யுள்களையும், வெண்பாவால் - வெண்பாவென்னும் யாப்பினால், விளம்புதற்கு - (அடியேன்) சொல்லும்படி, கண் பாராய் - கிருபைசெய்தருள்வாய்; (என்றவாறு.)

அடியேன் - அடிமை யென்னும் பண்பி னடியாகப் பிறந்த தன்மையொருமைக் குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர். 'அடியேனாடும்' என்றது,

தமிழ்வேதத்துக்கும், தமிழ்வேதபாராயணனுக்கும் அடைமொழியாகத் தக்கது. இந்த அடைமொழியினால், இந்நூலாசிரியர்க்குத் திவ்வியப்பிரபந்தங்களினிடத்திலும் ஆழ்வாரிடத்திலு முள்ள அன்பு விளங்கும்.

திருமாலடியார்களிற் சிறந்த ஆழ்வார்கள் பன்னிருவருள் ஐந்தாமவராகிய நம்மாழ்வார், மற்றையாழ்வார்கள்போல லௌகிகவிஷயஞானம் நடையாடுகையில் எம்பெருமானருளால் ஒருகாலவிசேஷத்தில் தத்துவஞானாதிகள் தோன்றப்பெற்று அந்தப்பகவானை அனுபவிப்ப தன்றி, திருத்துழாய் பரிமளத்துடனே அங்குரிப்பதுபோல இயற்கையிலேயே விலக்ஷணமான ஞானபக்திகளையுடைய ராதலால், மிகுந்த ஏற்றமுள்ளவராய்த் தத்துவ ஞானப்பிரவர்த்தநத்தில் பிரதம ஆசாரிய ராகக் கொள்ளப்படுவர். இவரைப் பகவானுடையஅம்சமென்று பாத்மபுராணம் கூறுகின்றதனால், 'நாராயணா' என்று எம்பெருமான்திருநாமத்தினால் விளித்தார். இவர்க்கு இருப்பிடமான திருப்புளியமரம், எம்பெருமானுக்குத் திருப்பள்ளிமெத்தையான ஆதிசேஷனது அம்சமென்று பிரமாண்டபுராணத்திற்கூறப்பட்டிருக்கிறது.

நூற்றெட்டுத் திருமால் திருப்பதிகளுள் பாண்டிய நாட்டுத் திருப்பதி பதினெட்டில் ஒன்றும் தாமிரபர்ணிதீரத்திலுள்ளதுமான திருக்குருகூரென்கிற திவ்வியதேசத்திலே காரியென்பவர்க்கு உடையநங்கையாரது திருவயிற்றிலே திருவவதரித்த இவர் பிறந்தபொழுதே தொடங்கி அழுதல் பால்குடித்தல் முதலிய குழந்தைச்செய்கை யொன்றையுங் கொள்ளாமலே வாட்டமின்றிப் பரிபூர்ணராயிருக்கிற ஆச்சரியத்தைத் தாய்தந்தையர்கண்டு இவரை அத்திருப்பதியிலுள்ள திருமாலின் திருக்கோயிலுள் கொண்டுபோய் விட, இவர் அங்குஇருந்த ஒரு புளியமரத்தின்கீழ்ச் சென்று வீற்றிருந்து பதினாறுபிராயமளவும் கண்திறவாமல் மௌனமாய் எழுந்தருளியிருந்த பின்பு, மதுரகவிகள் இவ்வாழ்வாருடைய மகிமையை அறிந்து வந்து அடைந்து அடிமைத்தொழில் செய்துவருகையில், ஆழ்வார் இருக்கு யசுர் சாமம் அதர்வணம் என்ற நான்கு வேதங்களின் சாரார்த்தங்கள் முறையே அமையத் திருவிருத்தம் திருவாசிரியம் திருவாய்மொழி பெரியதிருவந்தாதி என்ற நான்கு பிரபந்தங்களை அருளிச்செய்து உலகத்தை உய்வித்தன ரென்ற வரலாறு அறிக; அத்தன்மைபற்றி, 'தமிழ்வேதபாராயணா' என்று விளித்தார். பாராயணம் - நியமத்தோடு ஓதுதல். ஸம்ஸ்கிருத வேதங்கள் போலவே தமிழ்வேதங்களும் எவராலும் இயற்றப்படாமல் நித்தியமாயுள்ளவை யென்றும், அந்த வடமொழி வேதங்கள் ஆதிகாலத்தில் பிரமனது வாக்கினின்று வெளிப்பட்டமாத்திரத்தைக்கொண்டு "முன்னந் திசைமுகனைத் தான்படைக்க மற்றவனும், முன்னம்படைத்தனன் நான்மறைகள்" என்று அவ்வேதங்களை அவன் படைத்தானென்ன உபசாரமாகச் சொல்வது போலவே, ஆழ்வாருடைய திருவாய்மலரினின்று ஆதியில் இத்தென்மொழி வேதங்கள் வெளிப்பட்ட மாத்திரத்தைக்கொண்டு "வேதந் தமிழ்செய்த மாறன் சடகோபன்" என்று இவ்வேதங்களை இவர் இயற்றியதாகச்

சொல்லுதல் உபசார வழக்கென்றும் சித்தாந்த மென்பது, 'தமிழ்வேத பாராயணு' என்ற சொல்லின் ஆற்றலால் விளங்கும். இனி, பாராயணம் என்ற வடசொல்லுக்கு - முழுவதும் என்று ஒருபொருளுள்ளதனால், தமிழ் வேதங்களெல்லாவற்றையும் வெளியிட்டவரென்றும் பொருள் கொள்ள லாம்; பிற்காலத்தில் அர்ச்சாவிக்கிரகரூபியாயிருந்த இவ்வாழ்வாரை நாத முனிகள் தக்கபடி உபாசிக்க, அவர்க்கு ஆழ்வார் பிரசன்னராய் தமது நான்கு திவ்வியப் பிரபந்தங்களையும் மற்றுமுள்ள ஆழ்வார்கள் அருளிச் செய்த வேதப்பொருளமைந்த திவ்வியப் பிரபந்தங்களெல்லாவற்றையும் சொல்லியருளினரென்கிற வரலாறு காண்க.

கர்ப்பத்தி லிருக்கும்பொழுது ஞானமுடையனவாயிருக்கின்ற குழந்தை களைப் பிறந்தவுடனே தனது ஸ்பரிசத்தால் அஜ்ஞாநத்துக்குஉள்ளாக்கி அழு தல் அரற்றுதல் முதலியன செய்யும்படி பண்ணிவிடுந் தன்மையதான சட மென்னும் வாயு, இவ்வாழ்வார் அவதரித்தபொழுது இவரையும் தொடு தற்கு வர, அப்பொழுது இவர் அதனை ஹுங்காரத்தால் ஒறுத்து ஓட்டி யொழித்ததனால், சடகோபரென்று இவர்க்கு திருநாமமாயிற்று. மாறன், பராங்குசன். நம்மாழ்வார் முதலிய திருநாமங்களும் இவர்க்கு உண்டு.

நாராயணன், பாராயணன், சடகோபன் என்ற வடமொழிப் பெயர் கள், ஈறுகெட்டு ஈற்றயல் நீண்டு விளியேற்றன. பார - இடவாகுபெயர். பார் என்பது - இங்கு மற்றை யுலகங்களுக்கும் உபலக்ஷணமென்றாவது, பார் என்ற சிறப்புப்பெயர் பொதுப்பட உலகமென்ற மாத்திரமாய் நின்ற தென்றாவது கொள்க; வேங்கடமே, "வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு," "உலகுக்கெல்லாம், தேசமாய்த் திகழும் மலைத் திருவேங்கடம்" என்ப வாதலின். 'வெண்பாவானூறும்' என்ற பாடத்துக்கு - வெண்பா வாகிய நூறுகவியையு மென்க. கண்பார்த்தல் - கடாக்ஷித்தருளுதல், ஆய் - ஏவலொருமை வினைமுற்று விகுதி. (க)

இதுவும் அது.

இது, திருவேங்கடமுடையானைக் குறித்தது.

மூலமே யென்றகரி முன்வந் திடர்தொலைத்து
நீலமே கம்போல நின்றானைப்—பாலாய
வேலைநடு விற்றுயிலும் வித்தகனை வேங்கடத்து
மாலையன்றிப் பாடாதென் வாய்.

(இ - ள்.) மூலமே என்ற - ஆதிமூலமே யென்று முறையிட்ட, கரி முன் - கஜேந்திராழ்வானுடைய முன்னிலையிலே, வந்து - எழுந்தருளி, இடர் தொலைத்து - (அதற்கு முதலையினாலுண்டான) துன்பத்தை நீக்கி, நீல மேகம் போல நின்றானை - நீலநிறமுள்ள மேகம் போலக் காட்சிதந்து நின்றருளியவனும், பால் ஆய வேலை நடுவில் துயிலும் வித்தகனை - பால்மய மான கடலின் நடுவில் யோகநித்திரைகொண்டருளுகிற ஞானசொரூபியு

மாகிய, வேங்கடத்து மாலை - திருவேங்கடமலையில் எழுந்தருளியிருக்கிற திருமாலை, அன்றி - அல்லாமல், (வேறொருகடவுளை), என் வாய் பாடாது - எனது வாயானது பாடித்துதியாது; (எ - று.)

ஆசீர்வாதம் நமஸ்காரம் வஸ்துநிர்த்தேசம் என்று வடமொழியிலும், வாழ்த்து வணக்கம் வருபொருளுரைத்தல் என்று தமிழிலுங் கூறப்படுகிற மூன்றுவகை மங்களங்களுள் வருபொருளுரைத்த லென்னும் வஸ்துநிர்த்தேசரூபமான மங்களமாகும், இச்செய்யுள். "தேவு மற்றறியேன்," "வேறொன்றும் நானறியேன்" என்றாற்போல, 'மாலையன்றிப் பாடாதுஎன்வாய்' என்று தமது உறுதியான கொள்கையை வெளியிட்டார்; மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தராதலால், பரதேவதை யாகிய நாராயணனை வழிபடுதலே யன்றி க்ஷுத்ரதேவதைகளாகிய பிறதேவதைகளை வழிபடாமை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க்குச் சிறந்தலக்ஷணமென்க. எம்பெருமானைப்பாடுவதே யன்றித் தனிகர்களான மனிதர்களுமுட்பட மற்றெவரையும் பாடாது என்வா யென்பதும் இதன் தேர்ந்தகருத்தாகலாம். "சொன்னால் விரோதமிது ஆகிலும் சொல்லுவன் கேண்மினோ, என்னாவி லின்கவி யானொருவர்க்குங் கொடுக்கிலேன், தென்னா தெனா வென்று வண்டு முரல் திருவேங்கடத்து, என்னானை யென்னப்ப னெம்பெருமா னுளனாகவே" என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தமை அறிக. ஒருகால் யான் பாடக்கருதினாலும் என்வாய் பாடாது; அது எம்பெருமானையே பாடப்பழகியதும் பிறரைப்பாடப் பழகாததும் ஆதலால் என்னுங் கருத்து அமைய, 'பாடாது என்வாய்' என வாயின்மேல் ஏற்றிக் கூறினார்; இதனை, "பொய்ம்மைமொழி புகன்றறியேம் புகல மனமெண்ணுகினும், மெய்ம்மையலது உரையா நா வேதநவில் பயிற்சியால்" என்ற நைடதத்தோடு ஒப்பிடுக.

நின்றான், வித்தகன், மால் என்ற மூன்றும் - ஒருபொருளின்மேல் வந்த பலபெயர்கள். இவற்றில், முந்தின இரண்டையும் விசேடணமாகவும், பிந்தினதை விசேடியமாகவும் கொள்க. தனக்கு அடிமைப்பட்ட உயிர்களைப் பாதுகாத்தலில் எம்பெருமானுக்கு உள்ள மிக்க ஆதரமும், அந்த எம்பெருமான் எப்பொழுதும் இடைவிடாமல் லோகரக்ஷணசிந்தனை செய்துகொண்டிருத்தலும், அப்பெருமான் அடியார்களுக்கு எளிதில் அருள்செய்தற்பொருட்டுத் திருவேங்கடத்தில் எழுந்தருளியிருத்தலும் தோன்றக் கூறினார்.

கஜேந்திராழ்வான் ஆதிமூலமே யென்று பொதுப்படக் கூப்பிட்டபொழுது எம்பெருமானல்லாத பிறதேவரெல்லோரும் தாம்தாம் அச்சொல்லுக்குப் பொருளல்லரென்று கருதியொழிய, அதற்கு உரிய திருமால் தானேவந்து அருள் செய்தனனென நூல்கள் கூறும். ஒரு விலங்கினாலே மற்றொரு விலங்குக்கு நேர்ந்த துன்பத்தைத் தான் இருந்தவிடத்திலிருந்தே தீர்ப்பது சர்வசக்தனான எம்பெருமானுக்கு மிகவும் எளியதாயினும் அப்பெருமான் அங்ஙனஞ்செய்யாமல் தனதுபேரருளினால்

அரைகுலையத் தலைகுலைய மடுக்கரைக்கே வந்து உதவின மகாகுணத்தில் ஈடு பட்டு, அதனை இங்ஙனம் முதலிற் கூறினார். இவ்வரலாற்றில், திருமாலே பரம்பொருளாந்தன்மை வெளியாம்.

'பாலாய வேலை நடுவில் துயிலும் வித்தகன்' என்றது, பரத்வம் வியூ கம் விபவம் அர்ச்சை அந்தர்யாமித்வம் என்ற எம்பெருமானது ஐவகை நிலைகளுள் வியூகநிலையை உணர்த்தும். பாலாயவேலை - திருப்பாற்கடல், ஆய, ய் - இறந்தகால இடைநிலை. (உ)

அவையடக்கம்.

அவையடக்கமாவது - நற்றோர்சபைமுன் கவி தன்னைப்பற்றித் தாழ்த் திக் கூறுதல். அவை - ஸபா என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. அடக்கம்- தொழிற்பெயர்; அடங்கு - பகுதி, அம் - விகுதி, வலித்தல் - விகாரம்.

ஆழ்வார்கள் செந்தமிழை யாதரித்த வேங்கடமென்
றாழ்வான புன்சொல்லுந் தாங்குமா—லேழ்பாரும்
வெல்லுங் கதிர்மணியும் வெம்பரலுஞ் செஞ்சாந்தும்
புல்லும் பொறுத்தமையே போல்.

(இ - ள்.) ஏழ் பாரும் - ஏழு உலகங்களையும், வெல்லும் - (தமக்கு) விலையாகக் கொள்ளும்படியான, கதிர் மணியும் - ஒளியையுடைய இரத் தினங்களையும், வெம் பரலும் - வெவ்விய பருக்கைக்கற்களையும், செம் சாந்தும் - சிவந்த சந்தன மரங்களையும், புல்லும - புற்களையும், பொறுத்த மையே போல் - தான் தரிக்கின்ற தன்மையே போல,—ஆழ்வார்கள் செந் தமிழை ஆதரித்த வேங்கடம் - ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த செவ்வியதமிழ்ப் பாசுரங்களை அன்புடன் ஏற்றுக்கொண்ட திருவேங்கடமலையானது, என் தாழ்வு ஆன புல் சொல்லும் தாங்கும் - என்னுடைய மிகவும் இழிவாகிய பாடல்களையும் ஏற்றுக்கொள்ளும்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை; தேற்றப் பொருளதுமாம்.

மிகச்சிறந்த இரத்தினங்களோடு ஒப்ப மிகவும் இழிவான பருக்கைக் கற்களையும், சிறந்த சந்தனமரங்களோடு ஒப்பச சிறப்பில்லாத புற்களையும் திருவேங்கடமலை தன்மேற் கொள்ளும் இயல்பின தாதலால், அவ்வாறே அம்மலை ஆழ்வார்களுடைய மிகச்சிறந்ததமிழ்ப்பாசுரங்களோடொப்ப எனது மிகத்தாழ்ந்த பாடல்களையும் அங்கீகரிக்கும் என்னுந் துணிவுபற்றி, யான் இப்பிரபந்தம் பாடத்தொடங்கினேன் என்பதாம். உபமான உபமேயங்க ளில் முறைநிரனிறை இருத்தல் காண்க.

பகவானுடைய திவ்ய மங்கள குணங்களாகிய அமுதவெள்ளத்திலே மூழ்கி மிகவும் ஈடுபட்டு நன்றாக ஆழ்ந்திடுபவ ராதலால், இவர்களுக்கு, ஆழ்வார் என்று திருநாமம். ஸ்ரீவைஷ்ணவமதத்திற் சிறந்தமெய்யடியார்க ளென்று கொண்டாடப்படுகின்ற ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர்; அவராவார்—

பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார், திருமழிசையாழ்வ நம்மாழ்வார், (அவரதுசிஷ்யரான) மதுரகவியாழ்வார், குலசேகராழ்வா பெரியாழ்வார், (அவர்வளர்த்த திருமகளாரான) ஆண்டாள், தொண் ரடிப்பொடியாழ்வார், திருப்பாணாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் என இவ இவர்களில் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும் மதுரகவியாழ்வாரும் தவ ந்த மற்றைப்பதின்மரும் திருவேங்கடத்தைப் பாடினரென அறிக. 'எ பாரும் வெல்லுங் கதிர்' என்பதற்கு - எல்லாவுலகங்களிலுஞ் சென் பரவி இருளை வென்று அகற்றும் ஒளியையுடைய என்று உரைப்பினு அமையும். எழ்பாரும் வெல்லும் - ஏழுலகங்களிலும் (எல்லாஇரத்தின களினும்) மேம்பட்ட என்றுமாம். தமிழ், சொல்-பாடல்களுக்குக் கருவியா பெயர். தாழ்வான, புல் - ஒருபொருட்பன்மொழி. எழ்பார் - கீழேழு மேலேழும் ஆக ஈரேழுலக மென்க. செந் தமிழ் - சுத்தமான தமிழ்.

நூல்.

க. பொன்னு மணியும் பொலிந்தோங்கிப் பார்மகட்கு
மின்னு மணிமுடியாம் வேங்கடமே—மன்னும்
பரமபத நாட்டினன் பைபரவின் சூட்டிற்
சிரமபத நாட்டினன் சேர்வு.

(இ - ள்.) பொன்னும்—, மணியும் - நவரத்தினங்களும், பொலிந்து (தன்மீது) விளங்கப்பெற்று, ஓங்கி - தான் உயர்ந்திருத்தலால், பார்மகட் மின்னும் மணி முடி ஆம் - பூமிப்பிராட்டிக்கு விளங்குகின்ற இரத்தினகி டம்போலிருக்கிற, வேங்கடம் - திருவேங்கடமலையானது,—மன்னும் - நி பெற்ற, பரமபதம் நாட்டினன் - பரமபதமென்னுந் திருநாட்டை யுடை வனும், பை அரவின் சூட்டில் - படத்தையுடைய (காளியனென்னும்) பாம் னது முடியிலே, சிரம பதம் நாட்டினன் - ஆட்டப்பயிற்சியையுடைய தி வடிகளை நிறுத்தி நடனஞ்செய்தவனு மாகிய எம்பெருமான், சேர்வு - (தி வுள்ளமுவந்து) சேர்ந்திருக்குமிடமாம்; (எ - று.)—ஆம் - உவமவுருபு.

வேங்கடம் சேர்வு எனமுடிக்க; இம்முடிபு, இந்நூற்செய்யுளெல்லாவ றுக்கும் ஒக்கும். ஏ - ஈற்றசை; பிரிநிலையாகக்கொள்ளின், இத்திருப்ப எம்பெருமானது திருவுள்ளத்துக்கு மற்றையெல்லாத்திவ்ய தேசங்களினு மிகவும் பாங்கான வாசஸ்தானமென்னுங் கருத்து அமையும்: அங்ஙனம்சிற புடையதாதல், புராணங்களினாலும் விளங்கும். முன்னிரண்டடி-வடிவுபற் வந்த உவமையணி பரமபதம் என்றும் அழிவில்லாது நித்தியமாயிருத லால், அதற்கு, 'மன்னும்' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. பர பதம்-சிறந்த ஸ்தானம். பரமபத நாடு-பரமபதமாகியநாடு; இருபெயரொட்

வருந்துதலென்னும் பொருளைத் தருகின்ற சுரமம் என்னும் வடசொ

வரு சிரமநிலை காண்மி னெனவே" என்ற வில்லிபுத்தூரார் பாரதச் செய்யுளில் படைக்கலப்பயிற்சி யென்னும் பொருளில் வந்தது போல, இங்கு நடனப்பயிற்சி யென்னும் பொருளில் வந்தது. கண்ணன் காளியனுடைய முடியின்மேல் ஏறி நர்த்தநஞ்செய்தருளும்போது ஐந்து தலைகளையுடைய அந்நாகம் எந்தெந்தப்படத்தைத் தூக்குகின்றதோ அந்தந்தப்படத்தைத்துவைத்து நர்த்தனஞ்செய்து நின்று அப்பாம்பின்வலிமையை யடக்கி அதனை மூர்ச்சையடையச் செய்கையில் பலவகை நடனத்திறங்களைச் செய்து காட்டியமை தோன்ற, 'சிரமபதநாட்டினன்' என்றார்; அத்தன்மையை, 'சுவாமிநர்த்தனமுறைமையில் வட்டமாய்ச்சுற்றுவது முதலானபிராந்திகதிகளினாலும், ஒருபக்கத்திலிருந்து மற்றொரு பக்கத்துக்குப் போவது முதலான ரேசககதிகளினாலும், பாதத்தை முன்னீட்டிவைப்பதாகிய தண்டபாதகதியினாலும், அந்தச் சர்ப்பராசன் நசுங்கி மிகுந்த உதிரத்தையுங் கக்கினான்' என்ற விஷ்ணுபுராணவாக்கியத்தால் நன்கு அறிக. "கானகமாமடுவிற் காளிய னுச்சியிலே, தூயநடம்பயிலுஞ் சுந்தர", "காளியன் பொய்கை கலங்கப் பாய்ந்திட் டவ, னீண்முடி யைந்திலு நின்று நடஞ்செய்து, மீள வவனுக் கருள்செய்த வித்தகன்" என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயல்களையுங் காண்க. இனி, சிரமபதம் நாட்டினன் என்பதற்கு - வருத்தத்தன்மையை உண்டாக்கியவ னென்றும், சிரமத்தை நீக்குகின்ற திருவடியை நிறுத்தியவனென்றும், மற்றுஞ் சிலவாறும் நலிந்துபொருள்கொள்ளுகின்ற உரைகளெல்லாம் சிறவாமை காண்க. நாட்டினன் - தனதுதிருவடிபதிந்ததழும்பு என்றும் நிலையாக இருக்கும்படி அழுந்தவைத்தவன்; 'ஓ சர்ப்பராசனே! நீ கருடனுக்குப் பயப்படவேண்டாம், உன்சிரசில் என்திருவடி பொறித்த வடு இருத்தலைக் கண்டு உன்னை அவன் ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டான்' என்று கண்ணன் காளியனுக்கு வரமளித்தமை காண்க.

சேர்வு - தொழிலாகுபெயர். 'சேர்பு' என்றும் பாடம். நாட்டினன் என்பது - மூன்றாமடியில் நாடு என்னும் பெயரினடியாகப் பிறந்த குறிப்புவினையா லணையும் பெயரும், நான்காமடியில் நாட்டு என்னும் பிறவினைப் பகுதியடியாகப் பிறந்த தெரிநிலைவினையாலணையும்பெயருமாம்; முந்தினதில், இன் - சாரியை; பிந்தினதில், இன் - இறந்தகாலவிடைநிலை.

எல்லா நூல்களும் மங்கலமொழி முதல்வகுத்துக் கூறவேண்டுவது மரபாதலால், 'பொன்' என்று தொடங்கினர். மங்கலச் சொற்கள் இன்னவென்பதை "சீர் மணி பரிதி யானை திரு நில முலகு திங்கள், கார் மலை சொல்லெழுத்துக் கங்கை நீர் கடல் பூத்தேர் பொன், ஏருறு மிவைமூவாறுமிதிற் பரியாயப்பேரும், ஆரு மங்கலச்சொற் செய்யுளாய்ந்து முன்வைக்க நன்றாம்" என்ற நிகண்டினால் அறிக. (க)

உ. சோதிமதி வந்துதவழ் சோலைமலை யோடிரண்டாய்
மேதினியாள் கொங்கைநிகர் வேங்கடமே—போதி
லிருப்பாற் கடலா னிபமூர்ந்தார்க் கெட்டாத்
திருப்பாற் கடலான் சிலம்பு.

(இ - ள்.) சோதி மதி வந்து தவழ் - ஒளிநிறைந்த சந்திரன் வந்துதவழப்பெற்ற [மிகவும்உயர்ந்த], சோலைமலையோடு - திருமாலிருஞ்சோலைமலையோடு சேர்ந்து, இரண்டு ஆய் - இரண்டாகி, மேதினியாள் கொங்கை நிகர் - பூமிப்பிராட்டியினது இரண்டுதனங்கள் போல்கின்ற, வேங்கடமே—, —போதில் இருப்பார்க்கு - தாமரைமலரில் இருப்பவனான பிரமதேவனுக்கும், அடல் ஆன் இபம் ஊர்ந்தார்க்கு - வலிமையையுடைய ருஷபத்தையும் ஐராவதயானையையும் (முறையே வாகனமாகக்கொண்டு) ஏறிச்செலுத்துபவரான சிவபிரானுக்கும் தேவேந்திரனுக்கும், எட்டா - எட்டாத, திரு பால் கடலான் - திருப்பாற்கடலிற் பள்ளிகொண்டிருப்பவனான திருமாலினது, சிலம்பு - திருமலை; (எ - று.)

'சோதிமதிவந்துதவழ் சோலைமலை' என்றது, **தொடர்புயர்வுநவிற்சியணி.** 'சோலைமலையோ டிரண்டாய் மேதினியாள் கொஙகை நிகர் வேங்கடம்' என்றது, **உவமையணி.** சிறப்பும் உயர்வு முள்ள வடக்குத் திருமலையாகிய திருவேங்கடமும், தெற்குத்திருமலையாகிய திருமாலிருஞ்சோலைமலையும், பூமியாகிய பெண்ணின் இரண்டு தனங்களாக வருணிக்கப்பட்டன. பருத்த வடிவத்தையும், மிக்க வலிமையையும், பூமிதேவியின் நாயகனான திருமால் விரும்புமிட மாதலையும் விளக்கும் உவமை. திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த பெரியதிருமடலில் "தென்ன னுயர்பொருப்பும் தெய்வ வடமலையும், என்னு மிவையே முலையா வடிவமைந்த, அன்ன நடைய அணங்கு" என்றதை அடியொற்றியது, இவ்வருணனை. அதன் வியாக்கியானத்தில், 'மேரு மந்தராதிகளைச் சொல்லாதே திருமலைகளைச் சொல்லுவானென் னென்னில்,—முலைகளாகின்றன, காந்தன் விரும்பி விடாதே படுகாடுகிடக்குமவையாய்த்து; ஸர்வேச்வரன் விரும்பி நித்யவாசம்பண்ணுமிடங்களிறே இரண்டு திருமலைகளும்' என்ற வாக்கியம் இங்கு உணரத்தக்கது "பொதியமு மிமயமும் புணர்முலை யாக" என்ற பெருங்கதையோடும் "கொங்கையே பரங்குன்றமுங் கொடுங்குன்றும்" என்ற திருவிளையாட புராணத்தோடும் இதனை ஒப்பிடுக. மிகப்பலவான சோலைகளையுடையதா லால், சோலைமலையென்று திருநாமம்; 'வநகிரி' என்று வடமொழிப்பெயர் "ஆயிரம் பூம்பொழிலுமுடை மாலிருஞ் சோலையதே" என்றார் பெரியா வாரும். இத்திருமலை, பாண்டியநாட்டி லுள்ளது.

"பத்துடை யடியவர்க் கெளியவன் பிறர்களுக்கு அரிய, வித்தகன்' என்றபடி எம்பெருமான் அன்புமிக்க அடியார்கட்கு எளியவனாவனே யன் அகங்காரத்தோடு 'நாம் தேவர்' என்கிற அமரர்கட்கு எளியவனல்ல னெ பது, பின்னிரண்டடியில் விளக்கப்பட்டது. எட்டாமை - மனத்தினு நினைத்தற்கும், மொழியினாற் சொல்லுதற்கும், மெய்யினாற் சேர்தற்கும் இ லாதபடி இருத்தல். எட்டாஎன்றது, திருப்பாற்கடலானுக்கு அடைமொழ ஆன் என்ற பொதுப்பெயர் - இங்கு, பசுவின் ஆணின்மேல் நின்றது

மாலைக்கோ லித்திரியும் வையகத்தோர் தம்பிறவி
வேலைக்கோர் வங்கமாம் வேங்கடமே—சோலைத்
தருமா தரைநட்டான் றண்முல்லை யாயர்
தருமா தரைநட்டான் சார்பு.

(இ - ள்.) மாலை - மயக்கத்தை, கோலி - தம்மிடத்திலே கொண்டு, திரியும் - (பலவிடங்களிலும்) அலைகின்ற, வையகத்தோர்தம் - நிலவுலகத்திலுள்ளாருடைய, பிறவி-பிறப்பாகிய, வேலைக்கு-கடலுக்கு, ஓர் வங்கம் ஆம் - ஒரு மரக்கலம் போன்ற, வேங்கடமே——.——-சோலை தரு - (தேவேந்திரனது நந்தனவனமென்னும்) பூஞ்சோலையி லுள்ள பாரிசாத விருட்சத்தை, மா தரை நட்டான் - பெரிய பூமியிற் கொணர்ந்து நாட்டியவனும், தண் - (நீர்வளத்தால்) குளிர்ச்சியான, முல்லை முல்லைநிலத்தில் வசிக்கின்ற, ஆயர் - இடையர்கள், தரும் - பெற்ற, மாதரை - பெண்களை [கோபஸ்திரீகளை], நட்டான் - விரும்பிக் கூடியவனு மாகிய திருமால், சார்பு - (திருவுள்ளமுவந்து) சார்ந்திருக்கு மிடமாம்; (எ - று.)—கடற்கு - கடல்கடத்தற்கு.

மால் - மண்ணாசை பெண்ணாசை பொன்னாசை முதலியன. கோலி என்ற இறந்தகாலவினையெச்சத்தில், கோல் - வினைப்பகுதி. மாலைக் கோலித் திரியும் வையகத்தோர் என்பதற்கு - எம்பெருமானை நாடித் திவ்விய தேசயாத்திரை செய்கின்ற நிலவுலகத்தா ரென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். காரண காரியத் தொடர்ச்சியாய்க் கரையின்றி மேன்மேல் வருதலாலும், அச்சந்தருதலாலும், கடத்தற்கு அரிதாதலாலும், பிறப்புக் கடலெனப்பட்டது; கடலி லிறங்கியவர் அக்கடலைக் கடந்து அக்கரை சேர்தற்கு மரக்கலம் கருவியாவதுபோலப் பிறப்பில்அகப்பட்டவர் அதனையொழித்துமுத்தி பெறுதற்குத் திருவேங்கடமலை சாதனமாகு மென்க. எனவே, வேங்கடம் தன்னையடைந்தார்க்கு வினையொழித்து வீடுதரவல்ல தென்றதாம்.

சத்தியபாமையின் பொருட்டு கண்ணன் தேவலோகத்திலிருந்து பாரிஜாத தருவைத் துவாரகைக்குக் கொணர்ந்து நாட்டின வரலாறும், கண்ணபிரான் திருவாய்ப்பாடியில் வளர்ந்தருளியபொழுது தன்னிடங்காதல்கொண்ட பல கோபகன்னிகைகளைத் தானும் காதலித்து அவர்களோடு கூடிக் குலாவினமையும், பாகவதத்திற் பிரசித்தம். முல்லை - காடும், காடுசார்ந்த இடமும். ஆயர் - பசுக்களுக்கு உரியவர். நட்டான் - இறந்தகாலவினையாலணையும்பெயர்கள்; முறையே நடு, நள்-பகுதிகள். சார்பு-தொழிலாகுபெயர்.

இச்செய்யுளின் பின்னிரண்டடியில் யமகம் அமைந்திருத்தல் காண்க.

௪. நாலு திசைமுகமு நண்ணுதலா லொண்கமல
மேலுறலால் வேதாவாம் வேங்கடமே—சாலுறையு
மண்மயக்கந் தேற்றுவித்தான் மாற்றுதல்போ லாரியனு
லுண்மயக்கந் தேற்றுவித்தா னூர்.

(இ - ள்.) நாலு திசை முகமும் நண்ணுதலால் - நான்கு திசைகளையும் நோக்கிய நான்கு முகங்கள் பொருந்தியிருத்தலால் [நான்குதிக்கினிடங்களி

லுள்ளாராலும் விரும்பி வந்து சேவிக்கப்படுதலால்], ஒள் கமலம் மேல் உ-லால் - பிரகாசமான தாமரைமலரின்மேல் தோன்றியதனால் [சிறந்த புண்ணியதீர்த்தங்கள் தன்மேல் தங்கப்பெறுதலால்], வேதா ஆம் - பிரமனை போன்ற, வேங்கடமே——,——சால் உறையும் மண் மயம் கம் - பாத்திரத்திற் பொருந்திய மண்ணோடுகலந்த நீரை, தேற்று வித்தால் மாற்றுத போல் - தேற்றாங்கொட்டையைக்கொண்டு அத்தன்மையை மாற்றித்தெளியச்செய்தல் போல, ஆரியனால் - ஆசாரியனைக்கொண்டு, உள் மயக்க தேற்றுவித்தான் - (எனது) மனத்தின் தடுமாற்றத்தைத் தெளியச்செய்த ஞான திருமாலினது, ஊர் - வாசஸ்தானமாம்; (எ - று.)

முன்னிரண்டடி - பிரமனுக்கும் வேங்கடத்துக்கும் **செம்மொழிச்சிலேடை பற்றி வந்த உவமையணி.** (செம்மொழிச் சிலேடையாவது - சொற்கள் வெவ்வேறு வகையாகப் பிரிக்கப்படாமல் பலபொருள்படுவது.) நாற்புறமு நோக்கிய நான்குமுகமுடையவனைத் திசைமுகனென்றும் நான்முகனென்றும் பெயர்பெறுதலும் திருமாலினது திருநாபித் தாமரைமலரினின் தோன்றியமையும் பிரமனுக்கும், எத்திசையிலுள்ளோராலும் தொழுதெத்தியிறைஞ்சப்படுதலும் அநேக புண்ணியதீர்த்தங்களை யுடைமையு திருவேங்கடத்துக்கும் அமையும். சால் - நீர்கொள்ளும் மட்பாத்திர தேற்றாமரத்தின் விதையைத் தேய்த்து அத்தேய்வையை நன்றாகக்குழம்பி நீரிற் கரைத்தால் அந்நீர் கலக்கந்தெளிதல், இயல்பு. ஞானம் அநுட்டனம் இவைநன்றாகவேயுடையனான நல்லாசிரியன் சேர்ந்து தத்துவஞானோபதேசஞ்செய்து மனத்தைத் தெளிவித்தல் எம்பெருமானது திருவருளின் வாய்ப்பினாலன்றி அமையாதாதலின், அதனை அப்பெருமான்மேல் ஏற்றி 'மண்கலந்தநீரைத் தேற்றாங்கொட்டையைக் கொண்டு தெளிவித்தாற்போல மயங்கிய மனத்தை ஆசிரியனைக்கொண்டு தெளிவித்தவன்' என்று உயிர்கட்கு ஆவனசெய்தல் இறைவனது செயலென்க. குழம்பிய நீர் கலங்கிய மனத்துக்கும், தேற்றாம்வித்து - ஆசிரியனுக்கும் உவமையாம் ம்ருந்மயம் என்ற வடசொல், மண்மயம் என விகாரப்பட்டது. க ஆர்யன் - வடசொற்கள். தேற்றுவித்தால், ஆரியனால் என்றவற்றில்- 'ஆல்' உருபு - கருவிப்பொருளது. (ச)

ரு. பாணிபிறை கொன்றை பணிசூடி மானேந்தி
வேணியரனைப்பொருவும் வேங்கடமே—யாணிநிறப்
பீதாம் பரனார் பிரமர்வா ழண்டங்கண்
மீதாம் பரனார் விருப்பு.

(இ - ள்.) பாணி - நீரையும், பிறை - சந்திரனையும், கொன்றை கொன்றையையும், பணி - பாம்பையும், சூடி - மேற்கொள்ளுதலாலும் மான் ஏந்தி - மானைத் தரித்தலாலும், வேணி அரனை பொருவும் - சடைமுடியையுடைய சிவபிரானைப் போல்கின்ற, வேங்கடமே——,——ஆணிநிறம் பீதஅம்பரனார் - ஆணிப்பொன்னிறமுள்ள பீதாம்பரமென்னும் பொன் பட்டாடையை யுடுக்கவரும், பிரமர் வாழ் அண்டங்கள் மீது அம்பரனை

பிரமதேவர் வாழ்கின்ற அண்டங்களுக்கு மேலாகிய பரமபதத்தில் எழுந் தருளியிருக்கிறவரும் ஆகிய திருமால், விருப்பு - திருவுள்ளமுவந்து வந்து எழுந்தருளித் தங்கியிருக்குமிடம்; (எ - று.)

சிவபிரானுக்கும் திருவேங்கடத்துக்கும் **செம்மொழிச்சிலேடையுவமை.** சிவபிரான் பகீரதனது வேண்டுகோளினால் கங்கையை முடிமீதுகொண்ட மையும், தக்ஷமுனிவனது சாபத்தினால் க்ஷயமடையவனாய்க் கலைகுறைந்து வந்து சரணமடைந்த சந்திரனை முடியின்மீது கொண்டு ரக்ஷித்துப் பாது காத்தமையும், கொன்றைமலரை அன்போடு சூடிக்கொள்ளுதலும், தாருக வனமுனிவர்களாலேவப்பட்டுத் தன்னைக்கொல்லவந்த நாகங்களையும் மானை யும் வலியடக்கி நாகங்களை ஆபரணமாகக்கொண்டு மானை இடக்கையிலேந் தினமையும் காண்க. திருவேங்கடமலையில் திவ்வியதீர்த்தங்களும் கொன் றைமரங்களும் நாகங்களும் மான்களும் இருத்தலும், மிகவுயர்ந்த அம்மலை யின் முடியின்மேல் சந்திரன்வருதலும், இயல்பு. சிவபிரானுக்கு வேணியை யுடைமை கூறியதற்கு ஏற்ப, வேங்கடத்துக்கு அடர்ந்தவனத்தொகுதியை யுடைமை கொள்க. ஆணிப்பொன் - மாற்றுக்குறைவற்ற பொன். பீதாம் பரமென்பது-பீத அம்பரம் எனப்பிரிந்து, பொன்னிறமான ஆடையெனப் பொருள்படும்; தீர்க்கசந்தி. அண்டங்கள் அநந்தமென்றும், அவை ஒவ்வொ ன்றுக்கும் ஒவ்வொரு பிரமன் உளனென்றும், அவ்வண்டங்களுக்கெல்லாம் மேலுள்ளதான பரமபதத்தில் எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கின்றன னென்றும், அந்நிலை ஐந்துவகை நிலையுள் பரத்துவமெனப்படு மென்றும் அறிக. 'ஆர்' என்னும் பலர்பால் விகுதி, இரண்டிடத்தும் உயர்வுப்பொரு ளில் வந்தது. பிரமர் - பொருட்பன்மை; உயர்வுப்பன்மையன்று. விருப்பு - முதனிலைதிரிந்த தொழிலாகுபெயர். (ரு)

சு. மாலாய்ச் சசிதழுவி வச்சிரமேந் திப்புகர்மா
மேலாய்ப் புரந்தரனும் வேங்கடமே—நாலாய்க்
கிளர்வாகு மந்தரத்தான் கேட்டமரர் வேட்டுத்
தளர்வாகு மந்தரத்தான் சார்பு.

(இ - ள்.) மால் ஆய் - மால்என்னும் ஒரு பெயரைக்கொண்டு [பெரு மையையுடையதாய்], சசி தழுவி - இந்திராணியைக் கூடி [சந்திரன் தன் மீது பொருந்தப்பெற்று], வச்சிரம் ஏந்தி - வச்சிராயுதத்தைக்கைக்கொண்டு [வச்சிர ரத்தினக் கற்களைத் தன்மேலுடையதாய்], புகர் மா மேல் ஆய்-(உத் தமவிலக்கணமாகிய) செம்புள்ளிகளையுடைய(ஐராவதமென்னும்)யானைமேல் ஏறுதலால் [செம்புள்ளிகளையுடையயானைகள் தன்மேல்தங்கப்பெறுதலால்], புரந்தரன் ஆம் - இந்திரனையொத்த, வேங்கடமே,—நால் ஆய் கிளர் - நான்காய்விளங்குகின்ற, வாகுமந்தரத்தான் - மந்தரமலைபோன்றதோள்களை யுடையவனும், அமரர் - தேவர்கள், கேட்டு - (தனது சிறப்பைக்) கேள்வி யுற்று, வேட்டு - (தாம்தாம் சென்றுசேர) விரும்பி, தளர்வு ஆகும் - (தமக்கு அது எளிதிற்கிடைத்திடாமையால் தாம்) தளர்ச்சியடைதற்குக் காரணமான,

அந்தரத்தான் - (பரமாகாசமெனப்படுகின்ற) பரமபதத்தை யுடையவனாகிய திருமால், சார்பு - சார்ந்திருக்கு மிடம்; (எ - று.)

இந்திரனுக்கும் திருவேங்கடத்துக்கும் **செம்மொழிச்சிலேடையுவமை.** மால்என்பது - இந்திரனுக்கு ஒருபெயராதல், "வாசவன் அமரர்கோன்மால் முகிலூர்தி" என்ற திவாகரத்தாலும் விளங்கும். மாலாய்ச் சசிதழுவி என்பதற்கு - ஆசைகொண்டு இந்திராணியை யணைத்து என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். வடமொழித்திரியாகிய சசி யென்பது - சந்திரனைக் குறிக்கையில், முயல்வடிவத்தையுடையதென்று காரணப்பொருள்படும்; சசம் - முயல். சந்திரனிடத்துக் காணப்படுகின்ற களங்கத்தை முயலென்றல், ஒருவகைக் கவிமரபு. வஜ்ரம் என்ற வடசொல், வச்சிரமெனத் திரிந்தது. செம்பள்ளிகளையுடைமை யானைக்கு நல்லிலக்கணமாதலை, "தீயுமிழ் சிறுகணுஞ் செம்புகருமுடைத்தாய" என்ற அரசயானையிலக்கணத்தினாலும் அறிக. புரந்தரன் - வடசொல்; (பகைவர்களுடைய) நகரங்களையழிப்பவனென்று காரணப்பொருள்படும்: புரம் - பட்டணம். நால் - நான்கு என்பதன் விகாரம். வாகு - பாஹு என்ற வடசொல்லின் திரிபு. அழித்தற்குஅரிய வலிமையும் பருமையும் பற்றி, தோளுக்கு மலை உவமைகூறப்படும். எட்டுக்குலமலைகளுள் ஒன்றாய் மிகப்பெரியதும் வலியதுமாதல்பற்றி, மந்தரத்தை யெடுத்துக்கூறினார். அதனை உவமைகூறியதனால், அம்மலை பாற்கடலைக் கடைந்தமைபோல இத்தோள்கள் பகைவருடைய போர்க்கடலை எளிதிற் கடக்கவல்லன வென்க. வேட்டு, வேள் - பகுதி. பரமபதம் தேவர்கட்கும் செல்லுதற்கரியதென்றென்பது, 'கேட்டமரர் வேட்டுத் தளராவாகு மந்தரம்' என்றதன் கருத்து. (சு)

எ. வள்ளிபுணர்ந்தாறுமுக மன்னிமயின் மேற்கொளலால்
வெள்ளிலைவேல் வேள்போலும் வேங்கடமே—யுள்ளினரைத்
தங்கமலப் பார்வையான் றன்னடியார் மேல்வைக்குஞ்
செங்கமலப் பார்வையான் சேர்வு.

(இ - ள்.) வள்ளி புணர்ந்து - வள்ளிநாயகியோடு கூடி [வள்ளிக்கொடிகள் பொருந்தப்பெற்று], ஆறு முகம் மன்னி - ஆறு முகம் அமையப்பெற்று [நதிகள் தன்னிடத்திலே அமையப்பெற்றதாய்], மயில் மேல் கொளலால் - மயிலை வாகனமாகக்கொண்டு அதன்மேல் ஏறுதலால் [மயில்களைத் தன்மேற்கொண்டிருத்தலால்], வெள் இலை வேல் வேள் போலும் - வெள்ளிய இலைவடிவமாகிய வேலாயுதத்தையுடைய முருகக் கடவுளை யொக்கின்ற, வேங்கடமே——,——உள்ளினரை - (தன்னைத்) தியானித்த அடியார்களை, மலம் பார் - (காமம் வெகுளி மயக்கங்களாகிய) மும்மலங்கள் பொருந்திய உலகத்தில், தங்க வையான் - இருக்கவைக்காமல் தனது பரமபதத்திற் சேர்த்துக்கொள்பவனும், தன் அடியார்மேல் வைக்கும் - தனது அடியார்களிடத்து வைக்கின்ற, செம் கமலம் பார்வையான் - செந்தாமரைமலர் போன்ற திருக்கண்களின் நோக்கத்தை யுடையவனு மாகிய திருமால், சேர்வு - சேருமிடம்; (எ - று.)

சுப்பிரமணியனுக்கும் வேங்கடத்துக்கும் செம்மொழிச்சிலேடைபற்றி வந்த உவமை. வள்ளி - சுப்பிரமணியனது மனைவியர் இருவருள் ஒருத்தி. (மற்றொருத்தியின் பெயர் - தேவயானை.) வள்ளிக்கிழங்கின் கொடியை மிகுதியாகவுடைமையால் வள்ளிமலை யென்று பெயர்பெற்ற கிரியில் வள்ளிக்கொடிகளுள்ள இடத்திற் பிறந்ததலால், இவளுக்கு, வள்ளி யென்று பெயர். 'ஆறுமுகமன்னி' என்பதற்கு - (திருவேங்கடத்துக்குச் சேருங்கால்) சண்முகதீர்த்தமென்னும் திவ்வியதீர்த்தம் பொருந்தி என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். மூன்றாமடியில், வையான் வைக்கும் என வந்தது, முரண்தொடை; "மொழியினும் பொருளினும் முரணுதல் முரணே" என்றது காண்க. (எ)

அ. புள்ளரவ நீரரவம் போர்மா வரவமறா
வெள்ளரவ வெற்பாகும் வேங்கடமே—யொள்ளரியாய்
மாகனகம் பத்திரா வாய்கண்கை யுந்திபதங்
கோகனகம் பத்திரா குன்று.

(இ - ள்.) புள் அரவம் - பறவைகளின் ஒலியும், நீர் அரவம் - அருவி நீர்பெருகிய ஒலியும், போர் மா அரவம் - போர்செய்கின்ற யானை முதலிய விலங்குகளின் ஓசையும், அறா - நீங்காததாய், வெள் அரவ வெற்பு ஆகும் - சுத்தமான அரவம்வெற்பென்று ஒருபெயர்பெற்ற, வேங்கடமே—,— ஒள் அரி ஆய்-விளங்குகின்ற சிங்கவடிவமாய், மா கன கம்பத்தினா்-ஓங்கிய பருத்த தூணினின்று தோன்றியவரும், வாய் கண் கை உந்தி பதம் - வாய் ஒன்றும் கண்கள் இரண்டும் கைகள்நான்கும் நாபிஒன்றும் பாதம்இரண்டும் ஆகிய, கோகனகம் பத்தினா் - பத்துத்தாமரைமலர்களையுடைய வருமாகிய திருமாலினது, குன்று - திருமலை; (எ - று.)

அரவம்என்பது-ஓசையென்னும்பொருளில் ரவம்என்ற வடமொழி முதலில்அகரம்பெற்றதும், பாம்பென்ற பொருளில் அராஎன்னும் தென்மொழி குறுகி 'அம்'சாரியை பெற்றதுமாம். சேஷகிரியென்பதன் பரியாயநாமமாக அப்பொருளில் திருவேங்கடமலைக்கு அரவவெற்புஎன்று ஒருபெயர்வழங்கும்; அப்பெயர்க்கு - புள்ளரவம் முதலிய பலவகையரவங்கள் [ஒலிகள்] நீங்காததாய் அரவவெற்பாகுமென்று வேறொருகாரணங் கற்பித்துக் கூறினது, நிருக்தியலங்காரம்; தமிழில் பிறிதுநிலைநவிற்சியணி யெனப்படும்: அதன் இலக்கணம்-பெயர்களுக்கு உறுப்பாற்றலால் மற்றொருபொருளைத்தந்துரைத்தல். திருமால் நரசிங்கவடிவமாய்த் தூணினின்று வெளிப்பட்டு இரணியனைக்கொன்று பிரகலாதனைப் பாதுகாத்தமை, பிரசித்தம். அரி-ஹரி; சிங்கம்; (யானை முதலியவற்றை) அழிப்பது. ஸ்தம்பம், கோகநதம் என்ற வடசொற்கள் - கம்பம், கோகநதம் என விகாரப்பட்டன. வாய்முதலியவற்றுக்குத் தாமரைமலர் மென்மையழகுகளில் உவமம். ஆய்என்ற வினையெச்சம், கம்பத்தினா், என்ற குறிப்புவினையாலணையும்பெயரில் தொக்குநின்ற 'தோன்றியவர்' எனபதைக் கொள்ளும், பரமபதநாதனது கட்டளையின்படி அவ

னுக்குப் பலவகைக்கைங்கரியங்களைச் செய்யும் ஆதிசேஷனே இம்மலையுருவானதனாலும், மேருமலையினிடமிருந்து ஆதிசேஷனுடனே வாயுவினால் இம்மலை கொணரப்பட்டதனாலும், இதற்கு 'சேஷகிரி' என்று பெயர் வாய்த்தது. (அ)

கூ. தூய்யசெம்பொற் கோயிற் சுடரெறிப்பக் கண்முகிழ்த்து
வெய்யவன்றேர் மாவிடறும் வேங்கடமே—யையிருநூ
றானமுகப் பாம்பணையா ரானிரைப்பி னூதிவரும்
கானமுகப் பாம்பணையார் காப்பு.

(இ - ள்.) தூய்ய - சுத்தமான [மாசற்ற], செம் பொன் சிவந்தபொன்மயமான, கோயில் - திருக்கோயிலினது, சுடர் - காந்தி, எறிப்ப - வீசுதலால், வெய்யவன் தேர் மா - சூரியனுடைய தேரிற் கட்டிய குதிரைகள், கண் முகிழ்த்து - கண்கள் மூடப்பெற்று, இடறும் - (அதனால்) கால் இடறுதற்குக் காரணமாகின்ற, வேங்கடமே——,——ஐ இரு நூறு ஆன முகம் பாம்பு அணையார் - ஆயிரந்தலைகளையுடைய ஆதிசேஷனைத் திருப்பள்ளி மெத்தையாகவுடையவரும், ஆன் நிரை பின் ஊதி வரும் - பசுக்கூட்டத்தின்பின்னே ஊதிக்கொண்டுவருகின்ற, கானம் - சங்கீதம், உகப்பு ஆம் - (எல்லாப்பிராணிகட்கும்) ஆநந்தகரமாம்படியான, பணையார் - வேய்ங்குழலையுடையவருமாகிய திருமால், காப்பு-(உயிர்களைப்) பாதுகாத்தருளும் இடம்; (எ - று.)

முன்னிரண்டடி - அதிசயோக்தி. திருவேங்கடமலையிலுள்ள பொன்மயமான திருக்கோயிலின் ஒளி மிகுதியாகவீசுதலால் சூரியன்தேர்க்குதிரைகள் கண்கூச்சமடைந்து கண்விழிக்கமாட்டாமல் கண்மூடிக்கொண்டு அம்மலையின் உயர்வினால் அதிற்காலிடறுமென வருணித்தது, பொற்கோயிலின் சிறப்பையும் மலையின் உயர்வையும் விளக்கியவாறும். தூய்ய - தூய் என்னும் பண்பினடி முதல்குறுகிற்று. ஐயிருநூறு - பண்புத்தொகைப் பன்மொழித்தொடர். பலவிடங்களிற்பரவிமேய்கிற பசுக்கூட்டங்களை ஒருங்குசேர்த்தற்பொருட்டும், அவற்றை மகிழ்வித்தற்பொருட்டும் கண்ணன் வேணுகானஞ்செய்தபொழுது அவ்வின்னிசையைச் செவியுற்று அனைத்துயிர்களும் அளவற்ற ஆனந்தத்தை யடைந்தமை, பிரசித்தம். கோயில் - கோ + இல்; கடவுளின் இடம்: வகரம்பெறாது யகரம்பெற்றது, இலக்கணப்போலி. பணை - மூங்கிலின் பெயர், குழலுக்குக் கருவியாகுபெயராய் நின்றது. கானம் - வடசொல். (கூ)

கo. மாண்டுபிறக் குந்துயர்போய் வைகுந்தம் புக்கவரு
மீண்டுதொழக் காதலிக்கும் வேங்கடமே—பாண்டுமக
னேறிரதப் பாகனா ரேத்துமடி யார்நாவி
லூறிரதப் பாகனா ரூர்.

(இ - ள்.) மாண்டு - இறந்து, பிறக்கும் துயர் போய் - (மறுபடி இவ்வுலகிற்)பிறப்பெடுத்தலா லாகிற துன்பம் நீங்கி, வைகுந்தம் புக்கவரும் - ஸ்ரீவை

குண்டலோகத்தை யடைந்தவர்களும், மீண்டு தொழ காதலிக்கும் - (அங்கு நின்று) மீண்டுவந்து வணங்கஆசைப்படும்படியான, வேங்கடமே——,—— பாண்டுமகன் ஏறு இரதம் பாகனர்-பாண்டுவினது குமாரனான அருச்சுனன் ஏறிய தேரைச் செலுத்தும் சாரதியானவரும், ஏத்தும் அடியார் நாவில்-(தம்மைத்) துதிசெய்கின்ற அடியார்களுடைய நாக்கிலே, ஊறு - மேன்மேற்சுரக்கின்ற, இரதம் பாகு அனர் - சுவையுள்ள சர்க்கரைப்பாகு போன்றவரும் ஆகிய திருமாலினது, ஊர்——; (எ - று.)

ஒருபிறப்பின்முடிவிலே கருமமனைத்தும்தொலைந்து முத்திபெற்றவர்க்கு மீண்டும்பிறத்தல் இல்லையென்றும், முத்திபெற்றவர் மீண்டு இவ்வுலகில்வருதல்இல்லையென்றும்அறிக. அங்ஙனம் இவ்வுலகினின்று பிறப்புத்துயரமொழிந்து மீளாவுலகமாகிய பரமபதத்தை யடைந்தவரும் திருவேங்கடத்தின் சிறப்பையும் திருவேங்கடமுடையான் பேரானந்தக்கருந் தன்மையையும் கருதி அங்குநின்று மீண்டு இங்குவந்து தொழவிரும்புவரென வேங்கடத்தின் மகிமையை விளக்கியவாறும். வைகுந்தம் - வடமொழித்திரிபு. பாண்டுமகன் - பாண்டவன்; பொதுப்பெயர் இங்குச் சிறப்புப்பொருளின்மேல்நின்றது. மகாபாரதயுத்தத்திற் கண்ணன் திருவருளால் அருச்சுனனுக்குத் தேரூர்ந்து அதனால் பார்த்தசாரதியென்று ஒருதிருநாமம்பெற்றமை, பிரசித்தம். இரதம்என்பது - தேர்என்ற பொருளில் ரத மென்ற வடசொல்லின் விகாரமும், இனிமைஎன்ற பொருளில் ரஸமென்ற வடசொல்லின் விகாரமுமாம். அடியார்கள் நாப்படைத்தபயன்பெற அதுகொண்டு துதிக்கத் துதிக்க எம்பெருமான்ஆராவமுதமாய் மேன்மேல் இனியனாகிச் சுவைமயமாயுள்ளவ னென்பது. 'ஏத்துமடியார்நாவிலூறுஇரதப்பாகுஅனர்' என்பதன் கருத்து; "அமுதம்பொதி யின்சுவைக் கரும்பினைக் கனியை" என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும். (கo)

கக. கோலியொரு நான்கு குலமறையு நாற்றிசையும்
வேலியென நின்றேத்தும் வேங்கடமே—வாலிதனை
நண்பாவை யாதரித்தான் ஞானமுத லாழ்வார்கள்
வெண்பாவை யாதரித்தான் வெற்பு.

(இ - ள்.) ஒரு நான்கு குலம் மறையும் - ஒப்பற்ற சிறப்புள்ள நான்கு வேதங்களும், நால் திசையும் - நான்கு பக்கங்களிலும், வேலி என கோலி நின்று - வேலிபோலச் சூழ்ந்து, ஏத்தும் - துதிக்கப்பெற்ற, வேங்கடமே ——,——வாலிதனை நண்பு ஆ வையாது அரித்தான் - வாலியை நண்பனாகக் கொள்ளாமல் [பகையாகக்கொண்டு] கொன்றிட்டவனும், ஞானம் முதலாழ்வார்கள் வெண்பாவை ஆதரித்தான் - தத்துவஞானத்தையுடைய முதலாழ்வார்கள் மூவரும் இயற்றிய வெண்பாவினாலாகிய பிரபந்தங்களை அன்போடு ஏற்றுக்கொண்டவனுமான திருமாலினுடைய, வெற்பு-மலை; (எ - று.)

வேங்கடம் வேதப்பிரதிபாத்தியமாய் மகிமைபெறுந் தன்மை, முன்னிரண்டடியில் விளக்கப்பட்டது. நாற்றிசையும் என்பதற்கு - நான்குதிக்கிலுள்

ளாரும் என்று உரைப்பாரும் உளர். வாலீ என்ற வடசொல் வாலியென ஈறு இகாரமாயிற்று. இப்பெயர் - வாலில் வலிமையுடையவனென்றும், வாலினின்று பிறந்தவனென்றும் காரணப்பொருள் படும். இவன்-இந்திரன் மகன்; சுக்ரீவனது தமையன்; கிஷ்கிந்தாநகரத்தையாண்ட வானரராசன் தன்னையெதிர்த்தாரது வலிமையிற் பாதி தன்னிடம் வந்து கூடும்படி வரம் பெற்றவன்; இராவணனை ஒருகால் வென்று பின்பு அவனது வேண்டுகோளின்படி அவனோடு அக்கினிசாக்ஷியாக நண்புகொண்டவன். இராமபிரான் வனவாசஞ்செய்கையில் இராவணன் சீதையை யெடுத்துக்கொண்டுபோன பின்பு அப்பிராட்டியைத் தேடிக்கொண்டு இலக்குமணனுடனே செல்லுகையில் வழியிலெதிர்ப்பட்ட அநுமான்மூலமாகச் சுக்கிரீவனோடு நண்புகொண்டு அவன்வேண்டுகோளின்படி அவனது தமையனும் வானரராசனுமான வாலியைத்தந்திரமாகக்கொன்று சுக்கிரீவனுக்குக்கிஷ்கிந்தையில் முடிசூட்டிவைத்தபின் அவனது உதவியால் இராவணாதியரைக் கொன்று பிராட்டியை மீட்டனனெனவரலாறு அறிக. வாலிமுன்னமே இராவணனுடன் அக்கினிசாட்சியாகநட்புக்கொண்டிருந்ததுபற்றி அவனை இராமபிரான்உதவியாகக்கொண்டால் இராவணாதிதுஷ்டர்களைத்தொலைக்க வகையில்லாமையால், வாலியைநண்பாகக் கொள்ளாமல் சரணமடைந்த சுக்கிரீவனதுவேண்டுகோளின்படி அவ்வாலியை வதைத்திட்டானென்க; வாலியை நண்பாவையாது அரித்ததற்கு மற்றுஞ்சிலகாரணமுங் கூறப்படும். ஆ - ஆக: விகாரம்.

முதலாழ்வார்கள் - பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார். இவர்கள்மூவரும் மற்றையாழ்வார் களுக்கெல்லாம் முன்னே திருவவதரித்ததனாலும், பின்புஉண்டாகும் பிரபந்தங்களுக்கெல்லாம் இலக்கணமாம்படி ஆதியில் திருவந்தாதிதிவ்வியப்பிரபந்தங்களைத் திருவாய்மலர்ந் தருளியதனாலும், முதலாழ்வார்களென்று பெயர்பெற்றனர், ("மற்றுள்ள வாழ்வார்களுக்கு முன்னே வந்துதித்து, நற்றமிழால் நூல்செய்து நாட்டையுய்த்த—பெற்றிமையோ, ரென்று முதலாழ்வார்களென்னும்பெயரிவர்க்கு. நின்றதுலகத்தே நிகழ்ந்து" என்ற உபதேசரத்தினமாலையையுங்காண்க.) இம்மூவரும் நூறுநூறுவெண்பாக்களினாற்பாடிய திவ்வியப்பிரபந்தங்கள், முறையே முதல்திருவந்தாதி, இரண்டாந்திருவந்தாதி, மூன்றாந்திருவந்தாதி யெனப் பெயர் பெறும். வெண்பா - அதனாலாகிய பிரபந்தத்துக்குக் கருவியாகுபெயர். தலைமைபற்றி, முதலாழ்வார்கள் வெண்பாவையாதரித்தமையை எடுத்துக்கூறினார்; அன்றியும், அவர்கள் நூற்றெட்டுத்திருப்பதிகளுள்ளும் திருவேங்கடத்தைமிகுதியாகப் பாராட்டிக்கூறியமையுங் காண்க. (கக)

கஉ. தெள்ளியதோர் வீடருளுஞ் சீர்கேட்டுப் பொன்மலையும்
வெள்ளிமலை யும்பணியும் வேங்கடமே—புள்ளின்
கொடிவா கனத்தான் குளிர்ந்திருண்ட காரின்
வடிவாக னத்தான் வரை.

(இ - ள்.) தெள்ளியது ஓர் வீடு அருளும் சீர் கேட்டு - தெளிவுள்ளகாண வெப்பற்ற பரமபதத்தைக் கொடுத்தருளுகிற சிறப்பைக் கேள்விப்பட்டு,

பொன் மலையும் வெள்ளிமலையும் பணியும்-பொன்மலையான மகாமேருவும் வெள்ளிமலையான கைலாசமும் வணங்கப்பெற்ற, வேங்கடமே——,—— புள்ளின் கொடி வாகனத்தான் - பக்ஷிராசனாகிய கருடனது வடிவமெழுதிய கொடியையும் அக்கருடனாகிய வாகனத்தையு முடையவனும், குளிர்ந்து இருண்ட காரின் வடிவு ஆகன் - குளிர்ச்சியுள்ளதாய்க் கறுத்துள்ள மேகத்தினதுவடிவம்போன்ற திருமேனியையுடையவனும், சங்கத்தான் - (பாஞ்சசந்நிய மென்னுஞ்) சங்கத்தையுடைவனுமாகியதிருமாலினது,வரை-மலை; (எ - று.)

கர்மபந்தத் தொடர்ச்சியின்றி ஞானானந்தங்களையே தருந்தன்மையதான முத்தியுலகைத் தன்னையடைந்தார்க்குத் தந்தருளும் மகிமை திருவேங்கடமலைக்கு இருத்தலை அதன்புகழினாற்செவிபுற்று அறிந்து, அத்தன்மையில்லாதனவான பொன்மலையும் வெள்ளிமலையுந் தமது தாழ்வையும் அம்மலையின் உயர்வையுந்நோக்கி அதற்குத்தாம்கீழ்ப்படிந்து அதனைவணங்கிக்கிடக்குமென்க. பொன்மலைக்கும் வெள்ளிமலைக்கும் 'நாம் பொன்மயமாகவும் வெள்ளிமயமாகவும் இருக்கிறோம்' என்ற இறுமாப்பு ஒழிதற்குக் காரணமாயிற்று, வேங்கடத்தின் வீடளிக்குந்திறமென்க. வீடு - (பற்றுக்களை) விட்டு அடையுமிடம்; முத்தி. புள் - இங்குப் பொதுப்பெயர் சிறப்புப்பொருளின்மேலது. காண்பவர்கண்களுக்குக் காணுமளவிலே குளிர்ச்சியைத் தந்து அவர்களுடையஎல்லாச்சிரமங்களையும் பரிகரிக்குந் திருமேனியின் தோற்றமுடையானென்பார், 'குளிர்ந்திருண்ட காரின்வடிவாகன்' என்றார். ஆகம் - மேனி; அதனையுடையவன் - ஆகன். (கஉ.)

கங. எப்பூ தலமு மிறைஞ்சித் திசைநோக்கி
மெய்ப்பூ சனைபுரியும் வேங்கடமே—கொப்பூ
ழிலகுமுண்ட கந்தரத்தா னீன்றளிக்கு மீரே
ழுலகுமுண்ட கந்தரத்தா னூர்.

(இ - ள்.) எ பூதலமும் - நிலவுலகத்தில் எவ்விடத்திலுள்ளவரும், திசை நோக்கி - திக்குநோக்கி, இறைஞ்சி - வணங்கி, மெய் பூசனை புரியும்- உண்மையான பூசையைச் செய்யப்பெற்ற, வேங்கடமே——,——கொப்பூழ் - திருநாபியில், இலகும் - தோன்றி விளங்கிய, முண்டகம் - தாமரைமலர், தர - அளிக்க, தான் ஈன்று-தான்பெற்று, அளிக்கும்-பாதுகாக்கிற, ஈரேழ் உலகும் - பதினான்குலோகங்களையும், உண்ட - அமுதுசெய்த, கந்தரத்தான் - கண்டத்தையுடைய திருமாலினது, ஊர்——; (எ - று.)

உலகத்தில் எத்திசையிலுள்ளாரும் திருவேங்கடத்தின் மகிமையைக் கருதி அத்திருப்பதியிருக்கின்ற திசையை நோக்கி வணங்கி வழிபடுவரென அத்தலத்தின் சிறப்பை விளக்கியவாறு. பூதலம் - இடவாகுபெயர். "பந்திக் கமலத் தடஞ்சூழ் புரங்கள் படைப்பழிப்புச், சிந்தித்திடுவது மில்லைகண்டீரத் திசைமுகனோடு, உந்திக் கமலம் விரிந்தால் விரியு முகக்கடையில், முந்திக் குவியி லுடனே குவியு மிம்மூதண்டமே' என்பது சித்தாந்த மாதலால்,

'கொப்பூழிலகு முண்டகந் தரத் தானின்று' என்றார். பிரமன் முதலான சகலதேவர்களுமுட்பட யாவும் அழிந்துபோகின்ற யுகாந்தகாலத்தில் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு அண்டங்களையெல்லாம் தன்வயிற்றில் வைத்து அடக்கிக்கொண்டு யோகநித்திரை செய்தருளுகின்றனனென்பது, நூற்கொள்கை. எல்லாவற்றையும் படைத்துக்காத்து அழிக்கின்ற முழுமுதற்கடவுள் திருமாலேயென்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவ சித்தாந்தம், பின்னிரண்டடியில் விளக்கப்பட்டது. கந்தரம் - வடசொல்; தலையைத் தரிப்பதென்று காரணப்பொருள்படும்; கம் - தலை. (கரு)

கச. நோவினையு நோயினையு நோய்செய் வினையினையும்
வீவினையுந் தீர்த்தருளும் வேங்கடமே—மூவினைசெய்
மூவடிவாய்ப் பச்சென்றான் முன்னா ளகலிகைக்குச்
சேவடிவாய்ப் பச்சென்றான் சேர்பு.

(இ - ள்.) நோவினையும் - (பிறத்தலாலாகின்ற) துன்பத்தையும், நோயினையும் - (வாழுங்நாளில் வருத்தஞ்செய்கிற) வியாதிகளையும், வீவினையும் - மரணவேதனையையும், நோய் செய் வினையையும் - எல்லாத்துன்பங்களையும் உண்டாக்குகிற காரணமான கருமங்களையும் தீர்த்து அருளும்-(தன்னையடைந்தவர்க்கு) நீக்கியருளுகின்ற, வேங்கடமே——,——மூ வினை செய் - (படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும்) மூன்றுதொழில்களைச் செய்கின்ற, மூ வடிவு ஆய் - (அயன் அரி அரன் என்னும்) திரிமூர்த்திகளின்வடிவமாய், பச்சென்றான் - (அவற்றுள் தானானவடிவத்தில்) பசுமைநிறத்தையுடையவனும், முன் நாள் - முற்காலத்தில், அகலிகைக்கு - அகலிகையென்னும் பெண்ணுக்கு, சே அடி வாய்ப்ப - சிவந்த தனது திருவடி சித்தியளிக்கும்படி, சென்றான்- நடந்தருளியவனுமாகிய திருமால், சேர்பு - சேருமிடம்; (எ - று.)

பிறக்குங்காலத்தும் வளர்ந்து உயிர்வாழுங் காலத்தும் இறக்குங்காலத்தும் உண்டாகிற பலவகைத்துன்பங்களும், அவற்றிற்கெல்லாம் காரணமான கருமங்களும் தன்னையடைந்தார்க்கு இனி இல்லையாம்படி தன்மகிமையாற் செய்யுந்தரத்தது திருவேங்கடமென்க.

இனி, நோவு - மனோவியாதி; அதாவது - மனக்கிலேசம் என்றும் நோய் - தேகவியாதி யென்றும் உரைத்தலு முண்டு. 'நோய்செய்வினை' என்றதில் நோய் என்றது, பசி தாகம் பயம் கோபம் முதுமை துன்பம் முதலிய பலவகை உடற்குற்றங்களையும் பொதுப்பட உணர்த்து மென்க. நோவு, நோய், வீவு - தொழிற்பெயர்கள்.

அகலிகை - அஹல்யா என்ற வடசொல்லின் திரிபு; அப்பெயர் - அழகில்லாமையில்லாதவளென்று பொருள்படும்: மிக்க அழகுள்ளவளென்று கருத்து; ஹல்யம் - அழகின்மை. இவள், கௌதமமுனிவனது மனைவி. அவளது கல்வடிவமான சாபம் இராமபிரானது திருவடித்துகள் பட்டமாத்திரத்தில் தீர்ந்த தன்மை இராமாயணத்திற் பிரசித்தம். (கச)

கரு. பித்துமல மூமைமுடம் பேய்குருடு கூன்செவிடு
மெய்த்துயர்நோய் தீர்த்தருளும் வேங்கடமே—பத்தருக்கு
வந்ததுக்கங் காப்பான் மலருந் தியினுலகந்
தந்ததுக்கங் காப்பான் றலம்.

(இ - ள்.) பித்து - வைத்தியம்பிடித்தலும், மலடு-பிள்ளைப்பேறில்லாக் குறையும், ஊமை - பேசாமையும், முடம்-கைகால்களின் குறைவும், பேய் - பேய்பிடித்தலும், குருடு - கண்தெரியாமையும், கூன் - உடல்வளைதலும், செவிடு - காதுகேளாமையும் ஆகிய உடற்குற்றங்களையும், மெய் துயர் நோய்-மற்றும் வருத்தத்தைத்தருகின்ற வியாதிகளையும், தீர்த்து அருளும் - (தன்னையடைந்தார்க்கு) நீக்கியருளுகின்ற, வேங்கடமே——,——பத்தருக்கு வந்த துக்கம் காப்பான் - தன்அடியார்களுக்கு வந்த துன்பங்களை நீக்கி (அவற்றினின்று அவர்களைப்) பாதுகாப்பவனும், மலர் உந்தியின் [உந்திமலரின்]- தனது நாபித்தாமரைமலரினின்று, உலகம் தந்து - உலகத்தை உண்டாக்கி, அதுக்கு - அவ்வுலகத்தையுண்ணும்பொருட்டு, அங்காப்பான் - வாய்திறப்பவனுமாகிய திருமாலினது, தலம் - இடமாம்; (எ - று)

திருவேங்கிடமலையினது வரப்பிரசாதசக்தி, முன்னிரண்டடியில் விளக்கப்பட்டது. முதலடி - பெயர்ச்சொல்லெண். பத்தர், துக்கம் என்ற வட சொற்கள் விகாரப்பட்டன. காத்தல் - தடுத்தல், பரிகரித்தல். உந்தியின் - ஐந்தனுருபு, நீக்கம். உலகம்-சாதியொருமை; ஆனதுபற்றி, 'அதுக்கு' என ஒருமையாக் கூறினர். அங்காப்பான், அங்கா-பகுதி. மலருந்தியின் உலகந் தந்து அதுக்கு அங்காப்பான்-உலகத்தைப் படைப்பவனும், அளிப்பவனும், அழிப்பவனும் அவனே யென்றபடி. (கரு)

கசு. வாடப் பசித்த வரியுழுவை வாலாட்டி
மேடத்தைப் பார்த்துறுக்கும் வேங்கடமே—கூடத்துக்
கம்பவள மாவென்றான் காசினிக்கும் வெண்ணெய்க்குஞ்
செம்பவள மாவென்றான் சேர்வு.

(இ - ள்.) வாடா - வாட்டமுண்டாம்படி, பசித்த - பசியடைந்துள்ள, வரி உழுவை - உடற்கோடுகளையுடைய புலிகள், மேடத்தை பார்த்து - (வானத்திற் செல்லுகின்ற ஆட்டின்வடிவமான) மேஷராசியைப் பார்த்து, வால் ஆட்டி உறுக்கும் - (அந்த ஆட்டைக் கொன்றுதின்னக் கருதித்) தன்வாலை யசைத்துக்கொண்டு கோபித்து அதனோடுமாறுபடுதற்கு இடமான, வேங்கடமே——,——கூடத்து - யானைச்சாலையில், கம்பம் - தறியிற் கட்டிவைக்கத் தக்க, வளம் மா-மதக்கொழுமையையுடைய (குவலயாபீடமென்ற)யானையை, வென்றான் - கொன்று சயித்தவனும், காசினிக்கும் - (யுகாந்தகாலத்தில்) உலகத்தை உண்ணுதற்காகவும், வெண்ணெய்க்கும் - (கிருஷ்ணாவதாரத்தில்) வெண்ணெயை உண்ணுதற்காகவும், செம் பவளம் ஆ என்றான் - சிவந்த பவழம்போன்ற தனது திருவாய்மலரை ஆவென்று திறந்தவனுமாகிய திருமால், சேர்வு - சேர்ந்திருக்குமிடம்; (எ - று.)

பசித்த புலி ஆட்டுக்கடாவை நோக்கி அதனைக்கொல்லச் சீறிமுயலுதல் இயல்பு; திருவேங்கடமலையிலுள்ள புலி வானத்து மேஷராசியைப் பார்த் உறுக்கு மென மலையின் உயர்ச்சியை உணர்த்தியபடியாம். இது, தொட **புயர்வுநவிற்சியணி.** புலி குறிஞ்சிநிலத்து விலங்காதலால், அதனை யெடு தூக்கூறினர். இனி வருஞ் செய்யுள்களில் இதுபோல வருகின்ற வருணனை களுக்கெல்லாம் இங்ஙனமே கண்டுகொள்க. 'மேடத்தைப்பார்த்திருக்கு வேங்கடமே' என்ற பாடத்திற்கு - புலியானது அடுத்துவரும் தனது ஆ ரத்திற்கும் வலிமைக்குந் தகுந்ததாகிய விருஷபராசியை எதிர்நோக்கிக்கொ ண்டு அவ்வகை வலிமையில்லாத மேஷராசியைக் கண்டு உபேக்ஷித்திருக் மென்றுபொருள். வரலாட்டுதல், கோபக்குறி. மேஷம் - வடசொல். மே ராசி, சித்திரைமாதத்துக்கு உரியது. கூடத்து என்பதற்கு - வஞ்சனையாக கொல்லுந் தன்மையுள்ள என்றும், கம்பம் என்பதற்கு - அசையுந்தன்மை தான என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; கூடம், கம்பம் - வடசொற்கள் "யானை, யறிந்தறிந்தும் பாகனையே கொல்லும்" என்றபடி நீராக்கோ முடையதாய் அக்கோபத்தை மறைத்துவைக்கவேண்டியகாலத்தேமறைத் வைத்து வெளிப்படுத்தவேண்டிய காலத்தே வெளிப்படுத்தலும், "தூங்கு களிறு" என்றபடி எப்பொழுதும் அசைதலும் யானையின் இயல்பு.

காசினி - பூமி; காச்யபீ என்ற வடசொல் திரிந்தது; இது-இங்கு மற் உலகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். பவளம் - வாய்க்கு, நிறம்பற்றியஉவமை யாகுபெயர்; திருப்பவளமென்கிற வழக்கும் உண்டு. (கசு

கஎ. தாவிவரும் வானரங்க டண்குவட்டிற் கற்கடக
மேவிவரக் கண்டோடும் வேங்கடமே—காவிரிசூழ்
பொற்றிருவ ரங்கத்தான் போதன் சிவனென்னு
மற்றிருவ ரங்கத்தான் வாழ்வு.

(இ - ள்.) தாவி வரும் - தாவிக்கொண்டேவருகின்ற, வானரங்கள்-கு ங்குகள், தண் குவட்டில் - குளிர்ச்சியான சிகரத்தில், கற்கடகம் மேவி வர (நண்டுவடிவமான) கர்க்கடகராசி பொருந்திவர, கண்டு - (அதனைப்)பார்த்து ஓடும் - அஞ்சியோடுதற்கு இடமான, வேங்கடமே——,——காவிரி சூழ் காவேரிநதி சூழ்ந்த, பொன் திரு அரங்கத்தான்-அழகிய திருவரங்க மெ னுந் திருப்பதியி லெழுந்தருளியிருப்பவனும், போதன் சிவன் என்னு மற்று இருவர் அங்கத்தான் - (திரிமூர்த்திகளுள்) பிரமன் சிவன் என்னு மற்றை யிருவரையுந் தனது அங்கத்தில் உடையவனுமாகிய திருமால் வாழ்வு - எழுந்தருளியிருக்குமிடம்; (எ - று.)

வானரம் என்ற வடசொல்-கொஞ்சங்குறைய மனிதர்போல்வதென் காரணப்பொருள்படும். கர்க்கடகம் - வடசொல். கர்க்கடகராசி, ஆடிம தத்துக்கு உரியது. திருவரங்கம் - ஸ்ரீரங்கம்; திருமால் திருப்பதிக ளெ லாவற்றுள்ளும் இது தலைமையான தாதலால், இதனை யெடுத்தூக்கூறின பொற்றிருவரங்கம் - பொன்மயமான மதில்முதலியவற்றையுடைய கோவ

ங்கமுமாம்; "செம்பொன்மதிலேழுடுத்த திருவரங்கப் பெருங்கோயில், லா ணிப்பொற்றகடுரிஞ்சுமணிக்கதவ நீள்வாயில்" என்பர் திருவரங்கக்கலம்பகத்தும். போது-பூ; இங்குத் தாமரைமலர்; அதில் தோன்றியவன், போதன். சிவம் - சுபம்: அதனைச் செய்பவன், சிவன். பிரமனைத் தனது திருநாபியிலும், சிவனைத் தனது திருமேனியின் வலப்புறத்திலும் திருமால் கொண்டுள்ளான்; இத்தன்மை, "பிறைதங்கு சடையானை வலத்தே வைத்துப், பிரமனைத் தன்னுந்தியிலே தோற்றுவித்துக், கறைதங்கு வேற்றடங்கண் திருவை மார்பிற் கலந்தவன்", "வலத்தனன் திரிபுரமெரித்தவன் இடம்பெறத் துந்தித், தலத்தெழு திசைமுகன்" என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயல்களாலும் விளங்கும்: 'கேசவன்' என்ற திருநாமம் இப்பொருள் கொண்டதே. வாழ்வு என்ற சொல்லின் ஆற்றலால், திருவேங்கடம் திருமாலின் திருவுள்ளத்துக்கு மிகப்பாங்காயிருத்தல் விளங்கும். (கஎ)

கஅ. ஒண்சிந்து ரத்தைவெறுத் தூடும் பிடிவேழம்
விண்சிங்கங் கண்டணைக்கும் வேங்கடமே—யெண்சிந்தைக்
கோரா திருந்தா னொருநாள் விதுரனுக்கு
வாரா விருந்தான் வரை.

(இ - ள்.) ஒள் சிந்துரத்தை - ஒளியுள்ளதாகிய ஆண்யானையை, வெறுத்து——, ஊடும் - பிணங்குகின்ற, பிடி வேழம் - பெண்யானையானது, விண் சிங்கம் கண்டு - வானத்தில்வருகின்ற, சிங்கவடிவமான சிங்கராசியைப் பார்த்து, அணைக்கும் - (அச்சங்கொண்டு ஆண்யானையைத் தானே வலியச்சென்று) தழுவுதற்கு இடமான, வேங்கடமே——,——எண் சிந்தைக்கு ஓரா இருந்தான் - (உலகத்தாருடைய) எண்ணுகின்ற மனத்துக்கு அறியப்படாமல் இருந்தவனும், ஒரு நாள் - ஒருநாளில், விதுரனுக்கு—, வாரா விருந்தான் - வருதற்குஅரிய விருந்தினனாய் வந்தவனு மாகிய திருமாலினது, வரை - திருமலையாம்; (எ - று.)

ஊடுதலாவது - ஆண்பாலோடு பெண்பால் அன்புவகையாற்சிறிதுமாறுபடுதல்; பிரணயகலகம். இங்ஙனம் வலியக்கொள்ளுங் கோபம் இன்பத்தை மிகுவிப்பதுஎன்னுங் கோட்பாட்டை 'ஊடுதல் காமத்திற்கு இன்பம்" என்ற திருக்குறளினாலும் அறிக. பிடி - யானையின் பெண்மைப்பெயர்; இதன் ஆண்மைப்பெயர் - களிறு. களிற்றினிடத்து ஏதோ ஒரு குற்றத்தைக் கற்பித்து அதுகாரணமாக அதனிடம் வெறுப்புக்காட்டிப் பிடி ஊடிவிலகிநிற்குமளவில், சிங்கராசியைக் கண்டதனால் அஞ்சி அவ்வச்சமிகுதியால் ஊடலை மறந்து தானே ஓடி ஆண்யானையைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு அதனை வலியத்தழுவிய தென்க. ஸிந்துரம், ஸிம்ஹம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. சிங்கராசி, ஆவணிமாதத்துக்கு உரியது. 'எண் சிந்தைக்கு ஓரா இருந்தான்' என்றதனால், எம்பெருமானது சொருபம் எவர்க்கும் மனத்தினாற் சிந்தித்து முற்றும் அறியமுடியாத தென விளங்கும். விதுரன் - திருதராட்டிரனுக்கும் பாண்டுவுக்கும் தம்பிமுறையாகிறவன்; விசித்திரவீரி

யன்மனைவியாகிய அம்பிகையால் ஏவியனுப்பப்பட்ட தாதியினிடம் வியாசமுனிவனருளாற் பிறந்தவன்; பாண்டவர்க்கும் துரியோதனாதியர்க்கும் சிற்றப்பன். கண்ணன் பாண்டவர்க்காகத் துரியோதனாதியரிடம் தூதுபேசுபவனாய் அத்தினபுரிக்குப்போனபோது அங்குவேறுயாருடையவீட்டிற்கும்செல்லாமல் ஞானபக்திகளிற்சிறந்த விதுரனுடைய திருமாளிகையினுட் புக்கு, அங்கு அவனால் மிக்க அன்புடன் அமைக்கப்பட்ட விருந்துணவை அமுது செய்தருளின னென்பது பிரசித்தம். விருந்து - புதுமை; விருந்தான் - புதியனாய்ச் செல்பவன். வாரா-ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம். (௧௭)

௧௮. மாதுமடக் கன்னிகழை வந்தணுகிக் கம்பத்தின்
மீதுநடிப் பாளொக்கும் வேங்கடமே—யூதுகுழற்
பாலன்பா லாக்குவித்தான் பஞ்சவர்க்கா நூற்றுவரைக்
காலன்பா லாக்குவித்தான் காப்பு.

(இ - ள்.) மாது மடம் கன்னி - அழகையும் மடமையையு முடைய இளம் பெண்வடிவமான கந்யாராசி, கழை வந்து அணுக-மூங்கிலுக்குநேராக வந்து பொருந்தும்போது, கம்பத்தின் மீது நடிப்பாள் ஒக்கும் - (நாட்டிய) கழைக்கோலின்மேல் ஏறிக்கூத்தாடும்மங்கையை ஒத்தற்கு இடமான, வேங்கடமே—, —ஊது குழற்பால் அன்பால் - (தான்) ஊதுகின்ற வேய்ங்குழலின் இனிய இசையினிடத்து அன்பினால், ஆ குவித்தான் - பசுக்கள் தன்னைச்சுற்றிவந்து ஒருங்குதிரளும்படி செய்தவனும், பஞ்சவர்க்கு ஆ - பஞ்சபாண்டவர்களுக்காக, நூற்றுவரை காலன்பால் ஆக்குவித்தான் - துரியோதனாதியர் நூறு பேரையும் யமனிடத்திற் சேர்ப்பித்தவனு மாகிய திருமால், காப்பு - (உயிர்களைப்) பாதுகாக்கும் இடம்; (எ - று.)

அம்மலையிலுள்ள மூங்கிலுக்குமேல்பெண்வடிவமான கந்யாராசி வரும்போது கழைக்கூத்திபோலுமென்க. மூங்கிலின்உயர்ச்சியை இங்ஙனங்கூறியதனால், மலையின்வளத்தை எடுத்துக்காட்டியவாறு. கந்யாஎன்றவடசொல், கன்னியென விகாரப்பட்டது. கந்யாராசி, புரட்டாசிமாதத்துக்கு உரியது. கண்ணன் குழலூதுகையில் அதன் இசையின் இனிமைக்குமகிழ்ந்துபசுக்கள் யாவும் அப்பெருமானைச் சூழ வந்து திரளும். குழற்பால், பால் - ஏழனுருபு. ஊது குழல் பாலன் பால் ஆ குவித்தான் என்று பிரித்து, குழலூதுகின்ற இடைச்சிறுவனானவனும் பால்கறக்கும் பசுக்களை ஒருங்குதிரளச்செய்தவனும் என்று உரைப்பாரும் உளர். பஞ்சவர் - ஐவர்; பஞ்ச என்னும் வடமொழியெண்ணுப்பெயரினடியாப் பிறந்த பெயர். பஞ்சவர், நூற்றுவர் - தொகைக்குறிப்பு. காலன்-பிராணிகளின் ஆயுட்காலத்தைவரையறுப்பவன்; கண்ணபிரான், தனக்கு உயிர்நிகரான பாண்டவர்களைப் பாதுகாத்தற்பொருட்டு, அவர்கட்கு பங்காளிகளும் பகையாளிகளு மான துரியோதனாதியரனைவரும் மகாபாரதயுத்தத்தில் வேரோடுஅழியும்படி பலவகையுதவி புரிந்தமை, பிரசித்தம்; காலன்பா லாக்குவித்தான் - வீமனைக்கொண்டு கொல்வித்தான். ஆக்குவித்தான் என்பதில், கு வி என்ற இரண்டும்-

உ௦. மன்னு குடிக்குறவர் வானூர் துலாத்திடையே
மின்னு மணிநிறுக்கும் வேங்கடமே—யென்னு
ளரவிந்தப் போதகத்தா னன்பா லழைத்த
கரவிந்தப் போதகத்தான் காப்பு.

(இ - ள்.) மன்னு குடி குறவர் - (குறிஞ்சிநிலத்து) நிலைபெற்ற குடிகளாகிய குறவர்கள், வான் ஊர் துலாத்து இடையே - வானத்திற் செல்லுகிற (நிறைகோல்வடிவமான) துலாராசியினிடத்திலே, மின்னும் மணி நிறுக்கும் - பிரகாசிக்கிற இரத்தினங்களை வைத்துநிறுத்து எடையறிதற்கு இடமான, வேங்கடமே——,—— என் உள் அரவிந்தம் போது அகத்தான் - அடியேனுடைய மனமாகிய தாமரைமலரினிடத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனும், அன்பால் அழைத்த - பக்திகொண்டு (ஆதிமூலமே யென்று) கூப்பிட்ட, கரம் விந்தம் போதகத்தான் - துதிக்கையையுடைய விந்தியமலையைப் போன்ற யானையையுடையவனுமாகிய திருமால், காப்பு - (உயிர்களைப்) பாது காக்கும் இடம்; (எ - று.)

துலாத்து, அத்து - சாரியை. துலாராசி, ஐப்பசிமாதத்துக்கு உரியது. மணிகள், மலையி லுள்ளவை. "மலர்மிசை யேகினான்" என்றபடி எம்பெருமான் அன்பால் நினைவாரது உள்ளக்கமலத்தில் அவர்நினைந்தவடிவோடு விரைந்து சென்று வீற்றிருத்தலால், 'என்உள் அரவிந்தப்போதகத்தான்' என்றார். 'அன்பால் அழைத்த போதகத்தான்' என்பது, வடமொழிநடை; கஜேந்திராழ்வானால் அன்போடு அழைக்கப்பட்டவ னென்பது கருத்து. விந்தியகிரி முன்ஒருகால் மகாமேருகிரியோடு மாறுபட்டு மிகப்பெரியதாய் ஓங்கிவளர்ந்தமைபற்றி, அதனை, யானையின் பருமைக்கும் வலிமைக்கும் உவமையெடுத்துக்கூறினார். அரவிந்தம், போதகம் - வடசொற்கள். விந்தம் - வடசொல்திரிபு, பத்துப்பிராயத்து யானைக்குட்டியைப் போதக மென்பர்; அச்சிறப்புப்பெயர் - இங்குப் பொதுப்பட யானையென்ற மாத்திரமாய் நின்றது. (உ௦)

உக. கொல்லைக் குறவர் குளிர்மதிமா னைக்ககன
வில்லைக் குனித்தெய்யும் வேங்கடமே—கல்லை
யரிவைவடி வாக்கினா னன்னமாய் வேத
விரிவைவடி வாக்கினான் வெற்பு.

(இ - ள்.) கொல்லை - தினைக்கொல்லையைக் காக்கின்ற, குறவர் - குறவர்கள், குளிர் மதி மானை - குளிர்ந்தசந்திரனிடத்து உள்ள (களங்கத்தோற்றமாகிய)மான்வடிவை, (தினைப்பயிரை மேயவருகின்ற மானென்று எண்ணி), ககனம் வில்லை குனித்து எய்யும் - வானத்திற்காணப்படுகிற வில்வடிவமான தநுராசியைக் கைவில்லாகக்கொண்டு வளைத்த அதுகொண்டு அம்புஎய்ய முயலுதற்கு இடமான, வேங்கடமே——,——கல்லை அரிவை வடிவு ஆக்கினான் - (சாபத்தாற்) கல்வடிவமாய்க்கிடந்தஅகலிகையைப் பெண்வடிவமாகச் செய்தவனும், அன்னம் ஆய் - அன்னப்பறவையின்வடிவங்கொண்டு, வேதம்

விரிவை வடி - மிகப்பரந்ததான வேதத்தை(ப் பிரமனுக்கு)த் தெளிவாகக் கூறியருளிய, வாக்கினன் - திருவாக்கையுடையவனுமாகிய திருமாலினது, வெற்பு - திருமலை; (எ - று.)

சந்திரனிடத்துஉள்ள களங்கத்தை மானென்று கூறுவார் கொள்கை, இங்குக் கொள்ளப்பட்டது. 'ககனவில்லைக் குனித்து எய்யும்' என்பதற்கு-வானத்திற்காணப்படுகிற இந்திரதனுவை வளைத்து அம்பெய்ய முயலும் என்று உரைப்பாரும் உளர்; முன்னும் பின்னும் உள்ள செய்யுள்களிலெல்லாம் பன்னிரண்டுமாசங்களுக்கு உரிய இராசிகளையே கூறிவருகிற சந்தர்ப்பத்தை நோக்கின், அங்ஙனம் உரைத்தல் இவ்விடத்துக்குப் பொருந்தாமை தெற்றென விளங்கும். தநுரிராசி, மார்கழிமாதத்துக்கு உரியது. அரிவை என்பது - இங்குப் பருவப்பெயராகாமல் பெண்என்ற மாத்திரமாய் நின்றது; அப்பருவத்துக்கு வயதெல்லை - இருபதுமுதல் இருபத்தைந்தளவும். பாலையும் நீரையுங் கலந்துவைத்தால் நீரைப்பிரித்துப் பாலையே உட்கொள்ளும் இயல்பினதான அன்னப்பறவை ஸாராஸாரவிவேக முடைமைக்கு உவமை கூறப்படுமாதலின், அத்தன்மையதான அன்னப்பறவையின் வடிவைக் கொண்டு அஸாரத்தைக் கழித்து ஸாரத்தை யுணர்த்தியருளினனென்பது, 'வடி' என்ற சொல்லின் ஆற்றலால் விளங்கும்; வடித்தல்-தேர்ந்தெடுத்துக்கொடுத்தல். வாக் - வடசொல்; சொல்என்னும் பொருளது: வாய்க்கு இலக்கணை. வேதம் அநந்தமாதலால், 'வேதவிரிவு' எனப்பட்டது.

உஉ. தேனேறித் தேன்வைக்குந் திண்கழைமேல் விண்மகர
மீனேறி வேள்கொடியாம் வேங்கடமே— வானேறித்
தீமுகனா கத்திருப்பார் சேவடிக்கா ளானவரைக்
காமுகனா கத்திருப்பார் காப்பு.

(இ - ள்.) தேன் - வண்டுகள், ஏறி - உயரப்பறந்து சென்று சேர்ந்து, தேன் வைக்கும் - தேனைச் சேர்த்துவைக்கப்பெற்ற, திண் கழைமேல்-வலிய மூங்கிலின்மேல், விண் மகரம் மீன் ஏறி - வானத்திற்செல்லுகிற சுறாமீன் வடிவமான மகரராசி வந்துதங்குகையில், வேள் கொடி ஆம் - மன்மதனது துவசம்போலத் தோன்றப்பெற்ற, வேங்கடமே——,——வான் - பரமபதத்தில், தீ முகன் நாகத்து - விஷாக்கினியைச் சொரியும் முகங்களையுடைய ஆதிசேஷன்மீது, ஏறி யிருப்பார் - ஏறிவீற்றிருப்பவரும், சே அடிக்கு ஆள் ஆனவரை-(தமது)சிவந்ததிருவடிகளுக்கு அடிமைப்பட்டவர்களை, காமுகன் ஆக திருப்பார் - காமமுடையவனாகச் செல்லவிடாதவரும் ஆகிய திருமால், காப்பு - (உயிர்களைப்) பாதுகாக்கும் இடம்; (எ - று.)

மன்மதன் சுறாமீன்வடிவத்தைக் கொண்ட கொடியையுடையவனென அறிக; அவனுக்கு வடமொழியில் 'மகரத்வஜன்' என்றும், தென்மொழியில் 'சுறவக்கொடியோன்' என்றும் பெயர்கள் உண்டு. 'தேனேறித் தேன்வைக்குந் திண்கழை' என்று அம்மலையின் மூங்கிலை அடைமொழிகொடுத்துச் சிறப்பித்ததனால், அம்மலையின்வளத்தைவிளக்கியவாறும். வானத்தையளாவி

மிகஓங்கிவளர்ந்துள்ள மூங்கிலுக்கு நேராக வருகிற மகரராசி, மன்மதனது துவசதண்டத்தின்மேற் காணப்படுகின்ற சுறாமீன்வடிவம் போலு மென்க. மகரராசி, தைமாதத்துக்கு உரியது. வேள் - (ஆண்பாற்கும் பெண்பாற்கும்) விருப்பத்தை விளைப்பவன்; காமதேவன்: அன்றி, விரும்பப்படும் மிக்க அழகையுடையவன். வேள் என்ற வினைப்பகுதி-விரும்புதலென்று பொருள் தரும்; அது இங்குப் பெயர்த்தன்மைபட்டது.

வான் நாகத்து ஏறியிருப்பாரென இயையும். வான் ஏறி நாகத்து இருப்பார் என்றே இயைத்துப் பொருள்கொண்டால், பரமபதத்திலிருப்பு வந்தேறி யென்னும்படி யுள்ளது திருவேங்கடத்தில் நிலைத்திருக்கின்ற இருப்பு என்று கருத்து விளங்கும். 'தீமுகன்' என்றது, நாகத்துக்கு இயற்கையடைமொழி. முகன் - முகம் என்பதன் போலி. "சென்றாற் குடையாம் இருந்தாற் சிங்காசனமாம்,......திருமாற்கு அரவு" என்றபடி திருவனந்தாழ்வான் எம்பெருமான் வீற்றிருத்தற்கு இடமாகுமாறு திவ்வியசிங்காசனமாய் அமைதலால், 'நாகத்து இருப்பார்' என்றார். தமக்குஅடிமைப்பட்டவர்களைப் பின்பு காமம் முதலிய தீநெறியில் மனஞ்செலுத்தவிடாதபடி குறிக்கொண்டு தம்வழிப்படுத்தி யாளுபவரென்பது, 'சேவடிக்காளானவரைக் காமுகனாகத் திருப்பார்' என்றதன் கருத்து. 'ஆளானவரை' என்ற பன்மைக்கு ஏற்ப, 'காமுகராக, என்னாது 'காமுகனாக' என ஒருமையாகக் கூறியது, பன்மையொருமைமயக்கம்; தனித்தனி காமுகனாக வென்க. இது, திரிபுநயத்தை நோக்கியது. 'ஆளானவெனை' என்றும் பாடம். காமுகன்-வடசொல்.

> ௨௩. ஒண்கொம்பிற் றேனிறா லூர்பிறைக்கோட் டாலுடைந்து
> விண்கும்ப வாய்நிறைக்கும் வேங்கடமே—வண்கும்ப
> கம்பத்தா னைக்கடுத்தார் காரரக்கர் போர்மாளக்
> கம்பத்தா னைக்கடுத்தார் காப்பு.

(இ - ள்.) ஒள் - ஓங்கிவிளங்குகின்ற, கொம்பில் - மரக்கொம்புகளிற் கட்டப்பட்டுள்ள, தேன் இறால் - தேன்கூண்டு, ஊர பிறை கோட்டால் உடைந்து - (வானத்தில்) செல்லுகிற பிறைசசந்திரனது வளைந்தவடிவமாகிய கொம்பு படுதலால் உடைந்து, விண் கும்பம் வாய் நிறைக்கும் - வானத்திலுள்ள குடவடிவமான கும்பராசியின் வாயளவும் (தேனைச சொரிந்து) நிறைத்தற்கு இடமான, வேங்கடமே——,——-வள் கும்பம் - (இயல்பிற்) கொழுமையுள்ள மத்தகத்தையுடையதும், கம்பத்து - (முதலைவௌவியதனாலாகிய) நடுக்கத்தையுடையதுமாகிய, ஆனைக்கு - கஜேந்திராழ்வானுக்கு, அடுத்தார் - அருகில் ஓடிவந்து அபயமளித்தவரும், கார் அரக்கர் போர் மாள - கருநிறமுடைய இராக்கதர்கள் போரில் இறக்க, கம் பத்தானை கடுத்தார் - பத்துத்தலைகளையுடையவனை இராவணனைக் கோபித்து அழித்தவருமாகிய திருமால், காப்பு - (உயிர்களைப்) பாதுகாக்கும் இடம்; (எ - று.)

பிறைக்கோட்டால் என்பதற்கு - வளைந்தவடிவமுடைய பிறையினது நுனி படுதலால் என்று உரைப்பினும் அமையும். கும்பராசி, மாசிமாதத்துக்கு

உரியது. திருவேங்கடமலையிலுள்ள கொம்பு கும்பராசிக்கு மேலுள்ள தென்றும், தன்மீது பிறைச்சந்திரன் படப்பெறுவ தென்றும் கூறியதனால், அதனது உயர்வை விளக்கி மலைவளத்தை வருணித்தபடியாம். கும்பம் - குடம்; இரண்டுகுடம் கவிழ்த்தாற்போன்ற யானைத்தலையிலுறுப்புக்குப் பெயராக வழங்கும். அடுத்தல் - சமீபித்தல். ரக்ஷஸ் என்ற வடசொல், அரக்கரெனச் சிதைந்தது. கம் - தலை; வடசொல். (௨௩)

௨௪. கூனலிள வெண்குருகு கோனேரி யில்விசும்பூர்
மீனநிழ லைக்கொத்தும் வேங்கடமே—கானகத்துப்
பொன்னா ருழையெய்தார் பூங்கழலே தஞ்சமென
வுன்னா ருழையெய்தா ரூர்.

(இ - ள்.) கூனல் இள வெள் குருகு - (கழுத்து) வளைவையுடைய இளமையான வெண்ணிறமுள்ள குருகென்னும் நீர்ப்பறவை, கோனேரியில் - கோனேரிதீர்த்தத்தில், விசும்புஊர்மீனம் நிழலை-வானத்திற் செல்லுகின்ற மீன்வடிவமான மீனராசியினது நிழல் தெரிய அதனை, கொத்தும் - (அந்நீரிற்செல்லுகிற உண்மையானமீனென்றே கருதி உண்ணும்பொருட்டு மூக்கினாற்) குத்துதற்கு இடமான, வேங்கடமே——,——கான் அகத்து தண்டகாரணியத்திலே, பொன் ஆர் உழை - பொன்னிறமாய்ப் பொருந்திய (மாரீசனாகிய) மாயமானை, எய்தார் - அம்புஎய்து வீழ்த்தியவரும், பூ கழலே தஞ்சம் என உன்னாருழை எய்தார் - தமது திருவடித்தாமரை மலர்களையே சரணமென்று நினையாதவரிடத்திற் சென்றுசேராதவரு மாகிய திருமாலினது, ஊர் - திருப்பதி; (எ - று.)

கூன் நல் எனப்பிரித்து, வளைவுள்ள அழகிய என்றும் பொருளுரைக்கலாம். குருகு - நாரை, கொக்கு. கோன் ஏரி - வடமொழியில், ஸ்வாமிபுஷ்கரிணி யென்று வழங்கும். திருவேங்கடமலையின்மேல் திருக்கோயிலுக்கு அருகிலுள்ள பிரதானமான திவ்வியதீர்த்தம் இது. மீனராசி, பங்குனி மாதத்துக்கு உரியது. கொத்துதலெனினும், குத்துதலெனினும் ஒக்கும். மீனராசியின் நிழலை மீனென்று மயங்கியதாகக் கூறியது, மயக்கவணி. சீதையைக் கவர்ந்து செல்லக் கருதிய இராவணனது தூண்டுதலால் அவனுக்கு மாமன்முறையுள்ள மாரீசனென்ற ராக்ஷசன் மாயையாற் பொன் மானுருவங்கொண்டு தண்டகாரணியத்திற் பஞ்சவடியிலேசீதையினெதிரிற் சென்று உலாவுகையில், அப்பிராட்டியின் வேண்டுகோளின்படி அவனைப் பிடித்தற்குத் தொடர்ந்துசென்ற இராமபிரான், நெடுந்தூரம்ஓட்டங்காட்டிய அம்மானை மாயமானென்று அறிந்தவளவிலே அதன்மேல் அம்புஎய்துவீழ்த்தின னென்பது பிரசித்தம். ஆருழை - வினைத்தொகை; பண்புத்தொகையாகக் கொண்டால், (பெறுதற்கு) அரிய மானென்று பொருள்படும். எய்தார் என்பது - மூன்றாமடியில் எய் என்னும் பகுதியின்மேற் பிறந்த உடன்பாட்டுஇறந்தகாலவினையாலணையும்பெயரும், நான்காமடியில் எய்துஎன்னும் பகுதியின்மேற் பிறந்த எதிர்மறை வினையாலணையும் பெயருமாம். கழலே தஞ்சமென வுன்னாருழை யெய்தார்-தமக்கு அடிமைபூணாதவரிடத்தில் அன்

போடு சென்றுசேராதவர்; எனவே, கழலேதஞ்சமென்று உன்னுவாரிடத்து எய்துபவரென்பது அருத்தாபத்தியால் விளங்கும். (உச)

உரு. மண்மூலந் தாவென்று மந்திகடு வற்குரைப்ப
விண்மூலங் கேட்டேங்கும் வேங்கடமே—யொண்மூல
வேதத் திருக்குழைபார் வெய்யோ னிரண்டனைய
சீதத் திருக்குழையார் சேர்வு.

(இ - ள்.) மண் மூலம் தா என்று மந்தி கடுவற்கு உரைப்ப - 'மண்ணிலிருக்கிற கிழங்கை (உண்ணுதற்குப் பெயர்த்தெடுத்துக்) கொடு' என்னும் பொருளில் 'மூலந்தா' என்று பெண் குரங்கு ஆண்குரங்கை நோக்கிச்சொல்ல, விண் மூலம் - வானத்திலுள்ள மூலநட்சத்திரம், கேட்டு - (அச்சொல்லைக்) கேட்டு, ஏங்கும்-(தன்னைப்பிடித்துக்கொடுக்கச் சொன்னதாகக் கருதி) அஞ்சிக் கலங்குதற்கு இடமான, வேங்கடமே—,—ஒள் - (எல்லாப்பிரமாணங்களிலும்) சிறந்த பிரமாணமாகவுள்ளவையும், மூலம் - (எல்லா நூல்களுக்கும்) முதல்நூலாகவுள்ளவையுமான, வேதத்து-வேதங்களின், இருக்கு - மந்திரங்களை, உழைபார் - தமக்கு இடமாகக்கொண்டு அவற்றில்(பொருள் வடிவமாகப்) பொதிந்திருப்பவரும், வெய்யோன் இரண்டு அனைய-சூரியமண்டலம் இரண்டு உளவாயின் அவற்றைப் போன்ற [மிகவிளங்குகிற], சீதம் திரு குழையார் - குளிர்ந்த ஒளியுள்ள சிறந்த திவ்விய குண்டலங்களை யணிந்தவருமான திருமால், சேர்வு சேர்ந்து தங்குமிடம்; (எ - று.)

மந்தி 'மூலந்தா' என்று வேண்டியதனால், அதனிடத்து மிக்கஅன்புகொண்ட கடுவன் தன்னைப்பிடித்து மந்தியின்கையிற் கொடுத்துவிடுமேயென்று மூலநக்ஷத்திரம் அஞ்சுமென்க. இவ்வாற்றலையில், அம்மலைவானத்து நட்சத்திரவீதிக்கு அருகாம்படி ஓங்கிய தென்பதனோடு, அம்மலைக்குரங்கு தேவகணமும் அஞ்சத்தக்க வலிமையுடையதென்பதும் விளங்கும். மண்மூலம் என்றவிடத்து 'வண்மூலம்' என்று பாடம் உண்டு; அது சிறக்கும்: செழிப்பான மூலமென்க. மந்தி - குரங்கின் பெண்மைப்பெயர். கடுவன்-அதன் ஆண்மைப்பெயர்: கடுமையுடையது 'மூலம்' என்ற பெயர்கொண்டு சமத்காரங் கற்பிக்கப்பட்டது. இருக்கு - ருக் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். 'வெய்யோனிரண்டனைய' என்றது, இல்பொருளுவமை. (உரு)

உசு. நாலவிட்ட பொன்னூச னன்னுதலா ருந்துதொறு
மேலவிட்டந் தொட்டிழியும் வேங்கடமே—பாலமிட்ட
பொற்புக் களங்கறுத்தார் போர்சரிய வாணன்றோள்
வெற்புக்க ளங்கறுத்தார் வீடு.

(இ - ள்.) நால விட்ட-தொங்கவிடப்பட்டுள்ள, பொன் ஊசல் பொன்னினாலாகிய ஊஞ்சல், நல் நுதலார் உந்துதொறும் - அழகிய நெற்றியையுடைய மகளிர் வீசித்தள்ளியாட்டுந்தோறும், மேல் அவிட்டம் தொட்டு இழியும் - வானத்திலுள்ள அவிட்ட நக்ஷத்திரத்தின்மீது பட்டு இறங்குதற்கு இடமான, வேங்கடமே—,—ஆலம் இட்ட - விஷத்தை உட்கொண்ட,

பொற்பு களம் - பொலிவையுடைய கண்டம், கறுத்தார் - கருநிறமடைந்தவரான சிவபிரான், போர் சரிய - யுத்தத்திலே பின்னிட, வாணன் தோள் வெற்புக்கள் - பாணாசுரனுடைய தோள்களாகிய மலைகளை, அங்கு - அப்பொழுது [அல்லது அப்போர்க்களத்தில்], அறுத்தார் - துணித்தவரான திருமாலினது, வீடு - வசிக்குமிடம்; (எ - று.)—எதுகையமைதி நோக்கி, அவிட்டத்தைக் கூறினார்.

முன்னிரண்டடியில் திருவேங்கடத்தின் உயர்வும், பின்னிரண்டடியில் திருவேங்கடமுடையானது பரத்வமும் குறிக்கப்பட்டன. நுதல் - புருவமுமாம். ஹாலம், பாணன் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. பொற்பு - பொலிவையுணர்த்தும் உரிச்சொல். களம் - வடசொல்; கருமை யென்ற பண்பினடியாகிய கருஎன்பது, கறு என விகாரப்பட்டு வினைத்தன்மையடையும். திருமாலின் கட்டளைப்படியே தேவர்கள் அசுரர்களைத் துணைக்கொண்டு திருப்பாற்கடல் கடைகையில் அதனினின்று எழுந்ததோர் அதி பயங்கரமான பெருவிஷத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் அதன் கொடுமையைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவர்களின் வேண்டுகோளினாலும், திருமாலின் கட்டளையினாலும், அவ்விஷத்தைச் சிவபிரான் அமுதுசெய்து கண்டத்தில் நிறுத்தியதனால், அப்பெருமானது கண்டம் கருநிறமடைந்ததென அறிக.

உஎ. பானிறங்கொ டெங்கினிளம் பாளைவிரி யச்சுனையின்
மீனினங்கொக் கென்றொளிக்கும் வேங்கடமே—வானிமிர்ந்த
வெள்ளத்துக் கப்பாலான் மெய்ப்பரம யோகியர்த
முள்ளத்துக் கப்பாலா னூர்.

(இ - ள்.) பால் நிறம் கொள் - வெண்மைநிறத்தைக் கொண்ட, தெங்கின் இள பாளை - தென்னமரத்தினது இளமையான பாளை, விரிய-மலர, (அதுகண்டு), சுனையின் மீன் இனம் - சுனைநீரிலுள்ள மீன்கூட்டங்கள், கொக்கு என்று-(அதனைக்) கொக்கென்று கருதி, ஒளிக்கும் - அஞ்சி மறைதற்கு இடமான, வேங்கடமே—;—வான் நிமிர்ந்த-வானத்தையுங் கடந்து பொங்கி மேலெழுந்த, வெள்ளத்து - பிரளயப்பெருங்கடல்வெள்ளத்திலே, கப்பு ஆலான் - கிளைகளையுடையதோர் ஆலமரத்தினது இலையிற் பள்ளிகொண்டிருப்பவனும், மெய் பரம யோகியர்தம் உள்ளத்துக்கு அப்பாலான்- உண்மையான சிறந்த யோகப்பயிற்சியையுடைய மகான்களுடைய மனத்துக்கும் முழுவதும் எட்டாமல் கடந்துள்ளவனுமான திருமாலினது, ஊர்- திருப்பதி; (எ - று.)

முன்னிரண்டடி - மயக்கவணி. கொக்கு மீனைக்குத்தியுண்ணுந் தன்மையதாதலால், அதற்கு அஞ்சியொளித்தல், மீனுக்கு இயல்பு. சுனை-மலையிலுள்ள நீரூற்றுடைய குளம். எல்லாம் அழிந்துபோகின்ற யுகாந்தகாலத்தில் கடல் பொங்கி உலகங்களை மூடிக்கொள்ள, எங்கும் ஏகார்ணவமான அந்த மகாப்பிரளய சமுத்திரத்தில் ஓர் ஆலமரம் தோன்ற, ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு சிறுகுழந்தை வடிவமாய் ஆதிசேஷாம்சமான அம்மரத்தின் இலையொன்றன் மீது பள்ளிகொண்டு தனது மாயாசொரூபமான யோகநித்திரையைக்

கைக்கொண்டு திருக்கண்வளர்ந்தருளுகின்றனனென அறிக. கப்பு - ஆலமரத் துக்கு அடைமொழி. இச்சொல்லுக்கு-கவர் என்றும் பொருள் உண்டு; அதாவது-கிளைபிரியுமிடம். மெய் என்ற அடைமொழி, யோகியர்து பொய்யொழுக்க மின்மையை உணர்த்தும். மனமொழி, மெய்களைக் கடந்தவனாதலால், 'மெய்ப்பரமயோகியர்த முள்ளத்துக்கு அப்பாலான்' என்றார். (உஎ)

உஅ. கொம்பணியுந் தேமாங் குயில்கருடன் போற்கூவ
வெம்பணிகள் புற்றடையும் வேங்கடமே—வம்பணியும்
விண்ணினைந்து காப்பார் மிசைவைத்தார் பத்தரைத்த
முண்ணினைந்து காப்பா ருவப்பு.

(இ - ள்.) கொம்பு அணியும் தே மா குயில் - கிளைகள் அழகியனவாகப் பெற்ற இனிய மாமரத்தின் மேல் இருக்கிற குயிலென்னும்பறவை, கருடன் போல் கூவ - (அத்தேமாமரத்தின் இனியதளிரை நிரம்பவுண்டதனாலாகிய கொழுமைவளத்தால் பக்ஷிராஜனான) கருடன்போலக் கூவி யொலிசெய்ய, (அதுகேட்டு), வெம் பணிகள் புற்று அடையும் - (கருடனுக்கு அஞ்சும்இயல்பினவான) கொடியபாம்புகள் அஞ்சிப் புற்றினுள்ளே நுழைதற்குஇடமான, வேங்கடமே—, —வம்பு அணியும்-வாசனையை மிகுதியாகக் கொண்ட, விண்ணின் ஐந்து கா-தேவலோகத்திலுள்ள பஞ்சதருக்களுள் ஒன்றை, பார் மிசை வைத்தார்-(சத்தியபாமைக்காக) நிலவுலகத்திற் கொணர்ந்துநாட்டியவரும், பத்தரை-தமது அடியார்களை, தம் உள் நினைந்து காப்பார்-தமது உள்ளத்தில் நினைத்துக் குறிக்கொண்டு பாதுகாப்பவருமாகிய திருமால், உவப்பு-திருவுள்ளமுவந்து எழுந்தருளியிருக்கும் இடம்: (எ - று.)

சிறியோரும் கொழுமைவாய்ந்தால் பெரியோர்போலக் கம்பீரமாகக் குரல் வாய்விடுதல், இயல்பு; அவ்வாறே பறவைகளி லொன்றான குயில் பறவைக்கரசனான கருடன்போலக் கூவ என்றார். திருமாலுக்கு வாகனமான கருடன் திருமலையிற் பயிலுந்தோறும் அதன் குரலைச் செவியுற்ற பழக்கத்தால் குயில் கருடன்போலக் கூவு மென்க. 'கொம்பணியுந்தேமா' என்ற அடைமொழி, குயிற்குக் கொழுமைவாய்ந்ததன் காரணத்தை விளக்கிற்று. தேமா - தேன்போல் இனிய காய்கனிகளையுடைய ஒருவகை மாமரம் தேன் + மா = தேமா; தேன்மொழி மெலிவர இறுதியழிந்தது. மாங்குயில் - மரப்பெயர் முன்னர் இனமெல்லெழுத்து வரப்பெற்றது. 'கருடன்பேர்கூவ' என்று பாடமோதி, தங்கட்கு அரசனான கருடனது திருநாமத்தை உச்சரிக்க என்று உரைப்பாரு முளர். ஐந்து தேவதருக்கள்-சந்தானம், மந்தாரம், பாரிஜாதம், கற்பகம், அரிசந்தனம் என்பன. இவை, இந்திரனது நந்தவனத்தி லுள்ளன. உவப்பு - தொழிலாகுபெயர். (உஅ)

உகூ. தெங்கிளநீர் வீழச் சிதறுமணி யைக்கரிகள்
வெங்கனலென் றஞ்சிப்போம் வேங்கடமே—பைங்கழையின்
மாண்டாரைப் பண்டழைத்தார் மாமறையோன் பாற்றோன்றி
மாண்டாரைப் பண்டழைத்தார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) தெங்கு - தென்னமரத்தினது, இளநீர் - இளநீர்க்காய்கள், வீழ - விழுதலால், சிதறும் - சிதறுகின்ற, மணியை - இரத்தினங்களை, கரிகள் - யானைகள்; வெம் கனல் என்று - வெவ்விய நெருப்பு என்று கருதி, அஞ்சி போம் - அச்சங்கொண்டு விலகிச் செல்லுதற்கு இடமான, வேங்கடமே——,——பைங் கழையின் - பசிய வேய்ங்குழலின், மாண் தாரை பண் - மாட்சிமைப்பட்ட ஒழுங்கான கீதம், தழைத்தார் - செழிக்க ஊதினவரும், மா மறையோன்பால் தோன்றி மாண்டாரை - சிறந்த ஓர் அந்தணனிடத்திற் பிறந்துஇறந்த மக்களை, பண்டு - முன்பு [கிருஷ்ணாவதாரத்தில்], அழைத்தார் - மீட்டு அழைத்து வந்தவரு மாகிய திருமால், வாழ்வு - வாழுமிடம்; (எ - று)

இளநீர் - தெங்கின் இளங்காய். இரத்தினங்கள், அம்மலையி லுள்ளவை. முன்னும் "பொன்னுமணியும் பொலிந்தோங்கி" என்றார். சிவந்து மிகவிளங்குகிற ஒளியினால் இரத்தினங்கள் நெருப்பென்று கருதப்பட்டன; மயக்கவணி. தீக்கு அஞ்சி விலகுதல் யானையின் இயல்பு. கழை - மூங்கில்; வேய்ங்குழலுக்குக் கருவியாகுபெயர். பண் - இசை. அதற்கு மாட்சி - செவிக்கு இனியதாதல்; ஒழுங்கு - இலக்கணம் அமைதல். வாழ்வு - தொழிலாகுபெயர்.

"மீளாப்பதம்புக்க பாலரை நீயன்று மீட்டது" என்பர் திருவரங்கத்து மாலையிலும். "பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த பிள்ளைகளை நால்வரையும், இறைப்பொழுதிற் கொணர்ந்துகொடுத் தொருப்படுத்த வுறைப்பனூர்" என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியையுங் காண்க. (௨௯)

௩௦. அங்கயலின் மேக மதிரப் பெரும்பாந்தள்
வெங்கயமென் றங்காக்கும் வேங்கடமே—பங்கயனோ
டம்புவ னங்கடந்தா ரம்புயத்து மங்கையொடு
வெம்புவ னங்கடந்தார் வெற்பு.

(இ - ள்.) அங்கு - அவ்விடத்து, அயலில் - அருகிலே, மேகம் - மேகங்கள், அதிர - இடிமுழங்க, பெரும் பாந்தள் - (அம்முழக்கத்தைக் கேட்ட) பெரிய மலைப்பாம்புகள், வெம் கயம் என்று-வெவ்விய மதயானைகள் பிளிறிக்கொண்டுவருகின்றன வென்றுகருதி, அங்காக்கும்-(அவற்றைவிழுங்குதற்கு) வாய்திறத்தற்கு இடமான, வேங்கடமே——,——பங்கயனோடு - பிரமனுடனே, அம் புவனங்கள் - அழகிய உலகங்களை, தந்தார் - (தமதுதிருநாபிக் கமலத்தினின்று) தோன்றுவித்தவரும், அம்புயத்து மங்கையொடு - தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கிற என்றும்மாறாத இளமைப்பருவத்தையுடைய திருமகளினது அவதாரமான சீதாதேவியுடனே, வெம்பு வனம் கடந்தார் - வெப்பங்கொண்ட காட்டைக் கடந்துசென்றவரும் ஆகிய திருமாலினது, வெற்பு - திருமலை; (எ - று.)

இதுவும், மயக்கவணி. வேங்கடமலையிலுள்ள பெரிய மலைப்பாம்புகள் யானையை விழுங்குந்தரத்தன வென்று மலைவளத்தைவருணித்தவாறு. கஜம்,

பங்கஜம, அம்புஜம் என்ற வடசொற்களின் ஜகரம் யகரமாகத் திரிந்தது பங்கஜம் - சேற்றில்முளைப்பது; அம்புஜம் - நீரில்தோன்றுவது; இரண்டும் - தாமரைக்குக் காரணவிடுகுறி; அதன் மலர்க்கு முதலாகுபெயர். மேலும், புவனம், வனம் - வடசொற்கள். திருமால் இராமபிரானாகத் திருவவதரித்த போது அதற்கு ஏற்பத் திருமகள் சீதையாகத் திருவவதரித்தனள். பித்ரு வாக்யபரிபாலநத்திற்காக இராமபிரான் ஜாநகியுடன் பதினான்குவருஷம் வனத்திற்சென்று வசிப்பவனாகித் தண்டகாரணியமுதலியவற்றைக் கடந்து இலங்கையளவும்போய் மீண்டமை பிரசித்தம். வெம்புஎன்ற அடைமொழி, வனத்தின் கொடுமையை விளக்கும். (௩௦)

௩௧. திங்களிறு மாந்துலவத் தீம்பாற் கவளமென்று
வெங்களிறு கைநீட்டும் வேங்கடமே—பொங்கமரி
லார்த்த வலம்புரியா ராட்பட்டார் செய்தபிழை
பார்த்த வலம்புரியார் பற்று.

(இ - ள்.) திங்கள்-சந்திரன், இறுமாந்து - செருக்கி [கலைநிறைதலாற் களித்து என்றபடி], உலவ-அருகிலே வானத்திற் சஞ்சரிக்க, (அதனை), தீம் பால்கவளம் என்று-இனியபாலினாற்கலந்த உணவுத்திரளை யென்றெண்ணி, வெம் களிறு கை நீட்டும் - வெவ்விய மதயானை (அதனை உண்ணும்பொருட்டுப் பற்றுதற்காகத்) துதிக்கையை நீட்டுதற்கு இடமான, வேங்கடமே——, ——பொங்கு அமரில் - உக்கிரமான போரிலே, ஆர்த்த - முழக்கின, வலம் புரியார் - (பாஞ்சஜந்யமென்னும்) வலம்புரிச்சங்கையுடையவரும், ஆள் பட்டார் செய்த பிழை பார்த்து அவலம்புரியார் - (தமக்கு) அடிமைப்பட்டவர்கள்செய்த குற்றத்தைக்கண்டு (அதற்குஏற்ப அவர்கட்குத்)துன்பத்தைச்செய்யாதவருமாகிய திருமால், பற்று - விரும்பித் தமது இடமாகக் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்குமிடம்; (எ - று)

இதுவும் மயக்கவணி. பாற்கவளத்தை விரும்புதல், யானையின் இயல்பு. இறுமாந்து, இறுமா - பகுதி. கவளம் - கபள மென்ற வடசொல் திரிந்தது. மகாபாரதயுத்தத்திலும், மற்றும் பல யுத்தங்களிலும் கண்ணபிரான் தனது திவ்வியசங்கத்தை வாயில்வைத்து ஊதி முழக்கி, அதன் ஒலிகேட்டவளவிற் பகைவர் அஞ்சி நடுங்கி யழியும்படி செய்தமை, பிரசித்தம்; "நிருபர் மயங்கி வீழ்தர வெண்சங்கமு முழக்கி" என்ற வில்லிபுத்தூரார் பாரதத்தையும், "அரங்கர்சங்கோசையிலண்டமெல்லாம், வெருட்கொண்டிடர்பட மோகித்து வீழ்ந்தனர்" என்ற திருவரங்கத்துமாலையையுங் காண்க. தனக்குஅடிமைப்பட்டவர் பிழைசெய்தால் அதனைப் பொறுத்தலும், குற்றமாகப் பாராட்டாது விடுதலே யன்றிக் குணமாகக் கொள்ளுதலும், எம்பெருமானுக்குஇயல்பு; "தன்னடியார்திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலுஞ் சிதகுரைக்குமேல், என்னடியா ரதுசெய்யார் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தா ரென்பர் போலும், மன்னுடைய விபீடணற்காய் மதிளிலங்கைத் திசைநோக்கி மலர்க்கண்வைத்த, என்னுடைய திருவரங்கர்க் கன்றியு மற்றொருவர்க் காளாவரே" என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழிப் பாசுரம் காண்க, அப்பாசுரத்து வியாக்கியா

நத்தில் 'செய்தாரேல் நன்று செய்தார்' என்ற இடத்தில் 'நாம் உண்
என்றும், ஒரு பிரமாணம் உண்டு என்றும்,நாம்பொறுப்போம் என்றும் நிலை
த்துச் செய்தார்களாகில் அழகிதாகச் செய்தார்கள்; ஒரு தருமாதருமமு
பரலோகமும் இல்லையென்று செய்தார்களன்றே; பிராமாதிகத்துக்கு நா
உளோம் என்றன்றோ செய்தது?' என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமா
உரைத்ததும் உணரத்தக்கது. பற்று - பற்றப்படும் இடம்; செயப்படுபெ
ருள்விகுதி புணர்ந்து கெட்ட பெயர். (௩௧

௩௨. அம்புலியின் வாழ்மா னதிருங் குரற்பகுவாய்
வெம்புலியைக் கண்டேங்கும் வேங்கடமே—நம்புமெனை
வீங்கூத்தைக் கண்டிருப்பார் விண்ணோர் நரர்பிறந்து
சாங்கூத்தைக் கண்டிருப்பார் சார்பு.

(இ - ள்.) அம்புலியின் வாழ் மான் - சந்திரனிடத்தில் வாழ்கின்,
மான், அதிரும் குரல் பகு வாய் வெம் புலியை கண்டு ஏங்கும்-கர்ச்சிக்கின்,
குரலையும் திறந்தவாயையுமுடைய கொடிய புலியைப் பார்த்துப் பயப்ப
தற்குக் காரணமான, வேங்கடமே———,———நம்பும் எனை - (தம்மையே ச
ணமென்று) நம்பிய என்னை, வீங்கு ஊத்தைக்கண் இருப்பார் - மிக்க அசுத்
மான பிறப்பிலே திரும்பிச் செல்ல விடாதவரும், விண்ணோர் நரர் பிறந்
சாம் கூத்தை கண்டு இருப்பார் - தேவர்களும் மனிதர்களும் பிறந்து இற
கின்றவையாகிய கூத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பவருமாகிய திருமால்
சார்பு - சார்ந்துள்ள இடம்; (எ - று.)

சந்திரமண்டலத்திற் காணப்படுகின்ற களங்கவடிவத்தை மானென்ப
ரது கொள்கைபற்றி, இவ்வருணனை கற்பிக்கப்பட்டது. அருகிற் புலியை
கண்டால் அஞ்சுதல் மானின் இயல்பாதலின், இங்ஙனங் கூறினர். இதில்
மலையினுயர்வு விளங்கும். கொடியஜந்துக்கள் அகப்பட்ட பிராணிகளையெ
லாம் வெளிவிடுத்தின்னும்பொருட்டு எப்பொழுதும் வாய்திறந்திருத்தல்இய
பாதலின், 'பகுவாய்' என்ற அடைமொழி புலிக்குக் கொடுக்கப்பட்டது
தமக்கு அடிமைப்பட்ட என்னை மறுபடி பிறப்பெடுக்கவேண்டாதபடி கரு
மொழித்து முத்தியிற் சேர்த்துக்கொள்வர் கருணாநிதியான எம்பெரும
னென்ற துணிவு தமக்கு இருக்கல்பற்றி, 'நம்புமெனை வீங்கூத்தைக்கண்
திருப்பார்' என்றார். எனை - என்னை; தொகுத்தல். ஊத்தைக்கண், கண்
ஏழனுருபு. "உலகம் யாவையுந் தாமுள வாக்கலும், நிலைபெறுத்தலும் நீக்
லும் நீங்கலா, அருகிலா விளையாட்டுடையா ரவர், தலைவ ரன்னவர்க்கே
சர ணாங்களே" என்றபடி உயிர்களைப் படைத்தலும் காத்தலும் அழித்தலு
எம்பெருமானுக்குத் திருவிளையாட்டாதலால், 'விண்ணோர் நரர் பிறந்
சாங் கூத்தைக் கண்டிருப்பார்' என்றார். கூத்தாடிகள் அரங்கில் வெளி
பட்டுத் தம்தமது வேடத்திற்கு ஏற்பச் சிறிதுபொழுது ஆடியொழித
போல, பிராணிகள் உலகில் பிறப்பெடுத்துப் புடைபெயர்ந்து அழியுமென்
நரர் - வடசொல். இருப்பார் - உவந்திருப்பவர்; தாம் பிறப்பு இயற
இன்றி என்றும் ஒருபடிப்பட இருப்பவர்; பொழுதுபோக்காகக் கண்டுகெ

ண்டிருப்பவர். திருப்பார் - எதிர்மறை; இருப்பார் - உடன்பாடு. மனிதராகப்பிறந்து செய்த நல்வினையால் மறுமையில் தேவராகத்தோன்றினும் அவர்க்கும் அந்நல்வினைமுடிவில் அத்தேவவடிவம் நீங்க மறுபிறப்பு நேர்தல் இயல்பு; அதுவே இங்குச் சாதலாகக் குறிக்கப்பட்டது. பகுவாய் - வினைத்தொகை; பக்க பகுகிற பகும் வாய் என விரியும். (௬௨)

௬௩. கண்ணால் வெடித்த கழைமுத்தங் கார்துளைத்து
விண்ணாலி யோடுதிரும் வேங்கடமே—யெண்ணார்
கலங்கவரு மஞ்சனையார் கான்முளையை யூர்ந்தார்
சலங்கவரு மஞ்சனையார் சார்பு.

(இ - ள்.) கண்ணால் - கணுக்களிலே, வெடித்த—, கழை - மூங்கில்களினின்று வெளிச்சிதறிய, முத்தம் - முத்துக்கள், கார் துளைத்து - மேகத்தைத் தொளைசெய்து, விண் ஆலியோடு உதிரும் - அந்தமேகத்தினின்று வெளிப்படுகிற மழைநீர்க்கட்டியுடனே கீழ்ச்சிந்துதற்கு இடமான, வேங்கடமே——,——எண்ணார் கலங்க வரும் பகைவர்கள் உறுதிநிலைகலங்கும்படி செல்லுகின்ற, அஞ்சனையார் கான்முளையை - அஞ்சனாதேவியினது புத்திரனை அநுமானை, ஊர்ந்தார் - வாகனமாகக்கொண்டு ஏறிநடத்தியவரும், சலம் கவரும் மஞ்சு அனையார்-நீரைநிரம்ப மொண்டுகொண்ட காளமேகத்தைப் போன்றவரு மாகிய திருமால், சார்பு - சார்ந்துள்ள இடம்; (எ - று.)

சிறந்தசாதிமூங்கில் முற்றினபொழுது அதன்கணுக்கள் வெடிக்க அவற்றினின்று முத்துப் பிறக்குமென்றல், கவிமரபு. அங்ஙனம் திருவேங்கடமலையின்மீது உள்ள மூங்கிலினின்று சிதறிய முத்து அருகிலுள்ள மேகத்தின் மீது தெறித்து அதனைத் தொளைபடுத்தி அத்துளையின்வழியாக அம்மேகத்தினின்று விழும் ஆலாங்கட்டியுடனே தானும் கீழ்விழும் என அம்மலையின் உயர்வைவருணித்தவாறு. கண்ணால் என்பதில் 'ஆல்' என்னும் மூன்றனுருபு ஏழனுருபின்பொருளில் வந்தது, உருபுமயக்கம். கேசரிஎன்னும் வாநரவீரனது மனைவியான அஞ்சனையென்பவளிடத்தில் வாயுதேவனால் உதித்தவன் அநுமான்; ஆதலால், அவனுக்கு, ஆஞ்சநேயன் என்று ஒருபெயர் வழங்கும். 'எண்ணார்கலங்கவரும' என்ற அடைமொழி, அந்த அநுமானுடைய பல பராக்கிரமங்களின் தோற்றத்தைவிளக்கும. எண்ணார் - ஒருபொருளாகமதியாதவர்; எதிர்மறை வினையாலணையும்பெயா. இங்கு 'எண்ணார்' என்றது, இராக்கதர்களை. அஞ்சனையார் - உயர்வுப்பன்மை. கால் முளை - சந்ததியில் தோன்றியவன்; பிள்ளைக்குக் காரணக்குறி. இராமபிரான் அநுமானை வாகனமாகக்கொண்டு அவன்மேல் ஏறிப் போர்க்குச சென்றமை, பிரசித்தம். நீர்கொண்டமேகம் - எம்பெருமானது திருமேனிக்கு, நிறத்திலும் அழகிலும் குளிர்ந்த தோற்றத்திலும் உவமம்; கைம்மாறுகருதாது கருணைமழைபொழிந்து உதவுங் குணத்தில் உவம மென்னவுமாம். (௬௩)

௬௪. செல்லுக்கு மேற்செல்லுந் திண்ணியவேய் வாசவனார்
வில்லுக்கு வாளியாம் வேங்கடமே—யெல்லுக்கு
ளந்தகா ரம்படைத்தா ராரழல்வா யம்பினால்
வெந்தகா ரம்படைத்தார் வெற்பு.

(இ - ள்.) செல்லுக்கு மேல் செல்லும் - மேகத்திற்குமேலாக வளர்ந்து செல்லுகின்ற, திண்ணிய வேய் - வலிமையையுடைய மூங்கில், வாசவனு வில்லுக்கு வாளி ஆம் - (வானத்தில்தோன்றுகிற) இந்திரதனுசுக்கு அம் போன்றிருக்கப்பெற்ற, வேங்கடமே—,—எல்லுக்குள் - பகற்பொழுதிலு ள்ளே, அந்தகாரம் படைத்தார் - இருளை உண்டாக்கினவரும், ஆர் அழ வாய் அம்பினால் - நிறைந்த அக்கினியை வாயிலுடைய அஸ்திரத்தினு [ஆக்நேயாஸ்திரத்தினால்], வெந்த - தவிப்படைந்த, கார் அம்பு - கருநி மான கடலை, அடைத்தார் - அணைகட்டிஅணைத்தவருமான திருமாலினது வெற்பு - திருமலை; (எ - று.)

திருவேங்கடமலையின்மீது மேகமண்டலத்தையளாவி ஓங்கிவளர்ந்து ள்ள மூங்கில், வானத்தில்தோன்றும் இந்திரவில்லில் தொடுத்தற்கு அமை ந்த அம்புபோலு மென்க; தற்குறிப்பேற்ற உவமையணி. செல் - (வான த்திற்) செல்வது என்று பொருள்படும் காரணக்குறி. திண்ணிய - திண் மையென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சம். வாசவனார் உயர்வுப்பன்மை. செல்லுக்கு என்பதில் நான்கனுருபு ஐந்தனுருபிற்குரி எல்லைப்பொருளில் வந்ததனால், உருபு மயக்கம். வில்லுக்கு என்பதில், ந ன்கனுருபு - தகுதிப்பொருளது. அந்தகாரம் - வடசொல். அம்பு என் சொல் இரண்டனுள், பிந்தினது வடமொழி. அம்பு - நீர்; - கடலுக் இலக்கணை. ஆர்அழல் - தணித்தற்குஅரிய நெருப்புமாம்; அருமை கருமை என்ற பண்புப்பெயர்கள், ஆர் கார் என விகாரப்படும். வாய் - நுனி. இன் அழல்வாயம்பு - நெருப்புவாய்ந்த அம்பு எனினுமாம்; வாயம்பு - வினை தொகை. (௩௪

௩௫. பொன்கமழுங் கற்பகத்தின் பூங்கா வணத்துக்கு
மென்கமுகங் காலாகும் வேங்கடமே—நன்கமரு
மூரத் திகிரியா ரூதுந் திகிரியார்
வீரத் திகிரியார் வெற்பு.

(இ - ள்.) மெல் கமுகு - காட்சிக்கு இனிய பாக்குமரங்கள், பொ கமழும் கற்பகத்தின் பூ காவணத்துக்கு - பொன்மயமானதும் வாசனைவீ வதுமான மேலுலகத்துக் கற்பகச்சோலையாகிய பொலிவுபெற்ற பந்த க்கு, அம் கால் ஆகும்-அழகியகால்கள் நாட்டியவைபோன்றிருக்கப்பெற் வேங்கடமே——,——நன்கு அமரும்-நன்றாகப்பொருந்திய, ஊர் அத்தி கி யார் - அத்திகிரியென்னுந் திருப்பதியையுடையவரும், ஊதும் திகிரியார் ஊதிஇசைக்கின்ற வேய்ங்குழலையுடையவரும், வீரம் திகிரியார் - பகையு க்குந்திறமுள்ள (சுதரிசனமென்னுஞ்) சக்கராயுதத்தை யுடையவரும் ஆகி திருமாலினது, வெற்பு - திருமலை; (எ - று.)

பொன்னுலகத்திலுள்ளவை யாவும் பொன்மயமானவை யென்ற கரு தினால், கற்பகத்துக்கு 'பொன்' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது கலபகம் என்ற வடமொழி - வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவதைக் கல்பி பது என்று பொருள்படும்; கல்பித்தல் - உண்டாக்குதல். கமுகு - க்ரமுக

என்றவடசொல்லின் சிதைவு. பாக்குமரங்கள் மேலுலகத்தூரந்தனவனத்தை யளாவி வளர்ந்துள்ளன வென்று, மலையின் உயர்வையும் வளத்தையும் உணர்த்தியவாறும். கால் - பந்தற்கால். அத்திகிரி - காஞ்சீபுரியிலுள்ள பெருமாள்கோவி லென்னும் பிரதானமான தலம். திகிரி - மூங்கில்; வேய்ங்குழலை யுணர்த்தும்போது, கருவியாகுபெயர். பின்னிரண்டடியில் 'திகிரி' என மூன்றுமுறை வந்தது, சொற்பின்வருநிலையணி. (௯௫)

௯௬. தண்ணிலைக்கண் மூங்கிற் றலைதொடுத்த தேனிறால்
விண்ணிலைக்கண் ணாடியாம் வேங்கடமே—யுண்ணிலைக்குஞ்
சோதி வணங்கரியார் தூயசன காதியரு
மோதி வணங்கரியா ரூர்.

(இ - ள்.) தண் இலை கண் மூங்கில் தலை - குளிர்ந்த இலைகளையும் கணுக்களையுமுடைய மூங்கிலின் உச்சியிலே, தொடுத்த - கட்டிய, தேன் இறால் - தேன்கூடு, விண் நிலை கண்ணாடி ஆம் - தேவருலகத்து நிலைக்கண்ணாடிபோல விளங்கப்பெற்ற, வேங்கடமே——.——உள் நிலைக்கும் - அன்பருள்ளத்தில் நிலைபெற்றிருக்கின்ற, சோதி - ஒளிவடிவமானவரும், வணம் கரியார் - திருமேனிநிறம் கருமையுள்ளவரும், தூய சனக ஆதியரும் ஓதி வணங்கு அரியார் - (திரிகரண)சுத்தியையுடைய ஸநகாமுதலிய மகாயோகிகளும் துதித்து வணங்குதற்கு அருமையானவரு மாகிய திருமாலினது, ஊர் - திருப்பதி; (எ - று.)

விண் நிலைக்கண்ணாடி - தேவர்கள் தம்அழகுகாணுதற்கு நிறுவிய கண்ணாடி. தேனிறாலுக்கும் நிலைக்கண்ணாடிக்கும் ஒப்புமை, வடிவத்தோற்றம் பற்றியது. ஆம் - உவமவுருபு. வணம் வர்ணம் என்ற வடசொல்லின் திரிபாகிய வண்ணம் என்பதன் தொகுத்தல். ஸநகாதியர் - ஸநகர், ஸநந்தநர், ஸநத்குமாரர், ஸநத்ஸுஜாதர் என்னும் நால்வர்; இவர்கள், பிரமனது குமாரர். வணங்கு - முதனிலைத்தொழிற்பெயர்; நான்காம் வேற்றுமைத்தொகை. (௯௬)

௯௭. தண்கமுகின் பாளை தடங்கதிரின் செல்வனுக்கு
வெண்கவரி போலசையும் வேங்கடமே—யொண்கடல்சூழ்
வண்டுவரை நாட்டினன் மத்தாக வாரிதியுட்
பண்டுவரை நாட்டினன் பற்று.

(இ - ள்.) தண் கமுகின் பாளை - குளிர்ந்த பாக்குமரத்தின் (வெண்ணிறமான) பாளைகள், தட கதிரின் செல்வனுக்கு - மிக்க ஒளிகளைச் செல்வமாக வுடையவனான சூரியனுக்கு, வெள் கவரி போல் - (உபசாரமாக இருபுறத்தும் அசைக்கப்படுகின்ற) வெண்சாமரம்போல, அசையும் - அசையப்பெற்ற, வேங்கடமே——,——ஒள் கடல் சூழ் - பெரிய கடலினாற் சூழப்பட்ட, வள் துவரை - வளப்பமுள்ள துவாரகையாகிய, நாட்டினன் - நாட்டையுடையவனும், பண்டு - முற்காலத்தில், வாரிதியுள் - கடலிலே, வரை - மந்தரமலையை, மத்து ஆக நாட்டினன் - கடைகருவியாக இட்டவனுமாகிய திருமால், பற்று - விரும்பி வாழுமிடம்; (எ - று.)

கழுகம்பாளையை வெண்சாமரம் போலசையு மென்றது,நிறமும் வடிவும் பற்றியது; உயர்வுமிகுதியால், சூரியனுக்கு வெண்சாமர மென்றார். கண்ண பிரான் வடமதுரையில் வசிக்கையில்,பகைவர் பலர் ஒருங்கு போர்க்குவந்து சூழ்தலைநோக்கி, அச்சமயத்தில் தனது நகரத்துக்குடிகள் அழியாதபடி காக்கக் கருதி, மேல்கடலினிடையே துவாரகையென்ற த்வீபத்தை நிருமித்து, அங்கு இச்சனங்களையெல்லாம் குடியேற்றித் தானும் அவ்விடத்துக்குளெழுந்தருளின தன்மையை, 'ஒண்கடல்சூழ் வண்டுவரைநாட்டினன்'என்று குறித்தார். த்வாரகா மந்தம் என்ற வடசொற்கள், துவரை மத்து எனச் சிதைந்தன. வாரிதி - நீர் தங்கு மிடம்; வடசொல்; இங்கே பாற்கடலுக்கு வழங்கப்பட்டது. பண்டு - இடைச்சொல். துர்வாசமுனிசாபத்தால் இந்திரனது செல்வமனைத்தும் கடலில்ஒளித்துவிட்ட சமயம்பார்த்து வந்துபோர்செய்த அசுரர்க்குத் தோற்ற தேவர்கள் திருமாலைச்சரணமடைந்தபோது அப்பெருமான் அவர்கட்கு அபயமளித்து மந்தரமலையைமத்தாகக்கொண்டு பாற்கடல் கடையும்படி கட்டளையிட, அங்ஙனமே தேவர்கள் அம்மலையை அக்கடலில் மத்தாக நாட்டிக் கடைவாராயினர்; அத்தன்மையை ஏவுதற்கருத்தாவின் வினையாக எம்பெருமான்மேல்ஏற்றி 'மத்தாக வாரிதியுள் பண்டு வரைநாட்டினன்' என்றார். (கூஎ)

கூஅ. அங்கதிரும் கான்யாற் றடர்திவலை யாலனைந்து
வெங்கதிருந் தண்கதிராம் வேங்கடமே—செங்கதிர்வேற்
சேந்தனத்த னைந்தான் றிருத்தாதை விற்கிளையாள்
பூந்தனத்த மைந்தான் பொருப்பு.

(இ - ள்.) அங்கு - அவ்விடத்து, அதிரும் - ஆரவாரிக்கின்ற, கான்யாறு - காட்டாறுகளின், அடர் திவலையால் - மிக்க நீர்த்துளிகள் தன்மேல் தெறித்தலினால், நனைந்து—, வெம் கதிரும் - இயல்பில் உஷ்ணகிரணங்களை யுடையவனான சூரியனும், தண் கதிர் ஆம் - குளிர்ந்த கிரணங்களையுடையவனாதற்குக் காரணமாகின்ற, வேஙகடமே——,——செம் கதிர்-சிவந்த ஒளியையுடைய, வேல் - வேலாயுதத்தையுடைய, சேந்தன் - சுப்பிரமணியனுக்கும், அத்தம் ஐந்தான் - ஐந்துகைகளையுடையவனான விநாயகனுக்கும், திரு தாதை - சிறந்த தந்தையான சிவபிரானுடைய, விற்கு - வில்லுக்கு, இளையாள் - இளையவளான சீதையினது, பூ தனத்து - அழகிய கொங்கைகளிலே, அமைந்தான் - விரும்பிப் பொருந்தியவனான திருமாலினது, பொருப்பு - திருமலை; (எ - று.)

தண்கதிர் ஆம் - சீதகிரணனான சந்திரன் போல்கின்ற என்க. சூரிய மண்டலத்தின்மீது கான்யாற்றுத்திவலை தெறிக்கும்படி யுள்ள தென்றதனால் அத்திருமலையின் உயர்வும், மிகப் பெரிய வடிவமுடைய சூரியமண்டலத்தைக் கான்யாற்றுத்திவலைகள் குளிரச்செய்கின்ற வென்றதனால் அந்நீர்த்திவலைகளின் மிகுதியும், மிக்க குளிர்ச்சி தருந்தன்மையும் தோன்றும். வெங்கதிர், தண்கதிர - பண்புத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகைகள். ஓரடியில் இவ்வாறு மாறுபட்ட சொற்கள் வந்தது, தொடை

முரண். நான்குதிருக்கைகளோடு யானைவடிவத்துக்கு உரியதான துதிக்கையுமாக ஐந்துகைகளை யுடைமையால், விநாயகன், 'அத்தமைந்தான்' எனப்பட்டான். ஹஸ்தம் என்ற வடசொல், அத்தம் எனத் திரிந்தது. சிவபிரானுக்கு விநாயகன் மூத்தகுமாரனும், முருகன் இளையகுமாரனு மாவர். தாதை - தாத என்ற வடசொல்லின் விகாரம்.

'சிவன் விற்கிளையாள்' என்றதிற் குறித்த வரலாறு:—விசுவகருமனால் நிருமிக்கப்பட்ட இரண்டு விற்களில் ஒன்றை ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவும், மற்றொன்றைப் பரமசிவன் எடுத்துக்கொண்டு தேவர்களின் வேண்டுகோளின்படி தம்மிற் போர்செய்கையில், சிவபிரான் எடுத்த வில் சிறிதுமுறியவே, போர் நிறுத்தப்பட்டது; அவ்வில்லை அப்பெருமான் நிமிகுலத்துத்தேவராதனென்னும் மகாராசனிடம் ஒப்பிக்க, அவ்வரசன் அதனை வெகுஜாக்கிரதையாகப் பாதுகாத்துவந்தான். பின்பு அக்குலத்தில் தோன்றிய ஜநகனென்னும்அரசன் யாகசாலை அமைத்தற்காகப் பூமியையுழுதபொழுது அவ்வுழுபடைச்சாலில் தோன்றிய லக்ஷ்மியம்சமான பெண்ணை அவ்வரசன் தனது மகளாகக்கொண்டு சீதையென்று பெயரிட்டுவளர்த்து 'அச்சிவதநுசை யெடுத்து வளைத்து நாணேற்றுபவனுக்கே இம்மகளை மணஞ்செய்துகொடுப்பேன்'என்று அதனைக் கன்னியாசுல்கமாக நியமிக்க, பற்பலர்முயன்றுமுடியாதபின், விஷ்ணுவினது திருவவதாரமான ஸ்ரீராமன் அவ்வில்லையெடுத்து வளைத்து நாணேற்றி அப்பெண்ணை மணஞ்செய்துகொண்டான். இங்ஙனம் நிமிகுலத்தில் சிவதநுசு முன்பு வந்துசேர, பின்பு சீதைவந்து சேர்ந்ததனால், அவள், சிவபிரானது வில்லுக்கு இளையவளெனப்பட்டனள். இளையாள் - பின்தோன்றினவள். இனி, சிவபிரானது வில்லுக்கு இளைக்காதவளென்று பொருளுரைப்பாரும் உளர்; சீதை தோழிகளோடுபந்து விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில் அப்பந்து அங்குவைக்கப்பட்டிருந்த சிவதநுசின் கீழ்ப் போய்விழ, அவள் அவ்வில்லை இடக்கையால் தூக்கிப் பந்தை யெடுத்துக்கொண்டனளென்று ஒருவரலாறு வழங்குதல் காண்க. முந்தினபொருளில், இளையாள் என்பது - இளமையென்னும் பண்பினடியாப்பிறந்த உடன்பாட்டுக்குறிப்பு வினையாலணையும்பெயரும், பிந்தினபொருளில் இளையென்னும் வினைப்பகுதி யடியாப் பிறந்த எதிர்மறைத் தெரிநிலை வினையாலணையும்பெயருமாம். இனி, வில் கிளையாள் என்று பதம்பிரிந்து, சிவபிரானது வில் வந்துசேர்ந்த குடும்பத்தில்தோன்றியவளென்று உரைப்பாரும்உளர்; கிளை உறவினம். விற்கிளையாள் பூந்தனத்து அமைந்தான் - "நப்பின்னை கொங்கைமேல் வைத்துக்கிடந்த மலர்மார்பா" "மலராள்தனத்துள்ளான்" என்றாற் போலக் கொள்க. (௱௮)

௱௯. சேணுலவு திங்களெனுஞ் சித்தசவேள் வெண்குடைக்கு
வேணுவொரு காம்பாகும் வேங்கடமே—கோணுமனத்
தென்னையா ளாகத்தா னின்னருள்செய் தான்கமல
மின்னையா ளாகத்தான் வெற்பு.

(இ - ள்.) சேண் உலவு - வானத்திற் சஞ்சரிக்கின்ற, திங்கள் எனும் - சந்திரனாகிய, சித்தச வேள் வெள் குடைக்கு - சித்தஜனான மன்மதனது

வெண் கொற்றக்குடைக்கு, வேணு - மூங்கில், ஒரு காம்பு ஆகும் - காம்பு போல் அமையப்பெற்ற, வேங்கடமே——,——கோணும்மனத்து என்னை - செவ்வைப்படாத மனத்தையுடைய என்னை, ஆள் ஆ - (செவ்வைப்பட்டுத் தனக்கு) அடிமையாகும்படி, தான் இன் அருள் செய்தான் - தானும் இனிய கருணையைச் செய்தருளியவனும், கமலம் மின்னை - செந்தாமரைமலரில் வாழ்கின்ற மின்னல்போல விளங்குகிற திருமகளை, ஆள் - கொண்ட, ஆகத்தான் - திருமார்பையுடையவனுமாகிய திருமாலினது, வெற்பு - திருமலை; (எ - று.)

மன்மதன் காமத்துக்கு உரிய தேவன். வெண்ணிறமாய் வட்டவடிவங்கொண்டு விளங்குகின்ற பூர்ணசந்திரமண்டலம், காதலைவளர்க்குந் தன்மையதாதலால், மன்மதனது வெண்கொற்றக்குடையென்று கூறப்படும்; "ஆலைகரும்பு சிலை ஐங்கணை பூ நாண் சுரும்பு, மாலைக்கிளி புரவி மாருதம் தேர் - வேலை: கடிமுரசங் கங்குல்களிறு குயில் காளம், கொடி மகரம் திங்கள் குடை" என்ற இரத்தினச் சுருக்கத்தையுங் காண்க. திருவேங்கடமலையின்மீது வானத்தையளாவி ஓங்கிவளர்ந்துள்ள மூங்கில் சந்திரமண்டலமாகிய குடைக்கு ஏற்ப இட்ட காம்பு போலுமென்று, அம்மூங்கிலின் உயரத்தோடு வலிமையையும் பருமையையும் விளக்கியவாறும். சித்தஜன் - மனத்தினின்று தோன்றியவன்; திருமாலினது திருவுள்ளத்தினின்று மன்மதன் ஆதியில் தோன்றியதனாலும், ஆசைவடிவமான காமன் யாவர்மனத்தையும் இடமாகக்கொண்டு அங்குநின்று எழுதலாலும், சித்தஜனென்று ஒருபெயர் பெறுவன். குமரவேளை விலக்குதற்கு 'சித்தவேள்' என்றார். வேணு - வடசொல். கோணும் மனம் - வக்கிரத் தன்மையையுடைய மனம்; அதாவது - தீநெறியிற்செல்லும் மனம். இங்ஙனம் செவ்வையில்லாத மனத்தையுடைய யான் ஆட்கொள்ளப்படுவதற்கு உரியனல்லேனாயினும் என்னைத் தனது காரணமின்றியெழுங் கருணையால் திருத்திப் பணிகொண்டருளியவனும் என்பார், 'கோணுமனத் தென்னை யாளாகத் தான் இன்னருள்செய்தான்' என்றார். கமலமின்னையாளாகத்தான் - திருமகளைத் தனது திருமார்பில் வீற்றிருக்க வைத்துக்கொண்டவன். (௩௯)

௪௰. தேவருடை யைந்தருவின் செந்தே னிறால்கிழிய
மீவருடை பாய்கின்ற வேங்கடமே—மூவடிமண்
போயிரந்தா ரத்தர் புனையு மொருபதினா
றாயிரந்தா ரத்த ரகம்.

(இ - ள்.) தேவருடை - தேவர்களுடைய, ஐந் தருவின் - ஐவகைக் கற்பக விருட்சங்களிற் கட்டிய, செம் தேன் இறால் - செவ்விய தேன்கூடு, கிழிய - கிழியும்படி, மீ வருடை பாய்கின்ற - தன்மேலுள்ள வரையாடுகள் தாவிப் பாயப்பெற்ற, வேங்கடமே——,——மூ அடி மண் - மூன்றடி நிலத்தை, போய் இரந்தார் - (மகாபலிச்சக்கரவர்த்தியினிடத்திற்) சென்று யாசித்தவரும், அத்தர் - (எல்லாவுயிர்கட்குந்) தந்தையாகின்றவரும், புனையும் - அலங்காரம் பெற்ற, ஒரு பதினாறாயிரம் தாரத்தர் - ஒப்பற்ற பதினாறாயிரம் மனைவியரையுடையவருமாகிய திருமாலினது, அகம் - இருப்பிடம்; (எ - று.)

திருமலையின் உயர்ச்சியோடு அம்மலையிலுள்ள ஆட்டின் கொழுமையும் விளங்கும். இந்திரன் முதலிய அனைவரையும் வென்று மூவுலகையும் தன் வசப்படுத்திச் செருக்கி உலகத்தை வருத்திய மகாபலியென்னும் அசுரராசனது கர்வத்தைப் பங்கஞ் செய்யும் பொருட்டுத் தேவர்களின் வேண்டுகோளின்படி திருமால் குள்ளவடிவமான வாமநாவதாரங்கொண்டு, அவ்வசுரன் யாகஞ்செய்துகொண்டிருக்கையிற் சென்று தன் காலடியால் மூவடி மண் வேண்டி, அது கொடுத்தற்கு அவன் இசைந்தவுடனே திரிவிக்கிரமாவதாரஞ்செய்து, ஓரடியால் மண்ணையும் மற்றோரடியால் விண்ணையும் அளந்து, மூன்றாமடிக்கு ஈடாக அவனது முடியில் தனது அடியை வைத்து அவனைப் பாதாளத்தில் அழுத்தி யடக்கின னென்ற வரலாறு பிரசித்தம். கண்ணபிரான் இளமையில் திருவாய்ப்பாடியில் வளரும்போது தன்னிடம் காதல்கொண்ட பதினாயிரம் கோபஸ்திரீகளோடு கூடி விளையாடினமையும், கண்ணன் நரகாசுரனைச் சங்கரித்தபின்பு அவனால் மந்தரபருவதசிகரமான மணிபருவதத்திற் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த தேவ சித்த கந்தருவாதி கன்னிகைகள் பதினாறாயிரம் பேரையும் பதினாறாயிரம் வடிவமெடுத்து விவாகஞ்செய்துகொண்டு அவர்களோடு தனித்தனி கூடி வாழ்ந்துவந்தமையும் பற்றி, 'பதினாறாயிரந் தாரத்தர்' என்றார். 'புனையும்' என்றது, அம் மங்கையருடைய இயற்கையழகோடு ஆடையாபரணாதிகளாகிய செயற்கை யழகையும் விளக்கும். 'புனையும்' என்ற இடத்து 'புணரும்' என்றும் பாடமுண்டு. அத்தர் - மைந்தரைத் தந்தை அன்போடு பாதுகாப்பதுபோல எல்லாவுயிர்களையும் அன்போடு பாதுகாத்தருள்பவர்; பிராணிகளின் உற்பத்திக்குக் காரணமானவர். 'போயிரந்தாரத்தார்' என்றும், 'ஆயிரந்தாரத்தார்' என்றும் பாடமோதுவாரு முளர்; அப்பொழுது, அத்தார் புனையும் என்று எடுத்து, அழகிய மணமாலையைத் தரித்த என்று பொருள் கொள்க; மற்றது ஒக்கும். (௪௦)

௪௧. வன்குறிஞ்சி மாதர்பால் வானோர் மருந்துக்கு
மென்குறிஞ்சித் தேன்மாறும் வேங்கடமே—நன்குறிஞ்சிப்
பேய்த்தநஞ்சு வைத்தார் பிறர்க்கமுதீந் தீசனுக்கு
வாய்த்தநஞ்சு வைத்தார் வரை.

(இ - ள்.) வல் குறிஞ்சி மாதர்பால் - வலிய குறிஞ்சிநிலத்து மகளிராகிய குறத்தியரிடத்து, வானோர் - தேவர்கள், மருந்துக்கு-அமிருதத்துக்கு, மெல் குறிஞ்சி தேன் மாறும் - குறிஞ்சிமரத்திற் கட்டிய இனிய தேனைப் பண்டமாற்றலாற் கொள்ளப்பெற்ற, வேங்கடமே——,——பேய் தநம் - பேய்மகளாகிய பூதனையினது முலையை, நன்கு உறிஞ்சி சுவைத்தார் - நன்றாக உறிஞ்சிப் பால்குடித்தவரும், பிறர்க்கு அமுது ஈந்து - மற்றைத்தேவர்களுக்கு அமிருதத்தைக் கொடுத்து, ஈசனுக்கு - சிவனுக்கு, வாய்த்த நஞ்சு வைத்தார் - பொருந்தின விஷத்தை உண்ணவைத்தவரு மாகிய திருமாலினது, வரை - திருமலை; (எ - று.)

தம்மிடத்து மிகுதியாகவுள்ள பண்டத்தை விலையாகக் கொடுத்து அத ற்கு ஈடாகத் தமக்கு வேண்டிய அருமையான பொருளை வாங்கிக்கொள்ளு கிற பண்டமாற்றுமுறைப்படி மேலுலகத்திலுள்ள தேவர்கள் திருவேங்கட மலையின்மீது உள்ள குறிஞ்சிநிலத்து மகளிரிடம் அமிருதங் கொடுத்து அத ற்கு ஈடாகத் தேன் பெற்றுக்கொள்கின்றனரென்ற இதில், தேவலோகத்து க்கு மிக்கசமீபமாயிருக்கும்படி இத்திருமலை ஓங்கியுயர்ந்துள்ள தென்பதும், தேவர்களுடைய சஞ்சாரம் இம்மலையில் நிகழ்கின்ற தென்பதும் விளங்குத லோடு, அமிருதத்தை யுண்பவரான தேவர்கள் அதனை வெறுத்து ஒழித்து அதனினும் இனிய தென்று விரும்பிப் பெற்றுக்கொள்ளும்படி யுள்ளது அந்நிலத்துத் தேனினது மிக்கசுவை யென்பதும் தோன்றும். மலையும், மலைசார்ந்த இடமும் - குறிஞ்சிநிலம். அந்நிலம், குறிஞ்சிமரத்தை யுடைமை யால், அப்பெயர் பெற்றது.

திருமால், திருப்பாற்கடல்கடைகையில் அதனினின்று உண்டான பல பொருள்களுள் விஷத்தைச் சிவபிரானுக்குக் கொடுத்து உண்ணச்சொல்லி, அதனால் அப்பிரானுக்கு வெப்பமுண்டாகாமல் தணிந்திருக்கும்பொருட்டு உடனே சந்திரனையுங் கொடுத்து அதனைச் சிரமேற்கொள்வித்து, தேவர் கட்கெல்லாம் அமிருதத்தையும், அவர்களில் இந்திரன்முதலிய சிலர்க்கு மற்றுஞ் சிலபொருள்களையுந் தந்து, தான் சில பொருள்களைக் கொண்டரு ளின னென்ற வரலாறுபற்றி, 'பிறர்க்கு அமுதீந்து ஈசனுக்கு வாய்த்தநஞ்சு வைத்தார்' என்றார்; "வெருவு மாலமும் பிறையும் வெவ்விடையவற்கீந்து" என்றார் கம்பரும். சிவபிரானுகிய பாத்திரத்தைக்கொண்டு திருமால் தானே தனது திவ்வியசக்தியால் விஷத்தை அமுதுசெய்தன னென்பர். வாய் த்த - தகுதிக்கு ஏற்ற என்றபடி. உறிஞ்சி, உறிஞ்சு - பகுதி. நன்கு - பண்புப்பெயர்; கு - விகுதி. (சக)

சஉ. வாவுகவின் மந்திநுகர் மாங்கனிக்குக் கற்பகத்தின்
மேவுகவி கைநீட்டும் வேங்கடமே—தாவுகடல்
வேவவிலங் கைக்கொண்டார் வீடணனை வைத்தொழிந்தார்
சாவவிலங் கைக்கொண்டார் சார்பு.

(இ - ள்.) வாவு - தாவிச்செல்லும் இயல்புள்ள, கவின் மந்தி - அழகிய பெண்குரங்கு, நுகர் - (கைக்கொண்டு) உண்கின்ற, மா கனிக்கு - மாம்பழத் துக்கு, கற்பகத்தில் மேவு கவி கை நீட்டும் - கற்பகவிருக்ஷத்திற் பொருந் திய ஆண்குரங்கு கைநீட்டப்பெற்ற, வேங்கடமே——, ——தாவு கடல் வேவ - அலைபொங்கி யெழு மியல்புள்ள கடல் கொதிப்படையும்படியும், ஒள் தார் வீடணனை இலங்கைக்கு வைத்து - பிரகாசமான ஆரத்தை யணி ந்த விபீஷணனை இலங்காபுரிக்கு (அரசனாக) வைத்து, ஒழிந்தார் சாவ - அவனல்லாத அரக்கர் பலரும் இறக்கும்படியும், வில் அம் கை கொண்டார் - (கோதண்டமென்னும்) தமது வில்லை அழகியகையில் ஏந்தியவராகிய திரு மால், சார்பு - சாருமிடம்; (எ - று,)

மேலுலகத்துக் கற்பகச்சோலையிலுள்ள குரங்கு திருவேங்கடமலையின் மாஞ்சோலையிலுள்ள குரங்கை நோக்கிப் பழங்கேட்கும்படி திருவேங்கடமலையும் அம்மலையில் வளம்பெற்ற சோலைகளும் ஓங்கியுயர்ந்துள்ளன வென்ற பொருளோடு, கற்பகச்சோலையிலிருந்து வேண்டியவைபெற்று உண்ணும் அக்குரங்கு அவ்விடத்துப் பழங்களினும் மிக இனியதென்று விரும்பிக் கைநீட்டி இரக்கும்படி யுள்ளது திருவேங்கடமலைச்சோலையின் மாம்பழத்துச் சுவை மிகுதி யென்ற கருத்தும், இதில் தோன்றும். அணைகட்டுதற்கு இடங்கொடாத சமுத்திரராசனைச் செருக்கடக்கும்பொருட்டு அவன் மீது ஆக்நேயாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தற்காக ஒருமுறையும், சாதுவான விபீஷணனை யொழிந்த இராவணன் முதலிய கொடிய அரக்கர் அனைவரையும் அழித்தற்காக அம்பு எய்தற்கு மற்றொருமுறையும் வில்லையெடுத்து வளைத்தன னென்பார், 'தாவுகடல் வேவ இலங்கைக கொண்டார் வீடணனை வைத் தொழிந்தார் சாவ விலங்கைக்கொண்டார்' என்றார். இதனை "கடல்வழிவிட நிசிசரர் பொடிபட விருகணிறீறி" என்றாற்போலக் கொள்க. இராமபிரான், போர்செய்து இராவணனை யுயிரைத் தொலைத்தற்பொருட்டு வானரசேனையோடு புறப்பட்டுத் தென்கடற்கரை சேர்கையில், தன்னை வந்து சரணமடைந்த இராவணனது தம்பியான விபீஷணனுக்கு அபயமளித்து அப்பொழுதே அவனுக்கு இலங்காபுரியி னரசாட்சியை முன்னதாகவே அளித்து முடிசூட்டிவைத்துப் பின்பு சேதுபந்தனஞ் செய்து கடல் கடந்து இலங்கைபுக்கு அரக்கர்களை அழித்தபின் முன்சங்கற்பித்தபடி மீட்டும் இலங்கையில் விபீஷணனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்வித்தன னென்பது, 'இலங்கைக்கு வீடணனை வைத்து ஒழிந்தார் சாவ வில் அங்கைக் கொண்டார்' என்றதனால் விளக்கப்பட்டது. வீடணன்-விபீஷணன் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; அப்பெயர் - (பகைவர்க்கு) மிகப்பயங்கரனானவ னென்று பொருள்படும்.

கவி - கபி யென்ற வடசொல்லின் திரிபு. 'வேவ,' 'சாவ' என்ற பாடங்களுக்கு, கு - சாரியை யென்க. (சஉ)

சங. வெள்ளியகன் மீதே விடர்முளைத்த செங்காந்தள்
வெள்ளி யகல்விளக்காம் வேங்கடமே—வெள்ளியெனும்
வேதியனாட் டங்கெடுத்தார் மேதினியைப் பாதலமென்
றோதியனாட் டங்கெடுத்தா ரூர்.

(இ - ள்.) வெள்ளிய கல்மீதே - வெண்ணிறமான வட்டப்பளிங்குக் கல்லின்மேலே, விடர் முளைத்த - அக்கற்பிளப்பிலே முளைத்தெழுந்த, செம் காந்தள் - செந்நிறமான காந்தளின்மலர், வெள்ளி அகல் விளக்கு ஆம் - வெள்ளியினாலாகிய தகழியில் ஏற்றப்பட்ட விளக்குப் போலத் தோன்றப் பெற்ற, வேங்கடமே——, ——வெள்ளி எனும் வேதியன் - சுக்கிரனென்னும் அந்தணனது, நாட்டம் - கண்ணை, கெடுத்தார் - போக்கினவரும், மேதினியை - பூமியை, பாதலம் என்று ஓது இயல் நாடு அங்கு எடுத்தார் -

பாதாளமென்று பெயர்சொல்லப்படுகிற இயல்பையுடைய உலகமாகிய அவ்விடத்தினின்று எடுத்தவருமான திருமாலினது, ஊர் - திருப்பதி; (எ - று.)

பளிங்கு வட்டத்து நடுப்பிளப்பில் முளைத்தெழுந்த காந்தட்செடியின் சிவந்த மலருக்கு, வெள்ளித்தகழியில் ஏற்றிய விளக்கு உவமை கூறப்பட்டது; வடிவுவமை. வெள்ளிய - வெண்மையென்னும் பண்பினடியாய் பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சம்; இ - சாரியை. வெள்ளி - வெண்ணிறமுடையது; இ - பெயர்விகுதி. அந்நிறமுடைமைபற்றியே, சுக்கிரனுக்கு வெள்ளியென்று பெயர். விடர் - கற்பிளப்பு. காந்தள் - மலர்க்கு முதலாகுபெயர். 'செங்காந்தள்' என்பதில், செம்மை - ஆகுபெயர்ப்பொருளுக்கு ஏற்ற அடைமொழி. வேதியன் - வேதம்வல்லவன். நாட்டம் - நாடுதற்குக் கருவியானது; அம் - கருவிப்பொருள்விகுதி; பகுதி' இடையொற்று இரட்டியது, விரித்தல். மேதினீ - வடசொல்; (திருமாலாற் கொல்லப்பட்ட மதுகைடபரது) மேதசினால் [உடற்கொழுப்பினால்] நனைந்தது. என்று காரணப்பொருள். தேசமென்னும் பொருள்தருகிற 'நாடு' என்ற சொல், இலக்கணையால், லோகமென்றபொருளில் உபயோகிக்கப்பட்டது.

வெள்ளியெனும் வேதியன் நாட்டங்கெடுத்தார் "மிக்க பெரும்புகழ் மாவலி வேள்வியில், தக்கதிதன்றென்று தானம்விலக்கிய, சுக்கிரன் கண்ணைத் துரும்பாற் கிளறிய, சக்கரக் கையன்" என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியையுங் காண்க.

'ஓதிய நாட்டங்கு' என்று பாடமாயின், ஓதப்பட்ட அந்நாட்டினின்று என்று பொருள்கொள்க; அப்பொழுது, அதற்கு ஏற்ப மூன்றாமடியிலும்'வேதியநாட்டம்' என்று பாடங்கொள்ளவேண்டும்: அத்தொடரில் வேதியன் என்ற உயர்திணைப்பெயரின் ஈற்றுனகரம் வருமொழிப் புணர்ச்சியில் "சிலவிகாரமா முயர்திணை" என்றதனாற் கெட்ட தெனக. இனி, திரிபு யமகங்களிலே பொருள்நோக்கில் நகரவேறுபாடு காணப்படினும் அதனை அமைதியாகக் கொள்ளல் மரபு; அதற்குக்காரணம், வரிவடிவில் மிக்க வேறுபாடு இருப்பினும் ஒலிவடிவில் மிக்கவேறுபாடு இல்லாமை. (சங.)

சச. அல்லிமலர்க் காந்தளின்மே லாடுஞ் சுரும்பினங்கண்
மெல்லியர்கள் கைக்கழங்காம் வேங்கடமே—மல்லினரைப்
பண்டடைந்த வன்புடையார் பார்த்தனுக்குத் தத்துவநூல்
விண்டடைந்த வன்புடையார் வெற்பு.

(இ - ள்.) அல்லி - அகவிதழ்கள் நிறைந்ததான, மலர் காந்தளின் மேல் - செங்காந்தள் மலரின்மேல், ஆடும் - அசைந்தசைந்து மொய்த்து எழுகின்ற, சுரும்பு இனங்கள் - வண்டுகளின் கூட்டங்கள், மெல்லியர்கள் கை கழங்கு ஆம் - மகளிர்களாற் கையிற்கொண்டு ஆடப்படுகின்ற கழற்காய் போன்றிருக்கப்பெற்ற, வேங்கடமே——,——பண்டு-முன்பு, மல்லினரை - மற்போர் வீரர்களை, அடைந்த - தாக்கியழித்த, வன்பு உடையார் - வலிமை கொடாதவரும், பார்த்தனுக்கு - அருச்சுனனுக்கு, தத்துவம் நூல் - தத்துவ

சாஸ்திரமாகிய கீதையை, விண்டு அறைந்த - வெளியிட்டுக் கூறியருளிய, அன்பு உடையார் - அன்பையுடையவருமாகிய திருமாலினது, வெற்பு - திருமலை; (எ - று.)

மெல்லியர் - மென்மையான தன்மையையுடையவர். மகளிரது சிவந்த கை - செங்காந்தளுக்கும், திரண்டுஉருண்ட கழற்சிக்காய்-வண்டுக்கும், மகளிர் கைகளிற்கொண்டு ஆடும்போது அக்காய்கள் அக்கைகளின்மேல் எழுந்தெழுந்து ஆடி மீண்டும் அவற்றில்விழுதல் - காந்தள்மலரின்மேல் வண்டு விழுந்து எழுந்தெழுந்து மொய்த்தற்கும் உவமை; வடிவுந் தொழிலும் பற்றியது. ஆம் - உவமவுருபு. மெல்லியர், இ - சாரியை. மல்லினர் - மல்லர்: இன் - சாரியை. மற்போராவது - படைக்கலமின்றி உடல்வலிமைகொண்டு பலவகையாகச் செய்யும் போர். 'பண்டு' என்றது, கிருஷ்ணாவதாரத்தை.

பார்த்தனுக்குத் தத்துவநூல் ஓதியது—மகாபாரதயுத்தத்தில் முதல் நாட்போர்த்தொடக்கத்தில் எதிர்வந்துநின்ற வீரர்களெல்லாம் பாட்டனும் அண்ணன் தம்பிமாரும் மாமனும் உறவினரும் கல்விபயிற்றிய ஆசாரியரும் மனங்கலந்த நண்பருமாகவே யிருக்கக் கண்டு "உற்றாரையெல்லாம் உடன்கொன்று அரசாளப், பெற்றாலும் வேண்டேன் பெருஞ்செல்வம்" என்றெண்ணிப் போர்புரியேனென்று காண்டீவம்கைந்நெகிழத் தேர்த்தட்டின்மீதே திகைத்துநின்ற அருச்சுனனுக்குக் கண்ணன் தத்துவோபதேசஞ் செய்து தனதுவிசுவரூபத்தைக்காட்டி அவனது மயக்கத்தை யோட்டி அவனைப் போர்புரியுமாறு உடன்படுத்தினன் என்பதாம். அப்பொழுது உபதேசித்த தத்துவப்பொருளே, ஸ்ரீபகவத்கீதையென வழங்கப்படுகின்ற நூலாம். தத்வம் - வடசொல்; உண்மைப்பொருள். தத்துவநூல் - ஜீவாத்மா பரமாத்மா இவர்கட்குஉள்ள சம்பந்தம், கர்மம், பிறப்பு, முத்தி முதலியவற்றின் உண்மையான தன்மையை உரைத்த சாஸ்திரம். பார்த்தன் - அருச்சுனன்; பிருதையின் மகன்: பிருதை - குந்தி.

விண்டு, விள் - பகுதி. உடையார் என்ற சொல் இரண்டனுள், முந்தினது - உடையென்னும் வினைப்பகுதியின்மேற் பிறந்த எதிர்மறைத்தெரிநிலைவினையாலணையும்பெயரும், பிந்தினது - உடைமை யென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த உடன்பாட்டுக்குறிப்பு வினையாலணையும்பெயருமாம். இரண்டு அடியிலும் உடையவரென்றே பொருள்கொள்ளுதல், திரிபிலக்கணத்துக்கு ஒவ்வாது. அல்லி யென்பதன் எதிர்மொழி - புல்லி; அது, புறவிதழைக் குறிக்கும். (சச)

சரு. காந்த ளிரவலர்போற் கையேற்பக் கொன்றைகொடை
வேந்தனெனப் பொன்சொரியும் வேங்கடமே—பூந்துளவின்
கான்மடங்கா மார்வத்தார் காண விரும்பினர்மே
லூன்மடங்கா மார்வத்தார் நாடு.

(இ - ள்.) காந்தள் - செங்காந்தள்மலர், இரவலர் போல் கை ஏற்ப - யாசகர் யாசித்தற்கு ஏற்கின்ற கை போன்று இருப்ப, கொன்றை - கொன்

றைமரம், கொடை வேந்தன் என பொன் சொரியும் - ஈதைக்குணமுடைய் அரசன் (அந்த யாசகர்கையிற்) பொன்னைச் சொரிவதுபோல (க் காந்தள் மலரின்மேல்) பொன்னிறமான தன்மலர்களைச் சொரிதற்கு இடமான, வேங்கடமே—,—பூ துளவின்-அழகிய திருத்துழாயினது, கான் - வாசனை மடங்கா - மாறுத, மார்வத்தார் - திருமார்பையுடையவரும், காண விரும்பினர்மேல் - (தம்மைச்) சேவிக்க விரும்பின மெய்யடியார்களிடத்து, நால் மடங்கு ஆம் ஆர்வத்தார்-பலமடங்கு அதிகமாக வைக்கும் அன்பையுடையவருமாகிய திருமாலினது, நாடு - திவ்வியதேசம்; (எ - று.)

முன்னிரண்டடி - வடிவுபற்றிவந்த உவமையணி. கைபோலும் மலரை 'கை' என்றும், பொன்போலும்மலரை 'பொன்' என்றுங் கூறியது, உவமையாகுபெயர். கொடை - 'ஐ' விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர். இரவலர் - இரத்தலில் வல்லவா; விடாது இரப்பவரென்க. பூந்துளவின் கான்மடங்கா மார்வத்தார் - மிக்கபரிமளத்தையுடைய திருத்துழாய்மாலையைத் திருமார்பில் எப்பொழுதும் சாத்தியுள்ளவா. நான்மடங்கு என்பதில், நான்கு என்பது-பலவென்னும் பொருளின்மேல் நின்றது; இனி, தம்மிடத்து அடியார்கள் ஒருபங்கு அன்புவைத்தால் அவாகள்பக்கல்தாம் அவ்வன்பினளவுக்கு நான்கு பங்காக அன்புவைப்பவரென்றும் பொருளாம். (சுரு)

சுசு. நாகத்தின் மேற்குறவர் நன்கெறிந்த மாணிக்க
மேகத்தின் மின்புரையும் வேங்கடமே—மாகத்தின்
மாத்தாண்ட மண்டலத்தார் வாயுண் டுமிழ்ந்தளந்து
காத்தாண்ட மண்டலத்தார் காப்பு.

(இ - ள்.) நாகத்தின்மேல் - யானையின்மேல், குறவர் - குறிஞ்சிநில மாக்கள், நன்கு எறிந்த - நன்றாக வீசியெறிந்த, மாணிக்கம் - மாணிக்கமென்னும் இரத்தினங்கள், மேகத்தின் மின் புரையும் - மேகத்தினிடத்துக் காணப்படுகிற மின்னல்போல விளங்குதற்கு இடமான, வேங்கடமே——, ——மாகத்தின்-பெரிய வானத்தில் விளங்குகின்ற, மாத்தாண்டமண்டலத்தா - சூரியமண்டலத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவரும், வாய் உண்டு - (யுகாந்தகாலத்தில்) வாயினலே உட்கொண்டு, உமிழ்ந்து - (பிரளயம் நீங்கின பொழுது மீண்டும்) வெளிப்படுத்தி, அளந்து - (திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில் திருவடியால்) அளந்து, காத்து - (தாமான நிலையிலே) பாதுகாத்து, ஆண்ட - (ஸ்ரீராமாவதாரத்தில்) அரசாளப்பட்ட, மண் தலத்தா - பூமியையுடையவரும் ஆகிய திருமால், காப்பு - (உயிர்களைப்) பாதுகாக்குமிடம்; (எ - று.)

கருநிறமுள்ள பெரிய மதயானைக்குக் காளமேகம், செந்நிறமுடைய தாய் விளங்குகின்ற மாணிக்கத்துக்கு மின்னலும் உமையெனக் காண்க. மாணிக்கம் என்ற வடசொல், திரிந்தது. புரையும் - உவமவுருபு மாகம் - மஹாகம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். மார்த்தாண்டமண்டலம் என்ற வடமொழித்தொடர், விகாரப்பட்டது. எம்பெருமான் திவ்வியமான உருவத்துடன் சூரியமண்டலத்தில் எழுந்தருளியிருத்தல்பற்றி, 'மாகத்தின் மாத்

தொண்டைமண்டலத்தார்' என்றார். ஆண்ட என்பதற்கு - மனைவியாக ஆட்கொள்ளப்பட்ட என்றும் பொருளுரைக்கலாம்; பூமிதேவியாதல் காண்க. "பாரிடந்து பாரையுண்டு பாருமிழ்ந்து பாரளந்து பாரையாண்ட பேராளன்" என்ற திருநெடுந்தாண்டகம் இங்குக் காணத்தக்கது. (சசு)

சஎ. செம்பதும ராகச் சிலைசூழ் பெரும்பாந்தள்
வெம்பரிதி யூர்கோளாம் வேங்கடமே—யும்பருல
கோதத்தி னப்புறத்தா னோரா லிலைதுயின்றான்
வேதத்தி னப்புறத்தான் வெற்பு.

(இ - ள்) செம் - செந்நிறமான, பதுமராகம் சிலை - பதுமராகக்கல்லை, சூழ் - சுற்றிக்கொண்ட, பெரு பாந்தள் - பெரிய மலைப்பாம்பு, வெம் பரிதி ஊர்கோள் ஆம் - வெவ்விய சூரியமண்டலத்தைச் சுற்றிக் காணப்படும் பரிவேஷம் போன்று தோன்றப் பெற்ற, வேங்கடமே—,—ஓதத்தின் அப்பு - பிரளயசமுத்திரத்தின் நீர்வெள்ளம், உலகு உம்பர் உற எல்லாவுலகங்களையுங் கவிந்து அவற்றின்மேற் சென்று பரவ, தான் ஓர் ஆல் இலை துயின்றான் - (அப்பெருங்கடலில்) ஓர் ஆலிலையின்மேல் தான் யோகநித்திரை கொள்கின்றவனும், வேதத்தின் அப்புறத்தான் - வேதங்களுக்கு எட்டாமல் அப்பாற்பட்டவனுமான திருமாலினது, வெற்பு - திருமலை; (எ - று.)

பத்மராகம் - வடசொல்; செந்தாமரைமலர்போலச் செந்நிறமுடையதென்று பொருள்படும்; இது, நவரத்தினங்களுள் ஒன்று. செந்நிறமுள்ளதாக மிகவிளங்குகிற பதுமராகரத்தினத்துக்கு-அங்ஙனம் விளங்குகிற சூரியமண்டலமும், அவ்விரத்தினத்தைச் சுற்றிக்கொண்ட பெரும்பாம்புக்கு - சிற்சிலசமயங்களில் சூரியமண்டலத்தைச் சுற்றி அருகிற்காணப்படுகிற ஊர்கோள்வட்டமும் உவமைகூறப்பட்டன. பரிதி - வடசொல். ஊர்கோள் - ஊர்ந்து கொள்வது எனப் பொருள்படும் காரணக்குறி; ஊர்தல் - வளைதல். உம்பருலகு உற என்றெடுத்து, மேலுள்ள தேவலோகங்களுக்கும் மேலே பொருந்த என்று உரைத்தலும் ஒன்று. இனி தேவலோகமுட்பட யாவும் கடல்வெள்ளத்தினுள்ளே அகப்பட எனினும் அமையும். வேதங்கட்கும் எட்டாதபடியுள்ளது எம்பெருமானது ஸ்வரூபமென்பது, வேதங்களினாலேயே விளங்குகின்றது. சஎ)

சஅ. கோலமணிப் பாறையிற்பாய் கோடரங்கள் செங்கதிரோன்
மேலனுமன் பாய்ந்தனைய வேங்கடமே—நாலுமறை
யாய்ந்தபர தத்துவந்தா னானான் குடமாடல்
வாய்ந்தபர தத்துவந்தான் வாழ்வு.

(இ - ள்.) கோலம் - அழகிய, மணி பாறையில் - மாணிக்கப்பாறையின்மேல், பாய் - பாய்கின்ற, கோடரங்கள் - குரங்குகள், செம் கதிரோன் மேல் அனுமன் பாய்ந்து அனைய - சிவந்த சூரியமண்டலத்தின்மேல் அநுமான் பாய்ந்தாற் போலத் தோன்றுதற்கு இடமான, வேங்கடமே—,

———நாலு மறை - நான்கு வேதங்களாலும், ஆய்ந்த-ஆராய்ந்து கூறப்பட்ட, பர தத்துவம் - (எல்லாவற்றுக்கும்) மேலான உண்மைப்பொருள், தான் ஆனோன் - தானேயானவனும், குடம் ஆடல் வாய்ந்த பரதத்து-குடமெடுத்து ஆடுதல் பொருந்தின கூத்தைச் செய்வதிலே, உவந்தான்-திருவுள்ள முகந்தவனுமாகிய திருமால், வாழ்வு-வாழுமிடம்; (எ - று.)—மணி - செம்மணி.

சுமேருபர்வதத்தில் கேசரியென்ற வாநரவீரனது மனையாளான அஞ்சனாதேவி வாயுதேவனது அநுக்கிரகத்தால் ஒரு குமாரனைப்பெற்றுக் கனிகள்கொணர்தற்குக் காட்டிற்குச் செல்ல, அக்குமாரன் பசிபொறுக்கமாட்டாமல் காலையிலுதித்த ஆதித்தபிம்பத்தைக் கனியெனக்கருதிக் கவர்வான் எழுந்து, தந்தையாகியவாயுவினது உதவிகொண்டு அச்சூரியமண்டலத்தின் மீது பாய்ந்தனனென்ற வரலாறு, இங்கு அறியத்தக்கது. "செழுமலர்த்திருவனையதாய் செழுங்கனிநாடிப், பழுவமுற்றிடப் பசியினாற்பதைபதைத்திரங்கி, யழுதரற்றிய பாலக னன்னை முன்னுரைத்த, பழம் நமக்கிதுவாமெனப்பரிதிமேற் பாய்ந்தான்" என்றார் ஒட்டக்கூத்தரும். அப்பொழுது சூரியனைப் பிடிக்கவந்த இராகு இவ்வாநரனைக் கண்டு அஞ்சியோடி இந்திரனிடம் முறையிட, இந்திரன் சினங்கொண்டு வந்து வச்சிராயுதத்தால் மெல்லப் புடைக்க, அக்குரங்கு கன்னத்தில் அடிபட்டுக் கன்னம் சிதையப் பெற்றதனால், அதற்கு, பிறகு 'ஹநுமாந்' என்ற பெயர் இந்திரனால் வைக்கப்பட்டது. ஹநுமாந் என்ற வடசொல்-கன்னத்தில் விசேஷமுடையவனென்று பொருள்படும்; ஹநு - கன்னம், மாந் - உடைமைப்பொருள் காட்டும் வடமொழிப்பெயர்விகுதி. அப்பெயர், அனுமன் என விகாரப்பட்டது. செந்நிறமாக விளங்கும் சூரியமண்டலத்தின்மீது பாய்ந்த அநுமானென்னும் தெய்வக்குரங்கை, செந்நிறமான மாணிக்கப் பாறையின்மேற் பாயும் குரங்குகட்கு உவமைகூறினார்.

நாலு - நான்கு; ஈறுகெட்டு னகரம்லகரமாய் உகரச்சாரியை பெற்றது. பரதத்வம் - பரம்பொருள். குடமாடல் வாய்ந்த பரதம்-குடக்கூத்து; அதாவது-இடையர்கள் செல்வச்செருக்கினால் தமதுமகிழ்ச்சிக்குப் போக்குவீடாகக் குடங்களையெடுத்து மேலேயெறிந்து மீண்டும்ஏந்தி ஆடுவதொரு கூத்து. பஞ்சலோகங்களாலும் மண்ணாலுங் குடங்கொண்டு ஆடுவதென்பர். கண்ணபிரானுக்கு அக்கூத்தில் மிகவும்பிரியமாதலை "குடங்களெடுத் தேறவிட்டுக் கூத்தாடவல்ல எங்கோவே" என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியினாலும் உணர்க. இப்பாசுரத்தின் வியாக்யாநத்தில் 'பிராமணர் ஐசுவரியம் விஞ்சினால் யாகாதிகள் பண்ணுமாபோலே இடையர் ஐசுவரியம் விஞ்சினால் செருக்குப் போக்குவிட்டு ஆடுவதொரு கூத்தாய்த்து, குடக்கூத்தாவது,' 'இடையர்க்கு ஐசுவரியந்தானாவது - கோஸம்ருத்தியிறே: அந்த ஸம்ருத்தி குறைவறவுள்ளது தனக்கே யாகையாலே, அத்தால்வந்த செருக்குக்குப் போக்கு விட்டுக் குடக்கூத்தாடினபடி சொல்லுகிறது; தலையிலே அடுக்குக்குட்மிருக்க, இரண்டுதோள்களிலும் குடங்களிருக்க, இரண்டுகையிலும் குடங்களையேந்தி ஆகாசத்திலேயெறிந்து ஆடுவதொரு கூத்தாய்த்து, குடக்

கூத்தாவது' என்ற வாக்கியங்கள் இங்கு உணரத்தக்கன. குடம் - தயிர்த் தாழி. "குடத்தால் குன்றெடுத்தோ னுடல்," "நீணிலமளந்தோ னுடிய குடம்" என்முர் பிறரும். பரதம் - வடசொல்; பாவம், ரஸம், தாளம் இம் மூன்றையு முடைமைபற்றி, பரதமென்று நாட்டியத்துக்குப் பெயரென்பர்.()

சகூ. கொம்பினிறால் வாங்கநிமிர் குஞ்சரக்கை யம்புலிமேல்
வெம்பியெழுங் கோளரவாம் வேங்கடமே—தும்பிபல
போர்காது மீர்ந்தார் புனையரக்கி மூக்கினொடு
வார்காது மீர்ந்தார் வரை.

(இ - ள்.) கொம்பின் - மரக்கொம்பிற்கட்டிய, இறால் - தேன்கூட்டை, வாங்க - எடுத்தற்கு, நிமிர் - உயரத்தூக்கிய, குஞ்சரம் கை - யானையினு டைய துதிக்கை, அம்புலிமேல் வெம்பி எழும் கோள் அரவு ஆம் - சந்திர மண்டலத்தைப் பற்றுதற்கு அதன்மேல் கறுக்கொண்டு எழுகின்ற கரும் பாம்புவடிவமான (இராகுவென்னும்) கிரகம்போலத் தோன்றப்பெற்ற, வேங்கடமே—,—தும்பி பல போர் காதும் - பல வண்டுகள் நெருங்கி மொ ய்த்து ஒன்றோடு ஒன்று தாக்கப்பெற்ற, ஈர் தார் - (தேனினூற்) குளிர்ந்த மலர்மாலையை, புனை - தரித்த, அரக்கி - சூர்ப்பணகையினது, மூக்கினொடு - மூக்கையும், வார் காதும் - நீண்ட காதையும், ஈர்ந்தார் - அறுத்தவராகிய திருமாலினது, வரை - திருமலை; (எ - று.)

இறாலுக்குச் சந்திரனும், அதன்மீது எடுத்த யானைத்துதிக்கைக்குச் சந்திரன்மீது எழும் இராகுவென்னும் பாம்பும் வடிவில் உவமம். குஞ்சரம் - வடசொல்; காட்டுப்புதர்களிற் சஞ்சரிப்பது என்றும், துதிக்கையையுடை யது என்றும் காரணப்பொருள்படுவது. கிரகணகாலத்திற் சூரியனை மறைக் கின்ற சந்திரன்சாயையும், சந்திரனை மறைக்கின்ற பூமியின்சாயையும் இரா குகேதுக்களென்னும் பாம்புவடிவமான கிரகங்க ளெனப்படும். பாற்கடல் கடைகையில் உண்டான அமிருதகலசத்தை யெடுத்துக்கொண்ட திருமால் மிகவும்அழகிய மோகினியென்னும் பெண்வடிவத்தால் அசுரர்களைமயக்கித் தேவர்களுக்கே அமிருதத்தைப் பங்கிட்டுக்கொடுத்துவருகையில், இராகு வென்னும் ஓரசுரன் தான்இருத்தற்குஉரிய அசுரர்கூட்டத்தை விட்டு வஞ்ச னையாகத் தேவர்கூட்டத்தினிடையிலே புக்குக் கையேற்று அமிருதத்தை வாங்கியுண்ண, அதனைச் சூரியசந்திரர் குறிப்பித்த மாத்திரத்தில் எம்பெரு மான் அவனை அகப்பையால் அடித்துத் தலைவேறு உடல்வேறாக்க, அமிருத முண்டதனுல் உயிர்நீங்காத அந்தத் தலையும் உடம்பும் விஷ்ணுவின் அனுக் கிரகத்தால் இராகுகேதுக்களென்ற இரண்டு கிரகங்களாகிச் சூரியன்முத லிய ஏழுகிரகங்களோடு சேர்ந்து கரும்பாம்பு செம்பாம்புவடிவுபெற்று, தம் மேற்கோள்சொன்ன சூரிய சந்திரர்க்குப் பகையாய்ச் சிற்சிலகாலத்தில் அவர்களைப்பிடித்துக்கொள்கின்றன வென்பது, புராணவரலாறு.

மலர்களின் தேனை யுண்ணுதற்பொருட்டுப் பல வண்டுகள் நெருங்கி மொய்க்கும்போது, நான்முன்னே நான்முன்னே யென்று ஒன்றன்மே

லொன்றாக விழு மென்பது, 'தும்பிபல போர்காதும்' என்பதன் கருத்து; இது, தார்க்கு அடைமொழி; அரக்கிக்கு அடைமொழியாகக்கொண்டு, பலயானைகளோடு போர்செய்யும் வலிமையுடைய என்று பொருள்கொள்ளவும் இடமுண்டு. ஈர்ந் தார் - குளிர்ச்சியாகிய மாலை யெனக் கொண்டால் பண்புத் தொகையும், குளிர்ச்சியையுடைய மாலையெனக் கொண்டால் இரண்டனுருபும் பொருளுந் தொக்கதொகையுமாம். ஈர் + தார் = ஈர்ந்தார்; "யரழுமுன்னர்" என்னுஞ் சூத்திர விதி. சூர்ப்பணகை இராமலக்ஷ்மணரிடம் வரும்பொழுது அழகியவடிவங்கொண்டு ஆடையாபரணாதிகளால் தன்னையலங்கரித்து வந்தமை தோன்ற, 'தும்பிபல போர்காது மீர்ந்தார் புனையரக்கி' என்றார்; "அறலோதிப், பூ முரலும் வண்டு மிவை பூசலிடு மோசை" என்ற கம்பராமாயணத்தையுங் காண்க.

சூர்ப்பணகையை அங்கபங்கப்படுத்தியது இராமபிரானது திருத்தம்பியான இளையபெருமாளினது செய்கையாயினும், அதனைப் பெருமான் மேல் ஏற்றிச்சொன்னது, இராமபிரானது கருத்திற்கு ஏற்ப அவன் கட்டளையிட்டபடி இவன்செய்தன னாதலின் ஏவுதற்கருத்தாவின் வினையாதல்பற்றி யென்க. அன்றியும், இளையபெருமாளும் திருமாலினது திருவவதாரமே யாதலால், அங்ஙனஞ் சொல்லத் தட்டில்லை. மற்றும், "ராமஸ்ய தக்ஷிணோபாஹு:" என்றபடி இராமனுக்கு இலக்குமணன் வலத்திருக்கை யெனப்படுதலால், அங்ஙனம் கையாகிறஇலக்குமணனது செயலை இராமன் மேல் ஒற்றுமைநயம்பற்றி ஏற்றிச்சொல்லுதல் தகுதியே. "அரக்கிமூக்கை நீக்கிக் கரனோடுதூடணன் தனுயிரை வாங்கி" என்று குலசேகராழ்வாரும், "தன் சீதைக்கு, நேராவ னென்றோர் நிசாசரிதான் வந்தாளைக், கூரார்ந்த வாளாற் கொடிமூக்கு காதிரண்டும், ஈராவிடுத் தவட்குமூத்தோனை வெந்நரகஞ், சேராவகையே சிலைகுனித்தான்" என்று திருமங்கையாழ்வாரும் அருளிச்செய்தமையுங் காண்க. 'தம்முடைய கையாலேயிறே தண்டிப்பது; ......தம்முடைய தோளாயிருக்கிற இளையபெருமாளை இடுவித்துத் தண்டிப்பித்தார்' என்ற வியாக்கியானவாக்கியமும் உணரத்தக்கது. (சக)

ரு௦. வண்மைதிகழ் வெண்பளிங்கு வட்டத்திற் கண்டுயின்மான்
விண்மதியின் மானேய்க்கும் வேங்கடமே—யொண்மதியா
னூலைத்தா மோதரனார் நோக்கவரி யார்துளவ
மாலைத்தா மோதரனார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) வண்மை திகழ் - அழகியதாக விளங்குகின்ற, வெள் பளிங்கு வட்டத்தில் - வெண்ணிறமான வட்டவடிவுள்ள பளிக்குப்பாறையில், கண் துயில் - படுத்துத்தூங்குகிற, மான்—, விண் மதியின் மான் ஏய்க்கும்-வானத்துச் சந்திரமண்டலத்தின் நடுவிலே காணப்படுகிற மான்வடிவத்தை யொத்திருக்கப்பெற்ற, வேங்கடமே—,—ஒள் மதியால்-சிறந்த புத்தியினால் [தமது புத்திவிசேஷத்தால்], நூலை தாம் ஓது-பலநூல்களைத் தாம்ஓதிய, அரனார்-சிவபெருமானும், நோக்க அரியார்-கட்புலனாகக்கண்டு தரிசிக்க முடியாத

வரும், துளவம் மாலை - திருத்துழாய்மாலையையணிந்த, தாமோதரனார் - தாமோதரனென்ற ஒருதிருநாம முடையவருமாகிய திருமால், வாழ்வு - வாழுமிடம்; (எ - று.)

பளிங்குவட்டத்துக்குச் சந்திரமண்டலமும், அதனிடையே அசையாது துயில்கிற மானுக்குச சந்திரமண்டலத்தின் நடுவிலே அசைவின்றிக்காணப் படுகிற மான்வடிவமும் உவமை; வடிவுபற்றியது. பளிங்கு-ஸ்படிகம். விருத்த மென்னும் வடமொழி, வட்டமெனச் சிதைந்தது. ஏய்க்கும் - உவமவுருபு. மதி - அறிவைக் குறிக்கையில், வடசொல். தாம் - அசை. ஓதுதல் - கற்றலும், கற்பித்தலும், நூலியற்றலும். தாமோதர என்ற வடசொல் - தாம + உதர எனப் பிரிந்து, (வெண்ணெய் களவாடினதற்கு ஒருதண்டனையாக யசோதையாற் கட்டப்பட்ட) கயிற்றை வயிற்றிலுடையவனென்று காரணப் பொருள்படும்; தாமம் - கயிறு, உதரம் - வயிறு. (ருo)

சிலேடைகள்.

ருக. காதலிற்றுச் சார்தவர்க்கும் காமியத்தைச் சார்ந்தவர்க்கும்
வேதனைக்கூற் றைத்தவிர்க்கும் வேங்கடமே—போதகத்தை
மோதி மருப்பொசித்தார் முன்பதினாறாயிரவ
ரோதி மருப்பொசித்தா ரூர்.

(இ - ள்.) காதல் இற்று சார் தவர்க்கும் - (பிரபஞ்சவாழ்வில்) ஆசை (முழுவதும்) ஒழிந்து (தன்னிடம் வந்து) சேர்ந்த முனிவர்களுக்கும், வேதனை கூற்றை தவிர்க்கும் - பிரமனையும் யமனையும் விலக்குகின்ற; காமியத்தை சார்ந்தவர்க்கும் - பிரபஞ்சவாழ்வுகளை விரும்பியவர்களுக்கும், வேதனை கூற்றை தவிர்க்கும் - துன்பங்களின்வகைகளை ஒழிக்கின்ற, வேங்கடமே—, —போதகத்தை - யானையை, மோதி - தாக்கி, மருப்பு ஒசித்தார் - அதன் தந்தங்களை முறித்தவரும், முன் - முற்காலத்தில் [கிருஷ்ணாவதாரத்தில்], பதினாறாயிரவர் - பதினாறாயிரம் இளமங்கையருடைய, ஓதி - கூந்தலின், மரு - நறுமணத்தை, பொசித்தார் - மோந்து நுகர்ந்தவருமான திருமாலினது, ஊர் - வாசஸ்தானமாம்; (எ - று.)

'வேதனைக்கூற்றைத்தவிர்க்கும்' என்ற தொடர்-வெவ்வேறுவகையாகப் பிரியாது ஒருவகையாகவே பிரிந்து இருபொருள்பட்டதனால், செம்மொழிச் சிலேடை; இது, வடமொழியில் அபிந்நபதச்லேஷ எனப்படும்: பிறவும் இங்ஙனம் வருவன காண்க. காதலிற்றுச்சார்தவராவார் - எல்லாவகைப்பற்றுக் களையும் முற்றத்துறந்து முத்திபெறுதற்பொருட்டுத் திருவேங்கடமுடையானை வந்து சரணமடைகிற முனிவர்கள், அவர்கட்குப் பிரமனையும் யமனையும் விலக்குகின்ற என்றது - பிரமனால்வரும் பிறப்பையும், யமனால்வரும் இறப்பையும் போக்கி முத்தியளிக்கிற மகிமையையுடையதென்றபடி. வேதன் என்றது - அவனது காரியமான ஜநநத்துக்கும், கூற்று என்றது - அவனது காரியமான மரணத்துக்கும் இலக்கணை. காமியத்தைச் சார்ந்தவராவார் - அழியுந்தன்மையனவான இம்மைமறுமைப்பேறுகளை விரும்பி வந்து சேர்ப

வர்கள். அவர்கட்குத் துன்பவகைகளை ஒழிக்கின்ற என்றது - "பித்து மல் டுமை முடம் பேய் குருடு கூன் செவிடு, மெய்த்துயர்நோய் தீர்த்தருளும் வேங்கடமே" என்றவாறு அவர்களுடைய உடற்குற்றங்களையும் நோய்களை யும் மகப்பேறின்மைமுதலிய மநோவியாதிகளையும் நீக்கி அவர்கள்வேண்டிய பயன்களை அவர்கட்கு வேண்டியவாறே உண்டாகச்செய்கின்ற சிறப்பை யுடைய என்றபடி. பற்றற்றுவந்தவர்க்கும், பற்றுதுவந்தவர்க்கும் சமமாக இடையூறகற்றியருள்கின்ற வேங்கடமெனச் சொல்நயத்தாற் சமத்காரந் தோன்றக் கூறியவாறு காண்க.

கண்ணபிரான் இளமையில் திருவாய்ப்பாடியில்வளரும்போது தன்னி டங் காதல்கொண்ட பதினாறாயிரம் கோபஸ்த்ரீகளோடுகூடி இன்பம்நுகர்ந் தமையும், கண்ணன் நரகாசுரனைச் சங்கரித்தபின்பு அவனாற் சிறைவைக்கப் பட்டிருந்த தேவசித்தகந்தருவாதி கன்னிகைகள் பதினாறாயிரம் பேரையும் பதினாறாயிரம் வடிவமெடுத்து விவாகஞ்செய்துகொண்டு அவர்களோடுகூடி இன்பம்நுகர்ந்தமையும் பற்றி, 'பதினாறாயிரவரோதி மருப்பொசித்தார்' என் றார். 'ஓதிமருப்பொசித்தார்' என்றது - அவர்களுடைய கூந்தலில் உத்தம இலக்கணமாக இயற்கையில் அமைந்துள்ள நறுமணத்தையும், நறுநெய்பூசி நன் மலர் சூடுதலாற் செயற்கையில்அமைந்த நறுமணத்தையும் உட்கொண்டு உளங்களித்தவ ரென்றபடி. ஐம்பொறிகளாலும் அனுபவிக்கும் இன்ப வகைகளுள் இங்கு மூக்கினாற் புலம்நுகர்ந்ததைக் கூறியது, பிறவாறு இன் பம் நுகர்ந்ததற்கும் உபலக்ஷணம்.

உம்மைகள் - எண்ணுப்பொருளன. இற்று என்ற வினையெச்சத்தில், இறு என்ற குறிலிணைப்பகுதி இடைஒற்றுஇரட்டி இறந்தகாலங் காட்டிற்று. சார்தவர் - வினைத்தொகை. தவர் - தவஞ்செய்பவர். 'காதலித்துச்சார்ந்த வர், என்று பாடமோதி, (பரமபதத்தைப்பெற) விரும்பித் தன்னைவந்தடைந் தவர் என்று உரைப்பாரும் உளர். காம்யம் - வடசொல்; விரும்பப்படும் பொருள். வேதன் - வேதங்களை ஓதியவன்; அன்றி, வேதா என்னும் வட சொல்லின் விகார மெனக்கொண்டால், விதிக்குங் கடவு ளென்று ஆகும்; விதித்தல் - படைத்தல். கூற்று - (உடலையும் உயிரையும் வெவ்வேறு) கூறாக் குபவன். இரண்டாம் பொருளில் வேதநா என்ற வடசொல் வேதனை யென விகாரப்பட்டது. கூற்றை என்றது - கூறுஎன்பதன் இரண்டாம் வேற்றுமை விரி. 'தவிர்க்கும் வேங்கடம்' என்றதில், நிலைமொழியிறுதியில் நின்ற மகரவொற்று - வகரத்தின்முன் வந்ததனால், மகரக்குறுக்கம்; மாத்தி ரை - கால். போதகம்-வடசொல். போதகத்தை மோதி மருப்பொசித்தார் - போதகத்தை மருப்புஒசித்துமோதினார் என விகுதிபிரித்துக் கூட்டலுமாம். மூன் - காலமுன்; இதனை, மத்திமதீபமாக முன்நின்ற 'ஒசித்தார்' என்பத னோடும் இயைக்கலாம். ஒசித்தார், பொசித்தார் - உயர்வுப்பன்மை. பதினா றாயிரவர் - எண்ணடியாப்பிறந்தபெயர்; இங்கே, தொகைக்குறிப்பு. ஓதி - பெண்மயிர். பொசித்தல்—புஜித்தல். புசித்தல், உண்ணல், நுகர்தல், துய்த் தல்என்பன - ஒருபொருளன. 'ஊர்' என்றது - திருமாலுக்குத் திருவேங் கடம் இயல்பிலுரியதாதலை விளக்கும். (ருக)

ருஉ. கேள்வித் துறவோருங் கேடறவில் வாழ்வோரும்
வேள்விக் கினமாற்றும் வேங்கடமே—மூள்வித்து
முன்பா ரதமுடித்தார் மொய்வேந்தர் வந்தவிய
வன்பா ரதமுடித்தார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) கேள்வி துறவோரும் - ஞானக்கேள்விகளையுடைய துறவிகளும், வேள் விக்கினம் மாற்றும் - மன்மதனால் வரும் இடையூற்றை நீக்குதற்கு இடமான: கேடு அற இல் வாழ்வோரும் - தீங்கில்லாமல் இல்லறவொழுக்கத்தில் வாழ்பவர்களும், வேள்விக்கு இனம் ஆற்றும் - யாகத்துக்கு இனமானநற்செயல்களைச் செய்தற்குஇடமான:வேங்கடமே—,—முன்பு ஆ- முற்காலத்தில், ரதம் முடி தார் மொய் வேந்தர் வந்து அவிய - தேரையும் கிரீடத்தையும் மாலையும் உடைய வலிய அரசர்கள்வந்து (பொருது) இறக்கும்படி, வல் பாரதம் - கொடிய பாரதயுத்தத்தை, மூள்வித்து முடித்தார் - மூட்டிநிறைவேற்றியவராகிய திருமாலின், வாழ்வு - வாசஸ்தானம்; (எ-று.)

'வேள்விக்கினமாற்றும்' என்ற தொடர் - வெவ்வேறுவகையாகப் பிரிந்த இருபொருள் பட்டதனால், பிரிமொழிச்சிலேடை; இது, வடமொழியில் பிந்ந பதச்லேஷா எனப்படும்: பிறவும் இங்ஙனம் வருவன காண்க. கேள்வித்துறவோர்-'ஞானம் அனுட்டானம் இவை நன்றாகவேயுடையனான குரு' வினிடத்து உபதேசமொழிகளைக் கேட்டு உணர்ந்து பற்றுக்களைத்துறந்தவரென்றபடி. முத்தியளித்தற்குஉரிய முதற்பொருளை உணர்வதற்கு ஏற்ற உபாயங்களான கேள்வி விமர்ச்சம் பாவனை என்ற மூன்றனுள் முதலதும், மற்றை இரண்டற்குங் காரணமுமான கேள்வியையுடைமை கூறப்பட்டது. கேள்வி யெனினும், சிரவண மெனினும் ஒக்கும். துறவோர் - துறவையுடையோர்; துறவாவது - புறமாகிய செல்வத்தினிடத்தும் அகமாகிய உடம்பினிடத்தும் உளதாகிய பற்றை விடுதல். அவர்கள் வேள் விக்கின மாற்றுதல்-எக்காரணத்தாலும் காமஅவாவைக் கொள்ளாமை. கேடு - துன்பமும், குற்றமும். இல்வாழ்வோர் வேள்விக்கு இனம் ஆற்றுதல் - பிரமயஜ்ஞம், தேவயஜ்ஞம், மநுஷ்யயஜ்ஞம், பித்ருயஜ்ஞம் பூதயஜ்ஞம் என்ற பஞ்சமகாயஜ்ஞங்களைத் தவறாதுசெய்தல்; (பிரமயஜ்ஞம் - வேதமோதுதல். தேவயஜ்ஞம் - ஓமம்வளர்த்தல். மநுஷ்யயஜ்ஞம் - விருந்தினரை உபசரித்தல். பித்ருயஜ்ஞம் - தர்ப்பணஞ்செய்தல். பூதயஜ்ஞம் - பலியீதல்.) இவை இல்லறத்தார்க்குஉரிய ஐம்பெருவேள்வி யெனப்படும். துறவறத்தாரும் இல்லறத்தாரும் சமமாக அவரவர் தொழிலைச் செய்யப்பெற்ற வேங்கட மெனச் சொல்நயத்தாற் சமத்காரந்தோன்றக் கூறியவாறு காண்க.

துஷ்டர்களையெல்லாம்சங்கரித்துப் பூமிபார நிவிருத்திசெய்தற்பொருட்டுத் திருவவதரித்த கண்ணபிரான் அதற்கு உபயோகமாகப் பாண்டவர்க்குத் துணைநின்று பலபடியாக உதவிப் பாரதயுத்தத்தை ஆதியோடந்தமாக நடத்தி முடித்தமை, மகாபாரதத்திற் பிரசித்தம். சூதுபோரில் இழந்த இராச்சியத்தை மீளவும் மோதுபோர்செய்து பெறுவதில் தருமபுத்திரனுக்கு உபேக்ஷையுண்டானபொழுதெல்லாம் அங்ஙனம் வெறுப்புக்கொள்ளாதவண்ணம்

பலவாறுபோதித்துப் போர்தொடங்கும்படி தூண்டியும், பின்பு போர்த்தொடக்கத்தில் "உற்றாரை யெல்லா முடன்கொன் றரசாளப், பெற்றாலும்வேண்டேன் பெருஞ்செல்வம்" என்று சொல்லிப்போரொழிந்த அருச்சுனனுக்குக் கீதையைஉபதேசித்து அவனைப்போர்புரிய உடன்படுத்தியும் கண்ணபிரானே பாரதப்போரை மூட்டியவ னாதல் காண்க.

கேள்வி - கேட்டல்; 'வி'விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர். இல் - வீடு, இல்லறம். வேள் - (ஆடவர்க்கும் மகளிர்க்கும்) விருப்பத்தை விளைக்குந் தேவன்; அல்லது, விரும்பப்படும் அழகையுடையவன்: காம னென்ற வடமொழிப்பெயரும் இவ்விருபொருள்படும். விக்ரம - வடசொல். மாற்றும் வேங்கடம், ஆற்றும்வேங்கடம் - பெயரெச்சம், இடப்பெயர் கொண்டது. 'முன்பா' என்றது - அவிய, மூள்வித்து, முடித்தார் என்றவற்றோடு இயையும். முன்பு, பு - சாரியை. ஆ - ஆக என்பதன் விகாரம். ரதம் - வடசொல். சிந்தாமணியில், 'ரவிகுலதிலகன்' என வடமொழியிற் பிறந்தவண்ணமே தற்சமமாகக் கூறினாற்போல, இங்கு இரதமெனத் திரியாமல் ரதமென்றே கூறினர். 'ரதவேந்தர்' என்றது - அதிரத மகாரத சமரத அர்த்தரத வீர ரென்றவாறு. முடிவேந்தர் - கிரீடாதிபதிகளான அரசர். தார் என்றது, இங்கு - அடையாளப்பூமாலையோடு போர்ப்பூமாலையையுங் குறிக்கும். பாரதம் - பரதவமிசத்தாருள் நிகழும் போர். வாழ்வு என்ற சொல்லின் ஆற்றலால், திருவேங்கடம் திருமாலின் திருவுள்ளத்துக்கு மிகப்பாங்கா யிருத்தல் விளங்கும். (௫௨)

௫௩. பொய்யாம் வினையேனைப் போல்வாரு மன்பருஞ்செய்
மெய்யாம் வழுத்தேயும் வேங்கடமே—செய்யா
டனத்துவசப் பொற்புள்ளார் தானவரை மோதுஞ்
சினத்துவசப் பொற்புள்ளார் சேர்வு.

(இ - ள்.) பொய் ஆம் வினையேனை போல்வாரும் - பொய்கலந்த தொழிலையுடைய என்னைப் போன்ற நீசர்களும், செய் - செய்த, மெய் ஆம் வழு - சரீரசம்பந்தத்தாலாகிய குற்றங்கள் [கருமங்கள்], தேயும் நீங்குதற்கு இடமான: அன்பரும் - உள்ளன்புடைய அடியார்களும், செய்-செய்கின்ற, மெய் ஆம் வழுத்து - உண்மையான தோத்திரங்கள், ஏயும் - பொருந்தப்பெற்ற, வேங்கடமே—,—செய்யாள் தனத்து வசம் - திருமகளினது தனத்துக்கு வசப்பட்ட, பொற்பு உள்ளார் - அழகையுடையவரும், தானவரை மோதும் - அசுரர்களைத் தாக்குகின்ற, சினம்-கோபத்தையுடைய, துவசம்-கொடியான, பொன் புள்ளார்-பொன்னிறமான கருடனென்னும் பறவையையுடையவருமாகிய திருமால், சேர்வு - (திருவுள்ளமுவந்து) சேருமிடம்; (எ - று.)

பொய்யாம்வினை - உள்ளன்பின்றி அகமொன்று புறமொன்றாக வெளிவேடங்கொண்டு செய்யும் வஞ்சனைச்செயல். 'பொய்யாம் வினையேனைப் போல்வார்' என்று தம்மைத்தாம் இழித்துக்கூறினர், விநயத்தால். மெய்யாம் வழுத்து - மனப்பூர்வமாகச் செய்யுந் தோத்திரம். போலியன்பரும்

டண்மையன்பரும் ஒருங்கராக இருக்கப்பெற்ற வேங்கடமெனச் சொல்நயத் தாற் சமத்காரந்தோன்றக் கூறியவாறுகாண்க. முன்னிரண்டடியில் 'பொய் யாம்', 'மெய்யாம்' என மாறுபட்ட சொற்கள்வந்தது, முரண்தொடை.

'செய்யாள் தனத்துவசம்' என்றது - பொற்புள்ளார்க்கு அடைமொழி. இத்தொடர் - திருமகளினது திருமேனியழகில் திருமால் ஈடுபடுதலையும், அத்திருமகளை ஈடுபடுத்தவல்ல திருமாலின் திவ்வியசௌந்தரியத்தையும் விளக்கும். துவசப்பொற்புள்ளார் - பக்ஷிராஜனை கருடனை வாகனமும் கொடியுமாக உடையவர். கருடாழ்வானது திருத்தோளின்மேல்ஏறித் திரு மால் அசுரசேனையோடு போர்செய்யும்பொழுது, அக்கருடனும் எதிர்க்கிற அசுரர்மீது கோபம்மூண்டு தன்சிறகுகளினாலும் மூக்கினாலும் கால்களினா லும் அவர்களைத் தாக்கியழித்தல் இயல்பு.

வழுத்து - முதனிலைத்தொழிற்பெயர். செய்யாள்-செந்நிறமுடையவள்; செம்மையென்னும் பண்புப்பகுதி ஈறுபோய் முன்நின்றமகரம்யகரமாத்திரிந் தது. ஸ்தநம், வசம், தாக்ஷர், த்வஜம் - வடசொற்கள். தாக்ஷர் - (காசியப முனிவனது மனைவியருள்) தக்ஷனென்பவளிடம் பிறந்தவர்: தத்திதாந்தநாமம். "பொற்பே பொலிவு" என்ற தொல்காப்பியத்து உரியியற்சூத்திரத்தால், பொற்புஎன்பது - உரிச்சொல்லென அறிக. 'சேர்பு' என்றும் பாடமுண்டு.

ருச. கோடலிலா வுள்ளத்துக் கோதி லடியவருங்
வேடருமங் கைவரைவெல் வேங்கடமே—மூடர்
மனமா மனைக்கொன்றார் வன்கஞ்ச னென்னுஞ்
சினமா மனைக்கொன்றார் சேர்பு.

(இ - ள்.) கோடல் இலா - கோணுதலில்லாத [நேர்வழிப்பட்ட], உள் ளத்து-மனத்தையுடைய, கோது இல் குற்றமில்லாத, அடியவரும் அடியார் களும், அங்கு ஐவரை வெல் - அவ்விடத்துப் பஞ்சேந்திரியங்களை வெல்லு தற்கு இடமான: வேடரும் - வேடர்களும், அம் கை வரை வெல் - அழகிய துதிக்கையையுடைய மலைபோன்றயானையை வெல்லுதற்குஇடமான: வேங் கடமே—,—மூடர் மனம் ஆம் மனைக்குஒன்றார் - மூடர்களுடைய உள்ள மாகிய வீட்டில்வந்து பொருந்தாதவரும், வல் கஞ்சன் என்னும் சினம் மாமனை கொன்றார் - கொடிய கம்சனென்கிற கோபத்தையுடைய மாமனைக் கொன்றவருமாகிய திருமால், சேர்பு - சேருமிடம்; (எ - று.)

'அங்கு' என்பது-அசையுமாம். ஐம்பொறிகளை 'ஐவர்' என உயர்திணை யாற்கூறியது, இழிபுபற்றிய திணைவழுவமைதி. ஐந்து என்னும் எண்ணி னடியாப்பிறந்த ஐவரென்ற பெயர் - இங்கே தொகைக்குறிப்பு. 'கைவரை' என்றார், யானையை; 'கைம்மலை' என்றாற்போல. மூடர், மநஸ் - வடசொற் கள். 'மூடர் மனமாம் மனைக்கு ஒன்றார்' என்றது - "மலர்மிசையேகினான்" என்றபடி, அன்புகொண்டு தியானிக்கின்ற அறிவுடையாரது உள்ளக்கமல த்தைத் தாம் உகக்குமிடமாகக்கொண்டு அங்கு அவர்நினைத்தவடிவத்துடன் விரைந்து சென்று வீற்றிருக்குந் தன்மையரென்ற எதிர்மறைப்பொருளை

நன்குவிளக்கும். மனைக்கு என்ற நான்கனுருபு ஏழனுருபின் பொருளில் வந்ததனால், உருபுமயக்கம். கஞ்சன் - வடசொற் சிதைவு.

மாமன் - இங்கு, தாயுடன்பிறந்தவன். கம்ஸன்-கண்ணனது தாயான தேவகிக்குத் தமையனாதலால், கண்ணனுக்கு மாமனாவன். தன்னைக்கொல்லப்பிறந்த தேவகீபுத்திரன் யசோதையினிடம் ஒளித்துவளர்தல் முதலிய விருத்தாந்தங்களை நாரதர்சொல்லக்கேட்டுக் கம்சன் அதிககோபங்கொண்டு கிருஷ்ணனைக் கொல்ல நிச்சயித்து வில்விழாவென்கிற வியாஜம்வைத்துக் கண்ணனை மதுரைக்கு வரவழைத்துப் பலவகையில் வதைக்க வழிதேடுகையில், கம்சசபையில் கிருஷ்ணபகவான் வேகமாகஎழும்பிக் கஞ்சனது மஞ்சத்தின்மேலேறி அவனது கிரீடம் கழன்று கீழேவிழும்படி அவனைத் தலைமயிர் பிடித்துத் தரையில் தள்ளி அவன்மேல் தான் விழுந்து அவனைக் கொன்று ஒழித்தனனென்பது, இங்குக் குறித்த வரலாறு (௫௪)

௫௫. மொய்வதன மங்கையர்கண் முன்கையும் யோகியர்கண்
மெய்வயது மஞ்சுகமார் வேங்கடமே—பெய்வளையார்
பாற்றிருப்பா தஞ்சிவந்தார் பற்றினர் புன்பிறப்பை
மாற்றிருப்பா தஞ்சிவந்தார் வாழ்வு.

(இ-ள்.) மொய்-(அழகு) மிக்க, வதனம் - முகத்தையுடைய, மங்கையர்கள்-மகளிரது, முன்கையும்-முன்னங்கையும், அம் சுகம் ஆர்-அழகிய கிளி (உணவுண்ணுதற்கு) இடமாகப்பெற்ற: யோகியர்கள் மெய் வயதும் - யோகநிட்டையிலிருக்கின்ற முனிவர்களுடைய உடம்பின் ஆயுளும், அஞ்சு உகம் ஆர் - ஐந்துயுகமாகப் பொருந்தப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—பெய் வளையார் பால் திருப்பாது-அணிந்த வளையல்களையுடைய மகளிர்பக்கல் (மனத்தைச்) செலுத்தாமல், அஞ்சி அச்சங்கொண்டு, வந்தார் பற்றினர் - தம்மிடம் வந்து சரணமடைந்தவர்களுடைய, புல் பிறப்பை - இழிவான சன்மத்தை, மாற்று-நீக்குகின்ற, இரு பாதம் - தமது இரண்டு திருவடிகளும், சிவந்தார் - சிவந்திருக்கப்பெற்றவரான திருமால், வாழ்வு - வாழுமிடம்; (எ - று.)

'மொய்தவனம்' என்பதற்கு - (தாமரைமலரென்று மயங்கி வண்டுகள்) மொய்க்கப்பெற்ற முகமென்று உரைத்தலும் ஒன்று. மங்கையர் இளமகளிர்; மங்கைப்பருவத்துக்கு வயதெல்லை - பன்னிரண்டுமுதற் பதின்மூன்றளவும். வயஸ், வதநம், சுகம், பாதம் வடசொற்கள். அஞ்சு - ஐந்துஎன்பதன் முழுப்போலி. திருவேங்கடமலையிலுள்ள மகளிர் கையிற் கிளியைவைத்துக்கொண்டு அதற்குஉணவூட்டி அதனோடுகொஞ்சிவிளையாடுதலும், அங்குள்ள யோகிகள் அவ்யோகபலத்தால் நீடூழிகாலம் வாழ்தலும், இங்குக்குறிக்கப்பட்டன. யுகமென்பது, உகமென விகாரப்பட்டது. ஆர்தல்-உண்ணுதலும், பொருந்தலும். பெய்வளை - வினைத்தொகை. வந்தார்-முற்றெச்சம். இருபாதம் என்றதொடர் 'இருப்பாதம்' என வருமொழி முதல்வலி மிக்கது, திரிபுநயம் நோக்கியென்க. இதனைச் சிறுபான்மை எதுகைநயத்தின்பொருட்டு 'ஒருகால்' என வருதல்போலக் கொள்க: அன்றி, முற்றியலுகரவீராகிய எண்ணுப்பெயரின்

முன் வலிமிகாமை காண்க. 'செம்' என்ற பண்படிப்பகுதி வினைத்தன்மைப் படும்போது 'சிவ' என விகாரப்படும். பாதம்சிவந்திருத்தல், உத்தமஇலக்கணம். புன்பிறப்பு என்றது, கர்மசம்பந்த முடைமைபற்றி. பிறப்பைமாற்றுதல்-மீளவும்பிறக்கவேண்டாதபடி முத்திதருதல். திருப்புதலென்றவினைக்கு மனத்தையென்ற செயப்படுபொருள் வருவிக்கப்பட்டது, அவாய்நிலையால்; (அவாய்நிலையாவது-ஒருசொல் மற்றொருசொல்லை வேண்டிநிற்றல்.) (ருரு)

ருசு. இல்லக் குறத்தியரும் யாக்கைநிலை வேட்டவரு
மெல்லக் கிழங்கெடுக்கும் வேங்கடமே—நல்ல
புதுப்பூவை வண்ணத்தான் போர்முகத்துச் செவ்வாய்
மதுப்பூவை வண்ணத்தான் வாழ்வு.

(இ-ள்.) இல்லம் குறத்தியரும் - (தமக்குஉரிய) வீட்டில் இருக்கின்ற குறப்பெண்களும், மெல்ல கிழங்கு எடுக்கும்-மென்றுதின்னும்பொருட்டுக் கிழங்குகளைத் தோண்டி எடுக்கப்பெற்ற; யாக்கை நிலை வேட்டவரும் - உடம்பு (அழிதலின்றி நெடுநாள்) நிலைத்திருக்கலை விரும்பிய சித்தர்களும், மெல்ல கிழம் கெடுக்கும் மெதுவாக [நாளடைவில்] முதுமைப்பருவத்தை ஒழிக்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—, —நல்ல புது பூவை வண்ணத்தான் - சிறந்த புதிய [அன்றுமலர்ந்த] காயாம்பூப்போன்ற கரியதிருநிறத்தையுடையவனும், போர்முகத்து - யுத்தகளத்தில், செம் வாய் மது பூ வை - சிவந்த தனது திருவாயாகிய தேனையுடைய தாமரைமலரில் வைத்துஊதுகின்ற, வள் நத்தான் - மேன்மையுள்ள (ஸ்ரீபாஞ்சஜந்ய மென்னுந் திவ்விய) சங்கத்தையுடையவனுமாகிய திருமால், வாழ்வு - வாழுமிடம்; (எ - று.)

இல்லம் அம் - சாரியை. குறத்தியர் - குறிஞ்சிநிலத்துமகளிர்; குறவரென்பதன் பெண்பால். யாக்கை - எலும்பு நரம்பு முதலியவற்றால் கட்டப்பட்ட தெனப் பொருள்படுங் காரணப்பெயர்; யா - பகுதி; யாத்தல் - கட்டுதல்: ஐ - செயப்படுபொருள்விகுதி, கு - சாரியை, க் - சந்தி. நிலை - நிற்றல்: 'ஐ, விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர். வேட்டவரென்ற இறந்தகால வினையாலணையும்பெயரில், வேள்-பகுதி. 'மெல்ல' என்றது - முந்தியபொருளில், மெல்என்ற வினைப்பகுதியடியாப் பிறந்த எதிர்காலச்செயவெனெச்சமும்; பிந்தினபொருளில், மென்மைஎன்ற பண்பினடியாப் பிறந்த குறிப்பு வினையெச்சமுமாம். பூவை யென்ற செடியின்பெயர், இங்கு அதன் மலர்க்கு முதலாகுபெயர். வாயாகிய பூ என்றது உருவகம். வாய்க்குத் தாமரைமலர் உவமை - செம்மையும் மென்மையும் அழகும் பற்றி. உபமானமாகிய பூவிற்கு 'மது' என்ற அடைமொழி கொடுத்ததற்கு ஏற்ப, உபமேயமாகிய வாய்க்குச் சுவையினிமைகொள்க. வை-வினைத்தொகை. வர்ணமென்ற வடமொழி வண்ணமெனச் சிதைந்தது. வள்நத்து - பண்புத்தொகை. திருமால் போர்க்களத்தில் பகைவரை அஞ்சுவித்தற்காகவும், தனது வெற்றிக்கு அறிகுறியாகவும் சங்கத்தைவாயில்வைத்து முழக்குதல் இயல்பு. மது-வடசொல்,

ருஎ. தேனியலுங்கூந்தலார் செங்கரமு மாதவத்தோர்
மேனியுமை யம்பொழியும் வேங்கடமே—ஞானியர்க
டாங்குறியெட் டக்கரத்தார் தாளுரன்மேல் வைத்துவெண்
தாங்குறியெட் டக்கரத்தார் சார்பு. [ணெய்

(இ - ள்.) தேன் இயலும் கூந்தலார்-(சூடிய மலர்களினின்று சொரிகின்ற)தேன்பொருந்திய கூந்தலையுடைய மகளிரது, செம் கரமும்-சிவந்தகைகளும், ஐயம் பொழியும் - (இரப்பவர்க்கு மிகுதியாகப்) பிச்சையிடப்பெற்ற, மா தவத்தோர் மேனியும் - சிறந்ததவத்தையுடைய முனிவர்களது உடம்பும், ஐ அம்பு ஒழியும் - (மன்மதனது) பஞ்சபாணம் பொருந்தாதிருக்கப்பெற்ற, வேங்கடமே—,—ஞானியர்கள் குறி- (தத்துவஞானமுடையவர்கள் குறிக்கொண்டு தியானிக்கின்ற, எட்டு அக்கரத்தார் - அஷ்டாக்ஷரமகாமந்திரத்துக்கு உரியவரும், உரல்மேல்தாள் வைத்து - உரலின்மேற்காலைவைத்துஏறி, வெண்ணெய்தாங்கு உறி எட்டு - வெண்ணெய் வைத்துள்ள உறியை எட்டிப்பிடித்த, அ கரத்தார் - அழகிய கையை யுடையவருமாகிய திருமால், சார்பு - (திருவுள்ளமுவந்து) சார்ந்திருக்குமிடம்; (எ - று)—தாம் - அசை:

தேன்இயலும் கூந்தல்-நல்லமணத்தேசெல்லும் இயல்புள்ள தேனென்னும் உத்தமசாதிவண்டுகள் இயற்கைநறுமணத்தின் பொருட்டும் செயற்கை நறுமணத்தின் பொருட்டும்மிகுதியாகமொய்க்கப் பெற்ற கூந்தலெனினுமாம். மாதவத்தோர் மேனி ஐயம்பொழிதலாவது - அவர்கள் காமவசப்படாதிருத்தல் ; மன்மதபாணம் அவர்களுடம்பைத் துளைத்துவருத்தமாட்டாதனவாயினவென்க. ஐ அம்பு - தாமரைமலர், அசோகமலர், மாமலர், முல்லைமலர், நீலோற்பலமலர் என்ற ஐந்துபூக்களும் மன்மதனுக்குப் பாணங்களாம். ஜ்ஞாநீ என்ற வடசொல், 'ஞானி' என விகாரப்பட்டது. குறி - வினைத்தொகை. எட்டக்கரம் - திருவெட்டெழுத்தாகிய பெரியதிருமந்திரம். அக்ஷரமென்ற வடசொல், அக்கரமென விகாரப்பட்டது. கரம் - வடசொல். 'அம்' என்பதுபோல் 'அ' என்பதும் அழகிய என்னும்பொருளதாதலை, பத்துப்பாட்டுநச்சினார்க்கினியருரையிற் காண்க. "பொத்தவுரலைக்கவிழ்த்ததன்மேலேறித், தித்தித்தபாலுந் தடாவினில்வெண்ணெயும் மெத்தத்திருவயிருரவிழுங்கிய, வப்பன்" என்ற பெரியாழ்வார்திருமொழியும், "தந்த முறியி லவர் வைத்த தயிர்பால்வெண்ணெ யெட்டாமற், குந்தி யுரலின்மிசை யேறி" என்ற வில்லிபுத்தூரார்வாக்கும், இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கன. 'சார்வு' என்றும் பாடம். (ருஎ)

ருஅ. காணையிலார் சொற்கேட்ட கந்தருவ ருந்தவரும்
வீணையிரா கத்தைவிடும் வேங்கடமே—கோணை
யிருங்குண்டை யோட்டினு னேற்பொழித்தான் கூனி
மருங்குண்டை யோட்டினன் வாழ்வு.

(இ - ள்.) காண் ஐயிலார் சொல் கேட்ட - பார்க்கின்றவேல்போன்ற கண்களையுடைய மகளிர் பேசுகின்றசொற்களைச் செவியுற்ற, கந்தருவரும்

கந்தர்வரென்னுந் தேவசாதியாரும், வீணை இராகத்தை விடும் - (அச்சொற்களின் இனிமைக்குமுன் தாம் பாடும் இசையின் இனிமை சிறவாதென்னுங் கருத்தினால்) வீணையில் இசைவாசித்தலை ஒழியப்பெற்ற: தவரும் - தவவொழுக்கத்தையுடைய முனிவர்களும், வீணை இராகத்தை விடும் - பயனில்செய்கைகளையும் ஆசையையும் துறக்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—கோணை இருகுண்டை - வலிமையையுடைய பெரியஎருதை வாகனமாகவுடைய, ஓட்டினன் - (கையிற்) கபாலமேந்தியவனான சிவபிரானது, ஏற்பு - இறத்தல்தொழிலை, ஒழித்தான் - நீக்கியருளியவனும், கூனிமருங்கு உண்டை ஓட்டினன் - (கிருஷ்ணாவதாரத்திற்) கூனியினிடத்து உள்ள உண்டையைப் போக்கியவனுமான திருமால், வாழ்வு - வாழுமிடம்; (எ - று.)

காணையிலெனவே, கண்ணாயிற்று. கண்ணுக்கு வேல் உவமை - கூரிய வடிவுபற்றியேயன்றி, ஆடவரை ஆசைநோய்ப்படுத்தி வருத்துதல்பற்றியுமாம். காணையிலார் என்றது - அம்மலையில்வாழும் மகளிரது கண்ணழகின் சிறப்பை விளக்கும். அயிலென்பது 'ஐயில்' என முதற்போலி. கந்தர்வர் - எப்பொழுதும் கையில் வீணைவைத்துக்கொண்டு இசைபாடித்திரியுந் தேவசாதியார். வீணா, ராகம் - வடசொற்கள். இரண்டாம்பொருளில், வீண் ஐ இராகத்தை விடும் எனப் பிரித்து - பயனற்ற ஐம்புலவாசைகளை ஒழிக்கப்பெற்ற என்று உரைத்தலும் ஒன்று.

கோணை - முசுப்பெனப்படுகிற முதுகின்வளைவுமாம். இருங்குண்டை - பண்புத்தொகை; இருமை - பெருமை. குண்டை - ரிஷபம். ஓட்டினன் - ஓடு என்னும் பெயரினடியாகப் பிறந்த ஆண்பாற் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர்; ஓடு - மண்டையோடு. இனி, 'குண்டையோட்டினன்' என்பதற்கு-ரிஷபத்தை ஏறிச் செலுத்தியவனென்று உரைத்தல் திரிபிலக்கணத்துக்குப் பொருந்தாதாம்; நான்காம் அடியில், 'ஓட்டினன்' என்பது - ஓடச்செய்தவனென்னும் பொருளதாதல் காண்க. ஏற்பு - ஏற்றல்; 'பு' விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர்: ஏல் - பகுதி.

கூனி - கூனையுடையவள்; இவள் - கைகேயிக்குரிய மந்தரையென்னும் பெயருடையவள்; இவளது கூனை நிமிர்த்தது, கிருஷ்ணாவதாரத்தில். 'கூனிமருங் குண்டை' என்றது - அவளுடம்பிலுள்ள கோணலையும், முதுகுவளைவையுங் குறிக்கும். உண்டை = உருண்டை. இனி, 'கூனிமருங்கு உண்டை யோட்டினன்' என்பதற்கு - இராமாவதாரத்தில் மந்தரையென்னுங்கூனியின் முதுகின்புறத்திலே வில்லினால் மண்ணுண்டையைச் செலுத்தியவன் என்றும் உரைக்கலாம்; "கொண்டை கொண்ட கோதைமீது தேனுலாவு கூனிகூன், உண்டை கொண்டரங்க வோட்டி யுண்மகிழ்ந்த நாதன்," "கூனே சிதைய வுண்டைவில் நிறத்தில் தெறித்தாய் கோவிந்தா" என்ற ஆழ்வார் அருளிச்செயல்கள் இங்கு அறியத்தக்கன. (ருஎ)

ருஅ. முந்நூன் மறையவர்நா ளோதரம்பை மாரினடு
மெய்ந்நூ னலங்கவரும் வேங்கடமே—பொய்ந்நூலா
லச்சமயக் கத்தினா ராதரிக்கத் தெய்வங்கள்
வச்சமயக் கத்தினார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) முந்நூல் - முப்புரிநூலைத் தரித்த, மறையவர் - பிராமணர்களுடைய, நா-நாவானது, மெய் நூல் நலம்கவரும் - (பொருள்களின்) உண்மையைச் சொல்லுகிற தத்துவசாஸ்திரங்களின் நற்பொருள்களை (ஓதி)க்கிரகித்தற்கு இடமான; மூது அரம்பைமாரின் நடு - பழமையான தேவமாதர்களினுடைய இடையானது, மெய் நூல் நலங்கவரும் - (தனது வடிவத்தின் நுண்மையால்) பஞ்சுநூல் (தனக்கு ஒப்பாகமாட்டாது) கெடும்படி பொருந்திய: வேங்கடமே—,—பொய் நூலால் - பொய்ம்மையைக்கூறுகிற சாஸ்திரங்களைக் கொண்டு, அ சமயம் கத்தினோர் - அந்தந்த மதக்கோட்பாடுகளைப் பிதற்றுந் தன்மையுள்ளவர்கள், ஆதரிக்க-விரும்பிக்கொண்டாடும்படி, தெய்வங்கள் வைச்ச - பலதெய்வங்களை உண்டாக்கிவைத்த, மயக்கத்தினோர் - மாயையை யுடையவரான திருமால், வாழ்வு - வாழுமிடம்; (எ - று.)

வடமும், வடத்தினுள் புரியும், புரியினுள் இழையும் மும்மூன்றாயிருத்தல்பற்றி, உபவீதத்துக்கு 'முந்நூல்' என்று பெயர். "நூலே கரக முக்கோல் மணையே. ஆயுங்காலை யந்தணர்க் குரிய" என்ற தொல்காப்பியவிதிபற்றி,முந்நூல் மறையவர்க்கு அடைமொழியாக்கப்பட்டது. வேதங்களை ஓதுதலோடு ஓதுவித்தற்கும் உரியவர் அந்தணரேயாதலால், அவர் 'மறையவர்' எனப்பட்டனர். சிலசாதியார்க்கும் பெண்பாலார்க்கும் ஓதுவிக்கவும் ஓதவும் கேட்கவும் ஆகாதென்று மறுக்கப்படுதல் பற்றியும், ஓதியுணர்ந்த குருவினிடம் உபதேசங்கேட்டாலன்றித் தெரிதற்கு அரிய மறைந்தபொருளையுடைமைபற்றியும், 'மறை' என்று பெயர். மூதரம்பைமார் - முதுமையென்னும் பண்புப்பெயர் ஈறுபோய் ஆதிநீண்டது. அரம்பை - ரம்பாஎன்னும் வடசொல்லின் விகாரம். அரம்பைமார் - ரம்பை முதலியோர்; மார்-பலர்பாற்பெயர்விகுதி. தமக்கு உரிய தேவலோகத்தினும் திருவேங்கடம் வசித்தற்கு இனியதாதல் பற்றியும், அம்மலை உயர்ச்சியால் தங்களுலகத்துக்கு அருகிலாதல்பற்றியும், திருவேங்கடமுடையானைச் சேவித்தற்பொருட்டும், தேவமாதர்கள் அங்கு வந்து தங்குதலால், அவர்கள் அம்மலைக்கு உரியபொருளாகச் சொல்லப்பட்டனர். அவர்களிடை நூலினும் நுண்ணிதென்பது கருத்து. நடு-இடையுறுப்பு.

கத்தினோர் - கத்து என்னும் முதனிலைத் தொழிற்பெயரின்மேற் பிறந்த பலர்பாற்குறிப்புவினையாலணையும்பெயர்; இன் - சாரியை. ஸமயம்,தைவதம்-வடசொற்கள். வைச்ச - வைத்த என்பதன் முழூஉப்போலி. மயக்கம் - பிறரை மயங்கச்செய்வது; அம் - கருத்தாப்பொருள்விகுதி. "வணங்குந் துறைகள் பலபல வாக்கி மதிவிகற்பால், பிணங்குஞ் சமயம் பலபலவாக்கி யவையவைதோறு, அணங்கும் பலபலவாக்கி நின்மூர்த்தி பரப்பிவைத்தாய்" என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தபடி, எம்பெருமான் ரஜோகுணதமோகுணங்களால் மிக்கவர் கருமகதியால் தன்பக்கல் வாராது வெவ்வேறு துணிவுகொள்ளும்படி தனது அம்சத்தாற் பலபலதெய்வங்களையும், பலபல மதக்கோட்பாடுகளையும், பல உபாசனை விதங்களையும் அமைத்துவைத்த விசித்திரசக்தியை வெளியிட்டார். சிவபிரான் ஜிநன் புத்தன் முதலியோர் திருமாலினதுரூபபேதமாதலையும், அவரவரைத்தலைமையாகக்கொள்ளும் மதங்கள் ஒவ்வொரு சமயத்தில் அத்திருமாலினாலேயே வெளியிடப்பட்டனவாதலையும் அறிக.

'மூன்னூன் மறையவரு மூதரம்பைமாரு நடு' என்ற பாடத்துக்கு-'மறையவர் நடுவுநிலைமையாகத் தத்துவநூல்களின் நற்பொருள்களைக் கிரகிக்கிற எனவும், அரம்பையர் இடையின்வடிவினால் பஞ்சநூல் கெடும்படிவருகின்ற எனவும் உரைக்க. (௫௯)

௬0. ஓதுமறை யோர்புறமு முள்ளுங் கலையினரு
மேதையக லாவிருக்கும் வேங்கடமே—கோதைகுழல்
சுற்றாத தாரணியார் தூயதிருத் தாளூன்றப்
பற்றாத தாரணியார் பற்று.

(இ - ள்.) ஓதும் - வேதமோதுகின்ற, மறையோர்-அந்தணர்களுடைய புறமும் - உடம்பும், அரு கலையின் மேதை அகலா இருக்கும் - பெறுதற்கு அரிய மான்தோல் நீங்காதிருக்கப்பெற்ற; உள்ளும் - (அவர்களுடைய) மனமும், கலையின் அருமேதை அகலா இருக்கும் - சாஸ்திரங்களின் நுட்பமான அறிவு பரந்திருக்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—கோதை குழல் சுற்றாத தார் அணியார்-ஆண்டாள் தனது கூந்தலில் சூடாத மாலையை அன்புடன் அணிந்துகொள்ளாதவரும், தூய திரு தாள் ஊன்ற பற்றாத தாரணியார்-பரிசுத்தமான சிறந்த தமதுபாதங்களில் ஒன்றை ஊன்றியளத்தற்கு இடம்போதாத நிலவுலகத்தையுடையவருமாகிய திருமால், பற்று-விரும்பிவாழுமிடம்; (எ-று.)

வேதமோதுகிற பிராமணப்பிரமசாரிகள் மான்தோலுபவீதந் தரித்தல் மரபு; ("முப்புரிநூலொடு மானுரியிலங்கும், மார்பினி னிருபிறப் பெருமாணாகி" என்ற திருவெழுகூற்றிருக்கையுங் காண்க.) புறம் - புறத்து உறுப்பு. உள் - அகத்து உறுப்பு. நூல் என்ற பொருளில், கலை என்பது - கலாஎன்ற வடசொல்லின்விகாரமும், அறிவு என்ற பொருளில் மேதை என்பது-மேதா என்ற வடசொல்லின் விகாரமுமாம். அகலாஎன்பது - அகலாமலென்னும் பொருளில் ஈறுகெட்ட எதிர்மறைவினையெச்சமும், அகன்றென்னும் பொருளில் செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட் டிறந்தகால வினையெச்சமுமாம். அகலுதல் - நீங்குதலும், பரத்தலும். வேதாத்தியயனஞ் செய்பவரது புறமும் உள்ளும் ஒருநிகராக வுள்ளன வெனச் சொல்நயத்தாற் சமத்காரந் தோன்றியவாறு காண்க.

'கோதை குழல்சுற்றாத தார்அணியார' என்றது - ஆண்டாள் தனது கூந்தலிற் சூடிக்கொடுத்த மாலையையே திருவுள்ளமுகந்து அணிபவர் என்றவாறு. ஆண்டாள் சூடிக்கொடுத்த திருமாலையை விட்டு வேறு திருமாலையை அமைத்துப் பெரியாழ்வார் எம்பெருமானுக்குச் சமர்ப்பிக்க, அதனைப் பெருமான் 'இந்த மாலை கோதைமணம் பெறவில்லை' என்று வெறுத்தனனென வரலாறு கூறுதலும் உண்டு. கோதையென்பது - உயர்திணைப்பெயராதலின், அதன்முன் வலிமிகவில்லை.

'தாளூன்றப் பற்றாத தாரணியார்' என்றது - உலகமளந்தசமயத்தில் நிலவுலகத்தினும் திருவடிபரந்துநின்றதாதலின், அப்பொழுது காலளவிற்கு உலகம் இடம் போதாமை "மண்ணும் விண்ணும் என்காற்களவின்மை

காண்மினென்பா னொத்து வான் நிமிர்ந்த" என்ற திருவிருத்தத்தாலும், "நின்றகால் மண்ணெலாம் நிரப்பி யப்புறம், சென்று பாவிற்றிலை சிறிது பாரென்", "உலகெலா முள்ளடியடக்கி" என்ற கம்பராமாயணத்தாலும் அறிக. 'தாயதிருத்தாளுன்றப் பற்றாத தாரணியார்' என்றது - வடமொழி நடை; அன்றியும், இங்ஙனம் கூறியதில் தமக்கு உரியபொருளைத் தமக்கு உரியதாக்கிக்கொண்டவர் என்ற கருத்துத் தோன்றும். தாரணி - தரணி யென்ற வடசொல்லின் விகாரம். 'பற்றாத தாரணியார் பற்று' என்ற அடியில் முரண்தொடை யிருத்தல் காண்க. (கூ௦)

கூக. நன்முலைபோல் வெண்ணகையார் நாயகர்மேல் வைத்தநெஞ்சு
மென்முலையுங் கற்புரஞ்சேர் வேங்கடமே—முன்மலைந்து
தோற்றமா ரீசனுர் தோற்றிமா யம்புரியச்
சீற்றமா ரீசனுர் சேர்வு.

(இ - ள்.) நல் முலை போல் வெள் நகையார் - அழகிய முல்லையரும்பு போன்றவெண்மையான பற்களையுடைய மகளிர், நாயகர்மேல் வைத்த - தம் தம் கணவரிடத்திற் செலுத்திய, நெஞ்சும் - மனமும், கற்பு உரம் சேர் - பதி விரதாதருமத்தின் வலிமை பொருந்தப்பெற்ற: மெல் முலையும் - (அம்மகளி ருடைய) மென்மையானதனங்களும், கற்புரம் சேர்-பச்சைக்கற்பூரம் பூசப் பெற்ற: வேங்கடமே—,—முன் மலைந்து தோற்ற மாரீசனுர் - முன்பு எதிர்த் துத் தோற்றோடின மாரீசன், தோற்றி மாயம் புரிய - மீண்டும்வந்து மாயை செய்ய, சீற்றம் ஆர் - (அவனிடத்துக்) கோபங்கொண்ட, ஈசனுர் - (எல்லா ருக்கும்) தலைவனான திருமால், சேர்வு - சேர்ந்திருக்கு மிடம்; (எ - று.)

எதுகை நயம்நோக்கி, முல்லை யென்பது, 'முலை' என இடைக்குறை விகாரமடைந்தது; ("முலையணிந்த முறுவலாள் முற்பாணி தருவாளோ" எனக் கலித்தொகையிலும், "முலையேயணிந்த முகிழ்நகையீர்" என மது ரைக்கலம்பகத்திலும், "அம்முலைக் கொடியா ரலர்தூற்றவே" எனத் திரு வேங்கடக்கலம்பகத்திலும், "பயிற்சியும் வனமுலைப்பாலே" என அழகர் கலம்பகத்திலும் காண்க.) முல்லை - அதன் அரும்புக்கு முதலாகுபெயர். பல்லுக்கு முல்லையரும்பு உவமை - அழகிய வடிவிற்கும், வெண்மைக்குமாம்: நாயகர் - தற்சமவடசொல். கற்பாவது - கணவனைத்தெய்வமெனக் கொ ண்டு ஒழுகும் ஒழுக்கம். திருக்குறளில் "கற்பென்னுந் திண்மை" என்றாற் போல, 'கற்பு உரம்' என்றார். உரம் - கலங்காத நிலைமை. கர்ப்பூரமென்ற வடசொல், கற்புரமென விகாரப்பட்டது. திருவேங்கடத்தில்வாழும் மாதர் களது உள்ளும் புறமும் ஒத்துள்ளனவெனச் சொல்லொப்புமையாற் சமத் காரந்தோன்றக் கூறியவாறு காண்க.

மாரீசன் - தாடகையின் மகனும், சுபாகுவின் உடன் பிறந்தவனும், மாயையில் மிகவல்லவனுமான ஓர் அரக்கன். இராவணனுக்கு மாமன்முறை பூண்டவன்; விசுவாமித்திரமுனிவர் தமது யாகத்தைப் பாதுகாத்தற்பொரு ட்டு ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களை அழைத்துச்செல்லும் வழியிடையே தாடகை

வந்து எதிர்த்து இராமனாற் கொல்லப்பட்டு இறந்தபின், மாரீசன் சுபாகுவி னுடனும் மற்றும்பல அரக்கருடனும் வந்து விசுவாமித்திரருடைய வேள்வி யை அழிக்கத்தொடங்கியபொழுது, இராமபிரான் அம்புகளால் அரக்கரைக் கொன்று ஓர் அஸ்திரத்தாற் சுபாகுவை வதைத்து மற்றோர் அஸ்திரத்தால் மாரீசனைக் கடலிலே தள்ளிவிட்டார். இங்ஙனம் தப்பிப்பிழைத்த இவன் சிலகாலங்கழித்து, இராமன் தண்டகாரணியம் புகுந்தபொழுது பழைய வைரத்தால் வேறு இரண்டு அரக்கருடனே மான்வேடம்பூண்டு இராமனைத் தன் கொம்புகளால் முட்டிக் கொல்லக் கருதி நெருங்குகையில் இராமன் எய்தஅம்புகளால் உடன்வந்த அரக்கர் இறக்க, இவன் மாத்திரம் தப்பியோடி உய்ந்து இலங்கைசேர்ந்தனன். இவ்வாறு ஒருமுறைக்கு இருமுறை எதிர்த் துத்தோற்றுத் தப்பிப்பிழைத்தமைபற்றி, 'முன்மலைந்துதோற்ற மாரீசனார்' என்றார். 'ஆர்' விகுதி - மாயையில் அவனுக்குஉள்ள சிறப்பை நோக்கினது. பின்பு சீதையைக் கவர்ந்துசெல்லக் கருதிய இராவணனது தூண்டுதலால் மாரீசன் மாயையாற் பொன்மானுருவங் கொண்டு தண்டகாரணியத்திற் பஞ்சவடியிலே சீதையின் எதிரிற் சென்று உலாவுகையில், அப்பிராட்டியின் வேண்டுகோளின்படி அதனைப் பிடித்தற்குத் தொடர்ந்து சென்ற இராம பிரான் நெடுந்தூரம் ஓட்டங்காட்டிய அம்மானை மாயமானென்று அறிந்த வளவிலே அதன்மேல் அம்பெய்து வீழ்த்தினனென்ற வரலாறு இங்குக்குறி க்கப்பட்டது. கொன்ற என்ற பொருளில் 'சீற்றம் ஆர்' என்றது - காரியத் தைக் காரணமாக உபசரித்தவாறு. மாயம் - மாயா என்ற வடசொலலின் விகாரம். ஈசன் - வடசொல்; ஐசுவரியமுடையவன். 'தோற்றமாயம்புரிய' என்று பாடமோதி, மாரீசன்—, ஆர் தோற்றம் - பொருந்திய தோற்றத் தையுடைய, மாயம் - மாயையை, புரிய - செய்ய என்று உரைத்தலும் ஒன்று; மெய்த்தோற்றம்போன்ற பொய்த்தோற்றத்தைக் கொள்ள; என்க. (௬௧)

௬௨. கூறுங் கிளிமொழியார் கொங்கையென்றுங் கண்ணென்றும்
வீறு மறுப்பிணைசேர் வேங்கடமே—நாறுந்
துளவமலர்க் கண்ணியார் தொண்டாய்த் தமக்கன்
புளவமலர்க் கண்ணியா ரூர்.

(இ - ள்.) கூறும் கிளிமொழியார் கொங்கை என்று - (கொஞ்சிப்)பேசு கின்ற கிளியின் சொற்போன்ற இன்சொற்களையுடைய மகளிரது தனங்க ளென்று, வீறு-பெருமையுற்ற, மருப்பு இணையும் - இரட்டையான யானைத் தந்தங்களும்: கண் என்று - (அவர்களுடைய) கண்களின் நோக்க மென்று, வீறு மரு - சிறப்புப்பொருந்திய, பிணையும் - பெண்மானும்: சேர் - பொருந் திய, வேங்கடமே—,——நாறும் துளவம் மலர் கண்ணியார் - பரிமளம் வீசு கின்ற திருத்துழாய் மலர்களாலாகிய மாலையை யுடையவரும், தொண்டு ஆய் - (தமக்கு) அடிமையாகி, தமக்கு அன்பு உள - தம்பக்கல் பக்தியுள்ள, அமலர்க்கு - குற்றமற்ற அடியார்களுக்கு, அண்ணியார் - சமீபிக்கின்றவரு மாகிய திருமாலினது, ஊர் - வாசஸ்தானம்; (எ - று.)

'கொங்கை யென்று வீறு மருப்பிணை' என்பதற்கு - கொங்கையாகிய யானைத்தந்த மென்றும், 'கண்ணென்று வீறுமருப்பிணை' என்பதற்கு - கண் பார்வையாகிய பெண்மான் பார்வை யென்றும் உருவகமாகக் கருத்துக் கொள்க; அன்றி, கொங்கைபோன்று யானைத் தந்தமும், கண்போன்று பெண்மான்விழியும் பொருந்திய என, எதிர்நிலையுவமையாகக் கருத்துக் கொள்ளினுமாம். கிளி - அதன்சொல்லுக்கும், பிணை - அதன்நோக்கத்துக்கும் முதலாகுபெயர். மரு - மருவு என்பதன் விகாரம். பிணை - பெண்மைப் பெயர். துளவம் - துளஸிஎன்ற வடசொல்லின் சிதைவு. திருத்துழாய் மலர் மாலை, திருமாலுக்கு உரியது. துளவமலர்க்கண்ணி - துளவினாலும் மலர்களினாலுமாகிய மாலையுமாம். 'தமக்கு' என்பதை மத்திமதீபமாக 'தொண்டாய்' என்பதனோடுங் கூட்டுக. உள = உள்ள; தொகுத்தல். ந + மலம் + அர் - அமலர்; பரிசுத்தர்; வடமொழிச்சந்தி. அண்ணியார் - அண் என்னும் வினைப் பகுதியினடியாய்ப் பிறந்த இறந்தகாலவினையாலணையும்பெயர்: 'இன்' என்ற இடைநிலை ஈறுதொக்கது. அன்போடு தமக்குத்தொண்டுபூண்ட தாஸரோது உள்ளத்தில் உவந்து வந்தெழுந்தருளி யிருத்தலுமன்றி, அவர்கட்குக் கட்புல னாய் அருகில் தோன்றி நின்று ஆவனசெய்தலு முடையரென்பது, 'தொண்டாய்த் தமக்கன்புள வமலர்க் கண்ணியார்' என்பதன் கருத்து. (௲௨)

௲௩. மாதரம்பொன் மேனி வடிவு மவர்குறங்கு
மீதரம்பை யைப்பழிக்கும் வேங்கடமே—பூதமைந்தின்
பம்பரமா காயத்தார் பாடினால் வீடருளு
நம்பரமா காயத்தார் நாடு.

(இ - ள்.) மாதர் - மகளிரது, அம்பொன் மேனிவடிவும் - அழகிய பொன்னிறமான உடம்பின் தோற்றமும், மீது அரம்பையை பழிக்கும் - மேலுலகத்திலுள்ள ரம்பையென்னுந்தேவமாதை இழிவு படுத்தப்பெற்ற: அவர் குறங்கும் - அம்மகளிரது தொடையும், மீது அரம்பையை பழிக்கும் - மேன்மையுள்ள [செழித்த] வாழைத்தண்டை வெல்லப்பெற்ற: வேங்கடமே —,—பூதம் ஐந்தின் - பஞ்சபூதங்களினாலாகிய, பம்பரம் - சுழல்கிற பம்பரம் போல விரைவில்நிலைமாறுவதான, மா காயத்தார்-பெரியஉடம்பையுடைய சனங்கள், பாடினால் - துதித்தால், வீடு அருளும் - (அவர்கட்கு) முத்தியை அளிக்கின்ற, நம் பரம ஆகாயத்தார்-நமது தலைவரும் பரமாகாசமெனப்படு கின்ற பரமபதத்தை யுடையவருமான திருமாலினது, நாடு-ஊர். (எ - று.)

திருவேங்கடமலையில் வாழும் மகளிர் அரம்பை யென்னும் தேவமாதினும் மேம்பட்ட வடிவழகையும், வாழைமரத்தண்டினும் அழகிதாகத்திரண்டு உருண்டு நெய்ப்பமைந்த தொடையையும் உடைய ரென்றவாறு. மாதர் - விரும்பப்படும் அழகுடையோர். அரம்பை யென்பது - இருபொருளிலும் ரம்பா என்ற வடசொல்லின் விகாரம். பழிக்கும் என்பது - உவமையுருபு மாம். பூதம் ஐந்து - நிலம், நீர், தீ, காற்று, வானம். காயம், பரமாகாசம் - வடசொற்கள், மாகாயம் - ஸ்தூலசரீரம். வீடு - (பற்றுக்களை) விட்டு

அடையு மிடம்; இச்சொல் - 'முக்தி' என்னும் வடசொல்லின் பொருள் கொண்டது. பரமாகாசம் - சிறந்த வெளியிடம். (கூங)

கூச. கோள்கரவு கற்றவிழிக் கோதையர்கள் பொற்றாளும்
வேள்கரமு மம்பஞ்சார் வேங்கடமே—நீள்கரனார்
தூடணனார் முத்தலையார் துஞ்சவெய்து துஞ்சாரைக்
கூடணனார் முத்தலையார் குன்று.

(இ - ள்.) கோள்-(ஆடவரை) வருத்துந்தன்மையையும்; கரவு-(அவர்கள் மனத்தை) வஞ்சனையாகக் கவருந் தன்மையையும், கற்ற - பயின்ற, விழி - கண்களையுடைய, கோதையர்கள் - மகளிரது, பொன் தாளும் - அழகியபாதமும், அம் பஞ்சு ஆர் - அழகிய செம்பஞ்சுக்குழம்பு ஊட்டப்பெற்ற: வேள் கரமும் - மன்மதனது கையும், அம்பு அஞ்சு ஆர் - பஞ்சபாணங்கள் பொருந்தப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—நீள் - பெரிய, கரனார் - கரனும், தூடணனார்- தூஷணனும், முத்தலையார் - திரிசிரசும், துஞ்ச - இறக்கும்படி, எய்து-அம்பு செலுத்தி, துஞ்சாரை கூடு - உறங்காதவரான இலக்குமணனைச் சேர்ந்த, அணனார்-தமையனாராகவுள்ளவரும், முத்து அலையார் - முத்துக்களையுடைய கடலிற்பள்ளிகொள்ளுகின்றவருமான திருமாலினது, குன்று மலை; (எ - று.)

கோள் கரவு - உம்மைத்தொகை. கரவு - கரத்தல்; தொழிற்பெயர். கோதையர் - மாலைபோல் மென்மையான தன்மையுடையார்: கோதை - மாலை; கள் - விகுதிமேல்விகுதி. கரம் - வடசொல். "கண் களவுகொள்ளுஞ் சிறுநோக்கம்," "யான் நோக்குங் காலை நிலன் நோக்கும் நோக்காக்கால், தான்நோக்கி மெல்லநகும்" என்றபடி காதலன் தன்னைநோக்கும்பொழுது தான் எதிர்நோக்காது நாணித் தலைவணங்கி நிலத்தை நோக்கியும், அவன் தன்னை நோக்காத பொழுது தான் அவனை உற்றுநோக்கியும் வருகிற விழி யென்பார், 'கரவு கற்ற விழி' என்றார். அதற்குக் கோள் கற்றலாவது - காதற்குறிப்பை வெளிப்படுத்துகின்ற நோக்கினாலும், பொதுநோக்கின் அழகினாலும் ஆடவர்க்கு வேட்கைநோயை விளைத்தல்.

வடிவின் பருமையோடு தொழிலின்மிகுதியும் உடைமை தோன்ற, 'நீள் கரன்' என்றார். கரனார், தூடணனார், முத்தலையார் என்ற உயர்வுப்பன்மைகள், அவர்களுடைய வலிமைத்திறத்தை விளக்கும். கரனென்ற வடசொல் - கொடியவனென்றும், தூஷண னென்ற வடசொல் - எப்பொழுதும் பிறரைத் தூஷிப்பவ னென்றும் பொருள்படும். முத்தலையார் - மூன்றுதலைகளையுடையவனென்று பொருள்படும்; த்ரிசிரஸ் என்ற வடசொல்லின் பொருள் கொண்டது. கரன் - இராவணனுக்குத் தாய்வழி யுறவில் தம்பிமுறையில் நிற்கின்ற ஓர் அரக்கன்; தண்டகாரணியத்திலே சூர்ப்பணகை வசிப்பதற்கென்று குறித்த ஜநஸ்தாந மென்னு மிடத்தில் அவட்குப் பாதுகாவலாக இராவணனால் நியமித்து வைக்கப்பட்ட பெரிய அரக்கர்சேனைக்கு முதல் தலைவன். இலக்குமணனால் மூக்கறுக்கப்பட்டவுடனே இராமலக்குமணரிடம் கறுக்கொண்டு சென்ற சூர்ப்பணகை, கரன்காலில் விழுந்தழுதையிட, அது

கேட்டு அவன் பெருங்கோபங்கொண்டு, மிகப்பெரியசேனையோடும் அறுபது லட்சம் படைவீரர்களோடும் சேனைத்தலைவர் பதினல்வரோடும் தூஷணன் திரிசிரஸ் என்னும் முக்கிய சேனாதிபதிகளோடும் புறப்பட்டு வந்து போர் தொடங்குகையில், இராமன் லக்ஷ்மணனைச் சீதைக்குக் காவலாகப் பர்ண சாலையில் நிறுத்தித் தான் தனியேசென்று எதிர்த்துப் பெரும்போர்செய்து அவ்வரக்கரையெல்லாம் துணித்து வெற்றிகொண்டு மீண்டு பர்ணசாலையிற் காவல்செய்துநின்ற இலக்குமணனைச் சார்ந்தனனென்ற வரலாறு, இங்கே குறிக்கப்பட்டது.

இறக்க என்ற பொருளில் 'துஞ்ச' என்றல் - மங்கலவழக்கு; மீளவும் எழுந்திராத பெருந்தூக்கங் கொள்ள வென்க. இராமன் வனவாசஞ் செய்த பதினன்கு வருடத்திலும் இலக்குமணன் தூங்காது அல்லும் பகலும் அநவரதமும்இராமனுக்கும் சீதைக்கும் பாதுகாவலாய்விழித்தபடியே யிருந்தன னாதலால், அவனுக்கு 'துஞ்சார்' என ஒருபெயர் கூறினர். அணனர்= அண்ணனார் : தொகுத்தல். துஞ்சார் - இளையபெருமாள். அண்ணனார் - பெருமாள். திருப்பாற்கடலிலும் பிரளயப் பெருங்கடலிலும் திருமால் பள்ளிகொள்ளுதல்பற்றி,'அலையார்' என்றார். அலை - கடலுக்குச் சினையாகு பெயர்; முத்து - முக்தா என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; (சிப்பியினின்று) விடுபட்டதெனப் பொருள்படும். (௩௪)

௩௫ கோங்கைக்கோ டேறிக் குலுக்குமரி யுங்கரியும்
வேங்கைக்கோ டாதரிக்கும் வேங்கடமே—பூங்கைக்குண்
மெய்த்தவளச் சங்கெடுத்தார் மேகலைவிட் டங்கைதலை
வைத்தவளச் சங்கெடுத்தார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) கோங்கை - கோங்குமரத்தை, கோடு ஏறி குலுக்கும் - கிளை களின்மேலேறி மிகஅசைக்கின்ற, அரியும் - குரங்கும், வேங்கை கோடு ஆதரிக்கும் - (அங்கிருந்து அருகிலுள்ள) வேங்கைமரத்தின்கிளையை விரும் பித் தாவிப் பிடிக்கப்பெற்ற: கரியும் - யானைகளும், வேங்கைக்கு ஓடாது அரிக்கும் - புலிகளுக்கு அஞ்சியோடாமல் (எதிர்த்து நின்றுபொருது அவற் றை) அழிக்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—பூ கைக்குள் - அழகிய திருக்கையி னிடத்து, மெய் தவளம் சங்கு எடுத்தார் - உருவம் வெண்மையான சங்கத் தை ஏந்தியவரும், மேகலை விட்டு அம் கை தலை வைத்தவள் அச்சம் கெடுத் தார்-தனது ஆடையைப் பற்றுதலை விட்டு அயகியகைகளைத் தன்தலைமேல் வைத்துக் கூப்பி வணங்கினவளான திரௌபதியினது பயத்தைப் போக்கிய வருமான திருமால், வாழ்வு - வாழுமிடம்; (எ - று.)

மரக்கிளைகளிலேறிக் குலுக்குதலும், ஒருமரத்திலிருந்து மற்றொருமரத் தை விரும்பித்தாவுதலும், குரங்கினியல்பு. கோங்கைக்குலுக்குமென இயை யும். ஹரி, கரீ என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. ஹரி - (பிறர்கைப் பொருளைக்) கவர்வதெனக் காரணப்பொருள்படும். கரம் - கை; இங்கே, துதிக்கை; அதனையுடையது கரீ எனக் காண்க. கரி என்பதற்கு - கருமை

புண்டயமெனத் தமிழ்வகையாற் காரணப்பொருள்கூறுதல் பொருந்தாது, வடசொல் லாதலின். வேங்கை-ஓர்மரமும், புலியும். வேங்கடமலையிலுள்ள யானைகள் புலிகட்கு அஞ்சிப்போடாது எதிர்நின்று பொருது அவற்றைஅழிப் பனவென அவற்றின்கொழுமையை விளக்கியவாறு. அரித்தல் - ஹரித்தல்.

த்வளம் - வடசொல். துரியோதனன் சொன்னபடி துச்சாதனன் திரௌபதியைச் சபையிற் கொணர்ந்து துகிலுரியத் தொடங்கியபோது அவள் கைகளால் தனது ஆடையை இறுகப்பற்றிக் கொண்டே எம்பெருமானைக் கூவியழைத்தபொழுது, அப்பெருமான் அருள்செய்யாது தாழ்த்து நின்று பின்பு துச்சாதனன் வலியஇழுக்கையில் ஆடையினின்று கைநெகிழ அவள் இருகைகளையும் தலைமேல்வைத்துக் கூப்பி வணங்கித் துதித்த வுடனே எம்பெருமான் அவளுடைய ஆடை மேன்மேல்வளருமாறு அருள் செய்து மானங்காத்தன னாதலால், 'மேகலைவிட்டங்கை தலைவைத்தவ ளச் சங்கெடுத்தார்' என்றார். எம்பெருமானைச் சரணமடைவார்க்கு ஸ்வாதந்திரியம் சிறிதும் இருக்கக்கூடா தென்பதும், தன் முயற்சி உள்ளவளவும் பெருமான் கருணைபுரியா னென்பதும், இங்குவிளங்கும். மேகலை - எட்டுக் கோவை இடையணியுமாம். (கூரு)

கூகூ. மாவிற் குயிலு மயிலு மொளிசெய்ய
மேவிப் புயறவழும் வேங்கடமே—யாவிக்கு
ளானவரு டந்தடுத்தா ரானிரைக்காக் குன்றேந்தி
வானவரு டந்தடுத்தார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) மாவில் - மாமரத்தில், குயிலும் - குயில்களும், ஒளிசெய்ய - ஒளித்துக்கொள்ளும்படியும்: (அங்கு), மயிலும் - மயில்களும், ஒளிசெய்ய - பிரகாசமடையும்படியும். மேவி - பொருந்தி, புயல் - மேகம், தவழும் - சஞ்சரிக்கப்பெற்ற, வேங்கடமே—,—ஆன அருள் தந்து - பொருந்தின கருணையைச் செய்து, ஆவிக்குள் அடுத்தார் - (எனது) உயிரினுள் சேர்ந்தவரும், ஆன் நிறைக்கு ஆ - பசுக்கூட்டங்களைக் காக்கும்பொருட்டு, குன்று ஏந்தி - (கோவர்த்தன) கிரியை எடுத்துக் குடையாகப்பிடித்து, வான வருடம் தடுத்தார் - மேகங்களின் மழையை (ஆநிறையின்மேலும் ஆயர்களின்மேலும் விழாமல்) தடுத்தவருமான திருமால், வாழ்வு - வாழுமிடம்; (எ - று.)

வசந்தகாலத்திற் களிப்புகொண்டு இனிதாகக்கூவி விளங்குந்தன்மையனவான குயில்கள் மேகங்களின் வருகையைக் கண்டு கொண்டாட்ட மொழிந்து வருந்திப் பதுங்குதலும், மயில்கள் மேகங்களின்வருகையைக் கண்டவுடனே மகிழ்ச்சியடைந்து கூத்தாடிக்கொண்டு விளங்குதலும் இயல்பாதலால், 'குயிலும் மயிலும் ஒளிசெய்யப் புயல் மேவித்தவழும்' என்றார். ஒன்றுக்குஒன்று எதிரான தன்மையுடைய குயிலும் மயிலும் புயல்வருகையில் ஒருநிகரான தன்மையை அடைகின்றன வென்று 'ஒளிசெய்ய' என்ற சொல்லின் ஒற்றுமைபாற் சமத்காரந்தோன்றக் கூறியவாறு. 'மாவில்' என்றதனால், இவ்விரண்டுக்கும் மாமரம் தங்குமிடமாதல் அறிக. ஒளி - மறை

தலும், விளக்கமும்: முந்தினபொருளில் முதனிலைத் தொழிற்பெயர், பி
தினபொருளில் பண்பு உணர்த்தும் பெயர். செய்ய என்ற வினையெச்சம்
இங்குக் காரியப்பொருளதாதலால், எதிர்காலம். ஆவிக்குள் - எல்லாவுயி
களினுள்ளும் என்றுமாம்; என்றது, அந்தரியாமித்துவங் கூறியவாறும்
ஆவி - மனமுமாம். வான்என்ற ஆகாயத்தின் பெயர் - இடவாகுபெயராய்
மேகத்தைக் குறிக்கும்; அம் - சாரியை. வருடம் - வர்ஷமென்ற வடசொல்
லின் விகாரம். (கக

கூஎ. கான்ஓடருவி கனகமுமுத் துந்தள்ளி
மீனோ வெனக்கொழிக்கும் வேங்கடமே—வானோர்கண்
மேகனய னங்கொண்டார் வேணியரன் காண்பரியார்
காகனய னங்கொண்டார் காப்பு.

(இ - ள்.) கான் ஓடு அருவி - காடுகளின் வழியாக ஓடிவருகின்ற நீர்ப்பெருக்குக்கள், கனகமும் முத்தும் தள்ளி-பொன்னையும் முத்தையும் அலைத்தெறிந்து, மீனோ என கொழிக்கும் - நக்ஷத்திரங்களோவென்று (காண்கின்றவர்கள்) சொல்லும்படி (பக்கங்களில்) ஒதுக்கப்பெற்ற: (அவ்வருவிகள், மீநோவு எனக்குஒழிக்கும்-மிகுதியான (பிறவித்) துன்பத்தை எனக்குப்போக்குதற்கு இடமான: வேங்கடமே—,—வானோர்கள் - மேலுலகில் வசிப்பவர்களான தேவர்களும், மேகன் - மேகத்தைவாகனமாகவுடையவனான இந்திரனும், அயன் - பிரமனும், அம் கொண்டு ஆர் வேணி அரன் - நீரை [கங்காநதியின்வெள்ளத்தைத்] தரித்துப் பொருந்திய (கபர்த்தமென்னும்) சடைமுடியையுடைய சிவபிரானும், காண்பு அரியார் - காணவொண்ணாதவரும், காகன் நயனம்கொண்டார் - காகாசுரனுடைய கண்ணைப் பறித்தவருமான திருமால்,காப்பு-(எழுந்தருளிநின்று உயிர்களைப்) பாதுகாக்குமிடம்; (எ - று.)

மீன் ஓ எனு கொழிக்கும் என்பதற்கு-மீன்கள் ஓவென்று அலறித்துள்ளும்படி கொழிக்குமென்று உரைப்பாருமுளர். மலைபருவிகள் அங்கு உண்டாகிற பொன்னையும் முத்துக்களையும் தள்ளிக் கொழித்து வருதல் இயல்பு. கான் - கானந மென்ற வடசொல்லின் விகாரம். கநகம் - வடசொல். திருவேங்கடமலையி லுள்ள அருவிகளின் வடிவமான பாபவிநாசம் ஆகாசகங்கை முதலிய புண்ணியதீர்த்தங்கள் தம்மிடம் நீராடுகிறவர்களுடைய பிறவித்துன்பங்களையெல்லாம் போக்கவல்ல மகிமையுடையன வாதலால், 'அருவி மீநோவு எனக்குஒழிக்கும்' என்றார். பொதுநகரத்துக்கும் சிறப்புனகரத்துக்கும் வரிவடிவில் மிக்கவேறுபாடு இருப்பினும் ஒலிவடிவில் மிக்கவேறுபாடு இல்லாமையால், சிலேடை யமகம் திரிபு இவற்றில் நகரனகரங்களை அபேதமாகக்கொண்டு அமைத்தல் மரபாதல்பற்றி, 'மீனோவென' எனப்பட்டது. மேகம், அஜன், வேணீ, ஹரன், காகன், நயநம்-வடசொற்கள். அஜன்—அ-திருமாலினின்று, ஜன்-தோன்றினவன்; ஹரன் - சங்காரக்கடவுள். அங்கு ஒள்தார்வேணி எனப்பிரித்து, ஒள்தார் என்பதற்கு - பிரகாசமான (கொன்றை) மாலையைத் தரித்த என்றுஉரைத்து, அங்கு என்பதை அசையாகக் கொள்ளுதலும் ஒன்று.

"சித்திரகூடத்திருப்பச் சிறுகாக்கை முலைதீண்ட, அத்திரமே கொண்டெறிய வனைத்துலகுந் திரிந்தோடி, வித்தகனே யிராமாவோ நின்னபய மென்றழைப்ப, அத்திரமே யதன் கண்ணை யறுத்ததுமோரடையாளம்" என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழி - நான்காமடிக்கு மேற்கோள். (௬௭)

௬௮. கண்டடைந்த வானவருங் காந்தட் குலமலரும்
விண்டவிர்ந்து நிற்கின்ற வேங்கடமே—தொண்டருக்கு
வைகுந்த நாட்டான் மருவுருவ மீந்துவைக்கும்
வைகுந்த நாட்டான் வரை.

(இ - ள்.) கண்டு - (அத்திருமலையின் அழகைக்) கண்டு, அடைந்த - (அதனிடத்தில்) வந்துசேர்ந்த, வானவரும் - தேவர்களும், விண் தவிர்ந்து நிற்கின்ற - (மிகவும்இனிமையான அவ்விடத்தை விட்டுச்செல்ல மனமில்லாமையால்) தேவலோகத்தைநீங்கிநிற்றற்குக் காரணமான; குலம் காந்தள்மலரும் - சிறந்தசாதிக் காந்தட்செடிகளின் மலர்களும், விண்டு அவிர்ந்து நிற்கின்ற - இதழ்விரிந்து மலர்ந்து விளங்கி நிற்றற்கு இடமான: வேங்கடமே—, —தொண்டருக்கு - தன்அடியார்களுக்கு, வை குந்தம் நாட்டான் - கூரியசூலாயுதத்தை (யமன்) நாட்டாதபடி (அருள்) செய்பவனும், மருவு உருவம் ஈந்து - பொருந்திய தனது உருவத்தை (அவ்வடியார்கட்கு)க் கொடுத்து, வைக்கும் வைகுந்தம் நாட்டான் - (அவர்களை) ஸ்ரீவைகுண்டமென்னுந் தனதுதேசத்தில் நிலையாகவைப்பவனுமான திருமாலினது, வரை - திருமலை; (எ - று.)

'கண்டுஅடைந்த வானவரும் விண்தவிர்ந்து நிற்கின்ற' என்றதனால், புண்ணிய லோகமாய்ச் சுகானுபவத்துக்கேயுரிய தேவலோகத்தினும் திருவேங்கடமே மிக இனிய வாசஸ்தாநமாகு மென்பதனோடு தேவர்கட்குப் புகலிடமாகுமது வென்பதும் விளங்கும். காந்தள்மலரைக் கூறினது, மற்றைக் குறிஞ்சிநிலத்து மலர்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். குலம் - கூட்டமுமாம். விண்டு - வாய்விண்டு; விள் - பகுதி.

தன்அடியார்செய்த தீயகருமங்களையெல்லாம் தீர்த்தருளுதலால் அவர்கட்கு யமதண்டனை யில்லாதபடி செய்பவனென்பது, 'தொண்டருக்கு வைகுந்தநாட்டான்' என்பதன் கருத்து. யமனுக்கும் அந்தராத்மாவாய் நின்று தொழில்செய்பவன் திருமாலேயாதலால், அவனதுதொழிலைத் திருமாலின் மேலேற்றிக் கூறினார். "வையே கூர்மை" என்ற தொல்காப்பியஉரியியற் சூத்திரத்தால், வை என்பது - கூர்மை யுணர்த்துகையில், உரிச்சொல்லென அறிக. குந்தம் - வடசொல்: வேல், ஈட்டி, சூலம். நாட்டான் - நாட்டு என்னும் வினைப்பகுதியின்மேற் பிறந்த எதிர்மறைத்தெரிநிலைவினையாலணையும் பெயர். எம்பெருமான் தனதுவடிவம்போன்ற வடிவத்தை தன் அடியார்கட்குக் கொடுத்தலாகிய ஸாரூப்யநிலை 'மருவுருவமீந்து' என்றதனாலும், தான்வசிக்கிற உலகத்தைத் தன் அடியார்கட்கு வாசஸ்தானமாகத் தருதலாகிய ஸாலோகநிலை 'வைக்கும் வைகுந்தநாட்டான்' என்றதனாலும் கூறப்

பட்டவை. வைக்கும்வைகுந்தநாட்டான் - வைகுந்தநாட்டில் வைப்பவன் என விகுதி பிரித்துக்கூட்டுக. நாட்டான் - நாடு என்ற இடப்பெயரின்மேற் பிறந்த உடன்பாட்டுக் குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர்.

'மருவுருவமீந்துவைக்கும்' என்றவிடத்து 'மருதினிடையே தவழும்' என்றும் பாடமுண்டு; அதற்கு - மருதமரங்களின்நடுவிலே தவழ்ந்துசென்ற என்று பொருள்; இது, நாட்டானுக்கு அடைமொழி. (௬௮)

௬௯. வாழும் புலியினொடு வானூர் தினகரனும்
வேழங்க ளும்வலஞ்செய் வேங்கடமே—யூழின்கட்
சற்று மினுமினியான் சாரா வகையருளு
நற்று யினுமினியா னாடு.

(இ - ள்.) வாழ் - (கற்பகாலமளவும் அழிவின்றி) வாழ்கின்ற, அம் புலியினொடு - சந்திரனுடனே, வான் ஊர் தினகரனும் - ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கின்ற சூரியனும், வலம் செய் - பிரதக்ஷிணஞ் செய்யப்பெற்ற; வேழங்களும் - யானைகளும், வலம் செய் - வலிமை கொள்ளப்பெற்ற; வேங்கடமே—,—இனி - இனிமேல், யான்—, ஊழின்கண் - கருமவசத்திலே, சற்று ஆயினும் சாரா வகை - சிறிதும் பொருந்தாதபடி, அருளும் - (எனக்கு) கருணைசெய்த, நல் தாயினும் யினியான் - நல்ல தாயைக்காட்டிலும் இனிய வனுன திருமாலினது, நாடு - திவ்வியதேசம்; (எ - று.)

நாள்தோறும் கிழக்கில்உதித்து மேற்கில் அஸ்தமித்துவருகின்ற சந்திர சூரியர்களின் சஞ்சாரம், பூமியில் உயர்ந்து தோன்றுகிற திருவேங்கடமலை யைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்தல் போலத் தோன்றுதலாலும், தேவாதிதேவ னை திருமால் எழுந்தருளியிருக்கிற திருவேங்கடமலையைச் சந்திரசூரியாதி தேவர்கள் எப்பொழுதும் பிரதக்ஷிணஞ் செய்தல் மரபாதலாலும், 'அம்புலியி னொடு தினகரனும் வலஞ்செய்' என்றார். வலஞ்செய்தல் - வலப்புறத்தாற் சுற்றிவருதல். 'வாழ்', 'வானூர்' என்ற அடைமொழிகள் - அம்புலி, தினக ரன் என்ற இருவர்க்கும் பொருந்தும். தினகரன் என்ற வடசொல் - பக லைச் செய்பவனென்று பொருள்படும். குறிஞ்சிநிலத்துப் பெருவிலங்காகிய யானைகள் அம்மலையின் வளத்தால் மிக்ககொழுமைகொண்டு ஒன்றோடொ ன்றுபொருதும் பிறவற்றோடு பொருதும் தம்வலிமையையும் வெற்றியையுங் காட்டுதல் தோன்ற, 'வேழங்களும் வலஞ்செய்' என்றனரென்க. வலம்-பல மென்ற வடசொல்லின் விகாரம்.

ஊழாவது - இருவினைப்பயன் செய்த உயிரையே சென்று அடைதற்கு ஏதுவாகிய நியதி. எனது கருமங்களையெல்லாம் ஒழித்து எனக்கு முத்தி யையருளும் பேரன்புடைய கடவுளென்பது, பிற்பாதியின் கருத்து. சற்று, இனி - இடைச்சொற்கள். நல்தாய் - பெற்றதாய். தான்பெற்ற குழந்தை கட்கு ஆவனவெல்லாம்செய்யும் இயல்பு தோன்ற, 'நல்தாய்'என்றார். (௬௯)

எ௦. தாட்கமலப் பூஞ்சுனைக்குஞ் சாயகங்கள் கொய்துத்
வேட்கும் வடிவில்லா வேங்கடமே—வாட்கலிய
னாவியப்பாம் பாட்டினார் நச்சுமடு வைக்கலக்கித்
தாவியப்பாம் பாட்டினார் சார்பு.

(இ - ள்.) தாள் - நாளத்தோடு கூடிய, கமலம் - தாமரையையுடைய, பூ - அழகிய, சுனைக்கும் - சுனைகளுக்கும், வடிவு இல்லா - நீர்குறைதல் இல்லாத: சாயகங்கள் கொய்து திரி வேட்கும் -(தனக்கு அம்புகளாகிற மலர் களைப் பறித்துக்கொண்டு திரிகிற மன்மதனுக்கும், வடிவு இல்லா - உருவம் இல்லாத: வேங்கடமே--,—வாள் - வாட்படையை ஏந்திய, கலியன் - திரு மங்கையாழ்வாருடைய, நா - நாவினின்றுவருகிற, வியப்பு ஆம் பாட்டினார் - அதிசயிக்கத்தக்க பாடல்களையுடையவரும், தாவி - குதித்து, நஞ்சு மடுவை கலக்கி-விஷத்தையுடைய மடுவைக் கலங்கச்செய்து, அ பாம்பு ஆட்டினார் - அந்த (க் காளியனென்னும்) பாம்பை ஆட்டினவருமான திருமால், சார்பு - சார்ந்திருக்கு மிடம்; (எ - று.)

சுனை - நீரூற்றுள்ள மலைக்குளம். அதற்கு வடிவுஇல்லையென வேங்க டத்தின் நீர்வளச்சிறப்பை உணர்த்தியவாறும். வடிவு - வடிதல்; 'வு' விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர். சிவபிரானது நெற்றிக்கண்ணின் நெருப்புக்கு இரை யாய் அங்கம் இழந்து அநங்கனான மன்மதன், தனக்கு அம்புகளாகின்ற தா மரை மலர் அசோகமலர் மாமலர் முல்லைமலர் நீலோற்பலமலர் என்பன அம்மலையிற் செழித்திருத்தலால் அவற்றைப் பறித்தெடுத்துக்கொள்ளுதற் பொருட்டு அங்குத்திரிகின்றன னென்பார் 'சாயகங்கள்கொய்துதிரி வேட் கும்வடிவில்லா' என்றார். கொய்து என்ற வினையினால், 'சாயகங்கள்' என் றது, மலர்களென விளங்கும் கமலம், ஸாயகம் - வடசொற்கள்.

திவ்யமான பாசுரங்களைத் திருமங்கையாழ்வார்பாடும்படி அருள்செய் தவர் திருமாலாதலாலும், திருவேங்கடமுடையான் திருமங்கையாழ்வாரது பாடல்பெற்றவராதலாலும், 'கலியன் நாவியப்பாம் பாட்டினார்' என்றார். சோழமண்டலத்தில் திருமங்கையென்னும்நாட்டில் சோழராஜனுக்குச்சேனை த்தலைமைபூணும்பரம்பரையில் தோன்றி நீலனென்னும் இயற்பெயர் பெற்ற இவர், தம்குடிக்கு ஏற்ப இளமையிலேயே படைக்கலத்தேர்ச்சிபெற்று அவ் வரசனுக்குச் சேனாதிபதியாய் அமர்ந்து வலக்கையில் வாளையும் இடக்கையில் கேடகத்தையும் ஏந்திச்சென்று பகைவரோடுபொருதுவென்று பரகாலனெ ன்றுபெயர்பெற்ற பராக்கிரமம் தோன்ற, 'வாட்கலியன்' என்றார். "மாயோ னை வாள்வலியால் மந்திரங்கொள் மங்கையர்கோன்", "தென்னரங்கன்றன் னை வழிபறித்தவாளன்" என்றபடி இவர் எம்பெருமானை வழிபறித்தபோது கையிற்கொண்டவாளைக்காட்டி அச்சுறுத்தி அப்பெருமானிடம் மந்திரோப தேசம்பெற்றமை தோன்ற, 'வாட்கலியன்' என்றாருமாம். சோழராசன்கட் டளைப்படி மங்கைநாட்டுக்கு அரசனாகிய இவர் குமுதவல்லியென்னும் கட்ட ழகியை மணஞ்செய்துகொள்ளுதற்பொருட்டு அவள்சொற்படி நாள்தோறும் ஆயிரத்தெட்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அமுதுசெய்வித்துவருகையில், பொருள்

முழுவதும் செலவாய் விட்டதனால் வழிபறித்தாகிலும் பொருள் தேடி பாகவத ததீயாராதநத்தைத் தடையற நடத்தத்துணிந்து வழிச்செல்வோ ரைக் கொள்ளையடித்துவரும்போது ஸ்ரீமந்நாராயணன் இவரையாட்கொ ளக் கருதித்தான் ஒருபிராமணவேடங்கொண்டு பல அணிகலன்களைப்பூண் மணவாளக்கோலமாய் மனைவியுடன் இவரெதிரில் எழுந்தருள, இவர் கண் களித்து ஆயுதபாணியாய்ப் பரிவாரத்துடன் சென்று அவர்களை வளைந் வஸ்திராபரணங்களையெல்லாம் அபகரிக்கையில், அம்மணமகன் காலில் அணிந்துள்ள மோதிரமொன்றைக் கழற்றமுடியாமையால் அதனையு விடாமற் பற்களாலே கடித்துவாங்க, அம்மிடுக்கை நோக்கி எம்பெருமா இவர்க்கு 'கலியன்' என்று ஒருபெயர்கூறினனென்றும்; பின்பு இவர் பறித் பொருள்களையெல்லாம் சுமையாகக்கட்டிவைத்து எடுக்கத்தொடங்குகை யில், அப்பொருட்குவை இடம்விட்டுப் பெயராதிருக்கக் கண்டு அதிசயித்த அவ்வந்தணனை நோக்கி 'நீ என்ன மந்திரவாதம் பண்ணினாய்? சொல்' என் விடாது தொடர்ந்து நெருக்க, அப்பொழுது அந்த அழகியமணவாளன், 'அ மந்திரத்தை உமக்குச் சொல்லுகிறோம்; வாரும்' என்று இவரை அருகி அழைத்து அஷ்டாக்ஷர மகா மந்திரத்தை இவர் செவியில் உபதேசித்தருள் உடனே கருடாரூடனாய்த் திருமகளோடு இவர்முன் சேவைசாதிக்க, அ திருவுருவத்தைத்தரிசித்ததனாலும், முன்பு காலாழிவாங்கியபொழுது பகவா னுடைய திருவடியில் வாய்வைத்ததனாலும் இவர் அஜ்ஞானம் ஒழிந்து த துவஞானம் பெற்றுக் கவிபாடவல்லவராய், பெரிய திருமொழி திரு குறுந்தாண்டகம், திருநெடுந்தாண்டகம், திருவெழுகூற்றிருக்கை, சிறி திருமடல், பெரியதிருமடல் என்ற ஆறு திவ்வியப்ரபந்தங்களைத் திருவாய் மலர்ந்தருளினரென்றும் வரலாறு அறிக. 'வியப்பாம்' என்ற அடைமொழி அப்பாசுரங்களின் அருமைபெருமைகளை உணர்த்தும்.

மடு - ஆற்றினுட்பள்ளம். 'அப்பாம்பு' எனச்சுட்டினது, கதையை உட கொண்டு. அன்றி, அகரச்சுட்டு - கொடுமையிற் பிரசித்தியை விளக்குவத மாம். ஆட்டினார் - ஆட்டிவருத்தியவர்; பிறவினை யிறந்தகாலத் தெரிநிலை வினையாலணையும்பெயர். இனி, பாம்புஆட்டினார் - பாம்பின்மேற் கூத்தாட் டையுடையவரெனினுமாம்; இப்பொருளில், இச்சொல் - குறிப்புவினையா லணையும்பெயர்: இன் - சாரியை. ஆட்டு - ஆடுதல்; ஆடு என்ற முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். கண்ணன் காளியனுடைய முடியின்மேல் ஏறி நர்த் தனஞ்செய்தருளும்போது ஐந்துதலைகளையுடைய அந்நாகம் எந்தெந்தப்பட த்தைத் தூக்குகின்றதோ அந்தந்தப்படத்தைத் துவைத்து நர்த்தனஞ்செய்த நின்று அப்பாம்பின் வலிமையை யடக்கி அதனை மூர்ச்சையடையச் செய் கையில் பலவகை நடனத்திறங்களைச் செய்து காட்டியமை தோன்ற, 'பா பாட்டினார்' என்றனரென்க. (எ0

எக. ஆயுந் துறவறத்தை யண்டினமுத் தண்டினரும்
வேயுங் கிளைவிட்ட வேங்கடமே—தோயுந்
துயிர்க்காத்தாங் கட்டுண்டார் தாரணியிற் றந்த
வுயிர்க்காத்தாங் கட்டுண்டா ரூர்.

(இ - ள்.) ஆயும் - (சிறந்ததென்று நூல்களினால்) ஆராய்ந்து கூறப்பட்ட, துறவு அறத்தை - சந்நியாசாச்சிரமத்தை, அண்டினை - பொருந்திய, முத் தண்டினரும் - திரிதண்டத்தையேந்திய முனிவர்களும், கிளை விட்ட - சுற்றத்தாரைப் பற்றறக் கைவிடுதற்கிடமான: வேயும்-மூங்கில்களும், கிளை விட்ட - கிளைகளை வெளிவிட்டுச் செழித்து வளர்தற்கிடமான: வேங்கடமே—,—தோயும் தயிர்க்கு ஆ - தோய்ந்ததயிரைக் களவுசெய்து உண்டதற்காக, தாம் கட்டுண்டார் - தாம் கட்டுப்பட்டவரும், தாரணியில் - உலகத்தில், தந்த - (தம்மாற்) படைக்கப்பட்ட, உயிர் - உயிர்களை, காத்து - பாது காத்து, ஆங்கு - அதன்பின்பு, அட்டு - அழித்து, உண்டார் - விழுங்கியவரு மான திருமாலினது, ஊர்—; (எ - று.)

மூன்று மூங்கில்களை ஒருங்குசேர்த்துக் கட்டினதாகிய திரிதண்டத்தைக் கையிற்கொள்ளுதல், வைஷ்ணவசந்யாசிகளின் இயல்பு. துறவிகள் முக்கோல்பிடித்தல் காமம்வெகுளி மயக்க மென்னும் முப்பகையையும் மண்ணாசை பெண்ணாசை பொன்னாசை யென்னும் ஈஷணாத் திரயங்களையும் வென்று அடக்கியதற்கும், சித் அசித் ஈசுவரன் என்னும் தத்துவத்திரயத்தைக் கைப்பற்றினமைக்கும் அறிகுறியாகுமென்பர். ஆயுந்துறவறம் - தத்துவப்பொருளை ஆராய்தற்கு உரிய துறவறமுமாம்: துறவறம் - பற்றுகளைத் துறந்து செய்யும் ஒழுக்கம். தண்டு-தண்டமென்ற வடசொல்லின் விகாரம். 'முத்தண்டினர் கிளைவிட்ட' என்றதனால் அவர்களுடைய ஒழுக்கச்சிறப்பை உணர்த்தியவாறு. வேய்க்குக் கிளைவிடுதல் - கப்புவிடுதல்.

ஆ - விகாரம். கட்டுண்டார் என்பதில், உண் என்ற துணைவினை - செயப்பாட்டுவினைப்பொருளை யுணர்த்தும். கண்ணன் இளமைப்பிராயத்தில் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள ஆயர்மனைகளிற் சென்றுஅவர்களுடைய பால் தயிர் வெண்ணெய் முதலியவற்றைக் களவுசெய்து உண்டமையை ஆய்ச்சியர் சொல்ல அறிந்த யசோதை அக்குற்றத்துக்கு ஒருதண்டனையாகக் கண்ணனை வயிற்றிற் கயிற்றினாற் கட்டி உரலோடு பிணித்துவைத்தன ளென்பது அறிக. நித்தியமான உயிர்களை 'தந்தவுயிர்' என்றது, அவற்றிற்கு உடலுறுப்புக்களைத் தந்தமை பற்றி யென்க. திரிமூர்த்தி சொரூபியாய் நின்று படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் செய்பவரும், பிரளயகாலத்தில் அனைத்துயிரையும் வயிற்றினுள் வைத்துப்பாதுகாப்பவரும் திருமாலேயாதலால், 'தாரணியில் தந்த வுயிர்க் காத்து ஆங்கு அட்டு உண்டார்' என்றார். உயிர் காத்து என இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையில் வலிமிகாமல் வரவேண்டிய தொடர், திரிபுநயம்நோக்கி 'உயிர்க்காத்து' என வலிமிக்கது; இது, விரித்தலென்னுஞ் செய்யுள்விகாரத்தின்பாற் படும். (எக)

எஉ. தொண்டொடுமெய் யன்புடையார் தூய்மனமுஞ் சந்தனமும்
விண்டொடுபொற் பாம்பணைசேர் வேங்கடமே—தண்டொடு
கோலமருங் கார்முகத்தார் கோடாழி யார்குழையின் [வாள்
கோலமருங் கார்முகத்தார் குன்று.

(இ - ள்.) தொண்டொடு - பணிவிடை செய்தலுடனே, மெய் அன்பு உடையார் - உண்மையான பக்தியை யுடைய அடியார்களது, தூய் மனமும் - பரிசுத்தமான உள்ளமும், விண்டொடு பொன் பாம்பு அணை சேர் - திருமாலுடனே அழகிய ஆதிசேஷ சயநத்தைத் தியானிக்கப் பெற்ற: சந்தனமும் - சந்தனமரங்களும், விண் தொடு பொற்பு ஆம் பணை சேர் - (உயர்ச்சியால்) ஆகாயத்தை அளாவிய பொலிவான கிளைகள் பொருந்தப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—தண்டொடு - கதாயுதத்துடனே, வாள் - வாளாயுதத்தையும், கோல் அமரும் கார்முகத்து - அம்புகள் பொருந்திய வில்லையும், ஆர் கோடு - ஒலிக்கின்ற சங்கத்தையும், ஆழியார் - சக்கரத்தையும் உடையவரும், குழையின் கோலம் மருங்கு ஆர் முகத்தார் - குண்டலங்களின் அழகு (இரண்டு) பக்கங்களிலும் பொருந்திய திருமுகத்தை யுடையவருமான திருமாலினது, குன்று - திருமலை; (எ - று.)

தொண்டு - கைங்கரியம், மெய்யன்பு - மனப்பூர்வமாகிய பக்தி. ஆதிசேஷனாகிய சயனத்திற் பள்ளிகொண்டிருக்கின்ற திருமாலை அடியார்கள் உள்ளத்திற்கொண்டு தியானிக்கின்றன ரென்க. விஷ்ணு என்ற வடசொல், விண்டு எனச் சிதைந்தது. சேர்தல் - இடைவிடாது நினைத்தலாதலை, திருக்குறளில் "மலர்மிசை யேகினான் மாணடி சேர்ந்தார்" என்றவிடத்துப் பரிமேலழகருரையாலும் அறிக. கிளைகளுக்கும் வானத்துக்கும் சம்பந்தமில்லாதிருக்கச் சம்பந்தத்தைக் கூறினது, தொடர்புயர்வுநவிற்சியணி; இது கிளைகளின் மிக்க உயர்வை விளக்கும். பொற்பு - உரிச்சொல்.

திருமாலின் பஞ்சாயுதங்களுள், கதை கௌமோதகி யென்றும், வாள் நந்தக மென்றும், வில் சார்ங்க மென்றும், சங்கம் பாஞ்சஜந்ய மென்றும், சக்கரம் சுதர்சநமென்றும் பெயர்பெறும். கார்முகம் - வடசொல்; கர்மத்தில் [அதாவது (போர்த்) தொழிலில்] வல்லதென்று பொருள் படும். ஆர் கோடு - வினைத்தொகை; ஆர்தல் - ஒலித்தல். கோடு, வளை என்பன - பரியாய நாமம். ஆழி - (பகைவரை) அழிப்பது அல்லது, வட்டவடிவமானது ஆர்முகம் - வினைத்தொகை; ஆர்தல் - பொருந்துதல்.

இச்செய்யுளின் பின்னிரண்டடியில் யமகம் அமைந்திருத்தல் காண்க

எங. கிட்டுநெறி யோகியருங் கிள்ளைகளுந் தங்கூடு
விட்டுமறு கூடடையும் வேங்கடமே—யெட்டுமத
மாவென்று வந்தான் வரநாளை வாவின்று
போவென் றுவந்தான் பொருப்பு.

(இ - ள்.) கிட்டும் நெறி யோகியரும் - (முத்தியை) விரைவிற் சேருப உபாயமான யோகத்திற் பயில்கிற முனிவர்களும், தம் கூடு விட்டு மறு கூடு அடையும் - தமது சரீரத்தை விட்டு வேறு சரீரத்திற் புகப்பெற்ற: கிள்ளைகளும் - கிளிகளும், தம் கூடு விட்டு மறுகு ஊடு அடையும் - தாம்வசிக்கிற கூண்டை விட்டு நீங்கி வீதிகளிற் சேரப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—மதம் எட்டு மா வென்று வந்தான் - மதம்பிடித்த அஷ்டதிக்கஜங்களைச் சயித்து

வந்தவனுன் இராவணன், வர - (தன் எதிரிற் போருக்கு) வர, (அவனை உடனே எளிதில் வென்று), இன்று போ நாளை வா என்று - 'இன்று போய் நாளைக்கு வா' என்று சொல்லி, உவந்தான் - (அவனிடத்து)அன்புகாட்டிய வனுன திருமாலினது, பொருப்பு - திருமலை; (எ -று,)

நெறி - மார்க்கம். யோகியர் தம் கூடுவிட்டு மறுகூடு அடைதல் - தம் உயிர் தம்உடம்பைவிட்டுநீங்கி வேறோருடம்பினுட் புக்குத் தொழில்செய்யு மாறு செய்தல்; இது, பரகாயப்பிரவேச மென்னுஞ் சித்தி. பறவைகள் வசிக் கும் கூடுபோல உயிர் தங்குமிடமாதலாலும், உயிர்கூடுமிட மாதல்பற்றியும், உடம்பு 'கூடு' என்று பெயர்பெறும். கிள்ளை - பெயர்த்திரிசொல். மறுகூடு, ஊடு - ஏழனுருபு. அடைதல் - உட்புகுதலும், சேர்தலும்.

இராவணன் திக்விஜயகாலத்தில் இந்திரன் முதலிய தேவர்களோடு பொருகையில் ஐராவதம் முதலிய திக்கஜங்களை யெதிர்த்து அவற்றின் தந் தங்களை ஒடித்து அவற்றை வலிதொலைத்தனனென அறிக. இராமபிரான், முதல்நாட்போரில் தன்சேனை முழுவதும் படைக்கலமனைத்தும் அழியத் தனியனுய் அகப்பட்ட இராவணனது எளிமையை நோக்கி இரங்கி மேலும் போர்செய்யாது நிறுத்தி 'இன்றுபோய் நாளை நின்படையொடு வா' என்று கூறி விட்டன னென்பது வரலாறு; "ஆளையா வுனக் கமைந்தன மாருத மறைந்த, பூளையாயின கண்டனை யின்றுபோய்நீ போர்க்கு, நாளைவாவென நல்கினன் நாகிளங் கமுகின், வாளை தாவுறு கோசல நாடுடை வள்ளல்" என்ற கம்பராமாயணச்செய்யுள் இங்கே காணத்தக்கது. இங்ஙனம் பகைவ னிடத்து அருள்கொண்டு அவனைவிடுதல், தழிஞ்சி யென்னும் புறப்பொருள் துறையாம் அது, வலியிழந்தவர்மேற் போர்க்குச செல்லாமல் அவர்க்கு உதவிசெய்து தழுவுவது. இதனுல், இராமபிரானது காம்பீரியம், கருணை, அறத்தின்வழிநிற்றல் முதலிய திருக்கலியாணகுணங்கள் விளங்கும்.

'மதமா' எனவே, யானையாயிற்று; விலங்கின் பொதுப்பெயராகிய 'மா' என்பது-'மதம்' என்ற அடைமொழியால், சிறப்பாய் யானையை உணர்த்திற் றென்க. எட்டுமதமா - ஐராவதம், புண்டரீகம், வாமநம், குமுதம், அஞ்ச நம், புஷ்பதந்தம், சார்வபௌமம், சுப்பிரதீகம் எனப் பெயர் பெறும்; இவற் றைக் கிழக்கு முதலாக முறையே கொள்க. நாளை, இன்று என்பன - முறை யே எதிர்காலத்தையும் நிகழ்காலத்தையுங் காட்டும் இடைச்சொற்கள். மூன்றுமடியில் உவந்தான் எனப் பதம்பிரித்துக் களிப்புக்கொண்டவ னென்று பொருளுரைத்து, நான்காமடியில் வந்தான் என்று பதம்பிரித்துப் போரொழித்து மீண்டானென்று பொருளுரைப்பினும் அமையும். (எங)

எச. மட்டுவளர் சாரலினு மாதவத்தோர் சிந்தையினும்
விட்டு மதிவிளங்கும் வேங்கடமே—கட்டுசடை
நீர்க்கங்கை யேற்று ரிரப்பொழித்தா னீள்குறளாய்ப்
பார்க்கங்கை யேற்றுன் பதி.

(இ - ள்.) மட்டு வளர் சாரலினும்-(மலர்களினின்றும் கூண்டுகளினின் றும்) தேன் பெருகிவழியப்பெற்ற (அம்மலையின்) பக்கங்களிலும், மதி விட்டு

விளங்கும் - சந்திரன் (ஒளியை) வீசி விளங்கப்பெற்ற: மா தவத்தோர் சிந்தையினும் - பெருந்தவத்தையுடைய முனிவர்களது மனதிலும், விட்டு மதி விளங்கும்-திருமாலை விஷயமாகக் கொண்ட ஞானச்சுடர் விளங்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—கட்டு சடை - தொகுத்துக் கட்டிய சடையில், நீர் கங்கை - கங்கைநீரையுடைய, ஏற்றான் - ரிஷபவாகனனான சிவபிரானது, இரப்பு - யாசித்தலை, ஒழித்தான் - நீக்கியருளியவனும், நீள் குறள் ஆய் - (பின்பு) நீண்டு வளருந்தன்மையுள்ள வாமனவடிவங்கொண்டு, பார்க்கு - உலகத்தைப் பெறும்பொருட்டு, அம் கை ஏற்றான்-அழகிய கையில் (மகாபலி தந்தநீரை) ஏற்றுக்கொண்டவனுமான திருமாலினது, பதி - திவ்யதேசம்; (எ - று.)

பதி - திருப்பதி. மட்டு வளர் சாரல் - மலர்களின் நறுமணம் வீசப்பெற்ற மலைப்பக்கமுமாம். சாரல் - சார்தல்; மலையைச் சார்ந்த பக்கத்துக்குத் தொழிலாகுபெயர். சாரலிற் சந்திரன் விளங்குமென அம்மலையின் உயர்வை விளக்கியவாறு. மதி - சந்திரனென்னும் பொருளில், (பலராலும்) மதிக்கப்படுவதென்று காரணப்பொருள்படும்; அறிவைக் குறிக்கையில், வடசொல். விஷ்ணுஎன்ற வடசொல், விட்டுஎன விகாரப்பட்டது.

ஏற்றான் என்றது - மூன்றாமடியில் ஏறு என்ற பெயரின்மேற் பிறந்த குறிப்பு வினையாலணையும் பெயரும், நான்காமடியில் ஏல் என்ற வினைப் பகுதியின்மேற் பிறந்த இறந்தகாலத் தெரிநிலை வினையாலணையும் பெயருமாம். ஏறு - பசுவின் ஆண்மைப்பெயர். நீள் குறள் - இனி நீளுங்குறள் என எதிர்கால வினைத்தொகை. குறள் - குறுகிய வடிவம். 'நீள்குறள்' என்றது, "ஆலமர்வித்தி னருங்குற ளானான்" என்றபடி மிகப்பெரிய திரிவிக்கிரம வடிவத்தை உட்கொண்ட மிகச்சிறிய வாமனவடிவ மென்க. பார் - பார்க்கப்படுவது, அல்லது பருமையுடையது எனக் காரணப்பொருள்படும். (எச)

எரு. புக்கவரு மாதவரும் பூமதுவுண் வண்டினமு
மெய்க்கவசம் பூண்டிருக்கும் வேங்கடமே—யொக்கவெனை
யன்பதனா லாண்டா ரரிவையொடுங் கானுறைந்த
வன்பதினா லாண்டார் வரை.

(இ - ள்.) புக்க-அங்கு வருகின்ற, அரு மா தவரும்-அரிய பெரிய தவத்தையுடைய முனிவர்களும், மெய் கவசம் பூண்டு இருக்கும் - சத்தியமாகிய கவசத்தைத் தரித்திருக்கப்பெற்ற: பூ மது உண் வண்டு இனமும் - மலர்களிலுள்ள தேனைக் குடிக்கின்ற வண்டுகளின் கூட்டமும், மெய்க்கு அவசம் பூண்டு இருக்கும்-(அம்மதுபானத்தாலாகிய மயக்கத்தால் தமது) உடம்பில் தம்வசம் தப்பிப் பரவசமாந்தன்மையைக் கொண்டிருக்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—ஒக்க - (தமது மெய்யடியாரை) ஒப்ப, எனை - (அடிமைத்திறமில்லாத) என்னையும், அன்புஅதனால் ஆண்டார் - அன்பினால் ஆட்கொண்டவரும், அரிவையொடும் - சீதாபிராட்டியுடனே, கான் உறைந்த - வனத்தில் வசித்த, வல் பதினால் ஆண்டார் - கொடிய பதினான்கு வருடங்களையுடையவருமான திருமாலினது, வரை - திருமலை; (எ - று.)

கவசம் - இரும்பு முதலியவற்றாலாகின்ற உடம்பின்மேற் சட்டை; அது உடம்பைப் பாதுகாப்பது போலச் சத்தியம் உயிரைப் பாதுகாத்தலால், 'மெய்க்கவசம்' எனப்பட்டது. முனிவர்கட்கு வாய்மையுடைமை இன்றியமையாத ஒழுக்கமாதலால், 'புக்க அருமாதவர் மெய்க்கவசம் பூண்டிருக்கும் வேங்கடம்' எனப்பட்டது. கவசம், மது, அவசம் - வடசொற்கள். மெய்க்கு என்பதில் நான்கனுருபு ஏழனுருபின் பொருளில் வந்தது, உருபுமயக்கம். ந + வசம் = அவசம். வடமொழிச்சந்தி. புக்க அருமாதவர், மெய்க்கு அவசம் பூண்டு இருக்கும் - பரம்பொருளை அனுபவிக்கும் ஆனந்த மிகுதியால் தம் உடம்பு தம்வசமழிந்து பரவசமாகப்பெற்ற என்றும்; மலர்களில் மதுவையுண்ட வண்டினம், மெய்க்கவசம் பூண்டு இருக்கும் - (அம்மலர்களின் தாதுக்கள் மேற்படிதலால்) உடம்புக்குக் கவசம்பூண்டிருக்கப்பெற்ற என்றும் உரைப்பாரும் உளர்.

'அன்பதினல்' என்பதில், 'அது' என்பது - பகுதிப்பொருள் விகுதி; இன் - சாரியை. ஆண்டார் என்பது-மூன்றாமடியில் ஆள் என்னும் வினைப்பகுதியின்மேற் பிறந்த இறந்தகாலத்தெரிநிலை வினையாலணையும்பெயரும், நான்காமடியில் ஆண்டுஎன்னும் பெயரின்மேற்பிறந்த குறிப்புவினையாலணையும்பெயருமாம். அரிவையென்பது - இங்குப் பருவப்பெயராகாமல் பெண்ணென்ற மாத்திரமாய் நின்றது; அப்பருவத்துக்கு வயதெல்லை - இருபது முதல் இருபத்தைந்தளவும். அரிவையொடும், உம்-இசைநிறை. 'வன்பதினலாண்டு' என்றது, கொடியவனத்தில் வசிக்குங் காலம் கழித்தற்கு அரிதாதலாலும், அவ்வனவாசகாலத்திற் பிரானுக்கும் பிராட்டிக்கும் பலஇடையூறுகள் நேர்ந்ததனாலு மென்க. இராமபிரான் தனது சிறியதாயான கைகேயிக்குத் தனதுதந்தையாகிய தசரதன் கொடுத்திருந்த வரங்களை நிறைவேற்றுதற்பொருட்டு அக்கைகேயியின் மகனான பரதனுக்கு உரியதாம்படி இராச்சியத்தைக் கைவிட்டுச் சீதையுடனே சென்று பதினான்கு வருடகாலம் வனவாசஞ் செய்தமை பிரசித்தம். 'அரிவையொடும் கானுறைந்த வன் பதினலாண்டார்' என்றது, வடமொழிநடை; கொடிய கானில் அரிவையுடனே பதினலாண்டு உறைந்தவ ரென்க. (எரு)

எசு. தக்கமறை யோர்நாவுந் தண்சார லின்புடையு
மிக்க மனுவளையும் வேங்கடமே—யக்கரவம்
பூண்டார்க்கு மாறுடைத்தார் பொங்கோத நீரடைத்து
மீண்டார்க்கு மாறடைத்தார் வெற்பு.

(இ - ள்.) தக்க மறையோர் நாவும் - தகுதியையுடைய அந்தணர்களின் நாக்கும், மிக்க மனு அளையும் - சிறந்த மந்திரம் (உச்சாரணத்தாற்) பொருந்தப்பெற்ற: தண் சாரலின் புடையும் - குளிர்ந்த அம்மலைச்சாரல்களின் பக்கங்களும், மிக்க மனு வளையும் - மிகுதியான மனிதர்கள் பிரதக்ஷிணஞ்செய்யப்பெற்ற: வேங்கடமே,—அக்கு அரவம் பூண்டார்க்கு - எலும்புமாலையையும் சர்ப்பங்களையும் ஆபரணமாகத்தரித்த சிவபிரானுக்கு, மால் துடைத்தார் - (பிரமகத்திதோஷத்தாலாகிய) மயக்கத்தைப் போக்கியருளியவரும்;

பொங்கு ஓதம் நீர் - பொங்குகிற அலைகளையுடைய கடலை, அடைத்து-அணை கட்டி மறித்து, மீண்டு - பின்பு, ஆர்க்கும் ஆறு - ஆரவாரிக்கும்படி, உடைத்தார் (அத்திருவணையை) உடைத்தருளினவருமான திருமாலினது; வெற்பு- திருமலை; (எ - று.)

மனு - காசியபமுனிவரது மனைவியருள் ஒருத்தி; இச்சொல் - இங்கு இலக்கணையாய், அவளினிடமாகத் தோன்றிய மனிதர்களை உணர்த்திற்று. வளைதல் - சூழ்தல். அக்கு - ருத்திராக்ஷமாலையுமாம். அக்கரவம் பூண்டார்க்கு மால் துடைத்தார் - சிவபிரானது கையில் ஒட்டிய கபாலத்தை விடுவித்தவர்; அன்றி, சிவபிரானுக்கு அஜ்ஞானமயக்கம் நீங்குமாறு தத்துவஞானத்தை உபதேசித்தவரெனினுமாம்.

இராமபிரான் இராவணாதியரை அழித்தற்பொருட்டு இலங்கைக்குச் செல்லவேண்டி அதற்கும் இந்தப்பூமிக்கும் இடையிலுள்ள கடலில்வானரங்களைக்கொண்டு மலைகளால் அணைகட்டி அதன்வழியாக இலங்கைபுக்கு அரக்கரைத்தொலைத்து மீளுகையில், இராக்கதராசதானியான இலங்கையிலுள்ளார்க்கும் இப்பூமியிலுள்ள மனிதர்க்கும் போக்குவரவு இல்லாமலிருத்தற்பொருட்டும், கடலிடையே மரக்கலமியங்குதற்பொருட்டும் அச்சேதுவை உடைத்தன ரென்ற வரலாற்றை அறிக. (௭௬)

௭௭. நீடு கொடுமுடியு நீதிநெறி வேதியர்கள்
வீடு மகமருவும் வேங்கடமே—கோடுங்
கருத்துளவ மாலையார் காணாமை னின்ற
மருத்துளவ மாலையார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) நீடு கொடுமுடியும் - உயர்ந்த அம்மலைச் சிகரங்களும், மகம் மருவும் - (வானத்திற்செல்லும்) மகநட்சத்திரம் பொருந்தப்பெற்ற: நீதி நெறி வேதியர்கள் வீடும் - நியாயமார்க்கத்தில் நடக்கின்ற அந்தணர்களுடைய கிருகங்களும், மகம் மருவும் - யாகங்கள் பொருந்தப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—கோடும் கருத்துள் - நேர்மைதவறிய மனதில், அவம் மாலையார் - வீண்எண்ணங்களின் வரிசைகளை யுடையவர்கள் [அடிமைக்கருத்தில்லாதவர்கள்], காணாமல் - (தமதுசொரூபத்தைக்) காணவொண்ணாதபடி, நின்ற - (அவர்கட்குப் புலப்படாது) நின்ற, மரு துளவம் மாலையார் - நறுமணமுள்ள திருத்துழாய் மாலையை யுடையவரான திருமால், வாழ்வு - எழுந்தருளி யிருக்குமிடம்; (எ - று.)

நீடு கொடுமுடி - வினைத்தொகை. மலைச்சிகரத்தைக் கொடுமுடியென்றல், மேல்வளைந்திருத்தலால்; கொடுமை வளைவு. 'கொடுமுடி மகம்மருவும்' என்றது, அம்மலைச்சிகரங்களின் மிக்க உயர்வை விளக்கும். தொடர்புயர்வு நவிற்சியணி. மகம் என்றது, மற்றை நக்ஷத்திரங்களுக்கும், கிரகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். வேதியர் - வேதம் வல்லவர்; கள் - விகுதிமேல்விகுதி. 'அவர்கள்வீடு மக மருவும்' எனப் பிரித்து, அவர்கள் வீடு புத்திரபாக்கியம் பொருந்தப்பெற்ற என்று உரைப்பினும் அமையும்.

அந்தர்யாமி யாகிய கடவுள், உள்ளன்புடைய ஞானிகளுக்குப் புலப்படு வனேயன்றி மனத்தூய்மையில்லாத அஜ்ஞானமயக்கமுடையார்க்குப் புல னுகானென்பது, பின்னிரண்டடியில் விளங்கும். 'அவமாலையார்' என்ப தற்கு - வீணுனமயக்கத்தை யுடையவர்களென்று உரைப்பாருமுளர். மால் - மயக்கம்: ஐ - சாரியை. 'மாலையான்' என்று பாடமோதி, வீணெண்ணங் களின் தொடர்ச்சியையுடைய நான் என்று உரைப்பர் ஒருசாரார். (எஎ)

எஅ. சீதங்கொள் சாரலினுஞ் சீர்மறையோ ரில்லிடத்தும்
வேதங்க ணுல்வளரும் வேங்கடமே—போதன்
சிரித்துப் புரந்துடைத்தான் றேவரொடு மண்டம்
விரித்துப் புரந்துடைத்தான் வெற்பு.

(இ - ள்.) சீதம் கொள் சாரலினும் - குளிர்ச்சியைப் பெற்ற அம்மலைப் பக்கங்களிலும், வே தம் கணுல் வளரும் - மூங்கில்கள் தம்முடைய கணுக்க ளோடு வளரப்பெற்ற: சீர் மறையோர் இல் இடத்தும் - சிறந்த அந்தணர் களுடைய வீடுகளிலும், வேதங்கள் நால் வளரும் - நான்குவேதங்களும் (ஓதப்பட்டு) வளர்தற்கு இடமான: வேங்கடமே—,—போதன் - பிரமனும், சிரித்து புரம் துடைத்தான் நகைத்துத் திரிபுரத்தைஅழித்தவனுன சிவனும், தேவரோடும் - மற்றைத் தேவர்களும் ஆகிய அனைவருடனே, அண்டம் - அண்டகோளங்களை, விரித்து - வெளிப்படுத்தி [படைத்து], புரந்து-காத்து, உடைத்தான்-அழிக்குந்தன்மையனுன திருமாலினது, வெற்பு - திருமலை.

வே - வேய் என்பதன் விகாரம். கணுல் - கண்ணுல்: தொகுத்தல், கண் - கணு: இதில் ஆல் என்னும் மூன்றனுருபு, உடனிகழ்ச்சிப் பொரு ளில் வந்தது. சீர் - ஸ்ரீ என்னும் வடமொழியின் சிதை வென்பர். வேதம் என்ற சொல் - (நன்மைதீமைகளை விதிவிலக்குக்களால்) அறிவிப்பது என்று பொருள்படும்; வித் - அறிவித்தல். வேதங்கள் நால் - இருக்கு, யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம் என்பன. நால் - நான்கு என்பதன் விகாரம்.

பிரமருத்தி ரேந்திராதி தேவர்களுடனே எல்லா அண்டங்களையும் படைத்துக் காத்து அழிப்பவன் திருமாலென்பது, பிற்பாதியில் விளங்கும். உடைத்தான் என்பதில், இடைநிலைகாலமுணர்த்தாது தன்மையுணர்த்தும் போதன் - திருமாலின் நாபித்தாமரைமலரில் தோன்றியவன்; போது பூ.

எகூ. நன்கோடு போலுமுலை நாரியருஞ் சண்பகத்தின்
மென்கோடுங் கற்பகஞ்சேர் வேங்கடமே—வன்கோடு
கூரிருவ ராகனூர் கோகனகை பூமியென்னு
மோரிருவ ராகனு ரூர்.

(இ - ள்.) நல் கோடு போலும் முலை நாரியரும் - அழகியயானைத்தந்தத் தைப்போன்ற தனங்களையுடைய மாதர்களும், கற்பு அகம் சேர் - பதிவிரதா தருமம் மனத்தில் அமையப்பெற்ற: சண்பகத்தின் மெல் கோடும் - சண்பக மரத்தினது அழகிய கிளைகளும், கற்பகம்சேர் - மிக்கஉயர்ச்சியால் தேவ

லோகத்துக்) கற்பகவிருட்சத்தை அளாவப்பெற்ற வேங்கடமே—,—வல் கோடு கூர் இரு வராகனுர் - வலிய கொம்பு [கோரதந்தம்] கூர்மையாக இருக்கப்பெற்ற பெரிய பன்றி வடிவமானவரும், கோகனகை பூமி என்னும் ஓர் இருவர் ஆகனுர் - ஸ்ரீதேவியும் பூதேவியும் என்னும் ஒப்பற்ற இருவரை யுந் தழுவும் திருமார்பை யுடையவருமான திருமாலினது, ஊர் - திருப்பதி.

கோடு - மலைச்சிகரமுமாம். நாரி, சண்பகம், கற்பகம் - நாரீ, சம்பகம், கல்பகம் என்ற வடசொற்களின் விகாரம். சண்பகத்தின்கிளைக்கு மென்மை, கண்ணுக்கு இனிமை. அகம் - உள்ளுறுப்பு; அந்தஃகரணம். கல்பகம் - வேண்டுவார்க்கு வேண்டும் பொருள்களைக் கல்பிப்பது; இது, தேவதரு. கோடு - வாயின் இருபுறத்தும் வளைந்து வெளித்தோன்றும் எயிறு. கோக நகை - தாமரைமலரில் வாழ்பவள்; கோகநதா என்ற வடசொல் கோகநகை யென விகாரப்படும். ஆகம்-மார்பு; அதனையுடையவன், ஆகன்; அதன்மேல் 'ஆர்' என்ற பலர்பால்விகுதி உயர்வுபற்றி வந்தது. (எக)

௯0. கோடஞ்சுங் கோதையர்கள் கொங்கையினுங் குஞ்சரத்தும்
வேடன் சரந்துரக்கும் வேங்கடமே—சேடனெனு
மோர்பன் னகத்திடந்தா னுற்ரு னிரணியனைக்
கூர்பன் னகத்திடந்தான் குன்று.

(இ - ள்.) கோடு அஞ்சும் - மலைச்சிகரம் (ஒப்புமைக்கு எதிர்நிற்க மாட் டாமல்) அஞ்சும்படியான, கோதையர்கள் கொங்கையினும் - மாதர்களுடைய தனங்களினும், வேள் தன் சரம் துரக்கும் - மன்மதன் தனது புஷ்ப பாணத்தைச் செலுத்தப்பெற்ற: குஞ்சரத்தும்-யானைகளின்மீதும், வேடன் சரம் துரக்கும் - வேட்டுவன் அம்புகள் செலுத்தப்பெற்ற: வேங்கடமே—, —சேடன் எனும் - ஆதிசேஷனென்கிற, ஓர் பன்னகத்து இடம் - ஒப்பற்ற தொரு பாம்பினிடத்தில், உற்ருன் -பொருந்தியவனும், இரணியனை - இரணி யாசுரனை, கூர் பல் நகத்து இடந்தான் - கூரிய பல கைந்நகங்களினுல் (மார்பைப்) பிளந்தவனுமான திருமாலினது, குன்று - திருமலை; (எ - று.)

கோடு - யானைத் தந்தமுமாம். 'அஞ்சு' என்பதை உவமவுருபாகவுங் கொள்ளலாம். சேஷன் என்ற வடசொல் - (பிரளயகாலத்திலும் அழிவின்றி) மிச்சமாய் நிற்பவ னென்றும், பந்நகம் என்ற வடசொல் - பத் ந கம் என்று பிரிந்து கால்களால் நடவாதது [மார்பினுல் ஊர்வது] என்றும், ஹிரண்யன் என்ற வடசொல் - பொன்னிறமானவ னென்றும் காரணப்பொருள்படும். "சென்ருற் குடையாம் இருந்தாற் சிங்காசனமாம், நின்ருல் மரவடியாம் நீள்கடலுள் - என்றும், புணையாம் மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்கும், அணையாம் திருமாற்கு அரவு" என்றபடி ஆதிசேஷனுல் அநேகவித கைங் கரியஞ் செய்யப்பெறுபவ னென்பது தோன்ற, 'சேடனெனு மோர் பன்ன கத்திடம் தான் உற்ருன்' என்ருர். தான் - அசை. இடந்தான் என்பதில், இட - பகுதி; இடத்தல் - கீளுதல், (௯0)

௯௧. நாரியர்தங் கூந்தலினு நாலு மருவியினும்
வேரினறுஞ் சாந்தொழுகும் வேங்கடமே—பாரினுளா
ரற்பசுவர்க் கத்தா ரறிவரியார் முன்மேய்த்த
நற்பசு வர்க்கத்தார் நாடு.

(இ - ள்.) நாரியர்தம் கூந்தலினும் - மாதர்களுடைய கூந்தலினின்றும், வேரி நறு சாந்து ஒழுகும் - வாசனையையுடைய நல்லமயிர்ச்சாந்து ஒழுகப்பெற்ற: நாலும் அருவியினும் - கீழ்நோக்கி வருகின்ற நீரருவிகளிலும், வேரின் அறும் சாந்து ஒழுகும் - வேரோடும்அற்ற சந்தனமரங்கள் அடித்துக்கொண்டு ஓடிவரப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—பாரின் உளார் - பூமியிலுள்ளவர்களாலும், அற்ப சுவர்க்கத்தார் - இழிவாகிய சுவர்க்கலோகத்திலுள்ளவர்களாலும், அறிவு அரியார் - அறியமுடியாதவரும், முன் - முன்பு [கிருஷ்ணாவதாரத்தில்], மேய்த்த—, நல் பசு வர்க்கத்தார் - நல்லபசுக்களின் தொகுதியையுடையவருமான திருமாலினது, நாடு-திவ்வியதேசம்; (எ - று.)

'வேரினறுஞ்சாந்து' என்ற தொடரின் முதற்பொருளில் சிறப்பு ரத்தைப் பொதுநகரமாக அமைத்துக்கொள்ளவேண்டும்; பொது நகரமும் சிறப்புனகரமும் ஒலிவடிவில் அபேதமாயிருத்தல்பற்றி, இவ்வாறு புணர்த்தினார். இங்ஙனமே வரும் மற்றைப்பாடல்களும் காண்க. மயிர்ச்சாந்து - மயிரிற் பூசப்படும் வாசனைக்கலவை; வாசனைத்தைலமுமாம். நாலும் என்ற எதிர்காலப் பெயரெச்சத்தில், நால் - வினைப்பகுதி. மலையருவி வெள்ளத்தின் விசையால் அங்குள்ள சந்தனம் முதலிய மரங்கள் வேரோடு அறுத்துத் தள்ளப்பட்டு வருதல் இயல்பு. பாரினுளார்-மனிதர். சுவர்க்கத்தார்-தேவர். சிற்றின்பத்தையே யுடையதான சுவர்க்கம் நிரதிசயப்பேரின்பத்தையுடைய பரமபதத்தை நோக்க எளிமைப்படுதலால், 'அற்பம்' எனப்பட்டது. அல்ப ஸ்வர்க்கம், பசுவர்க்கம் - வடசொற்றொடர்கள். கண்ணன் திருவாய்ப்பாடியில் வளர்ந்தபொழுது தான் வளர்கிற குலத்திற்கு ஏற்ப ஆநிரை மேய்த்தமை பிரசித்தம். (௯௧)

௯௨. மாதரார் கண்ணு மலைச்சார லுங்காமர்
வேதமாற் கஞ்செறியும் வேங்கடமே—பாதமாம்
போதைப் படத்துவைத்தார் போர்வளைய மாற்றரசர்
வாதைப் படத்துவைத்தார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) மாதரார் கண்ணும் - மகளிர்களுடைய கண்களும், காமர் வேதம் மாற்கம் செறியும் - காமநூல்வழியைப் பொருந்தப்பெற்ற: மலை சாரலும் - மலைப்பக்கங்களும், காமர் வேய் தமால் கம் செறியும் - அழகிய மூங்கில்கள் தமது உருவத்தால் வானத்தை நெருங்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—பாதம் ஆம் போதை - (தமது) திருவடிகளாகிய தாமரைமலர்களை, படத்து வைத்தார் - (காளியனென்னும் பாம்பின்) படத்தில் ஊன்றவைத்தவரும், போர் - யுத்தத்தில், மாறு அரசர் வளைய - பகையரசர்கள் வளைந்துகொள்ள,

(அவர்களை), வாதை பட துவைத்தார் - துன்பப்படுமாறு அழித்தவருமான திருமால், வாழ்வு - எழுந்தருளியிருக்குமிடம்; (எ - று.)

"மாதர் காதல்" என்ற தொல்காப்பிய உரியியற் சூத்திரத்தால், மாதர் என்பது - ஆசையென்னும்பொருளை யுணர்த்தும் உரிச்சொல்லாதல் அறிக. மாதரார் - விரும்பப்படும் அழகுடையார். காமர்-காமன்; மன்மதன்: உயர்வுப்பன்மை: அவனுடைய வேதமென்றது, காமசாஸ்திரத்தை. மாதர்கண்கள் காமவேதமார்க்கம் செறிதலாவது - பார்வைபழகால் ஆடவரைக் காமவசப்படுத்துதல். மார்க்கம் என்ற வடசொல், சிலேடைநயம்நோக்கி மாற்கம் என விகாரப்பட்டது. தமால் - தம்மால்; தொகுத்தல். கம் - வடசொல்.

பாதமாம் போது - உருவகம். திருவடிக்குத் தாமரையுவமை, செம்மை மென்மை அழகுகளில். 'பாதத்தைப்படத்துவைத்தார்' என்றது, காளியன் முடியில் தமது திருவடிபதிந்த தழும்பு என்றும்நிலைபாக இருக்கும்படி அழுந்தவைத்தவரென்ற பொருளை விளக்கும்; 'ஓ சர்ப்பராசனே ! நீ கருடனுக்குப் பயப்படவேண்டாம்; உன் சிரசில் என் திருவடி பொறித்த வடு இருத்தலைக் கண்டு உன்னை அவன் ஒன்றும் செய்யமாட்டான்' என்று கண்ணன் காளியனுக்கு வரமளித்தமை காண்க. இந்நூலின் முதற்செய்யுளில் "பையரவின்சூட்டிற் சிரமபதநாட்டினன்"என்றதிலும் இக்கருத்து அமைந்துள்ளது. 'போர்' என்றது - பாரதயுத்தம் முதலியவற்றையும், 'மாற்றரசர்' என்றது- துரியோதனுதியர் முதலியோரையுங் குறிக்கும். 'போர்விளைய' என்ற பாடத்துக்கு - போர் உண்டாக என்க. மாற்றரசர் - மாறுபாட்டையுடைய அரசர். பாதா என்ற வடமொழி, வாதையென விகாரப்பட்டது. (அஉ)

அஈ. எத்திக்குங் காம்பு மெயினருமா ரத்தினையே
வித்திக் கதிர்விளைக்கும் வேங்கடமே—தித்திக்குங்
காரிமா றன்பாவார் காதலித்தார் தம்பிறவி
வாரிமா றன்பாவார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) எ திக்கும்-(அம்மலையின்) எல்லாப்பக்கங்களிலும்,—காம்பும்-மூங்கில்களும், ஆரத்தினையே விதத்தி கதிர் விளைக்கும்-முத்துக்களையே உண்டாக்கி ஒளியைவீசப்பெற்ற: எயினரும்-வேடர்களும், ஆர தினையே வித்தி கதிர் விளைக்கும் - மிகுதியாகத் தினையையே விதைத்துக் கதிர்களை விளையச்செய்தற் கிடமான: வேங்கடமே—,—தித்திக்கும் - இனிமையான, காரி மாறன் பாவார் - காரியென்பவரது திருக்குமாரரான நம்மாழ்வாருடைய பாசுரத்தைப் பெற்றவரும், காதலித்தார்தம் - (தம்மை) விரும்பின அடியார்களுடைய, பிறவி வாரி - பிறப்பாகிய கடல், மாறு - நீங்குதற்குக் காரணமான, அன்பு ஆவார் - அருளின் மயமாகுபவருமான திருமால், வாழ்வு - எழுந்தருளியிருக்குமிடம்; (எ - று.)

'எத்திக்கும்' என்பதை, சிலேடைப்பொருளிரண்டுக்குங் கூட்டுக. சிறந்த சாதிமூங்கில் முற்றினபொழுது அதன் கணுக்கள் வெடிக்க அவற்றினின்று நல்லமுத்துப் பிறக்குமென்றல், கவிமரபு. (முத்துப்பிறக்கு மிடங்கள்

இன்னவையென்பதை, "தந்தி வராகமருப் பிப்பி பூகந் தழைகதலி, நந்து சலஞ்சல மீன்றலை கொக்கு நளின மின்னார், கந்தரஞ் சாலி கழை கன்னலா வின்பல் கட்செவி கார், இந்து வுடும்பு கரா முத்தமீனு மிருபதுமே" என்பதனால் அறிக.) ஆரம் - ஹாரம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். தினை - ஒருவகைத்தானியம். ஏ - இசைநிறை. தினைவித்திக் கதிர்விளைத்தல் - தினைப் பயிரிடுதல்.

பாண்டிய நாட்டில் தாமிரபர்ணி நதிதீரத்திலுள்ள திருக்குருகூரிலே வேளாள வருணத்தவரான திருவழுதி வளநாட ரென்பவரது சந்ததியில் காரியென்பவர்க்கு உடையநங்கையாரது திருவயிற்றிலே அவதரித்தவராதலால், நம்மாழ்வார், 'காரிமாறன்' எனப்பட்டனர். இவர் பிறந்தபொழுதே தொடங்கி அழுதல் பால்குடித்தல் முதலிய லோகவியாபாரம் ஒன்றுமின்றி உலகநடைக்கு மாறாக இருந்ததனால், இவர்க்கு மாற னென்று திருநாமமாயிற்று. வலிய வினைகளுக்கு மாறாக இருத்தலாலும், பாண்டிய நாட்டில் தலைமையாகத் தோன்றியதனாலும் வந்த பெய ரென்றலும் உண்டு; மாறன்பா - திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரியதிருவந்தாதி, திருவாய் மொழி என்னும் நான்கு திவ்வியப்ரபந்தங்கள். காதலித்தார் - காதலென்னும் பெயரினடியாகப் பிறந்த தெரிநிலை வினையாலணையும் பெயர். வாரி - வடசொல்: நீர்; கடலுக்கு இலக்கணை. காரணகாரியத் தொடர்ச்சியாய் எல்லைகாண வொண்ணாது மாறிமாறி வருதலாலும், அச்சந்தருதலாலும், கடத்தற் கரிதாதலாலும், பிறப்பு, கடலெனப்பட்டது. மாறு என்ற வினைத் தொகை, இங்குக் காரியப்பொருளில் வந்தது.　(௯௩)

௯௪. பாரோடு கான்யாறும் பல்களிறு நந்தவனம்
வேரோ டலைத்தீர்க்கும் வேங்கடமே—காரோதஞ்
சுட்டகரு விற்படையார் தொண்டரைமீண் டேழுவகைப்
பட்டகரு விற்படையார் பற்று.

(இ - ள்.) பார ஓடு கான் யாறும் - (அம்மலையினின்று) பூமியைநோக்கி ஓடிவருகிற காட்டாறுகளும், நம் தவனம் வேர் ஓடலை தீர்க்கும்-நமது தாகம் நிலைத்திருத்தலை நீக்கப்பெற்ற: பல் களிறும் - பல மதயானைகளும், நந்த வனம் வேரோடு அலைத்து ஈர்க்கும்-பூந்தோட்டத்திலுள்ள மரங்களை வேருடன் அசைத்து இழுக்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—கார் ஓதம் சுட்ட - கருநிறமான கடலை வெதும்பச்செய்த, கரு வில் படையார் - பெரிய வில்லாகிய ஆயுதத்தை யுடையவரும், தொண்டரை - (தமது) அடியார்களை, மீண்டு - மறுபடி, ஏழு வகை பட்ட கருவில் படையார் - ஏழுவகைப்பட்ட பிறப்பில் தோன்றச் செய்யாதவரு மான திருமால், பற்று - விரும்பி யெழுந்தருளி யிருக்குமிடம்; (எ - று.)

ஓடு-வினைத்தொகை. தவனம் - தபநமென்ற வடசொல்லின் விகாரம். நந்தவனம் - ஆனந்தத்தை விளைக்குஞ் சோலை. காட்டாறுகள், வனம் நந்த - காடுகள் வளர, வேர் ஓடலை தீர்க்கும் - (அருகில் வருவாரது உடம்பில்) வேர்

வையோடுதலை (த் தனது தண்மையால்) ஒழிக்கப்பெற்ற என்று உரைத்தலும் ஒன்று. வனம் நந்த - காடுகள் அழிய எனினுமாம். நந்தல் - அழிதலும், வளர்தலும். வேர் ஓடலைத்தீர்க்கும் - சிரமஹரமாயிருக்கும் என்றபடி. இனி, காட்டாறுகள் பூந்தோட்டம் வேரூன்றுதலை யொழிக்கு மென்றும், யானைகள் நந்தவனமென்னும் இந்திரனது பூஞ்சோலையை வேருடன் அசைத்து இழுக்கு மென்றும் உரைத்தலுமாம்; இவ்வுரைக்கு, நந்தாவன மென்பது நந்தவனமென விகாரப்பட்டதென்க.

விற்படை - இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. இராமனது வில், கோதண்ட மெனப்படும். அடியார்கட்கு மீளவும் பிறப்பில்லாதபடி கருமமொழித்து முத்தியளிப்பவரென்பது கருத்து. கரு - கர்ப்பமென்னும் வடசொல்லின் சிதைவு. எழுவகைப்பிறப்பு-தேவர், மனிதர், விலங்கு, பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம் என்பன. படையார் என்பது - மூன்றுமடியில் படையென்னும் பெயரின்மேற் பிறந்த உடன்பாட்டுக் குறிப்புவினையாலணையும்பெயரும், நான்காமடியில் படையென்னும் வினைப்பகுதியின்மேற் பிறந்த எதிர்மறைத் தெரிநிலை வினையாலணையும் பெயருமாம். (உசஎ)

உருஅ. நன்காமர் வண்டினமு நால்வாய் மதகரியு
மென்கா மரமுழக்கும் வேங்கடமே—புன்காம
மேவார் கழலா ரெனதுளத்தி லென்றலைவை
பூவார் கழலார் பொருப்பு.

(இ - ள்.) காமர் நல் வண்டு இனமும் - அழகிய சிறந்த சாதி வண்டுகளின் கூட்டமும், மெல் காமரம் முழக்கும் - இனிமையான இசையை வாய்விட்டுப் பாடப்பெற்ற: நால்வாய் மதம் கரியும் - தொங்குகிற வாயையுடைய மதயானைகளும், மெல் கா மரம் உழக்கும் - அழகிய சோலைகளிலுள்ள மரங்களைப் பெயர்த்து அசைக்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—புல் காமம் மேவார் - (தமது அடியார்களை) இழிவானகாமவழியிற் செல்ல விடாதவரும், எனது உளத்தில் கழலார் - (அடியவனை) என்னுடைய மனத்தினின்று நீங்காதவரும், என் தலை வை பூ ஆர் கழலார் - அடியேனுடைய தலையின்மேல் வைத்த தாமரைமலர் போன்ற திருவடிகளை யுடையவருமான திருமாலினது, பொருப்பு - திருமலை; (எ - று.)

நல்வண்டு - நல்ல மணத்தே செல்லும் வண்டு. மென்மை - செவிக்கு இனிமை. காமரம் - பண். முழக்கும் - முழங்கு மென்பதன் பிறவினை. நால்வாய் - வினைத்தொகை; நான்றவாய், நால்கிறவாய், நாலும் வாய் என விரியும்; நால்வினைப்பகுதி: நாலுதல் - தொங்குதல். கரம் கை; இங்கே துதிக்கை: அதனையுடையது கரீ என வடமொழிக்காரணக்குறி. அது, கரியென ஈயீறு இகரமாய் நின்றது. இதற்கு - கருமையுடையதெனத் தமிழ்வகையாற் காரணப்பொருள் கூறலாகாது, வடசொல்லாதலின். மென்மை - கண்ணுக்கு இனிமை; குளிர்ச்சியுமாம். கா - பாதுகாத்தற்கு உரியது. உழக்கும், உழக்கு - பகுதி; உழக்குதல் - கலக்குதல், வருத்தல்; இதனை உழ என்னும் தன்வினைப்பகுதி'கு'என்னும் விகுதி பெற்ற பிறவினை யென்னலாம்.

புல்காமம் எவார்-தமது அடியார்களை இழிந்த சிற்றின்ப வழியிற் செல்ல விடாமல் உயர்ந்த பேரின்பநெறியிற் செலுத்துபவ ரென்க. மேவார் எனப் பதம் பிரித்து உரைத்தல் மோனைத்தொடைக்குப் பொருந்தாது. "மலர் மிசையேகினான்" என்றபடி அன்பால் நினைவாரது உள்ளக்கமலத்திற் கட வுள் அவர் நினைந்த வடிவத்தோடு சென்று வீற்றிருத்தலால், 'கழலா ரென துளத்தில்' என்றார். 'பூவார்கழல்' என்பது - திருவேங்கட முடையானது திருவடிக்குச் சிறப்பாக வழங்கும். கழலார் என்பது - மூன்றாமடியில் கழல் என்னும் வினைப்பகுதியின்மேற் பிறந்த எதிர்மறைத் தெரிநிலை வினையா லணையும் பெயரும், நான்காமடியில் கழல் என்ற பெயரின்மேற் பிறந்த உடன்பாட்டுக் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயருமாம். (அரு)

அசு. பாம்புங் குளிர்சந்தின் பக்கத்தி னிற்கின்ற
வேம்பு மருத்துவக்கும் வேங்கடமே—காம்புகர
மானவரை நன்குடையா ராளாய்த் தொழுதேத்து
மானவரை நன்குடையார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) பாம்பும் - பாம்புகளும், மருத்து உவக்கும் - காற்றை விரு ம்பி உணவாகக் கொள்ளப்பெற்ற: குளிர்சந்தின் பக்கத்தில் நிற்கின்ற வேம் பும் - குளிர்ந்த சந்தனமரங்களின் அருகிலே நிற்கின்ற வேப்பமரங்களும், மரு துவக்கும் - (அவற்றின் சேர்க்கையால்) நறுமணம் வீசத்தொடங் கப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—கரம் காம்பு ஆன - தமது கையையே காம்பா கக்கொண்ட, வரை நல் குடையார் - கோவர்த்தந கிரியாகிய நல்ல குடை யையுடையவரும் ஆள் ஆய் தொழுது ஏத்தும் மானவரை நன்கு உடை யார் - (தமக்குத்) தொண்டராய் வணங்கித்துதிக்கின்ற மனிதர்களை மிகுதி யாகவுடையவருமான திருமால், வாழ்வு - வாழுமிடம்; (எ - று.)

பாம்பு வாதாசந மாதலால், 'மருத்துஉவக்கும்' என்றார்;அது இம்மலையி னின்று வீசுகின்ற நறுமணமுள்ள குளிர்ந்தகாற்றை நல்லுணவாக விரும்பி யேற்று உட்கொள்ளு மென்க. சந்திரன்பக்கத்தில் நிற்கின்ற வேம்பும் மருத் துவக்கும்—"சந்தனத்தைச் சார் தருவும் தக்கமணங் கமழு" மென்க. துவக்கும், துவக்கு - பகுதி; துவக்குதல் - தொடங்குதல்.

'காம்புகரமான வரை நன்குடையார்'— "செப்பாடுடையதிருமாலவன் தன்செந்தாமரைக்கைவிர லைந்தினையுங், கப்பாகமடுத்து மணிநெடுந்தோள் காம்பாகக்கொடுத்துக் கவித்த மலை,......கோவர்த்தனமென்னுங் கொற்றக் குடையே" என்ற பெரியாழ்வார்திருமொழியை அறிக. நன்குடை-எத்தனை மழைக்குஞ் சலியாத குடை. மிகப்பல ஆயர்களையும் ஆக்களையும் வருந்தாத படி பாதுகாத்த குடை; பசுக்களுக்கும் கன்றுகளுக்கும் எட்டுமேயலாம் படி புல்முதலிய உணவுகளைக் கொடுத்த குடை. மாநவர் - காசியபமுனிவ னது மனைவியருள் மநுவென்பவளது மரபில் தோன்றியவர், வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம். (அசு)

உள. சாரு மருவிதவழ் சாரலுஞ்செஞ் சந்தனத்தின்
வேரு மரவமறு வேங்கடமே—நேரு
மதுகைகயிட வர்க்கறுத்தார் மாமலரோன் சாப
மதுகையிட வர்க்கறுத்தார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) சாரும் அருவி தவழ் சாரலும் - பொருந்திய நீரருவிகள் பெருகப்பெற்ற மலைப்பக்கங்களும், அரவம் அறு - ஓசை நீங்காதிருக்கப் பெற்ற; செம் சந்தனத்தின் வேரும் - செந்நிறமான சந்தனமரங்களின் வேரும், அரவம் அறு-பாம்புகள் நீங்காதிருக்கப்பெற்ற; வேங்கடமே —,— நேரும் - எதிர்த்த, மது கைடவர் - மது கைடபன் என்னும் அசுரர்களை, கறுத்தார் - கோபித்துஅழித்தவரும், மா மலரோன் சாபம் - சிறந்த (திரு நாபித்)தாமரைமலரில் தோன்றிய பிரமனதுசாபத்தை, மதுகை இடவர்க்கு அறுத்தார் - வலிமையுள்ள ருஷபத்தையுடையவராகிய சிவபிரானுக்கு நீக்கி னவருமான திருமால், வாழ்வு - வாழுமிடம்; (எ - று.)

அரவம் - ஒலியென்னும் பொருளில், ரவம் என்ற வடசொல்லின்விகாரம். மதுகைடபரென்பவர், ஆதிசிருஷ்டிகாலத்தில் தோன்றினவர். மகா பலசாலிகளான இவ்வசுரரிருவரும் செருக்கிக் கடலில் இழிந்து திருமாலை யெதிர்த்துப் பெரும்போர்புரிய, இவர்களை அப்பெருமான் துடையால் இடுக்கிக் கீழேதள்ளிக் கால்களால் மிதித்துத் துவைத்து வதைத்தனனென வரலாறு உணர்க.

மதுகைடபர் என்ற வடமொழித்தொடர், யமகநயத்திற்காக மதுகையிடவரென விகாரப்பட்டது. இத்தொடர், உயர்திணையும்மைத்தொகையாதலால், பன்மைவிகுதிபெற்றது. மதுகைடவர்க்கறுத்தார் - உயர்திணைப்பெயரின்முன் வலிமிக்கது, இரண்டாம்வேற்றுமைத்தொகை யாதலால்; "இயல்பின் விகாரம்." கருஎன்ற பண்படி கறுஎன விகாரப்பட்டு வினைத்தன்மையடையும்போது கோபித்தலென்னும்பொருளையும் உணர்த்துதலை "கறுப்பும் சிவப்பும் வெகுளிப்பொருள" என்ற தொல்காப்பியத்தால் அறிக.

மலரோன்சாபம் இடவர்க்கு அறுத்தார்-பிரமனிட்டசாபத்தாற் கையை விட்டு நீங்காமல் ஒட்டிக்கொண்ட பிரமகபாலத்தை யேந்திச் சிவபிரான் உலகமெங்கும் அலைந்து இரக்கலைத் திருமால் தவிர்த்தருளினன். (திருக்கண்டியூரில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற திருமாலின் திருநாமம், 'அரன்சாபந்தீர்த்த பெருமாள்' என வழங்கும். "பிண்டியார் மண்டையேந்திப் பிறர்மனை திரிதந்துண்ணு, முண்டியான் சாபந்தீர்த்த வொருவன்" என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும்.) சாபம் மதுகை - சாப வலிமையை, இடவர்க்கு அறுத்தார் என்றலும் ஒன்று. இனி, மலரோன்சாபமது - அந்தப்பிரமனது சாபத்தை, இடவர்க்கு - சிவனுக்கு, கை-கையினின்று, அறுத்தார்-தவிர்த்தவர் என்று உரைப்பாருமுளர். 'மாமறையோன்' என்றும், 'மாமறையோன்' என்றும் பாடங்களுண்டு. சாபம் - வடசொல். ருஷபம் என்ற வடசொல், இடபமென விகாரப்பட்டது; அதனையுடையவர், இடவரென்க. (உஎ)

அஅ. மண்மட்டுத் தாழ்சுனையும் வட்டச் சிலாதலமும்
விண்மட்டுத் தாமரைசேர் வேங்கடமே—யெண்மட்டுப்
பாதமுன்னி னைந்தார் பரமபதஞ் சேர்கவென்று
போதமுன்னி னைந்தார் பொருப்பு.

(இ - ள்.) மண் மட்டு தாழ்சுனையும் - தரையளவும் ஆழ்ந்துள்ள சுனைகளும், விள் - மலர்ந்த, மட்டு - தேனையுடைய, தாமரை - தாமரைமலர், சேர் - பொருந்தப்பெற்ற; வட்டம் சிலாதலமும் - வட்டவடிவமான கல்லினிடமும், விண்மட்டு - மேலுலகத்தினளவும், தாம் - தாவுகிற, மரை-மான், சேர் - பொருந்தப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—பாதம் - (தமது) திருவடியை:, எள் மட்டு உன்னி - எள்ளளவேனும் தியானித்து, நைந்தார் - மனமுருகினவர்கள், பரமபதம் சேர்க - பரமபதம் அடையக்கடவர், என்று—, போதம் - தமது அறிவினால் [தமது திருவுள்ளத்தில்], முன் - முன்ப [அநாதிகாலமாக], நினைந்தார் - எண்ணியருளிய திருமாலினது, பொருப்பு - திருமலை; (எ - று.)

விள் - வினைத்தொகை. வட்டச்சிலாதலம் மரை சேர்-"வண்மைதிகழ் வெண்பளிங்கு வட்டத்திற் கண்டுயில் மான்" என்றார், ருo-ஆஞ் செய்யுளிலும். சிலாதலம் - வடமொழித்தொடர். தாம் - தாவும் என்னுஞ் செய்யுமெனெச்சத்து ஈற்றுயிர்மெய் சென்றது. எள் - மிக்க சிறுமைக்கு எடுத்துக் காட்டிய அளவை. "காண விரும்பினர்மேல் நான் மடங்காம் ஆர்வத்தார்" என்றபடி அடியவரது பக்தியினளவினும் பலமடங்கு அதிகமான பரமகாருணியத்தையுடைய கடவுளாதலால், தமது திருவடியை எள்ளளவேனும் சிந்தித்து உருகியவர் பரமபதஞ்சேர்வாராக வென்று திருவுள்ளம்பற்றும் இயல்பினரென்க. முன்னியென்றும் பதம்பிரித்து உரைக்கலாம். 'பாதமுன்னி னைந்தார்,' 'போதமுன்னினைந்தார்' என்றவிடத்து நகரவேறுபாடு திரிபு நயத்தின்பொருட்டுக் கொள்ளப்பட்டிலது. பரமபதம்-சிறந்தஇடம். போத எனப் பதம்பிரித்து, மிகுதியாக என்றலும் ஒன்று. முன் - அவர் எண்ணுவதற்கு முன்னமே யென்றுமாம். போதமுன் - அவர்கள் வருவதற்கு முன் என்றுமாம். (அஅ)

அகூ. போதா விருசுடரும் போதுதற்கு மோதுதற்கும்
வேதாவி னான்முடியா வேங்கடமே—மாதாவின்
வீங்குதனத் துக்கினியான் விம்மியழா தாட்கொண்டான்
றூங்குதனத் துக்கினியான் சார்பு.

(இ - ள்.) போதா - (கற்பகாலமளவும்) அழியாத, இருசுடரும் சூரிய சந்திரர் இருவரும் போதுதற்கும் - (ஆகாயவீதியிலே) செல்லுவதற்கும், வே தாவினால் முடியா-மூங்கில்கள் அளாவி வளர்தலால் இயலாத: ஓதுதற்கும் - (தனது மகிமையைச்) சொல்லுவதற்கும், வேதாவினால் முடியா - (நான்கு முகமுடைய) பிரமனாலும் நிறைவேறாத: வேங்கடமே—,—மாதாவின் - தாயினது, வீங்கு தனத்துக்கு - பருத்த தனங்களை யுண்ணுதற்

பொருட்டு, இனி யான் விம்மி அழாது - இனிமேல் நான் ஏங்கி யழாதபடி, ஆள்கொண்டான் -(என்னை) அடிமைகொண்டவனும், தாங்கு தன் நத்துக்கு இனியான் - கையி லேந்தியுள்ள தனது (பாஞ்சஜந்ய மென்னுஞ்) சங்கத்துக்கு இனியவனுமான திருமால், சார்பு - சார்ந்திருக்குமிடம்; (எ - று.)

போதா - ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம்: போது - பகுதி, இதற்கு - (அல்லும் பகலும் அநவரதமும் சஞ்சாரம்) ஒழியாத என்று உரைப்பினுமாம். சுடர் - ஒளி, சோதி. தாவினுல் - தாவு என்ற முதனிலைத் தொழிற் பெயரின் மூன்றும்வேற்றுமை விரி; இன் - சாரியை; இதனை எதிர்கால வினையெச்சமாகக்கொள்ளின் சிறவாது. முடிதல் - இயலுதலும், முற்றுதலும். வேதா, மாதா - வடசொற்கள்.

இனி எனக்குப் பிறப்பில்லாதபடி அடிமைகொண்டவ னென்பது, மூன்றாமடியின் கருத்து. 'வீங்கு தனம்' என்றது, வெறுப்பைக் காட்டும். நந்து என்பது நத்துஎன மென்றொடர் வன்றொடராயிற்று. நத்துக்கு இனி யான்' என்றது, அதனை எப்பொழுதும் கைவிடாமையும், வேண்டும்பொழுதெல்லாம் வாய்வைத்துக் கொள்ளுதலும் முதலியனபற்றி. இச்சிறப்பை வெளியிட்டு ஆண்டாள் "சந்திரமண்டலம்போல் தாமோதரன் கையில், அந்தரமொன்றின்றி யேறி யவன்செவியில் மந்திரங்கொள்வாயே போலும் வலம்புரியே, இந்திரனு முன்னோடு செல்வத்துக்கேலானே" என்றும், "உன்னோ டுடனே யொருகடலில் வாழ்வாரை, இன்னாரினையாரென் றெண்ணுவாரில்லைகாண், மன்னாகிநின்ற மதுசூதன்வாயமுதம், பன்னாளு முண்கின்றாய் பாஞ்சசன்னியமே" என்றும், "உண்பதுசொல்லி லுலகளந்தான் வாயமுதம், கண்படைகொள்ளிற் கடல்வண்ணன் கைத்தலத்தே, பெண்படையா ருன்மேற் பெரும்பூசல் சாற்றுகின்றார், பண்பல செய்கின்றாய் பாஞ்சசன்னியமே" என்றும், "பாஞ்சசன்னியத்தைப் பற்பநாபனோடும், வாய்ந்த பெருஞ் சுற்றமாக்கி"க்கூறியமை காண்க. இனி, தாங்கு தனத்துக்கு இனியான் என்று எடுத்து, கைகளில் நிரம்பக்கொண்டு செலுத்திய காணிக்கைப் பொருளுக்கு இனியவனென்று உரைப்பினும் அமையும்; அடியார்கள்பிரார்த்தனையாகக் கொடுக்கும் பொருளைக் கைம்மாறாகப் பெற்றுக்கொண்டு அவர்கட்கு வேண்டும் பயனை யளித்தல், திருவேங்கட முடையானது சங்கல்பம். (௮௯)

௯௦. பேய்க்குமொரு பேய்போன்று பித்தாய்த் திரிவோர்க்கும்
வேய்க்குமணி முத்திவரும் வேங்கடமே—வாய்க்கமுதூர்
வண்மைப்பே ராயிரந்தான் மன்னினுன் மாவலிபாற்
றண்மைப்பே ராயிரந்தான் சார்பு.

(இ - ள்.) பேய்க்கும் ஒரு பேய் போன்று பித்து ஆய் திரிவோர்க்கும் - பேயின் கண்ணுக்கும் ஒருபேய்போலத் தோன்றுமாறு பெரும் பைத்தியங்கொண்டு திரிகிறவர்களுக்கும், அணி முத்தி வரும் - (அங்குவந்த மாத்திரத்தால்) அழகியமோக்ஷம் சித்திக்கும்படியான: வேய்க்கும் - மூங்கில்களிலும், மணி மிக்கு இவரும் - அழகிய முத்துக்கள் மிகுதியாகத் தோன்றப்பெற்ற;

வேங்கடமே—,—வாய்க்கு அமுது ஊர் - (உச்சரிப்பவருடைய) வாய்க்கு அமிருதம்போன்ற இனிமை சுரக்கிற, வண்மைபேர் ஆயிரம் - வளமான ஆயிரந்திருநாமங்கள், மன்னினன்-பொருந்தியவனும், மாவலிபால் - மகாபலியினிடத்து, தண்மை பேர் ஆய் இரந்தான்-எளியவனாய் (மூன்றுஅடிநிலத்தை) யாசித்தவனுமான திருமால், சார்பு - சாருமிடம்; (எ - று.)—தான் - அசை.

பேய்க்குமொருபேய்போன்று - பெரும்பேய்போல என்றபடி. அந்தணனம் பித்தாய்த்திரிவோர்க்கும் வேங்கடமலைக்கு வந்தமாத்திரத்தில் முத்தி சித்தித்தலை, இந்நூலுரைத்தொடக்கத்திற் காட்டிய மாதவனென்னும் அந்தணனது வரலாற்றினாலும் அறிக. இனி, பேயரே யெனக்கு யாவரும் யானுமோர், பேயனே எவர்க்கும் இதுபேசியென், ஆயனே யரங்காவென் றழைக்கின்றேன், பேயனாயொழிந்தே னெம்பிரானுக்கே'', "அரங்கனுக் கடியார்களாகி யவருக்கே, பித்தராமவர் பித்தரல்லர்கள் மற்றையார் முற்றும்பித்தரே'' என்றபடி பேயாழ்வார்போன்று உலகநடையிற் கலவாமல் பகவத்பாகவத விஷயங்களிற் பக்திப்பித்துக்கொண்டு திரிகின்ற அடியார்களுக்கு முக்தி கைவருதற்கு இடமான என்று உரைப்பினும் அமையும். முக்திஎன்ற வடசொல் - பற்றுக்களைவிட்டு அடையு மிடமெனப் பொருள்படும் பேய்க்கு என்பதில் நான்கனுருபு ஏழனுருபின் பொருளில் வந்தது, உருபுமயக்கம்.

பேர்க்கு வண்மை - உச்சரித்தமாத்திரத்தில் அருவினைதொலைத்து நற்பயன் பலவும் அளிக்குந்திறம்; அதனை, "குலந்தரும் செல்வந்தந்திடுமடியார்படு துயராயினவெல்லாம், நிலந்தரஞ்செய்யும் நீள்விசும்பருளும் அருளொடு பெருநிலமளிக்கும், வலந்தரும் மற்றுந்தந்திடும் பெற்றதாயினு மாயினசெய்யும், நலந்தருஞ் சொல்லை நான் கண்டுகொண்டேன் நாராயணாவென்னு நாமம்'' என்று திருமங்கையாழ்வார் வெளியிட்டுள்ளார். பேர்ஆயிரம் - ஸஹஸ்ரநாமம். மாவலி - வடசொற்சிதைவு. தண்மைபேராய் - யாசகனாய், எளிய வாமனனாய். (கூ0)

கூக. வாழ்க்கைமனை நீத்தவரும் வாளரியு மாதங்க
வேட்கை மறந்திகழும் வேங்கடமே—தோட்கைவிழ
மாகவந்த னைக்கழித்தார் வாழிலங்கைப் பாதகரை
லோகவந்த னைக்கழித்தா ரூர்.

(இ - ள்.) மனை வாழ்க்கை நீத்தவரும் - இல்லறவாழ்வைத் துறந்த முனிவர்களும், மாது அங்கம் வேட்கை மறந்து இகழும்-மாதர்களின் உடம்பினிடத்துக் காதலை முற்றும் ஒழித்து அதனை இகழப்பெற்ற: வாள் அரியும்-கொடியசிங்கங்களும், மாதங்கவேட்கை மறம் திகழும்-யானையைக் கொல்லவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தோடு வீரம் விளங்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—மா கவந்தனை-பெரிய கபந்தனென்னும் அரக்கனை, தோள் கை விழ கழித்தார் - தோள்களோடு கூடிய கைகள் அற்று விழும்படி வெட்டித் தள்ளினவரும், இலங்கை வாழ் பாதகரை - இலங்காபுரியில் வாழ்ந்த பாவிகளான

ராவணன் முதலியோரை, லோகவந்தனைக்கு அழித்தார்-உலகத்தார் தம்மை வழிபட்டதற்கு இரங்கிக் கொன்றவருமான திருமாலினது, ஊர்-திருப்பதி.

மாது அங்க வேள் கைமறந்து இகழும் - பெண்ணாசையை அறக்கை விட்ட என்றபடி. மா தங்கம் வேள் கைமறந்து இகழும் எனக்கொண்டு, மிக்க பொன்னாசையை அறத்தொலைத்த வென உரைப்பினுமாம். கைமறந்து என்பதில், கை என்பது - தனியே பொருளொன்று முணர்த்தாமல் வினைக்குமுன் வந்த தமிழுபசர்க்கம்; கைவிடுதல், கைகூடுதல் என்பவற்றிலும் இது. வாள் அரி - ஒளியையுடைய சிங்கமுமாம். ஹரி - வடசொல்: யானை முதலிய விலங்குகளை அரிப்பது: அரித்தல் - அழித்தல். மாதங்கம் என்ற வடசொல் - யானையைக் குறிக்கும்போது மதங்க முனிவரிடத்தினின்று ஆதியில் உண்டானதெனக் காரணப்பொருள்படும்.

கவந்தன் - தநுஎன்னும் யக்ஷனதுமகன்; இவன் ஸ்தூல சிரஸ்என்னும் முனிவரது சாபத்தால் அரக்கனாகிப் பிரமனருளால் தீர்க்காயுசு பெற்றுத் தேவேந்திரனோடு எதிர்த்து அவனது வச்சிராயுதத்தாற் புடைபட்டுத் தனது தலை வயிற்றில் அழுந்தியமைபற்றிக் கவந்தம் போலத் தோற்ற முடையனாயிருந்ததனால், இப்பெயர் பெற்றான். கபந்தம் என்ற வடசொல்லுக்கு - தலையற்றதும் தொழிலுடன் கூடியதுமான உடலென்பது பொருள். "உலகமென்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே" என்பதற்கு ஏற்ப, இங்கே 'லோகவந்தனைக்கு' என்பதற்கு - தண்டகாரணியவாசிகளான மகாமுனிவர்களுடைய வேண்டுகோளினா லென்க. வந்தனைக்கு - உருபுமயக்கம். (கூக)

கூஉ. கூட்டு தவத்தவருங் கோளரிக ளின்றொகையும்
வேட்டு வரம்பொழியும் வேங்கடமே—மோட்டுமதத்
தந்திக் கமலத்தார் தாம்பெறாஉம் வீடளித்தா
ருந்திக் கமலத்தா ரூர்.

(இ - ள்.) கூட்டு தவத்தவரும் - மேன்மேற் செய்துசேர்த்த தவத்தையுடைய முனிவர்களும், (அப்பெருந்தவத்தின் சித்தியால்), வேட்டு வரம் பொழியும் - விரும்பி [அன்புடனே] (தம்மிடம் வேண்டுவார் வேண்டிய) வரங்களை மிகுதியாகக்கொடுத்தற்கிடமான: கோள் அரிகளின் தொகையும்- வலிமையுள்ள சிங்கங்களின் தொகுதியும், வேட்டுவர் அம்பு ஒழியும் - வேடர்கள் எய்கிற பாணங்கள் (தம்மேற்படாதபடி தந்திரமாக அவற்றிற்கு) விலகப் பெற்ற: வேங்கடமே—,—மோடு மதம் தந்திக்கு - உயர்ச்சியையுடைய மத யானைக்கு, அமலத்தார்தாம் பெறாஉம் வீடு அளித்தார்-நிர்மலரான ஞானிகள் பெறுதற்கு உரிய முத்தியைக் கொடுத்தருளியவரும், உந்தி கமலத்தார் - திருநாபித்தாமரையையுடையவருமான திருமாலினது, ஊர் - திருப்பதி.

கூட்டு - பிறவினை வினைத்தொகை. வேட்டுவர் - வேடு என்னுந் தொழிலையுடையார்; வேடு - மிருகபக்ஷிகளைப் பிடித்துவருத்துதல். வேட்டுவரம்பு ஒழியும் - வேடர்களுடைய அம்புகள் பட்டதனால் அழியப்பெற்ற எனினுமாம். தந்தீ என்ற வடசொல் - தந்தத்தை யுடைய தென்று காரணப்

பொருள்படும். அமலத்தார் - காமம் வெகுளி மயக்க மென்னும் மலங்க ளில்லாதவர்; மலம் - குற்றம். தாம் - அசை. பெறூஉம் - செய்யுளோ சைகுன்றுதவிடத்தில் இன்னிசைதருதற்பொருட்டுக் குறில் நெடிலாய் நீண்டு அளபெடுத்தது. (கூஉ)

கூங. வஞ்ச மடித்திருப்பார் வாக்குங் கலைக்கோடும்
விஞ்ச மடித்திருக்கார் வேங்கடமே—கஞ்சப்
பிரமாநந் தத்தான் பிரபஞ்ச மாய்த்த
பரமாநந் தத்தான் பதி.

(இ - ள்.) வஞ்சம் மடித்து இருப்பார் வாக்கும் - வஞ்சனையையொழித் திருக்கின்ற அந்தணர்களுடைய வாயும், விஞ்ச-மிகுதியாக, மடித்த இருக்கு ஆர் - மடித்து மடித்துச் சொல்லப்படுகின்ற வேதங்கள் நிரம்பப்பெற்ற: கலை கோடும் - கலைமான்கொம்பும், விஞ்ச - மிகுதியாக, மடி திருக்கு ஆர் - வளைவோடுகூடிய முறுக்குப் பொருந்தப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—கஞ்சம் பிரமா நந்த - (தனது நாபித்) தாமரைமலரில் தோன்றிய பிரமனும் அழிய, தான்—, பிரபஞ்சம் மாய்த்த - (கல்பாந்தகாலத்தில்) உலகங்களை அழித்த, பரம ஆநந்தத்தான் - எல்லா ஆனந்தங்களிலும் மேலான பேரானந்தத்தை யுடையவனுன திருமாலினது, பதி - ஊர்; (எ - று.)

வஞ்சம் அடித்து என்றும் பதம் பிரிக்கலாம்; அடித்தல் - ஒழித்தல். வாக்-வடசொல். மடித்த இருக்கு என்பது, மடித்திருக்கு எனப்பெயரெச்ச வீறு தொக்கது; வேட்டகம், புக்ககம், வந்துழி என்றவற்றிற் போல. க்ரமம், ஜடை, கநம் முதலிய சிலவகைகளால் வேதச்சொற்கள் மடித்து மடித்துச் சொல்லப்படுதலால், 'மடித்திருக்கு' எனப்பட்டது. ருக் என்ற வடமொழி, இருக்கு என விகாரப்பட்டது; இது, நான்குவேதங்களில் ஒன்றற்குப் பெய ராதலேயன்றி எல்லாவேதங்களுக்கும் பொதுப்பெயராகவும் வழங்கும். கஞ்சம் என்ற வடசொல்-நீரில் தோன்றியதென்று காரணப் பொருள்படும்; தாமரைக்குக் காரணவிடுகுறி. ப்ரஹ்மா, ப்ரபஞ்சம், பரமாநந்தம் - வட சொற்கள். பரமாநந்தம் - தீர்க்கசந்தி பெற்றது. பரமாநந்தத்தான் - பரம பதத்து நிரதிசய இன்பத்தைத் தனது அடியார்க்குத் தருபவன். (கூங)

கூச. சேலஞ்சுங் கண்மடவார் தேங்குழலுங் கோங்கினமு
மேலஞ்சு வர்க்கமார் வேங்கடமே—கோலஞ்சேர்
மாரிலலங் காரத்தார் மற்றும்பல் பூணணிந்த
காரிலலங் காரத்தார் காப்பு.

(இ - ள்.) சேல் அஞ்சும் கண் - சேல் மீன்கள் (ஒப்புமைக்கு முன் நிற்கமாட்டாமல்) அஞ்சி விலகத்தக்க கண்களையுடைய, மடவார் - மாதர் களின், தேம் குழலும் - நறுமணமுள்ள கூந்தலும், மேல் அஞ்சு வர்க்கம் ஆர் - மேன்மையான ஐந்துவகை பொருந்தப்பெற்ற: கோங்கு இனமும் - கோங்குமரங்களின் தொகுதியும், மேல் அம் சுவர்க்கம் ஆர் - (மிக்கவுயர்ச்சி

யால்) மேலேயுள்ள அழகிய சுவர்க்கலோகத்தை அளாவப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—கோலம் சேர் மாரில் அலங்கு ஆரத்தார் - அழகு பொருந்திய திருமார்பில் அசைகின்ற ஆரங்களை யுடையவரும், மற்றும் பல் பூண் அணிந்த - (அவ்வாரம் மாத்திரமே யன்றி) மற்றும் பல ஆபரணங்களைத் தரித்த, காரில் அலங்காரத்தார் - காளமேகம் போன்ற அழகுடையவருமான திருமால், காப்பு - (உயிர்களைப்) பாதுகாக்கு மிடம்; (எ - று.)

சேலஞ்சுங்கண் பிறழ்ச்சியிலும் அழகிலும் சேலைவென்றகண். மடவார்-மடமையை யுடையவர்; மடமை - இளமை, அல்லது மகளிர்க்கு உரியதான பேதைமைக்குணம். அஞ்சு வர்க்கம் - முடி, குழல், கொண்டை, பனிச்சை, சுருள் என்னும் மயிர்முடியின் வகைகள்: மயிரை உச்சியில் முடித்தல், முடி. சுருட்டி முடித்தல், குழல். மயிரை முடிந்துவிடுதல், கொண்டை. பின்னி விடுதல், பனிச்சை. பின்னே செருகல், சுருள். வர்க்கம், ஸ்வர்க்கம், ஹாரம், அலங்காரம் - வடசொற்கள். அலங்கு ஆரம் - வினைத்தொகை. ஆரம்-பொன் மணி மலர்களா லாகிய மாலை. திருமாலின் திருமேனிக்குக் காளமேகம் நிறத்தில் உவமம். (கூச)

கூரு. கொய்யு மலர்ச்சோலைக் கொக்கும் பிணியாளர்
மெய்யும் வடுத்தவிரும் வேங்கடமே—நையுஞ்
சனனாந் தகனார் தலையிலிதோள் சாய்த்த
சினனாந் தகனார் சிலம்பு.

(இ - ள்.) கொய்யும் மலர் சோலை கொக்கும் - பறித்தற்கு உரிய மலர்களையுடைய சோலையிலுள்ள மாமரமும், வடுத்து அவிரும் - பிஞ்சுவிட்டு விளங்கப்பெற்ற: பிணியாளர் மெய்யும்-நோயாளிகளுடைய உடம்பும், வடு தவிரும் - (அங்கு வந்த மாத்திரத்தால்) உடற்குற்றமாகிய அந்நோய் நீங்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—நையும் சனன அந்தகனார்-(உயிர்கள்) வருந்துதற்குக் காரணமான பிறப்பை (அடியார்க்கு) ஒழிப்பவரும், தலை இலி தோள் சாய்த்த - கபந்தனுடைய தோள்களை வெட்டித்தள்ளின, சினன் - கோபத்தையுடைய, நாந்தகனார் - நந்தகமென்னும் வாட்படையையுடையவருமான திருமாலினது, சிலம்பு - திருமலை; (எ - று.)

மாமரத்தை 'கொக்கு' என்பது - துளுவநாட்டார் வழங்குந் திசைச்சொல். வடுத்தல்-இளங்காய் அரும்பல். நையும்என்ற பெயரெச்சம் - காரியப்பொருளது. ஜநநாந்தகன் - பிறப்புக்கு யமனாகவுள்ளவன்; பிறப்பையொழித்து முத்தி யருள்பவ னென்றபடி; தீர்க்கசந்திபெற்ற வடமொழித்தொடர். தலையிலி - தலையில்லாதவன்; தலை வெளித்தெரியாது வயிற்றினுள் அடங்கியமைபற்றி, கவந்தன் தலையிலி யெனப்பட்டான். சினன்-சினம் என்பதன் இறுதிப்போலி. நந்தகமென்ற வடசொல், நாந்தகமென விகாரப்பட்டது. பிணியாளர் மெய் வடுத்தவிர்தல் - "பித்து மல மூமை முடம் பேய் குருடு கூன் செவிடு, மெய்த்துயர் நோய் தீர்த்தருளும் வேங்கடமே" என முன்னர்க் கூறப்பட்டது. (கூரு)

௬௬. நேர்க்கவலை நோயினரு நீடுசிலை வேடுவரும்
வேர்க்கவலை மூலங்கள் வேங்கடமே—கார்க்கடன்மேற்
றாண்டுங்கா லத்திறப்பார் தம்மைவிழுங் கிக்கனிவாய்
மீண்டுங்கா லத்திறப்பார் வெற்பு.

(இ - ள்.) நேர் கவலை நோயினரும் - மிகுதியான கவலையைத் தருகிற நோயையுடையவர்களும், (அந்நோய் நீங்குதற்பொருட்டு), வேர்க்க - (பக்தி மிகுதியால் தம் உடல்) வியர்வையடைய, அலை மூலம் கல்-திருப்பாற்கடலிற் பள்ளிகொண்டருளுகிற ஆதிமூலப்பொருளைத் துதிக்கப்பெற்ற; நீடு சிலை வேடுவரும் - நீண்ட வில்லையுடைய வேடர்களும், வேர் கவலை மூலம் கல் - வேரோடு கவலைக் கிழங்கைத் தோண்டப்பெற்ற; வேங்கடமே—,—கார் கடல்-கருநிறமுடையதான கடல், மேல் தாண்டும் - பொங்கி மேலெழுந்து பரவுகிற, காலத்து-பிரளயகாலத்தில், இறப்பார்தம்மை விழுங்கி - இறக்கிற உயிர்களையெல்லாம் உட்கொண்டு தமது திருவயிற்றினுள் வைத்து, மீண்டும் கால - (பிரளயம் நீங்கியபொழுது) மீளவும் (அவற்றை) வெளிபடுத்துமாறு, கனி வாய் திறப்பார் - கொவ்வைப்பழம்போற் சிவந்த (தமது) திருவாயைத் திறந்தருள்பவரான திருமாலினது, வெற்பு - திருமலை; (எ - று.)

கவலை - கவற்சி; கிலேசம்: 'ஐ' விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர். வேர்த்தல்-பக்திமிகுதியாலாகும் மெய்ப்பாடு. அலை - கடலுக்குச் சினையாகுபெயர். மூலம்-முதற்பொருள். கற்றல் திருநாமங்களை இடைவிடாமல் உருவிட்டு ஜபித்தல். குறிஞ்சிநிலக் கருப்பொருளாகிய கவலையென்னும் கொடியின்கிழங்கு, அந்நிலத்துமாக்கட்கு உணவாவதற்கு உரியது. இறப்பார் என்ற உயர்திணை, அஃறிணைக்கும் உபலக்ஷணம். கால - செயவெனெச்சம். (௬௬)

௬௭. தண்டா மரைச்சுனையிற் சாதகமும் வேடுவரும்
விண்டாரை நாடுகின்ற வேங்கடமே—தொண்டாக்கி
யேவத் தனக்குடையா ரென்னைமுன் னாளெடுத்த
கோவத் தனக்குடையார் குன்று.

(இ - ள்.) தண் தாமரை சுனையில் - குளிர்ந்த தாமரையை யுடைய சுனையில் வாழ்கின்ற, சாதகமும்-சாதகமென்னும் பறவையும், விண் தாரை நாடுகின்ற - மேகத்தின் மழைத்தாரையை விரும்பி உணவாகக்கொள்ளப் பெற்ற; வேடுவரும் - வேடர்களும், விண்டாரை நாடுகின்ற-(உடற்கொழுப்பினாற் போர் செய்தற்குப்) பகைத்தவரைத் தேடப்பெற்ற; வேங்கடமே—, —தொண்டு ஆக்கி ஏவ - தாசனாக்கி அடிமைகொள்ளுமாறு, என்னை தனக்கு உடையார் - என்னைத் தமக்கு உடைமையாக்கிக்கொண்டவரும், முன் நாள் எடுத்த கோவத்தனம் குடையார்-முன்னாளில் [கிருஷ்ணாவதாரத்தில்] எடுத்துப் பிடித்த கோவர்த்தனமலையாகிய குடையையுடையவருமான திருமாலினது, குன்று - திருமலை; (எ - று.)

மேகத்தினின்று தரையில் விழுந்தநீர் சாதகப்புள்ளுக்கு விஷமாகுதலால், அப்பறவை அந்நீரை உட்கொள்ளாது மேகத்தினின்றுவிழும் மழைத்

தாரையை நாவில் ஏற்றுப்பருகும். விண்டார்-இறந்தகாலவினையாலணையும் பெயர்; விள் - பகுதி; விள்ளுதல் - மனம் மாறுபடுதல். தனக்கு உடையார்-ஒருமைப் பன்மை மயக்கம். ஏவ - குற்றேவல் செய்யுமாறு கட்டளையிட. கோவர்த்தனம் என்ற வடமொழிப் பெயர் - பசுக்களை வளர்ப்ப தென்று பொருள்படும். எடுத்த கோவத்தனக் குடையார் - கோவர்த்தநகிரியைக் குடையாக எடுத்துப் பிடித்தவர். (௯௭)

௯௮. வாழரியுஞ் சந்தனந்தோய் மாருதமுந் தாக்குதலால்
வேழ மருப்புகுதும் வேங்கடமே—நீழலமர்
பஞ்சவடி காட்டினான் பாரளப்பான் போலெவர்க்குங்
கஞ்சவடி காட்டினான் காப்பு.

(இ - ள்.) வாழ் அரியும் - (வலிமைகொண்டு) வாழ்கின்ற சிங்கங்களும், தாக்குதலால் - மோதியடித்தலால், வேழம் மருப்பு உகுதும் - யானைகளின் தந்தம் சிந்தப்பெற்ற: சந்தனம் தோய்மாருதமும் - சந்தனமரத்தின்மேற்பட்டு வருகிற காற்றும், தாக்குதலால் - மேற்படுதலால், வேழம் மரு புகுதும் - மூங்கில்களும் நறுமணம் பொருந்தப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—நீழல் அமர் - நிழல் பொருந்திய, பஞ்சவடிகாட்டினான் - பஞ்சவடியென்னுங் காட்டிடத்தில் வசித்தவனும், பார அளப்பான் போல்-உலகங்களை அளப்பவன்போல, எவர்க்கும் - எல்லோர்க்கும், கஞ்சம் அடி - தாமரைமலர்போன்ற திருவடியை, காட்டினான் - காட்சிதந்தருளியவனு மான திருமால், காப்பு - (உயிர்களைப்) பாதுகாக்குமிடம்; (எ - று.)

'சந்தனந்தோய்மாருதந் தாக்குதலால் வேழம்மருப்புகுதும்' என்றதை ௮௯-ஆம் பாட்டில் "குளிர்சந்திரன் பக்கத்தில் நிற்கின்ற வேம்பும் மருத்துவ வக்கும்" என்பதனோடு ஒப்பிடுக. மாருதம் - வடசொல். உகுதும், புகுதும் என்றவற்றில், து - சாரியை. பஞ்சவடி - ஐந்து ஆலமரங்களின் தொகுதி; அதனையுடைய இடத்துக்கு ஆகுபெயர்: இது, தண்டகாரணியத்தில் அகண்டகோதாவரிக் கரையில் நாசிகாதியம்பகத்துக்குச் சமீபத்தி லுள்ளது. இராமபிரான் வனவாசஞ்செய்கையில் அகஸ்தியமுனிவர் சொன்னபடி இவ்விடத்தில் நெடுநாள்வசித்தனன். பஞ்சவடிக்காட்டினான் என வரற்பாலது, திரிபுநயம் நோக்கிக் ககரவொற்றுத் தொக்கது. காட்டினான் என்பது - மூன்றாமடியில் காடுஎன்ற பெயரின்மேற் பிறந்த குறிப்பு வினையாலணையும் பெயரும், நான்காமடியில் காட்டு என்ற பிறவினைப் பகுதியின்மேற் பிறந்த இறந்தகாலத் தெரிநிலை வினையாலணையும் பெயருமாம். (௯௮)

௯௯. எவ்விடமு மாறாதோய்ந் தெல்லோரும் பல்பாம்பும்
வெவ்விடரி னீங்கியெழும் வேங்கடமே—தெவ்விடையே
யூட்டவனு கத்தணையா னாதிமறை நான்மார்க்கம்
விட்டவனு கத்தணையான் வெற்பு.

(இ - ள்.) எல்லோரும்—, எ இடமும் - (அம்மலையில்) பலவிடத்தும் உள்ள, ஆறு-நதிகளில், தோய்ந்து முழுகி, (அம்மாத்திரத்தால்,) வெம் இட

ரின் நீங்கி எழும் - கொடிய (பிறவித்) துன்பத்தினின்று நீங்கி எழப்பெற்ற: பல்பாம்பும் - பலபாம்புகளும், வெம் விடரின் நீங்கி எழும் - வெவ்வியமலை வெடிப்புக்களினின்று புறப்பட்டு மேலெழுந்து வரப்பெற்ற: வேங்கடமே —,—தெவ் விடை எழ் அட்டவன் - பகைமையையுடைய எழு எருதுகளை வலியழித்துவென்றவனும், நாகத்து அணை பான்-ஆதிசேஷனாகியசயநத்தை யுடையவனும், ஆதி மறை நூல் மார்க்கம் விட்டவன் ஆகத்து அணையான் - பழமையான வேதசாஸ்திரங்களிற்கூறிய நன்னெறியை விலகினவனுடைய மனத்திற் சேராதவனுமாகிய திருமாலினது, வெற்பு - திருமலை; (எ - று.)

'ஆறு தோய்ந்து இடரின் நீங்கி யெழும்' எனவே, அங்குள்ள ஆறுகள் தம்மிடத்து ஒருநால் மூழ்கினவளவிலே வினைத்துன்பங்களை யெல்லாம் தீர்க்கும் மகிமையுடையனவென்று விளங்கும். வெவ்-வெம்மையென்ற பண்புப்பெயர் ஈறுபோய் முன்நின்ற மகரமெய் வகரமாயிற்று. எல்லோர் - எல்லார் என்பதன் ரகர வீற்றயல் ஆகாரம் ஓகாரமாயிற்று. தெவ் - பகைமையுணர்த்தும் உரிச்சொல், "தெவ்வுப் பகையாகும்" என்பது, தொல்காப்பியம்.

விடையே ழடர்த்த விவரம்:—கண்ணன் நப்பின்னைப் பிராட்டியைத் திருமணஞ் செய்துகொள்ளுதற்காக, அவளது தந்தை கந்யாசுல்கமாகக் குறித்தபடி, யாவர்க்கும் அடங்காத அசுராவிஷ்டமான ஏழெருதுகளையும் ஏழுதிருவுருக்கொண்டு சென்று வலியடக்கித்தழுவின னென்பதாம். விடை-வ்ருஷம் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. நாகம் என்ற வடசொல் - கால்களால் நடவாததென்றும், மலைகளில் அல்லது மரங்களில் வாழ்வதென்றும் காரணப்பொருள் படும். வேத சாஸ்திரஙகளிற் கூறியபடி நடவாதவரை உபேட்சித்தல், திருமாலின் இயல்பு. அணையான் என்பது - மூன்றாமடியில் அணைஎன்னும் பெயரின்மேற் பிறந்த உடன்பாட்டுக்குறிப்பு வினையாலணையும்பெயரும், நான்காமடியில் அணையென்னும் வினைப்பகுதியின்மேற் பிறந்த எதிர்மறைத் தெரிநிலை வினையாலணையும் பெயருமாம். (௯௯)

௧௦௦. பாடு மதுகரமும் பச்சைத் தழைக்குடிலின்
வேடு மணமருவும் வேங்கடமே—நீடு
மகரால யங்கடந்தார் வாழ்வசுதே வர்க்கு
மகரால யங்கடந்தார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) பாடும் மதுகரமும் - இசைபாடுவதுபோல ஒலிக்கின்றவண்டுகளும், மணம் மருவும் - (மலர்களின்) நறுமணம் பொருந்தப்பெற்ற; பச்சை தழை குடிலின் - பசுமையான தழைகளால் அமைக்கப்பட்ட குடிசைகளில், வேடும் - வேடர்களும், மணம் மருவும் - கலியாணம் செய்யப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—நீடு - நீண்ட, மகராலயம் - கடலை, கடந்தார் - தாண்டியவரும், வாழ் வசுதேவர்க்கு மகர் - வாழ்வையுடைய வசுதேவர்க்குப் புதல்வரானவரும், ஆலயங்கள் தந்தார் - கோயில்களைத் தந்தருளியவருமான திருமால், வாழ்வு - வாழுமிடம்; (எ - று.)

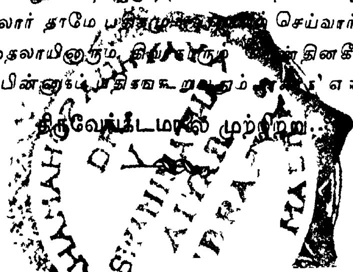
மதுகரம் - வடசொல்; தேனைச் சேர்ப்ப தென்று காரணப்பொருள் படும். பச்சை - ஐவிகுதிபெற்ற பண்புப்பெயர்: பசு என்ற பண்படி தன்னொற்று இரட்டிற்று. வேடு சாதிப்பெயர். வேடர்கள் குடிசைகளில் அடிக்கடி மணம் நிகழ்கின்றன வென்க. மகராலயம் என்ற வடசொல் - மகர ஆலயம் என்று பிரிந்து, மகரங்களுக்கு இடமான தென்று பொருள்படும்; மகரம் - சுறாமீன். கடல் கடந்தது, இராமாவதாரத்தில் இலங்கைக்குச் செல்லுதற்பொருட்டு. வசுதேவர் - கண்ணனைப்பெற்ற தந்தை. மகர்-மகன் என்பதன் உயர்வுப்பன்மை. ஆலயங்கள்தந்தார் - பலவிடங்களிற் கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியிருந்து சேதநர்க்குச் சேவைசாதிப்பவர். (௧௦௦)

ஆதிதிரு வேங்கடமென் றாயிரம்பே ரானிடமென்
றோதிய வெண்பா வொருநூறும்—கோதில்
குணவாள பட்டரிரு கோகனகத் தாள்சேர்
மணவாள தாசன்றன் வாக்கு.

(இ - ள்.) ஆதி திருவேங்கடம் என்று - சிறப்புள்ள திருவேங்கடமென்றும், ஆயிரம் பேரான் இடம் என்று - ஆயிரந்திருநாமங்களை யுடையவனான திருமாலினது இடமென்றும், ஓதிய - சொன்ன, வெண்பா ஒரு நூறும் - நூறு வெண்பாக்களும்,—கோது இல் - குற்றமில்லாத, குணம் ஆள - நற்குணங்களை யுடையரான, பட்டர் - பராசரபட்ட ரென்னும் ஆசாரியருடைய, இரு கோகனகம் தாள் - தாமரைமலர்போன்ற இரண்டு திருவடிகளை, சேர் - சரணமாக அடைந்த, மணவாளதாசன்தன் - அழகியமணவாள தாசனுடைய, வாக்கு - வாய்மொழியாம்; (எ - று.)

'ஆதிதிருவேங்கடம்' என்றது - இந்நூற் செய்யுள்களின் முன்னிரண்டடியின் வாய்பாட்டையும், 'ஆயிரம்பேரா னிடம்' என்றது - பின்னிரண்டடியின் வாய்ப்பாட்டையுங் குறிக்கும். குணவாளர் + பட்டர் = குணவாள பட்டர்; உயர்திணைப் பெயரீறு கெட்டது. கோகநதம் என்ற வடசொல் - சக்கரவாகப் பறவைகள் தன்னிடம் விளையாடப் பெறுவ தென்று காரணப் பொருள்படும்; கோகம் - சக்கரவாகம். தாசன்றன், தன் - சாரியை.

இச்செய்புள், நூலாசிரியர் தாமே தம்மைப்பிறன்போலும் பதிகங்கூறியது: பிரயோகவிவேகநூலார், 'இது, தன்னைப் பிறன்போலும் நாந்தி கூறுகின்றது', 'வடநூலார் தாமே பதிகமுங்கூறுதல் செய்வார்', 'இனிச் சம்பந்தர் சடகோபர் முதலாயினோரும் திவ்யப்பிரபந்தத்தினகீழ்க்கணக்குச்செய்தாரும் முன்னாகப் பின்னாகப் பதிகங்கூறுவதும் காண்க' என்றவை காண்க.

திருவேங்கடமாலை முற்றிற்று.